

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

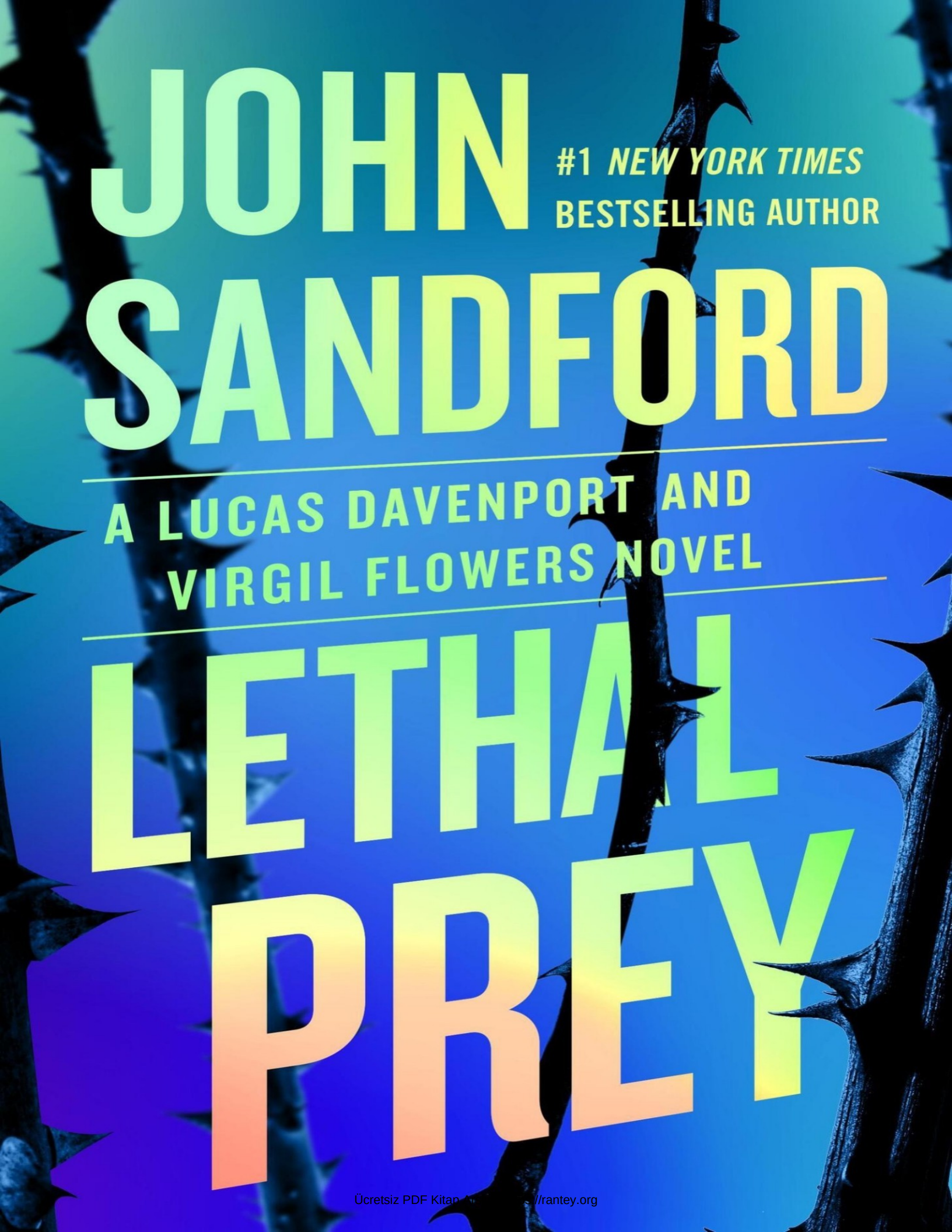
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

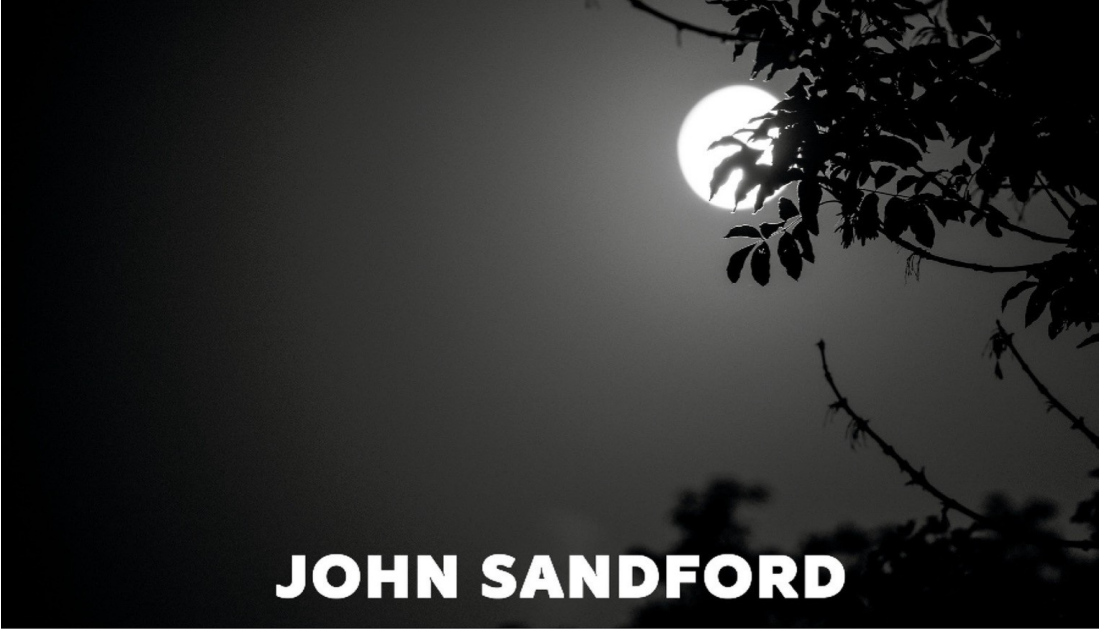

JOHN SANDFORD

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR

A LUCAS DAVENPORT AND
VIRGIL FLOWERS NOVEL

LETHAL PREY

JOHN SANDFORD

LETHAL
PREY

G. P. PUTNAM'S SONS
NEW YORK

=

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ALSOBYJOHNSANDFORD

Avın Kuralları
Gölge Av Avın
Gözleri Sessiz
Av Kış Avı
Gece Avı Akıl
Avı Ani Av
Gizli Av Belirli
Av Kolay Av
Seçilmiş Av
Ölümlü Av
Çıplak Av
Gizli Av Kırık
Av Görünmez
Av Hayalet Av
Kötü Av
Fırtına Avı
Gömülü Av
Çalınmış Av
İpeksi Av Av
Alanı
Toplayıcı Av
Aşırı Av Altın
Av Bükülmüş
Av

Neon Av

Maskeli Av

Okyanus Avı

Dürüst Av Yargı

Avı Zehirli Av

KIDDNOVELS

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe

Dosyası Şeytanın

Şifresi

Asılan Adamın Şarkısı

VIRGILFLOWERSNOVELS

Dark of the Moon

Heat Lightning

Rough Country

Bad Blood

Şok Dalgası

Mad River

Fırtına

Cephesi

Son Tarih

Kaçış Maddesi

Derin

Dondurucu

Kutsal Hayalet

Kanlı Deha

LETTYDAVENPORTNOVELS

Araştırmacı Kara

Melek

STAND-ALONENOVELS

Satürn Koşusu (Ctein ile)

Gece Ekibi

Ölü Nöbeti

JOHNSANDFORDANDMICHELECOOKTARAFINDAN

Öfke

Kudurganlığı

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

an imprint of Penguin Random House LLC 1745

Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 John Sandford

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır.

Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Kapak tasarımı: Tal Goretsky

Kapak görselleri: (kompozit) Getty Images Baş

sayfa fotoğrafı: zef art/Shutterstock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Sandford, John, 1944 Şubat 23- yazar.

Başlık: Ölümcül Av / John Sandford.

Açıklama: New York : G. P. Putnam's Sons, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024052243 (basılı)| LCCN 2024052244 (e-kitap)| ISBN 9780593718407 (ciltli) | ISBN 9780593718421 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurguları. | Gerilim (Kurgu) | Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3569.A516 L48 2025 (baskı)| LCC PS3569.A516 (e-kitap)|

DDC 813/.54-dc23/eng/20241118

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024052243> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024052244> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593718421

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House
Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda'dır.
<https://eu-contact.penguin.ie>.

ep_prh_7.1a_150716821_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Çoğu romanda olduğu gibi, bu da bir kurgu eseridir. Bu durumda, karakterlerin biri hariç hepsi tamamen hayal ürünüdür. Bunun istisnası, bu eserin son sayfalarında görünen avukat Earl Gray'dir. Gray gerçek bir Twin Cities savunma avukatıdır ve uzun yıllar boyunca, bir zamanlar benim de aralarında bulunduğum yerel muhabirlerin ilgisini çekmiştir. Katilimizi savunmayı nezaketle kabul etti.

N saat on bir, pencerenin dışında göz kamaştırıcı bir ay, bir kurt adam için tiz bir ılık.

Amanda Fisk kapının yanında durmuş, dişlerini göstererek dinliyordu. Hiç şüphe yoktu: Küçük sürtük Timothy'yle ilişkiye giriyordu.

Timothy'yi dairesinden -eski sevgilisi evi almıştı- St. Paul ve şehir merkezine, Bee'ye kadar takip etmişti. Sarışının kapıyı açtığını ve kollarını Timothy'nin boynuna doladığını görmüştü.

Merdivenlere doğru gözden kaybolmuşlardı. Onlara biraz zaman tanıdı ve binaya girmek için kendi anahtarını kullanarak onları takip etti.

Artık zihni berrak ve bir elmas kadar sert olan Fisk kafeteryaya ve yönetici yemek salonuna doğru yürüdü. Sanki sırtında onu iten bir el varmış gibi hissediyordu. Servis arabasından bir bıçak aldı ve dışarı çıkarken mutfak eldivenleri kutusunu fark etti. İki tane aldı, giydi ve küçük ofisine doğru yürümeye devam etti. Yürürken burnuna tereyağlı patlamış mısır kokusu geldi. Binada başka biri daha mı vardı, bilmediği biri?

Öyle düşünmüyordu ama hızlıca bir keşif yaptı, ışık, hareket, ses aradı. Hiçbir şey bulamadı. Ofisine geri döndü. Yine patlamış mısır kokusu aldı. Kaynağını bulamadı ama boş bir fotokopi odasının etrafında dolaşıyor gibiydi. Aslında onu endişelendirmemişti ama merak uyandırmıştı.

Devam etti. Bir planı yoktu ama bir hukuk fakültesi mezunu olarak hem titiz planlamanın hem de spontanlığın değerini biliyordu. Şimdi ikincisinin zamanıydı; kaymayan lateks eldivenlerin tesadüfi keşfi de bunu gösteriyordu.

Ofisinde kapıyı kilitledi, yarı karanlıkta ofis koltuğuna oturdu ve bıçağın ucunu test etti. Beklendiği gibi bıçak kördü. Önemli değildi, vakti vardı. Pencere pervazının altındaki çıkıntı kaba kırmızı tuğlaydı ve hızla ve öfkeyle bileyerek masa bıçağını öldürücü bir noktaya getirdi.

Ve hesapladı.

Aşk kuşları birlikte ayrılmayacaklardı. Timothy Carlson Porsche 911'ile gelmişti ve orospunun Subaru'su da park yerindeydi. Bıçak hazır olduğunda Fisk, çiftin yumuşak deri kanepeyi kullanmak için gittiği Başkan Yardımcısı'nın dış ofisine geri döndü. İki sıra aşağıda, kapısı görülebilecek kadar açık, kilitli olmayan bir konferans odasının içinde bekledi. Öfke boğazını tırmalıyordu ve nefesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Timothy henüz bilmiyordu ama o çoktan düğün planları yapmaya başlamıştı. Bir yıldır çıkıyorlardı ve Doris adında aptal bir sarışın onun planlarını bozamazdı.

Konferans salonunda uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Timothy ile, ne yazık ki, *asla* uzun süre beklemek zorunda kalmazsınız.

Ve Timothy, olması gerektiği gibi gülerek, muhtemelen biraz da utanarak, önce çıktı, fermuarını kontrol etti, açık kapıdan son bir kez veda etti. Karanlık koridor boyunca merdivenlere doğru yürüdü, merdivenlerden indi ve çıktı.

—

D O R I S G R A N D F E L T S T E P E D iki ya da üç dakika sonra dışarı çıktı, etrafına dikkatle baktı ve sonra yalınayak ve çırılçıplak, külotu, eteği, ayakkabıları, bir omuz çantası ve görünüşe göre

bir avuç kâğıt mendil alıp koridorda koşturarak kadınlar tuvaletine gitti.

Fisk onu takip etti, duyuları olası bir müdahale ya da kesintiye karşı ayarlanmıştı ama ikisi ve tereyağlı patlamış mısır kokusu dışında bina boştu. Bıçak elinde hafif, hazırды.

Tuvaletin önünde durdu, ayakkabılarını tekmeledi, dinledi, sonra kapıyı çekip açtı ve baktı. Grandfelt tuvalet kabinlerinden birindeydi. Fisk içeri girdi, kapıyı yavaşça kapattı, sonra sessizce soğuk fayansların üzerinden geçerek kabinlerin bir tarafına doğru ilerledi.

Belki hava basıncında bir değişiklik oldu, belki de müstakbel kurbanın kulakları çok iyi işitiyordu ama Grandfelt ağzından kaçırdı: "Alo? Orada biri mi var?"

Fisk kıpırdamadan durdu ve Grandfelt dinledi, sonra da kabinde ne yapıyorsa ona devam etti. Tuvaletin sifonu çekildi ve bir dakika sonra Grandfelt kapıyı çekip açtı, giyinmiş olarak dışarı çıktı ve kabinlerin karşısındaki lavabolara doğru yürüdü.

Bir cinayet için pek mükemmel sayılmazdı ama yeterince iyiydi. Grandfelt sabunluğa uzandığında, Fisk arkadan yaklaşarak hızla dışarı çıktı. Grandfelt'in gözleri aynaya kaydı, çok geçti, Fisk bıçağı diğer kadının sırtına sapladı, sertçe vurdu, bıçak omurgayı geçip kalbe girdi.

Grandfelt geri çekildi, eğildi, bir kez çığlık attı ve döndü ve Fisk onu tekrar bıçakladı ve tekrar ve tekrar ve mavi gözler ona bakıyordu ve onu bıçakladı ve gözlerini ve boğazını bıçakladı...

Orada ne kadar kaldığından tam olarak emin değildi ama dünyaya geri döndüğünde Grandfelt sadece ölmüş değil, aynı zamanda darmadağın olmuştu. Bluzu nasıl yırtılmıştı, dantelli siyah sütyenini kim yırtmıştı? Fisk bunu hatırlamıyordu ama... o yapmış olmalıydı. Ve üzerinde, *her yerinde* kan vardı, neredeyse dirseklerine kadar kan vardı ve bluzunu, ceketini ve pantolonunu kaplamıştı.

Dinledi, hiçbir şey duymadı. Eğer biri geldiyse... bıçak hâlâ elindeydi ve şimdi elindeki kesikten kan aktığını fark etti. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

İşte buradaydı, elinde bir cesetle. Büyük olmasa da riskli bir iş gibi hissediyordu ve içinde bir his vardı: Burada masayı idare edebilirdi. Tuvaletten çıkıp ayakkabılarını giydi ve etrafına bakındı. Çantası hâlâ ofisindeydi. Onu almak için o tarafa gitti, bıçağı hala taşıdığını fark etti ve çantasını aldığı anda, onu içeri soktu ve çantayı koluna astı.

Kafeteryaya geri döndü, etrafı araştırdı ve bir dolapta bir kutu siyah plastik çöp torbası ve bir paket kahverengi kağıt havlu buldu. Onları tuvalete taşıdı.

Yolda ilk kez kollarında, göğsünde ve karnında **b i r** ıslaklık hissettiğini fark etti: Grandfelt'in kanı. Bununla ilgilenilmesi gerekiyordu ama henüz değil.

Tuvalete döndüğünde, yine çıplak ayaklarıyla, çantayı bir kenara bıraktı ve işe koyuldu. İri yarı bir kadın olmayan Grandfelt, üst üste binen iki çöp torbasına tıktırdı. Fisk tuvaletin zeminindeki kanı temizlemek için bir beş dakika daha harcadı -muhtemelen hepsini temizleyemedi ama şurada ya da burada küçük bir leke varsa, temizlik görevlileri onu alırdı ve asla bilemezlerdi.

Kanlı kâğıt havluları Grandfelt'le birlikte torbalara doldurdu, bir dakika içinde kendi ellerini ve kollarını yıkadı, sol yanağındaki kan izini temizledi. Giysileri kana bulanmıştı ama olabileceğinden daha az görünüyordu. Soluk mavi bir bluzun üzerine koyu mavi bir ceket ve koyu mavi bir pantolondan oluşan iş kıyafetlerini giymişti. Kan bluzda belirgindi ama ceketinde ve pantolonunda o kadar belirgin değildi, özellikle de loş ışıkta. Ceketinin düğmelerini ilikleyebiliyordu: bu iyiydi.

Ceketini ilikledi, saçlarını kontrol etti, lavabodaki kanı duruladı, etrafa son bir kez baktı, çantaları kapıya sürükledi, dinledi.

Her şey yolunda. Çantasını aldı, ayakkabılarını giydi ve Grandfelt'in kollarını plastikten tutarak çantaları loş koridordan asansöre doğru sürükledi. Yüğü birinci kata, sonra da arka kapıya götürdü. Çantaları kapıdan geçirerek merdivenlerin başına kadar itti, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve aceleyle arabasını bıraktığı sokağa çıktı. Arabayı arka kapıya doğru sürdü, çöp torbalarını aldı -ağırdı ama çok ağır değildi- sendeleyerek arabaya gitti ve cesedi bagaja bıraktı.

Şimdi ne olacak? Daha doğrusu, şimdi nerede?

Bir an düşündü ve tam olarak doğru yeri buldu. Otoparka birkaç dakika uzaklıktaydı ve birkaç blok ötede büyüdüğü için burayı iyi biliyordu. Arabayı sürerken zihninde bir liste yaptı: cesedi bırak, ama diğer tüm ıvır zıvrı çuvallardan çıkar; havluları, omuz çantasını, ayakkabıları. Çantada bir kimlik varsa, cesedi anında teşhis edebilir ve bir şekilde suç mahallini belirleyebilirdi. Bıçak oradaydı: hemen ondan kurtulmalıydı.

Peki ya Grandfelt'in arabası hâlâ park yerindeydi? Shawnee Park'a girerken bunu düşündü. Eğer zamanı olsaydı.

Polis Grandfelt'in binada öldürüldüğüne inanabilirdi, ama daha büyük olasılıkla birileri tarafından alınıp öldürülmek üzere götürüldüğüne inanacaktı. Ne de olsa binada cinayet işlendiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Çöp torbalarından kurtulması ve bu konuda dikkatli olması gerekiyordu.

Shawnee Park, I-494'ün I- ile buluştuğu yerde bir tür koltuk altına sıkışmıştı.

94 Woodbury'de, St. Paul'un doğusunda. Çevredeki birkaç ışıklı pencereyi kontrol etti ama hiçbir hareket görmedi. Hâlâ temkinli ve tetikteydi, cesedi çuvallardan çıkardı ve geri kalan her şeyi çuvallardan birine attı. Bunu yaparken bagajda Timothy'nin Nike tenis ayakkabılarını fark etti, bir an düşündü, sonra onları mokasenlerinin üzerine çekti. Zemin nemliydi, mecbur kalmadıkça küçük kadın ayak izleri bırakmaya gerek yoktu.

Bunu yaptıktan sonra adrenalinin de etkisiyle Grandfelt'i arabadan dışarı sürükledi ve cesedi oyun alanının yüz metre ötesine götürdü.

bir ağaç sırasına doğru ilerledi, ağaçların arasına girdi ve çantayı attı. Aceleyle arabaya geri döndü, içeri girdi, yolcu koltuğunda oturan çantayı ve bıçak sapının parıltısını gördü.

Bıçağı aldı, tekrar arabadan indi, bıçağı yere sapladı, itebildiği kadar aşağı itti ve sonra yumuşak toprağa son bir santim daha sokmak için üzerine bastı.

Parktan çıkarken *dikkatli sür*, diye düşündü, ne çok hızlı ne de çok yavaş ve kendine güvenerek. Çok iyi iş çıkarmıştı, şimdi bunu mahvedecek zaman değildi.

Grandfelt'in arabası.

Cinayet mahalline arabayla gitmedi ama yaklaştı, bir blok ötedeki sokağa park etti. Çöp torbasını karıştırdı, ölü kadının çantasında arabanın anahtarlarını buldu ve Grandfelt'in arabasına doğru yürüdü; bluzunda kan kurumuştı ve kanın teninde kırışarak tüylerini diken diken ettiğini hissedebiliyordu. Subaru'yu altı blok sürdü ve Fisk de dahil olmak üzere herkesin et deposu olarak adlandırdığı, hâlâ açık olan bir bardan bir blok ötede bıraktı.

Bir süre oturdu, izledi ve dinledi, indi, Subaru'yu fob ile kilitledi ve gecenin içinden kendi aracına doğru yürüdü.

Üzerindeki kanın kokusunu alabiliyordu. Dolunayın berrak ışınlarının yüzünde ve kollarında serinlediğini hissediyordu. Mükemmeldi.

2

BAC K I N T H E DAY

TErtesi gece, ay kusursuz berraklıkta, sıvı gökyüzünde dolgun ve kremsi bir renkteydi. Aydınlığın gümüşü akışı Parkın kenarındaki ağaçların arasından sızan ışık, yerde bir dalmaçyalının üzerindeki lekeler gibi keskin bir desen bırakıyordu. Açık a l a n d a , beyzbol sahalarının çevresinde ışık gazete okunabilecek kadar parlaktı.

Brandon ve Alice Parkinson, tuhaf tüylü gri labradorları Lloyd'u Shawnee Park'ın kenarlarındaki çimenli bir gezintide gezdiriyorlardı. Geri çekilebilir tasma köpeğin ağaçların arasına dalmasına ve çalılara takılmasına izin veriyordu ama olsun, Parkinson'ların acelesi yoktu. Ilık bahar akşamlarının, kaşmir bir battaniye kadar yumuşak havanın, kısa süre önce sona eren Minnesota kışının soğuk kenarlarından bir rahatlamanın tadını çıkardılar.

Alice ailesini ziyaret etmek için Chicago'dan dönmüştü. St. Paul'e Empire Builder treniyle gidip gelmişti. İki yıl önce Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yapılan 11 Eylül terör saldırılarından sonra hâlâ uçmaktan korkuyordu. Bir yan fayda olarak, annesinin bir torbacıyla sıkı bir bağlantısı olduğu Chicago'dan altı ons birinci sınıf otu taşıırken kendini güvende hissediyordu. O'Hare havaalanının güvenliğinden geçerek geri getirmekten emin olamazdı.

Yürürlerken Britney Spears'ın "Oops! I Did It Again" şarkısının sesini duyuyorlardı; bu ses açık bir penceresinden bir yerden geliyor olmalıydı.

mahalle, baharın bir başka kesin işareti. Brandon bir el feneri taşıyordu, gerektiğinde köpeği çözebilmek için. Oyun alanlarının uzak kenarındaki ağaçlar boyunca yürürken feneri bir açıp bir kapatıyordu.

Lloyd kurumuş bir köpek kakası yığınıni kontrol etti. Alice onu uzaklaştırdı ve Brandon'a, "Tanrı aşkına, J'yi işgal etmeyi bırak," dedi.

Brandon esrarı uzattı, Alice bir fırt çekti, birkaç adım boyunca nefesini tuttu, aromatik dumanın burnundan yavaşça süzülmesine izin verdi. Alice burundan yavaşça nefes verme yöntemine inanıyordu, hassas burun astarları THC'yi beyne daha hızlı iletiyor, kafayı daha güçlü ve yankılı yapıyordu.

Esrarı geri verdi ve köpeğin önden gitmesine izin vererek yollarına devam ettiler. Okulda bir çocuğa yoğun ilgi gösteren ergenlik çağındaki kızları Shona hakkında konuşuyorlardı. Brandon ona "sıçan" diyordu çünkü görünüşü belirgin bir şekilde sıçana benziyordu; ince bir yüz, belirgin bir burun ve çocuğun sakal bırakmaya çalıştığı sivri bir çene.

"Bu gerçekten çok kaba," dedi Alice, taş devrinde her şeyin yumuşadığı bir noktaya ulaşarak. "Görünüşüne engel olamıyor."

"Tabii ki yapabilir," dedi Brandon. "Fare gibi bile giyiniyor."

"Bu doğru," diye kabul etti Alice. Brandon J'yi uzattı ve Alice düşünceli bir nefes çekip geri verdi. Nefesini verirken gıcırıltılı bir sesle, "Eğer kaçınabilirsem, fare gibi torunlarımın olmamasını tercih ederim. Özellikle de Shona onuncu sınıftayken."

—

L L O Y D H A D D R I F T E D ağaçların derinliklerine dalmış ve tasmaını çekiştiriyordu. Brandon eklem yerini gagalayarak, "Yine dolandı, lanet olsun," dedi.

"Bana biraz ışık ver, ben bakarım." Brandon el fenerini parlatırken Ağaçların arasına geri dönen Alice, bir dalı kenara iterek tasmayı köpeğe doğru takip etti. Ona ulaştığında durdu. Baktım. Baktı.

tekrar, ay ışığının parlak su birikintisine. "Brand! Bu da ne böyle? Bu da ne böyle?"

Geri döndü ve köpeği arkasından sürükledi. Brandon'a belinden sarıldı. "Görünüşe göre..."

70'lerin sonunda lisede futbol oynamış olan Brandon korku nedir bilmezdi. Alice arkasında, kemerine t u t u n a r a k ağaçların arasına girdi ve el fenerini beyaz bir yumruya doğru çevirdi.

Kadın katledilmişti.

Nemli topraktaki bir çukurda sırt üstü, yarı baş aşağı yatıyordu. Çoğunlukla çıplaktı. Göğüs kafesinden leğen kemiğine kadar parçalanmış, yüzünden, gözlerinden, boynundan ve göğsünün üst kısmından defalarca bıçaklanmıştı. Vücudu, ayın artık mezar gibi olan ışığında korkunç derecede solgun bir yumruya dönüşmüştü. Ve onun kokusunu alabiliyordu: dışkı kokusuyla karışık bir kasap dükkânı kokusu.

Brandon, "Ah, siktir git," dedi, arkasını döndü ve Alice'in ayakkabılarının üzerine kustu.

Cesedi bulduktan sonra kafaları dumanlı olan ve paniğe kapılan çift, çalıların ve ağaçların arasından geçerek korkmuş köpeği açık alana sürükledi ve Britney'nin şarkısını söylediği eve doğru koştu.

Hayatlarını kurtarmak için top sahalarının arasından bir park yerine doğru koşuyorlardı. Orada nefes almak için durup 911'i aradılar. On dakika sonra Woodbury polislerinden oluşan bir filoyu ağaçlara ve cesede doğru götürdüler.

Cinayet mahallini hızlıca inceledikten sonra -sarı saçlı, yarıya kadar kana bulanmış ipek bir bluz ve bej eteğe sarılmış genç bir kadın-polisler St. Paul'deki Suçluları Yakalama Bürosu'nu aradı ve derhal bir olay yeri ekibi ve müfettiş gönderilmesini istedi.

3

BAC K I N T H E DAY

TCesedin bulunmasının ertesi sabahı, her ikisi de kurumda yeni olan iki iri yarı BCA müfettişı geride durup izledim. İsimleri Jenkins ve Shrake idi. İlk isimleri de vardı elbette ama kimse onları kullanmıyordu. Jenkins BCA'ya geçmeden önce Minneapolis şehrinde cinayet masası müfettişıydı. Shrake ise Duluth şehrinde müfettişı.

Her ikisi de insan doğasında ilerleme olasılığı konusunda alaycı olacak kadar deneyim sahibi, akıllı, sert polisler olmalarına rağmen, BCA'daki büyük silahlardan hiçbiri Doris Grandfelt cinayeti gibi yüksek profilli, medyaya duyarlı bir soruşturmayı yürütmeleri için onlara güvenmedi. Doris Grandfelt, Ateşli Sarışın Sendromu'nun en iyi örneğiydi: Eğer cinayetinizin gizli kalmasını istiyorsanız, siyahi bir kadını öldürün. Ya da bir Meksikalıyı ya da Filistinliyi.

Korkunç ölümleri saat on yayınlarının zirvesine  ı k a n ateşli sarışınları öldürüp bundan kurtulamazsınız.

Tabii sen yapmazsan.

Bu durumda, işin Jenkins ve Shrakes'leri iş işten geçtikten sonra, umarım sonuç alınamamasının suçunu üstlenmek için getirilecektir.

—

T H E T W O N E W Müfettişler birbirlerini polis departmanının golf etkinliklerinden tanıyorlardı ve arkadaş olmaya başlamışlardı.

BCA'nın soğuk sularına girdiler. Çok yaklaşmadıkları sürece cinayet mahalline gitmelerine ve soru sormalarına izin verildi. Shrake bir olay yeri incelemecisini softbol sahasının arkasındaki bir bankta oturmuş peynirli sandviç yerken yakaladı ve Jenkins'e "Nazik olursak bizimle konuşur" dedi.

Jenkins, "Ya da onu dövebiliriz," dedi.

"Konsepti beğendim ama konuşabilecek kadar sağlıklı olmasını istiyorum."

CSI hakkında bildikleri tek şey adının Larry olduğuydu. Larry'nin iki yanına oturdular, Larry onlara temkinli bir şekilde baktı ve bir ağız dolusu kaşar peynirinin içinden "Ne?" diye sordu.

Jenkins yaklaşarak, "Bize anlatsana, Lare," dedi. Larry'den belki yüz kilo daha ağırdı, çoğu kaslıydı, bu yüzden Larry yutkundu ve onlara anlattı.

Olay yerinin yüz metre boyunca donmuş olduğunu, ancak yarım düzine Woodbury arabasının gelip gittiğini, ardından da dört BCA aracının daha önceki izleri takip ettiğini söyledi. Olay yeri incelemesi bir gece önce portatif ışıklar altında başlamıştı, ancak olay yerinin tamamen güneş ışığıyla aydınlandığı sabaha kadar hiçbir şey bozulmamıştı.

"Cesedi adli tabibe götürmek üzereyiz. Cesedin etrafını santim santim inceledik ve şimdi altında ne olduğunu görmemiz gerekiyor."

"Ne tespit ettiniz?" Shrake sordu. "Bazı ayak izleri bulmuş olabiliriz."

"Ayak izleri mi?"

"Belki."

"Bunun bir anlamı olacak mı, Lare?" "Uh... kim bilir?"

—

J E N K I N S A N D S H R A K E kendi rutin görevlerinden fırsat buldukça soruşturmaya takılıyor ve BCA soruşturma kültürünün parçalarını topluyorlardı. Kadın, onlar

Adli tabip ona ulaştığında yaklaşık otuz altı saattir ölü olduğu söyleniyordu. Müfettişler kadının bulunmadan önceki gece, yani Çarşamba gecesı öldürüldüğüne inanıyorlardı. Bundan daha önce öldürülmemişti, çünkü Çarşamba günü işteydi. Daha sonra da öldürülmemişti çünkü Perşembe sabahı işe gitmemişti.

Shrake, "Bu çok güzel bir tespit," diye gözlemledi.

—

Park biraz kalabalık olduğundan ve güney tarafında bir mahalle bulunduğundan, gün ışığında açık oyun alanlarından görünmeden geçmeyi zorlaştırıyordu. Ceset taşınmış olabilir - kurban küçüktü - ancak bir araçla teslim edilmesi daha olası görünüyordu.

Cinayet silahı keskindi, dar ama esnek olmayan bir bıçağı vardı, kemik kesme bıçağı gibi bir şeydi. Eğer bıçak üç ya da dört inçlik bir çakı olsaydı, cinayet kendiliğinden işlenmiş olabilir. Ama çakı değildi. Bıçak o kadar uzundu ki, bir kılıf dışında rutin olarak taşınması zor olabilir. Müfettişler bunun, cinayetin planlandığı ve bıçağın bu amaçla kasten taşındığı anlamına geldiğine inanıyordu.

Jenkins, "Tabii planlı değilse," dedi. "Garip bir şeyle **k a f a y ı** bulmuş bir adam, bir dakika önce kaldırımında bulduğu bir bıçakla bir taco dükkanının dışında bir adamı bıçakladı. Ne yazık ki bunu yaptığında bir video kameranın altında duruyordu. İkisi arasında daha önce bir temas yok, cinayet sebebi yok... bıçaklayan kişi dindar bir deli bile değildi ve şehir dışından gelmişti. Video olmasaydı onu asla yakalayamazdık. Onu televizyonda gören annesi tarafından teşhis edildi."

—

T H E C R I M E S C E N E ekibi cinayetin başka bir yerde işlendiğini tespit etti, ancak çöplük alanında çok sayıda ayak izi buldu. Katil 10,5 numara Nike Air Force 1 giyiyordu.

"Nike Air Force 1'leriniz kaç numara?" Jenkins Shrake'e sordu. "On dört."

"Tamam, sen yapmadın."

Bir istisna dışında ceset üzerinde kimliği belirleyici hiçbir materyal kalmamıştır

-Kadının eteğinin kenarındaki kuru temizleme etiketi. BCA müfettişleri kurbanın, merkezi St Paul'un Lowertown bölgesinde bulunan Bee Accounting Corp. şirketinde muhasebeci olarak çalışan Doris Grandfelt olduğunu tespit etti.

Kimlik tespiti kurbanın ikiz kardeşi Lara Grandfelt tarafından doğrulandı. Bee Accounting, trafiğe bağlı olarak parktan arabayla on iki ila on beş dakika uzaklıktaydı. Grandfelt'in arabası Bee'den birkaç blok ötede, bekârların buluşma yeri olarak bilinen bir barın yakınında bulundu. Arabada hiç kan yoktu. Bee Muhasebesi'nde yapılan incelemede saldırıya dair bir iz bulunamadı.

Grandfelt güzel ve hayat dolu bir kadın olmasına rağmen, bar çalışanlarından hiçbiri öldürüldüğü gece onu orada gördüğünü hatırlamıyordu. Bir varsayım geliştirildi: Grandfelt iş çıkışı sokakta, muhtemelen bara giderken kaçırılmış, başka bir yere götürülmüş ve her neredeyse orada öldürülmüştü.

Shrake, "Bu mümkün," dedi.

"Pek olası değil," diye gözlemledi Jenkins. "Oraya birkaç kez gittim. Burası açık olduğunda kaldırımda her zaman insanlar oluyor." "Hiç şansın yaver gitti mi?"

"Bir keresinde öyle sandım ama bir hafta sonra öyle olmadığı ortaya çıktı."

"Ne oldu? Yani, sen..." "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

—

T H E M E D I C A L E X A M I N E R kurbanın ölümünden önce cinsel ilişkiye girdiğini tespit etti. Tecavüz testi yapıldı ve DNA sonuçları BCA'nın bilgisayarlarında sonsuza kadar saklandı. Fail ya da en azından onunla cinsel ilişkiye giren son erkek ne prezervatif kullanmış ne de iz bırakmamak için herhangi bir çaba sarf etmişti.

Otopsi Grandfelt'in öldüğü gün en az iki kez cinsel ilişkiye girdiğini ve ilk cinsel ilişkide sperm öldürücü kayganlaştırıcı kullanılan bir prezervatif kullanıldığını ortaya çıkarmıştır. Kayganlaştırıcının izleri vajinasının derinliklerinde bulunmuş, ancak bu ilk cinsel temastan DNA elde edilememiştir. Cinsel temasların tek bir erkekle mi yoksa iki farklı erkekle mi olduğunu belirlemenin bir yolu yoktu.

Bazı müfettişler kadının tecavüze uğradığı fikrini sorguladı, çünkü vajinal morarma ya da yırtılma veya istemsiz, şiddetli bir penetrasyon belirtisi yoktu. Müfettişler kadının saldırgana karşı koyup koymadığını anlayamadılar. Yumruklarında ya da ağzında saldırganın kanı yoktu ve tırnaklarının altında da saldırganın derisi yoktu.

Araştırmacılardan biri olan Maria Jimenez adlı kadın Shrake'e şunları söyledi: "Doris'in kasları vardı. Lakeville'in aşağısındaki bir çiftlikte büyümüş, saman atmış, burada şehirlerde çalışmış. Bağlanma izi yok, bağlandığına dair bir işaret yok, direnme belirtisi yok. Hiçbir şey yok. Tecavüze uğradığına inanmıyorum."

"Göründüğünden daha zekisin," dedi Shrake.

"Ne?" Yumrukları kalçalarında.

"Bir dakika. Bu doğru çıkmadı. Sen akıllısın. Ve harika görünüyorsun. Gerçekten harika."

"Git buradan, mankafa."

—

T H E A T T A C K S E Q U E N C E Grandfelt'in tecavüze uğradığını ve bıçaklandığını savunan erkek soruşturmacılar tarafından geliştirilmiştir.

Psikotik bir çılgınlık gibi görünen bir şekilde on sekiz ve yirmi bir kez. Bıçak yaralarının çoğu yüz, göğüs ve boğaz blgelerindeydi, ikişer tanesi de gzlerindeydi. Bir yara sırtından kalbine doğru ilerlemiş.

BCA tarafından istihdam edilen bir psikolog, ölümden sonra oluşan göz yaralarının, l kadının katilini ölürken görmesini engellemek için yapıldığını ne sürdü. Polisler bunu basketbol topu büyüklüğünde bir tuz tanesi olarak kabul etti.

Öldükten ve atardamarları kan pompalamayı bıraktıktan bir süre sonra kesilerek açılmış ve bazı iç organları bıçakla birlikte srklenmişti.

Katil deliydi.

Jenkins, başını sallayan Shrake'e "Bu konuda hepimiz hemfikiriz," dedi.

—

G R A N D F E L T S H A R E D A N dairesini başka bir Bee alışanı olan Stephanie Brady adlı bir kadınla paylaştı. Brady, Duluth'ta bir motelde vergi beyannamesi konusunda danışmanlık yapıyordu. Cesedin bulunduğu gün ve öncesinde birkaç gece Duluth'ta kalmış. Cesedin bulunduğu gün

Müfettişler, Grandfelt'in bildiği kadarıyla düzenli bir cinsel ilişkiye girmediğini söyledi. Brady, Grandfelt'in bir önceki yaz sona eren bir cinsel ilişki yaşadığını söyledi.

Jeremy Williams adındaki adamın hem bir mazereti vardı hem de Grandfelt ile seks yapan son kişinin kendisi olmadığını gösteren bir DNA testi için gönüllü olmuştu. Mazereti kontrol edilmiş ve mkemmol olmasa da sağlam bulunmuştu ki bu Williams için iyi bir şeydi çünkü polisler mkemmol mazeretlere şüpheyile yaklaşırlardı. Williams, St. Paul'daki Cretin Lisesi'nde yardımcı kotu. Grandfelt'i iş yerinde hiç ziyaret etmediğini ve cesedin bulunduğu parkı da hiç ziyaret etmediğini söyledi. Müfettişler bunu zemedi.

Williams'tan önce, BCA'nın Clifton Howard (bazı raporlarda yanlışlıkla Howard Clifton olarak da geçmektedir) adında bir adamla izini sürdüğü başka bir ilişki daha vardı, ancak bu adam Seattle'a taşınmıştı

iki yıl önce ilişkisini bitirmiş. Cinayetin işlendiği dönemde başka yerde olduğunu kanıtlamış ve DNA taraması için gönüllü olmuştur.

Paul'de bir banka çalışanı olan ikizi Lara, müfettişlere Doris'in üniversitede Christopher Schuler adında bir çocukla inişli çıkışlı bir cinsel ilişki yaşadığını söyledi. Schuler'in "tuhaf" olduğunu söylemiş.

Schuler Salt Lake City'de garson olarak çalışırken bulundu ve restoran personeli saldırı gecesi, önceki ve sonraki günlerde çalıştığını doğruladı. Schuler, Lara Grandfelt'e kendisini davanın içine çektiği için kızgın bir mektup yazdı ve Grandfelt onu arayarak özür diledi.

Doris Grandfelt'in istihdam durumu incelendiğinde, Minnesota'nın güneyinde kiliseye bağlı küçük bir okul olan Manifold College'dan muhasebe bölümünden mezun olmasına rağmen, Bee'de denetleyici muhasebeci olarak istihdam edilmediği, daha ziyade vasıflı bir memur olduğu ve vasıflı bir memur gibi maaş aldığı ortaya çıkmıştır. İki düzine erkek Bee çalışanıyla görüşmüş ve kendilerinden DNA örnekleri istenmiş, ancak hiçbir sonuç alınamamıştır.

Düşük maaşına rağmen Grandfelt iyi giyiniyordu ve tasarım ayakkabılardan oluşan bir koleksiyona sahipti: Chanel slingbackler, Louboutin stiletolar, Blahnik topuklu ayakkabılar, Gucci horsebit loaferlar. Grandfelt'in tecavüze uğradığını düşünmeyen müfettiş Jimenez ayakkabılara baktı ve "Bunlarla eyalet fuarına gitmiyordu. Bir yerlerden para kokusu alıyorum."

Grandfelt'in ailesi varlıklıydı ancak çok çalışmanın onlara bir doların değerini öğreteceğine inandıkları için ikiz kızlarına üniversite sonrası önemli bir destek sağlamadılar.

Oda arkadaşı ve arkadaşlarıyla yapılan diğer görüşmeler Grandfelt'in Minneapolis'te aktif bir kulüp hayatı olduğunu ve bazı fedailer ve barmenler tarafından hoş karşılanan bir müdavim olarak tanındığını ortaya çıkarmıştır. Görüşmeleri yaptıktan sonra, müfettişlerden biri gizlice Grandfelt'in pahalı gardırobunu ve kulüp yaşam tarzını finanse etmek için para karşılığı seks yapmış olabileceğini öne sürdü. Grandfelt'in

Otopside ya da evinde uyuşturucu izine rastlanmamış olmasına rağmen, kokaine yabancı olmadığına dair ipuçları vermiştir.

Para karşılığı seks ve kokain tartışması Minneapolis *Star-Tribune*'e sızınca Lara Grandfelt çılgına döndü ve hem BCA'ya hem de gazeteye iftira davası açmaya çalıştı (başarısız oldu). Ölü bir kadına iftira atılamayacağı söylendi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Shrake Jenkins'e sordu. "Köşede miydi?"

"O ayakkabılar... Maaşıyla onları almasına imkan yoktu. Yine de köşede değildi. Bunun için fazla muhafazakârdı. Muhtemelen Hennepin'de ona randevu ayarlayan, belki biraz koruma sağlayan biri için çalışıyordu."

"Minneapolis yardımcısıyla konuşan oldu mu?"

"Jimenez aradı ama onu duymamışlar. Grandfelt, Jimenez değil. Hiçbir şeyden tutuklanmamış. Hız cezası bile almamış."

"Hennepin Caddesi barmenleri arasında bir anket yapmalıyız, bakalım ne biliyorlar."

"Bunun için kaydolabilirim. Biraz masraf parasına ihtiyacım olacak."

—

Memur düzeyinde bir muhasebeci olan D O R I S G R A N D F E L T, hem FedEx hem de UPS kuryelerini kullanarak gizli vergi ve mali bilgilerin paketlenmesini ve imzalanmasını denetlemekten sorumluydu. Bunu yapmak için bazen hava karardıktan sonra da kalıyordu. Sekiz farklı UPS ve FedEx sürücüsüyle görüşüldü ve şüpheliler elendi.

Cinayeti takip eden günler ve haftalarda, hayal kırıklığına uğrayan BCA müfettişleri, kadının öldürüldüğü gün veya başka bir gün, kabul edilen cinsel partnerler dışında onunla seks yaptığını itiraf eden kimseyi bulamadılar. Bunlardan hiçbiri öldürülmeden önceki aylarda onunla seks yaptığını kabul etmedi.

Sonunda polisler 336 ayrı görüşme yaptı. Elleri tanımlanamayan DNA vardı; katilin Nike Air Force giydiğine dair kanıt vardı.

1'lik, 10,5 numara, diğer milyonlarca Amerikalı erkek gibi; katilin en az 15 cm uzunluğunda, markası bilinmeyen ama muhtemelen kaliteli bir bıçağa sahip olduğuna dair kanıtları vardı - bıçak kemiğe çarptığında eğilmemiş ya da sapmamıştı. Ve kanıt odasında kilitli büyük bir ayakkabı koleksiyonları vardı.

Cesedin bulunmasından sonraki ilk saatlerde üçüncü kattaki kadınlar tuvaletinde tam bir adli inceleme yapmak için herhangi bir neden olsaydı, müfettişler Grandfelt'in izini sürebilecekleri başıboş kan hücreleri bulabilir ve böylece suç mahallini tespit edebilirlerdi. Ancak bunu yapmak için bir neden yoktu ve hademeler tarafından her gün birkaç kez tuvalet zemin temizleyicisi uygulandıktan sonra bu olasılık ortadan kalktı.

Cinayetle ilgili tam olarak nihai bir konferans yapılmadı ve dava "soğumadı" - kesinlikle havalı hale gelmesine rağmen - ancak Jenkins ve Shrake de dahil olmak üzere tüm araştırmacıların davet edildiği büyük bir toplantı yapıldı.

Fikirleri sorulmamıştı ama Shrake yine de fikirlerini söyledi. "Siz... biz... her bir ayakta tedavi gören erkek müşteriyi ve tüm erkek Bee çalışanlarına DNA testi yaptıracağız. Jenkins ve ben en azından son seferinde onunla kimin seks yaptığını bulacağımıza inanıyoruz."

DNA testleri pahalıydı, yüzlerce erkek müşteri vardı, falan filan. Yapılmadı.

Hepsi bu kadar.

4

BAC K I N T H E DAY

(2003 yılında Lucas Davenport üç tür insan tarafından cıldırtılıyordu: bilgisayar programcılar, aktörler, ve muhasebeciler. Kendisi

henüz yeni başlayan bir iş yöneticisi yerine polis olduğu zamanları özlemiyordu, ama oraya doğru gidiyordu.

Bu özel günde, Nick O' Time Kahve ve Pasta Dükkânı'nda, onun kışını kaldıranlar aktörlerdi.

Haftalarını 911 eğitim çağrılarını için senaryolar yazarak geçirmişti. Oyun planına göre, her 911 stajyeri tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi bir bilgisayarın karşısına oturacak ve önceden kaydedilmiş bir çağrıyı yanıtlıyacaktı: yardım için çığlık atan korkmuş insanlar. Her bir çağrı, operatörlerin bilgisayar ekranında yanıp sönen önerilerin rehberliğinde uygun bir yanıt vermesini gerektirecekti.

Her operatör yanıtı, arayanın çığlık atan başka bir yanıtına dallanır, bu da yanıtın ne olduğuna bağlı olarak başka bir yanıtı dallanır. Daha ileri seviyelerde, operatör aynı anda üç ya da dört çağrı ile ilgilenir ve bir okulda silahlı saldırı ya da küçük bir uçak kazası gibi az ya da çok büyük bir felakette olduğu gibi hiçbir uyarı almazdı.

Tüm dizi, yine Lucas tarafından yazılan eğitim kılavuzlarına dayanarak bir eğitmen tarafından denetlenecektir.

Lucas aramaların sesli ve gerçekçi olmasını istiyordu - yani, kursiyerin bir kulaklık seti ve bir mikrofonu olacaktı. Ne zaman bir

çağrı geldiğinde, uygun bir yanıt seçer ve bunu uygun bir ses tonuyla okurdu.

Ne istediğini biliyordu ama programcılar bunun ne kadar zor olduğunu ve neden daha fazla ücret almaları gerektiğini anlaşılmaz ayrıntılarla anlatıyorlardı. Bu da onu çıldırtıyordu. Tek bilmek istediği bunu yapıp yapamayacaklarıydı. Yapabilirlerdi ama mızızlandırdılar.

—

AC TO R L A R 9-1-1 çağrılarını uygun miktarda panikle karşılamalıdır:

"Evim yanıyor!"

"Evimde bir adam var. Silahı var!" "Kocam canımı yakıyor! İşte geliyor..." "Oğlum havaya uçtu ve nefes almıyor!"

Lucas, tarihi savaşlar ve fantastik çatışmalar üzerine masa oyunları yazma deneyimine sahipti ve tüm birikimini, geçici olarak Davenport Simulations adını verdiği yeni bilgisayar şirketine yatırmıştı.

Hepsi Minnesota Üniversitesi'nde yüksek lisans öğrencisi olan programcılara ve oyunculara hisse senedi opsiyonlarıyla birlikte çok az bir ücret ödüyordu ki istisnasız herkes bu duruma gülüp geçiyordu.

Dolayısıyla başındaki diğer büyük bela: muhasebeciler.

—

S O T H E R E H E, Nick O' Time'da ikisi de yüksek lisans öğrencisi, ikisi de kadın, ikisi de çekici, biri beyaz ve sarışın, diğeri siyah ve koyu renk saçlı iki aktörle bir kabindeydi ve onlara "biraz siyah" bir aksan istemenin neden ırkçı olmadığını, ancak ırkçı olabilecek veya olmayabilecek bir stajyerden belirli bir tür tepki almak için tasarlandığını açıklamaya çalışıyordu.

"*Rüzgar Gibi Geçti*'deki Mammy'yi istemiyorum.

sesi Kuzey Minneapolis'te yaşıyormuş gibi çıkan biri" dedi. Kuzey Minneapolis, "Siyah" anlamına gelen yerel bir koddu.

"Kuzey Minneapolis'te bir sürü beyaz insan var," dedi beyaz aktör, kasıtlı olarak zincirini çekerek.

Lucas: "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bize daha fazla ödeme yapsaydınız daha az ırkçı olurdu," dedi Siyah kadın. Lucas, "Bunu bana hisse senedi opsiyonlarını nakde çevirdiğinizde söyleyin," dedi.

İki kadın gülüştü ve beyaz kadın "Evet, doğru, bunu yapmamı bana hatırlat" dedi.

Üçü sabırsızlıkla tüm bu kültürel/ırksal bilmeceyi çözmeye çalışıyorlardı ki, otuzlu yaşlarının ortasında, kaslı, spor ceketlerinin altına Polo golf tişörtleri ve haki pantolon giymiş, saçları İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma kesimli, biri sakız çiğneyen iki iri adam kapıdan içeri girdi. Sakız çiğneyen kişinin bembeyaz dişleri vardı ve bu dişler, doğal dişleri elinde saksı tutan bir kadın tarafından kırıldığında devlet tarafından ödenen implant dişlerdi.

Adamlar etraflarına bakınırken Jenkins, Lucas'ı fark etti ve Shrake'in peşinden masaya doğru ilerleyerek oyuncularını kontrol etti ve Lucas'a, "Tuzlu biberli üçlü mü ayarlıyorsun?" diye sordu.

"Kapa çeneni, seni lanet palyaço. Burada ciddi bir işimiz var," dedi Lucas. Şaşkına dönen oyunculara, "Ona aldırış etmeyin. O bir moron. İyi miyiz? Nereden geldiğimi anlıyor musunuz? Bu *ırksal* bir şey ama ırkçı değil. Bizim tarafımızdan değil."

Shrake, kendisine sorulmadan, "Kulağa biraz ırkçı geliyor, her neyse," dedi.

"Anlıyorum ama bunu düşünmem gerek," dedi Siyah kadın. Önce iri yarı iki adama, sonra da Lucas'a baktı. "Kim bu pislikler?"

"Ooo, baharatlı severim," dedi iki iri adamdan biraz daha küçük olanı.

Aktör, "Taşaklarını yakana kadar tekmelemeliyim," dedi. Sarışın dedi ki, "Yap şunu, Jackie." Ve biraz daha küçük olan adama, "O karate yapıyor."

İki iri yarı adamdan daha iri olanı: "Peki, birkaç telefon numarası alabilir miyiz?"

Lucas parmaklarıyla alnını ovuşturdu: "Tanrım. Sadece hayatımı sürdürmeye çalışıyorum."

—

T H E T W O M E N kahve ve çörek sipariş etmek için tezgâha gitti ve iki oyuncu yeni senaryoları gözden geçirecekleri ve onları geliştireceğini düşündükleri notlarla birlikte arayacakları konusunda anlaşarak ayrıldılar. "Siyah aksanı" düşüneceklerdi.

Adamlar geri döndüğünde, ufak tefek olmayan Lucas, Jenkins'in yanına oturabilmesi için yana kaydı, çünkü Jenkins ve Shrake bir restoran kabininin aynı tarafına sığamazlardı.

Jenkins Lucas'a, "Bu benim BCA'daki yeni ortağım. Shrake. Pisliğin teki ama öğle yemeği kovamı taşımaya gönüllü."

"Hikâyenin tamamı bu değil," dedi Shrake, çöreğiyle rahatlar. Düzenli yemek yiyen biri değildi. "Onunla takılıyorum çünkü onunla golf oynayarak gelirimi destekleyebiliyorum."

Lucas, "Shrake'i çoktan duydum. Grandfelt cinayeti üzerinde çalıştığınıza ve işi berbat ettiğinize dair söylentiler var."

"Kim bu adam?" Shrake Jenkins'e sordu.

"Minneapolis'te büyük bir cinayet masası dedektifiymiş. Sonra ona bahşiş veren küçük şirin bir fahişe pezevenge yakalandı. Onu bir kilise anahtarıyla doğradı. Lucas zavallı adamın üzerine gitti. Politikacılar çok kızmış ve Lucas departmandan atılmış. Aşırı güç kullandığını iddia ettiler," diyor Jenkins. Lucas'a: "Hatuna ne oldu?"

Lucas, "Cadılar Bayramı'ndan bir hafta sonra bile hâlâ fener gibi görünüyor," dedi.

"İğrenç. Pezevenkten ne haber? Yine yürüyor mu?"

"Bilmiyorum. Artık onu kontrol etmiyorum," dedi Lucas. "Güvenilir bir kaynaktan artık beze ihtiyacı olmadığını öğrendim."

Shrake tokatlanmak için elini kaldırdı ve "Tanıklık et!" dedi. Lucas tokatladı. "Ee. Siz çocuklar işi beceriyor musunuz?"

"Biz değil. Büyük silahlar gerçek olasılıkları yakalarken biz en az olası şüphelilerle konuşmaya gidiyoruz," dedi Shrake. "İki grup arasında pek bir fark yok."

Lucas, "Kurbanın berbat durumda olduğunu duydum," dedi.

"Olabildiğince kötü," dedi Jenkins. "Karşılaştırma yapabileceğim tek şey sokaktayken gördüğüm bir şeydi. Birkaç çocuk eski bir MGB'yi saatte seksen mil hızla bir köprü ayağına sürmüştü. Hangi kafanın hangi gövdeyle gittiğini anlayamazdınız. Grandfelt de böyleydi... paramparça olmuştu."

"Bana her şeyi anlat," dedi Lucas, artık bir polis değil de bir iş yöneticisi olduğu için olması gerekenden daha fazla ilgilendiğini fark ederek.

Jenkins ona hikayeyi ayrıntılarıyla anlattı ve bitirdiğinde Lucas, "Bunu yapanı yakalayacak mısınız?" diye sordu.

Jenkins ve Shrake birbirlerine baktılar, sonra ikisi de başlarını salladılar. "Hiç sanmıyorum. Bunu her kim yaptıysa ne yaptığını biliyordu," dedi Shrake. "Bize çalışacak bir şey bırakmadı. Bir sürü kan örneği aldık ve hepsi Grandfelt'e ait. Ne saç, ne deri, ne de DNA. Grandfelt, Hennepin şeridinde bir grup serseriyle oyun oynuyordu ve bir süredir de oynuyordu, yani bu bir sorun çünkü olasılıkları çoğaltıyor."

Jenkins, "Serseri olduğunu düşünmüyorum - ya da öyle olabilir, ama kritik faktör bu değil," dedi. "Kritik olan, bunu her kim yaptıysa bir psikopat olması. Başka cinayetler de işlemiş olsaydı şaşırmazdım. Bu sıradan bir şey değildi."

"Yani elinizde hiçbir şey yok mu? Bir nedene dair bir ipucu bile yok mu?" Lucas sordu.

Shrake içini çekti ve şöyle dedi: "Seks olabilir ama sanmıyorum. Para da değil, çünkü Grandfelt'in fazla parası yoktu. Kıskançlık mı? Bu da bir olasılık. Ama bunların hiçbiri olmayabilir. Biz

Arabasını sokakta bir et reyonunun yanında bulmuşlar. Sarışınları avlayan biri olabilir. Onu aldı, sessiz bir yere götürdü, becerdi ve öldürdü. Kafasındaki seslerin ona yapmasını söylediği şeyden başka bir nedeni yok. Anlıyor musun?"

Lucas başını salladı: "Bu işi zorlaştırıyor."

"Belki de imkânsız," dedi Jenkins. "İmkânsız kelimesinin sabah güneşi gibi doğduğunu hissediyorum, gerçi adamlar bunu kabul etmiyorlar. Adamı bir hafta içinde yakalayacaklarını söylüyorlar. Saçmalıyorlar. Onu alırlarsa çok şaşırım."

O sırada Lucas'ın Grandfelt cinayeti hakkında bildiği tek şey buydu.

Lucas yeni şirkette üç yıl kaldı, sonra San Francisco risk sermayedarları tarafından finanse edilen bir yönetim satın alma işleminde tüm hisseleri sattı. Bir dot-com multimilyoneri oldu ve polisliğe geri döndü, çünkü hayatta gerçekten sevdiği şey katilleri kovalamaktı.

Her biri beş yüz (bir hademe) ile on bin (baş programcı) arasında hisse senedi opsiyonuna sahip olan oyuncular ve programcılar, hisse başına yirmi bir dolardan nakde çevrildiler ve bu durum onları sevinçten çok şaşkınlığa *uğrattı*.

—

Cinayetten bir süre sonra, eyalet müfettişleri katilin DNA'sıyla eşleşen herhangi bir DNA olup olmadığını kamuya açık DNA veri tabanlarından kontrol ettiler. Hiçbir şey çıkmadı, bu da araştırmacıları katilin soyunu önemsemediğine ve belki de kendi genetik çizgisinin sonuna geldiğine inandırdı.

BCA müfettişleri ayrıca, gayri resmi olarak karşılaştıkları en büyük baş belalarından biri olarak sınıflandırdıkları ikiz Lara Grandfelt ile uzun süre yüz yüze görüşmek zorunda kaldılar.

İkiz zeki, sert ve sonunda özel dedektifler ve avukatlar tutacak kadar varlıklı biriydi. Aylık olarak

Hangi müfettiş telefona cevap verecek kadar şanssızsa, BCA'nın katili bulmasını engelleyenin aptallık mı, beceriksizlik mi yoksa basit bir tembellik mi olduğunu sorgulayan bir telefon konuşması yaptı.

Sık sık suçlamalarına hedef olan bir müfettiş, Parrot Caf 'deki öğle yemeği sırasında ondan nefret ettiğini itiraf etti. Ve sonra, tüm bunlardan sonra, tüm bağırırş şağırırşlardan sonra, tüm beceriksizlik, kibir, örtbas etme ve olası yolsuzluk suçlamalarından sonra, cinayetten tam yirmi bir yıl sonra... Lara Grandfelt davanın üzerine benzin döküp ateşe verdi.

5

PRESENT GÜN

Lucas, Iowa, Marshalltown'ın eteklerindeki Holiday Inn Express'te kral boy bir yatağa yayılmıştı, elleri bağlıydı

Televizyonun boş ekranını hüzünle seyrederken midesine bir ağrı saplandı. Hiçbir şey yoktu, iyi bir şey yoktu. Boxer şortu, tişörtü ve lacivert atletik çoraplarıyla yataktan kalkıp sınav çekmeyi düşündü ama bunu çoktan yapmıştı ve halı kötü kokuyordu.

Mastürbasyon bir olasılıktı ama artık daha yaşlı bir adamdı ve eve döndüğünde kendini çift kişilik bir maça saklıyordu.

Elinde rulo haline getirilmiş bir gazeteyle odanın içinde vızıldayan yavaş, fazla şişman mavi sineğin peşinden gidebilirdi ama bu fikir hem önemsiz hem de sıkıcıydı.

Bir gerilim romanı okuyordu ve bu onu çok rahatsız etmişti: (1) kurşun geçirmez kahramanlar ve (2) tekrarlanan "düz ekran TV" referansları.

"Hayır, aptal, onlar sadece televizyon. ABD'de düz ekran olmayan bir televizyonun neye benzediğini bile bilmeyen milyonlarca insan yaşıyor."

Düz ekran telefonundan "düz ekran TV "lere bakarak hem sıkıntısını hem de can sıkıntısını doğruladı ve eski tip CRT TV'lerin on beş yıldır üretilmediğini gördü.

Ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Yüzünü soğuk cama dayasa, ki öyle yapmadı, bir soya fasulyesi tarlası görebilecekti

Güneydeki otoyolun karşısında. Tam karşısında, Home Depot'un Orta Batı versiyonu olan bir Menards vardı. Belli belirsiz acıkmıştı ve bir parça turta yemek için Culver's lokantasına gitmeyi düşündü ama aslında o kadar da aç değildi.

Ya da Menards'a gidip inşaat malzemelerine ve aletlerine bakabilirdi ki bunu zaten iki kez yapmıştı.

Lucas bir sonraki büyük doğum gününde altmış yaşında olacaktı, daha birkaç yıl vardı ama hayatında birkaç kez tepesine binen ve korktuğu bir depresyon geni vardı. Aylardır melankolik hissediyordu. İyi değildi. Evlat edindiği kızı Letty, bir yıl önce New Mexico'daki bir davada neredeyse ölüyordu ve bu onu son derece rahatsız etmişti. Bunu çok fazla düşünüyordu.

Ve yıllar geçip gidiyordu. Beklenmedik bir şekilde, hiç durmadılar. Sadece durmamakla kalmadılar, hatta hızlanmış gibi göründüler, bir kış diğerine yığıldı, aralarında sadece bir yaz şeridi vardı.

Letty'yle paylaştığı bir işten bu yana zorlayıcı bir işi olmamıştı; çoğunlukla, bazen tehlikeli olsalar da kendi içlerinde ilginç olmayan pisliklerin peşinden koşuyordu.

Hem Letty hem de karısı ona pis topları kovalamaktan başka bir şey bulması gerektiğini söylüyorlardı. Bir hobi bul, dediler. Sanatsal ya da müzikal bir şeyler dene. Gençken yaptığı gibi daha fazla oyun yaz. Yüzde beş gibi güvenilir bir getirisi olan yatırım hesaplarından biraz para çekip, bu parayı gerçekten büyük bir şeye dönüştürebilir mi diye bakabilirdi.

Bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Menards'a gidip aletlere bakmayı seviyordu: Sadece ne yapabileceğini görmek için uygun bir müteahhit bulup özel bir ev tasarlamayı ve inşa etmeyi düşünmüştü.

Ama asıl istediği, geçen yıl peşine düştüğü pislikler yerine ciddi, zeki ve şiddet yanlısı suçluların peşine düşmekti.

—

Onu Marshalltown'a getiren olay da bunlardan biriydi. İki kanun kaçağı kardeş, Bergstrom'lar, Boy ve Andy, mısır alkolünden yapılmış sahte votka satıyorlardı. Marshals Service olaya dahil oldu çünkü kardeşlerin ikisi de iddianame altındaydı.

önceki iş girişimleri olan sahte yirmi dolarlık banknotları geçiriyorlardı. Gizli Servis ajanları onları tutuklamaya çalıştığında, kardeşler ateş ederek yanlarından geçmiş ve kaçmışlardı.

Kimse yaralanmamıştı ama bir çift hödüğün böyle bir şey yapmasına izin veremezsiniz.

Bergstrom'lar, Iowa Eyalet Üniversitesi'nden bir hacker tarafından sahteciliğe karşı çipleri temizlenmiş bir tarayıcı ve yazıcıyla basılan ve zaten o kadar da iyi olmayan yirmiliklerden vazgeçti. Para birimi ilk bakışta iyi görünüyordu ama üzerine basıldığı kağıt berbattı ve girişimlerinin başlamasından birkaç ay sonra oadaki tüm marketler bu berbat kağıdı arar hale gelmişti.

Başka bir gelir kaynağı arayan suçlular olarak Bergstrom'lar sahte içki etiketleri basmaya ve bunları mısır alkolü ve yapay aromalarla doldurdukları geri dönüştürülmüş şişelere yapıştırmaya başlamışlardı. Normalde benzin katkı maddesi olarak petrol şirketlerine satan Iowa'daki mısır bazlı damıtma tesislerinin arka kapısından dökme alkol satın aldılar. Yeniden şişelenmiş içkiyi etik olmayan alkol dağıtıcılarına yeniden sattılar.

En büyük sorunlarının içkiyi koyacak şişe bulmak olduğu ortaya çıktı.

Özel tim soruşturmada birkaç kuru delik açmıştı; Bergstrom'lar Orta Batı'da pikaplarla dolaşıyorlardı (Lucas tarafından sıkıştırılan bir alkol tedarikçisine göre "biri kırmızı, biri mavi") ve bu nedenle tespit edilmeleri zordu.

Sonunda Clayton Vanes adlı bir ATF ajanı sahte bir internet geri dönüşüm şirketi kurdu bu şirket satın aldı ve boş likör sattı

Clear Lake, Iowa'daki bir depodan şişeler. Depo, aralarında Lucas'ın da bulunduğu dönüşümlü bir grup polis memuru tarafından denetleniyordu.

Ne yazık ki Bergstrom'lar şişeleri almaya kendileri gelmemiş, onun yerine Boy Bergstrom'un kız arkadaşı Jennifer (Jiminy) Katz'ı göndermişlerdi. Lucas ona bin adet boş Stolichnaya şişesi sattı ve o da artık arka dingiline gizlice monte edilmiş bir elektronik takip cihazının eşlik ettiği kamyonetiyle ortadan kayboldu.

Onu Marshalltown'a on mil uzaklıktaki kiralık bir çiftlik evine kadar takip etmişler ve polisler orada beklemeye başlamışlar.

—

L U C A S W A S T I L L pencereden dışarı, otoparktan gelen ısı dalgalarına bakıyordu -dışarısı cehennemden daha sıcaktı ve boğulabileceğiniz kadar nemliydi- telsizi çaldığında hala olasılıkları, turtayı veya aletleri düşünüyordu. Telsizi açtı ve Lanny Anderson, oturuyordu.

Kasabanın on mil uzağındaki bir ağaç kümesinin yanındaki tümseğin tepesindeki bir çukurda, elinde bir dürbünle, "Çocuklar, bir pikap bulduk," dedi.

Bir ATF ajanı, Mary McLeod, "Kırmızı Silverado mu? Mavi Silverado?"

"Bu kırmızı. Parlak kırmızı değil, tozlu kırmızı. Ama evet, bu bir Chevy."

"İşte bu, bin millik çakıllı yol," dedi McLeod. "Çocuklar... hadi gidelim."

Lucas kot pantolonunu giymeye başlamıştı bile. Uzun kollu bir gömlek ekledi, tabancasını taktı ve üzerinde altı inç yüksekliğinde sarı harflerle "ABD MAREŞALI" yazan ucuz, mavi, naylon bir rüzgârlık aldı.

Anderson geri aradı, "Bunlar Boy Bergstrom ve yaşlı karısı, Andy'den iz yok. Kamyondan inmişler, eve doğru yürüyorlar."

McLeod, "Evdeki Andy'nin yaşlı karısı, yakında geleceğine inanmak zorundayım, birbirlerinden uzakta dolaşmıyorlar," dedi. "Otoparka doğru gidiyoruz."

Lucas teçhizat çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Diğer iki polis memuru, Turner ve Weed de aynı anda koridordaydı; tepedeki delikteki adamla birlikte toplam sekiz kişiydiler, dört polis memuru, üç ATF ajanı ve bir Gizli Servis ajanı. Andy Bergstrom ortaya çıkarsa evi basacaklardı. Eğer Boy Bergstrom tozlu kırmızı Chevy'siyle gitmeye kalkarsa, onu yolda sıkıştırırlardı. Eldeki bir Bergstrom, çalıltaki iki Bergstrom'a bedeldi.

Asansörde Weed, "Eğer o odadan çıkmasaydım, muhtemelen kendimi öldürürdüm. YouTube'da *The Big Bang Theory*'nin iki yüz kadar klibini izledim ve tüm bunlardan çıkardığım tek şey sarışının üzerine atlamak istediğim oldu."

Turner, "Kesinlikle atlanabilir diyebilirim," dedi. Lucas'a: "Ne düşünüyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bir tür porno anlaşması mı?"

"Ünlü bir TV programı. *Friends* gibi ama komik," dedi Weed. "Tanrım, Davenport, biraz gevşemelisin, dostum."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor," dedi Lucas.

"Anlaşılabilir. İşler gerginleşiyor."

"Bu gerilim baş ağrısı değil, can sıkıntısı baş ağrısı."

"En kötüsü," dedi Turner. "Belki biraz eğleniriz ve bu sorun o r t a d a n kalkar."

Park yerinde yedi kişi dört araca doluştu; Lucas, Bergstrom soruşturmasında terfi ettiğini gören kırk yaşlarında gergin bir kadın olan McLeod'un yanına bindi. Marshalltown'daki bir barda birkaç kadeh içtikten sonra Lucas'a, üzerlerine ateş açılırsa ve onlar da karşılık verirse ama kimse yaralanmazsa her şeyin mükemmel olacağını söylemişti. "Vurulmak özgeçmişinde harikalar yaratır," demişti. "En azından ATF'de."

Lucas, "Polis Teşkilatı'nda o kadar da değil," demişti.

"Evet, seni biliyorum," demişti. "Eğilmiyorsun. Zag yapman gerekirken zig yapıyorsun. Daha hızlı olmalısın."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım," demişti Lucas.

—

Lucas park yerine vardığında Ford Expedition'ın sürücü koltuğunda oturuyordu. Gaza basmış, gitmeye hazırdı: "İşte bu," dedi. "İşte bu."

"Sakin ol," dedi Lucas. "Henüz o noktada değiliz. İkisini de alabiliriz "Eğer sabırlı olursak, pislikler."

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," dedi direksiyona vurarak. Radyosunu kaldırdı ve "Herkes yüklendi mi?" diye sordu.

Weed telsizle, "Jamal birkaç şişe su almak için içeri koştu, birazdan gelir," diye cevap verdi.

—

Marshalltown'ın güneyindeki küçük Ferguson kasabasının dışındaki önceden keşfedilmiş bir beyzbol sahasına gidiyorlardı. Saha yolun dışında, bir şeridin aşağısındaydı ve bir sıra büyük cipin görünmeyeceği bir yere park edebilirlerdi; hedef çiftlik evinden bir milden daha az uzakta olacaktı. Yolculuk kısa ve tozlu, mısır tarlalarından oluşan bir okyanustan geçiyorlardı. Top sahası boştu ve park edip araçlardan indiler, konuşmak ve saldırı planını son bir kez gözden geçirmek için toplandılar.

Andy Bergstrom gelene kadar bekleyip sonra harekete geçeceklerdi.

Lucas ve Mark Kenyon adında bir Gizli Servis ajanı çiftlik evinden yarım mil ötede konvoydan ayrılacak, dikenli telleri aşacak ve bir mısır tarlasından geçerek Anderson'un dürbünüyle saklandığı fundalığa doğru yürüyeceklerdi. Üçü tepenin etrafından dolaşarak çiftlik evinin arka bahçesine kadar uzanan bir başka mısır tarlasına ulaşacaktı; bu tarlada eski bir makine kulübesi ve bir ahırın kalıntıları vardı - ahırın üst yapısı yok olmuştu ama bodrum duvarları hâlâ duruyordu.

Eğer mümkün görünüyorsa, makine kulübesinin arkasına gizlenecekler ve engelleyici bir güç olarak hareket edeceklerdi. Diğer beş polis evin önünden yaklaşarak araba yolunu kapatacaktı.

Çiftlik evindeki insanlarla megafonla konuşurlar; McLeod da ilçe şerifini arayarak operasyondan haberdar eder.

Hepsi planın her dakikasını bildiklerine tekrar ikna olduklarında -McLeod onları yarım düzine kez üzerinden geçirmişti- etrafta durdular.

Jamal Barshim güneşe bakarak, "Tanrım, Iowa'nın bu kadar sıcak olabileceğini bilmiyordum," dedi. "Burası Amazon gibi."

Kırk beş dakika boyunca ter içinde kaldılar ve sonra Anderson aradı: "Mavi bir pikap buldum."

"Yükleyin," dedi McLeod.

Anderson, birkaç dakika sonra: "Ben Andy. Çocuk kadınlarla birlikte verandada, şimdi hepsi çiftlik evine giriyor."

McLeod: "Git."

—

L U C A S B A I L E D O U T of the Expedition, carrying a shotgun from his gear bag and a bottle of water, and Kenyon climbed out of the following Suburban, with an M4 and a bottle of water, and they waded through knee-high weeds in ditch, carefully crossed the

Dikenli tellerle çevrili çitten mısır tarlasına girdiler ve bir metre yüksekliğindeki mısır tarlasından Anderson'ın beklediği tepeye doğru yürümeye başladılar. Mısırlar tereyağlı da olabilirdi ve sarı polenler elbiselerine ve yüzlerine yapışıp boyunlarından aşağı kayıyor, tarlada ilerlerken yeşil mısır yaprakları ellerini kesiyordu. Tarla yarım mil genişliğindeydi ve uzak taraftan çıkana kadar hiçbir şey göremiyorlardı.

Mısırlar küçük bir tepeciğin dibinde bitiyordu. Çit yoktu ve çiftlik evini göremiyorlardı, bu yüzden tırmanmaya başladılar, bir inek tepenin diğer tarafındaki bir otlaktan onları izliyordu ve tepede, birkaç bodur ağacın ortasında Anderson tavuklu sandviç yiyor ve evi izliyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu. "Domuz gibi terliyorsunuz."

Kenyon, "Bize haber verdiğiniz için teşekkürler," dedi. Ve, "Domuzlar terlemez. Ter bezleri yoktur."

Anderson bunu görmezden geldi ve "İçeri girdiklerinden beri herhangi bir hareket görmedim. Kulübeye giden yolu araştırdım."

Onu tepeden aşağıya, inek otlağının köşesinden geçip, yine kör yürüdükleri bir başka mısır tarlasından geçerek makine kulübesinin arkasından çıkana kadar takip ettiler. Başka bir çitten geçtiler. Anderson bir av tüfeği taşıyordu, o ve Lucas silahlarının haznelerine fişek doldurdular, Kenyon da M4'ün şarjörünü açtı.

Lucas McLeod'u aradı ve "Makine kulübesinin arkasındayız, gitmeye hazırız. İçeri gelin."

"Şimdi hareket ediyoruz."

Lucas, "Onlar gelir gelmez Lanny, sen evin sağ tarafını al, ben de ahırın arkasına geçeyim. Mark, sen de sol tarafı al."

"Kulağa hoş geliyor."

—

Kamyonların geldiğini gören Lucas, kuru çakılların üzerinde onları takip eden toz bulutunu gördü ve Lucinda Williams'ın "Car Wheels on a Gravel Road" şarkısı çalmaya başladı. Kamyonlar garaj yoluna daldı ve iki pikabın önünü kesti. McLeod bir dakika içinde dışarıdaydı ve "Boy Bergstrom, Andy Bergstrom, dışarı çıkın. Arkada memurlarımız var, etrafınız sarıldı. Elleriniz havada dışarı çıkın."

Bir dakika sonra bir kadın arka kapıyı açtı ve başını dışarı uzattı. Lucas, tüfeğin dipçığı kalçasında, kadının kendisini görebilmesi için ahırdan uzaklaştı. Kadın gördü ve içeri çekilip kapıyı çarptı.

Sonra sıkıcı kısım geldi:

Yirmi dakika boyunca ileri geri bağırdıktan sonra Bergstrom'lar elleri havada dışarı çıktılar. Kelepçelendiler ve

McLeod, Weed ve Lucas dikkatlice eve girdiler, aynı anda önden ve arkadan, iki kadını mutfakta büyük bir kazanda fasulye ve domuz pastırması çorbası yaparken buldular. Çaydanlıktan hâlâ buhar çıkıyordu ve müthiş kokuyordu.

Jiminy Katz Lucas'ı gördü ve parmağıyla onu işaret etti: "Sen şişeleri bize satan orospu çocuğusun."

"Ben yaptım," dedi Lucas. Alnını ovuşturdu. Baş ağrısı geçmemişti.

"Bu yaptığın çok boktan bir şeydi," dedi Katz. "Sana güvenmiştim. İyi görünümlü bir adam olduğumu düşünmüştüm. Sana beş yüz dolar verdim."

"Başkan'a yazarsan belki geri verir," dedi Lucas. "Ayrıca, şişeler hâlâ sende."

Katz ona parmağını gösterdi.

McLeod: "İkiniz de federal kaçaklara yardım ve yataklıktan tutuklusunuz."

"Ah, siktir et," dedi adını bilmedikleri ikinci kadın. McLeod'a bakıyordu ve o yaklaşırken Lucas'a arkasını dönmüştü ama yaklaştığında dönüp beklenmedik bir şekilde ağzına yumruk attı. Şişmandı ama elleri hızlıydı.

Lucas geri çekildi, sonra onunla yumruklaştı, "Kadınlara vurmaktan utanmıyorum ve vuracağım," dedi ve ona yumruğunu gösterdi, o da "Ah, siktir et," dedi ve vazgeçti.

Kadınları kelepçelediler ve McLeod onları dışarı çıkardı. Weed, "Dudağını yakaladı." dedi.

"Evet. Dişimden kestim."

McLeod, omzunun üzerinden: "Yine zig yaptın."

—

Öğleden birkaç dakika sonra tutuklamalar başladı. Lucas bazı formalite evrak işlerini halletti -operasyonu ATF yürütüyordu- ve saat üçte Porsche Cayenne'ine binmiş, kuzeye doğru yola çıkmıştı. Elinde mavi buz vardı.

bir soğutucuya koyuyor ve arada bir bir torba çıkarıp araba sürerken dudağına tutuyordu; buzlar arasında, zar zor sızan kandaki tuzun tadını alabiliyordu. Marshalltown, St. Paul'ün neredeyse güneyinde, I-35 üzerinden dört saat uzaklıktaydı.

Yolda karısı Weather'ı aradı ve "Kendini hazırla tatlım, eve geliyorum" dedi.

"Büyük laf. Arkasında durabilecek misin göreceğiz."

—

Paul'e giderken kesik dudağını kemirdi ve diliyle ısırды, daha da kötüleştirdi ama duramadı. Evde, dudağının ameliyata ihtiyaç duymayacağını söyleyen ve ona bir mavi buz daha veren plastik cerrah Weather'ı öpmeyi. Çocuklarla birlikte yemek yiyorlardı, Minnesota senatörü Elmer Henderson'dan bir telefon aldığında.

"Senatör," dedi.

"Lucas. Bir iş buldum. Bir göz atarsan çok memnun olurum."

"Iowa'dan yeni döndüm," dedi Lucas. "İşin sıkıcı mı?" "Hadi ama dostum. Ve hayır, öyle olacağını sanmıyorum. Mutlaka."

Weather masanın öbür ucundan seslendi: "Şişman bir kedinin başı dertte mi, Elmer?" "Merhaba Weather. Hayır, pek sayılmaz... Şey, sayılır," dedi Henderson.

—

A C H A N G E O F location:

Lucas I-35'te kuzeye doğru ilerlerken, BCA ajanı Virgil Flowers Mankato Golf Kulübü'nün on beşinci çukurunda tee'nin üzerinde durmuş, yedi tahta sopanın doğru sopa olup olmadığını düşünürken cep telefonu çaldı. Aaberg adında, tulumla oynayan ve 8 handikaplı, kaba saba bir çiftçi olan golf partneri, "Sana o şeyi kapatmanı söylemiştim, seni aptal herif," dedi.

"Çalışıyorum," dedi Virgil. "Yapamam."

Aaberg, "Başka bir kanca üzerinde çalışıyorsunuz, yaptığınız şey bu," dedi.

Arayan Virgil'in BCA'daki patronuydu. Virgil telefonu açtı, dinledi ve şöyle dedi: "Evet, gelebilirim ama neden? Neden bana şimdi söylemiyorsun? Orada kim olacak? Lucas nasıl dahil oldu? Iowa'da olduğunu sanıyordum. Henderson mı? Gerçekten mi?"

Clusterfuck. Geldiğini hissedebiliyordu.

"Telefon görüşmesinin vuruşunu etkilemesine izin verme," dedi Aaberg, Virgil telefonu kapattığında. "Yani, o çim yol benim aletimin uzunluğu kadar geniş. Topunu testereyle bile bulsan şanslısın."

Virgil topu yüz seksen metre boyunca fairway'den aşağıya, kıvrımlı dönüşün ortasına doğru sürdü, sekip durmasını izledi ve "Çok güzelim. Topu oraya kadar götürüp bıraksaydım bundan daha iyisini yapamazdım."

Aaberg, "Oynanacak dört oyun varken hâlâ iki eksiğin var domuz dostum," dedi. "Beni oraya çıkar."

Virgil, "Salınımı sonuna kadar yaptığınızdan emin olun," dedi. "Sağa doğru bırakma eğilimiyle savaşmalısın. Ve Tanrı aşkına, sallanırken nefesini tutma."

Aaberg sağa doğru bıraktı. Golf topları korktuğunuz şeyi yapar.

6

Ndış gün.
Mavi gökyüzü, şarkıda söylendiği gibi, onlara gülümsüyordu.
Ilık, sıcak değil,
ve patates cipsi gibi kuru.

Lucas Lake of the Isles parkının bir blok ötesine park etti, bir blok ötede tanıdık krem rengi bir Tahoe'nun kaldırıma yanaştığını gördü ve Virgil kamyonetinden inene kadar bekledi.

Virgil el salladı, arka koltuklardan birinden spor ceketini aldı, üzerine geçirdi ve kaldırımdan aşağıya doğru yürüdü. "Ne yapıyoruz biz?"

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Lucas, tokatlaşıp yumruklaşırlarken. "Henderson Doris Grandfelt cinayetinde danışmanlık yapmakla ilgili bir şeyler söyledi. O olay olduğunda buralarda mıydın?"

"Hâlâ ordudayım. BCA'ya gittiğimde bu konuda çok şey duydum," dedi Virgil. Öne doğru eğilip Lucas'ın yüzüne baktı. "Dudağına ne oldu? Hava durumu seni kör bir tutkuyla mı ısırdı?"

Minneapolis şehir merkezinin güneyindeki göle doğru yürürlerken Lucas ona Bergstrom'ları yakaladıklarını anlattı. Köşeyi döndüklerinde düğün pastasına benzeyen, üç katlı, her katı bir altındakinden geride, altın bir rüzgar gülüyle taçlandırılmış beyaz bir evle karşılaştılar.

"Bu o olmalı," dedi Lucas. "Henderson rüzgar gülünden bahsetmişti."

"İşi bırakmayı ciddi ciddi düşünüyorum," dedi Virgil, ayaklarını sürüyerek. "Bir sonraki kitap sözleşmesi oldukça büyük olmalı. İş bırakma parası. Bu sonbaharda öğreneceğim. Eğer bunun saçmalık olduğu ortaya çıkarsa, bu mükemmel bir bahane olabilir."

Lucas, "Devlet sigortasını kaybedersiniz," dedi. "Bu, okul öncesi çocuklarınız varken altın madenine sahip olmak gibi bir şey. O lanet olası anaokulları birer virüs fabrikası."

"Evet, bana söyleyip duruyorsun. Yine de mutsuz bir polisim." Virgil'in ikizleri vardı, her birinden birer tane.

"Lucas, "Ünlü bir romancı için değilse bile, bir pislik için büyük bir kelime," dedi.

—

L U C A S W A S Uzun boylu, atletik, huzursuz, omuzları ağır bir adam. Gri ile dokunmuş koyu renk saçlar, işadamı kesimi, mavi gözler, şahin benzeri bir burun. Alnından sol gözünün altındaki yanağına kadar uzanan ince beyaz bir yara izi, bir balıkçılık kazası sonucu oluşmuştu. İnce tel bir kütükten kopup yüzüne bir kırbaç gibi çarpıyordu. Brioni'den yazlık yün bir takım elbise ve hem gözleriyle hem de takım elbisesiyle uyumlu mavi yeşil bir Hermès kravat takmıştı, ama yara iziyle değil. Polis olmasına rağmen tam bir moda abidesiydi. Çok yakışıklı olmasa da kadınlar ondan hoşlanmaya meyilliydi.

Siyasi nüfuzunu kullanarak ABD Şerif Yardımcısı rozeti almıştı. Herhangi bir partiden bir ABD senatörünün emniyetle ilgili bir sorunu olduğunda Lucas elinden gelen yardımı yapardı. Önemli insanlar ona borçluydu ve bir politikacı için çalışmadığı zamanlarda istediği pislikleri kovalamakta özgürdü.

Virgil, ikisi de çıplak ayaklıyken Lucas kadar uzun boyluydu ve timsah derisi kovboy çizmeleriyle biraz daha uzundu. Saman balyası kadar kaslı ve sırkı gibiydi, sarı saçları bir polis için fazla uzundu. BCA ajanlığının yanı sıra üç kez gerilim romanları yazmıştı. İkinci romanı *New York Times*'in ciltsiz en çok satanlar listesinde son sıraya kadar yükselmiş, üçüncüsü ise ciltli listede altı numaraya kadar yükselmiş ve üç hafta boyunca orada kalmıştı. Yeni bir yazar olarak, özellikle minnettar olmayacak kadar naifti; bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Virgil, Minnesota, Mankato yakınlarında, Twin Cities'in seksen mil güneybatısındaki bir çiftlikte yaşıyordu. Görev alanı genellikle Minnesota'nın güneyi olmasına rağmen, bazen özel görevler için St. Büyük suçları temizleme oranı BCA'daki en iyi orandı ve bu özellikle Minnesota kırsalında meydana gelen tuhaf, acayip, grotesk ya da acayip suçlar nedeniyle dikkate değerdı.

Virgil kot pantolon, hafif mavi bir balıkçı gömleği ve tam olarak spor ceket sayılamayacak, önü düğmeli taba rengi kanvas bir ceket giyiyordu. Ceketin defter, kalem ve bazen de silah taşımaya elverişli cepleri vardı ama Virgil silahlardan hoşlanmazdı.

—

Düğün pastasının dış merdivenlerinden inip geniş taş verandadan geçtiler ve Lucas zile bastı. Onlar beklerken mavi çizgili gofre kumaştan yazlık takım elbise giymiş ince yapılı bir adam arkalarından merdivenleri tırmanarak, "Selam çocuklar," dedi ve Lucas, "Bu işin içinde misiniz?" diye sordu. Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Senatör bana söylemedi." Neil Mitford, Elmer Henderson'ın baş kurnazı. Hem Lucas hem de Virgil başka davalarda Mitford'la birlikte çalışmış ve onun neşeyle güvenilmez biri olduğunu görmüşlerdi. Ayrıca Henderson'a kesinlikle sadıktı ve politika hakkında akli başında bir insanın bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyordu.

Virgil Lucas'a baktı ve, "Muhtemelen biliyordur. Çok yalan söyler."

"Doğru."

"İşimin en önemli gerekliliklerinden biri," dedi Mitford. "Ayrıca, eğer ben sana yalan söylemeseydim, başkası söyleyecekti. En iyisi bunu aradan çıkaralım."

"Bu da doğru," dedi Lucas. Dünya böyle bir yer.

"Kapı ziline bastın mı?" diye sordu Mitford. Tekrar bastı ve kapı açıldı. Gri elbiseli, kısa boylu, hafif kilolu bir kadın, "Güzel, buradasınız. Ben Marcia Wise, Lara'nın kişisel asistanıyım. İçeri buyurun. Diğerleri bekliyor."

Virgil, "Ah, dostum." dedi.

Lucas: "İlginç olabilir." Virgil:

"Aptalca olabilir."

Mitford: "Zenginlerimiz var, politikacılarımız var, avukatlarımız ve polislerimiz var. Muhtemelen ikisi de olacak."

—

OTURANLAR büyük boy, aşırı süslü bir oturma odasında bekliyorlardı; beyaz alçı duvarlar, çoğu yelkenli gemili bir okyanus parçası veya atlı bir tarla içeren tanımlanamayan manzaraların yağlı boya tablolarıyla süslenmişti; renkli kırmızı/mavi oryantal halılar

ayak bileği derinliğinde olmayan, ama hissedilen; ve orta yüzyıl mobilyaları. Çok sayıda sandalye ve kanepeye rağmen, diğerlerinin hepsi ellerinde bardaklarla ayakta idi - kızılıcık ya da portakal suyundan oluşan bir kokteyl partisi. Yan masada bir tepsi peynir ve kraker duruyordu.

Lucas kendisinden on beş yaş daha genç olabilecek bir kadını seçti ve onun Lara Grandfelt olduğuna karar verdi çünkü evle aynı tadı taşıyordu ve parti onun etrafında dönüyor gibiydi.

Biraz kiloluydu ama bu konuda rahattı, keskin, dikkatli mavi gözleri olan çizgisiz bir yüzü vardı. Lucas'ınkiyle neredeyse aynı olan orta mavi bir kadın iş kıyafeti giymişti ve her iki kulak memesinde birer tane olmak üzere macadamia fıstığı büyüklüğünde elmaslar vardı. Wise, Lucas ve Virgil'i odaya götürdüğünde elinde meyve suyu dolu iki bardak vardı ve birini kişisel asistanı Wise'a uzattı.

Lucas bir an için Bilge'nin Grandfelt'in biraz daha az varlıklı başka bir kız kardeşi olup olmadığını ve Bilge'nin onun evlilikteki adı olup olmadığını merak etti. Wise ve Grandfelt aynı boy ve şekle sahipti, saçları ve renkleri aynıydı, elbiselerinin renkleri farklıydı ama tarzları benzerdi ve Wise'ın kulaklarında da Grandfelt'inki gibi elmaslar vardı ama daha küçük taşlarla. Senatör Henderson, "İşte buradasınız. Virgil: Neden benim için çalışmaya gelmiyorsun? Güneyde birine ihtiyacım var."

"Yaz gibi görünüyorsunuz Senatör," dedi Virgil. "Git kendini becer" demek için kullanılan kibar bir Minnesota kaçamağı.

Her yaştan ve ırktan güzel kadınlara karşı açgözlü iştahıyla ve bazen kendisini olduğundan daha genç hissetmesine neden olan kokain alışkanlığıyla tanınan söğüt gibi sarışın Henderson, Lucas'ın tanımadığı ama avukat izlenimi veren uzun kumral saçlı bir kadınla konuşuyordu. Uzun ince bir burnu, uzun ince dudakları ve Lucas'ın modadan anlayan gözlerine Loro Piana'yı andıran, bileklerine kadar uzanan kıpkırmızı ve siyah elbisesinin altında uzun bacaklar varmış gibi görünen bir görüntüsü vardı. Bir kütüphanecinin tel çerçeveli gözlüklerini takıyordu.

Mitford da onlara katıldı ve Henderson'a, "Başkan Yardımcısı yine arıyor," dedi.

"Onunla daha sonra konuşacağım. Para ve Washington County'de daha büyük bir katılım istiyor."

Virgil'in nominal patronu olan Jon Duncan adlı bir BCA ajanı Lucas ve Virgil'e birer bardak kızılıcak suyu kaldırdı. "Harika görünüyorsunuz!" diye seslendi ve Virgil, Northwoods'da balık tutarken öğrendiği bir Wisconsin deyiimi olan "git kendini becer" anlamına gelen "Evet, hayır" dedi.

Duncan, Minnesota Bölgesi'nden sorumlu ABD Emniyet Müdürü Edie Lamb'le konuşuyordu. Lamb teknik olarak Lucas'ın patronuydu ama gerçekte değil. Lucas, Henderson ve Lamb'in de bildiği gibi, Lamb'in boşandığını biliyordu çünkü kocası senatör ve Bayan Lamb'i Henderson'ın malikânesindeki bir Noel partisinde Henderson'ın deyiimiyle "yağ çekerken" yakalamıştı.

Bu ortak bilgi Henderson, Lamb ve Lucas'ı yakınlaştırmış olabilir; ya da belki de yakınlaştırmamıştır. Gerçekten, kim bilebilirdi ki?

Lamb'in ABD Şerifi olarak atanmasından ve Lucas'ın şerif yardımcısı rozeti almasından Henderson sorumluydu. Birlikte, alaycı olmayan bir gözlemcinin tamamen ayıp olmasa da bazılarını şüpheli bulabileceği bir dizi zor duruma karışmışlardı.

Bir köşede iki kadın daha konuşuyordu: koyu mavi takım elbiseli, yine avukat havası veren genç bir sarışın ve uçuşan kahverengi saçları, şüpheli kahverengi gözleri ve zeytin rengi yüzünde fazladan birkaç kırışıklığı olan kısa boylu bir kadın. "Hey, Lucas." dedi.

Lucas, Carla Benucci'yi St. Paul *Pioneer Press*'in muhabiri olarak tanıyordu. "Bir haber mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Artık orada değilim, satın alındım," dedi. "Mason, Tono, Whitehead ve Boone için halkla ilişkiler yapıyorum."

"Özür dilerim," dedi Lucas.

Benucci omuz silkti: "Olur böyle şeyler."

—

T H E A U B U R N - H A I R E D W O M A N Henderson'la konuşurken kızılıcak suyundan son bir yudum aldı ve boş bardağa kaşıkla vurarak çınlamasını sağladı. "Herkes mi? Hepimiz buradayız. Çalışma zamanı."

Kendini ve sarışını tanıttı: "Ben Tricia Boone.

Mason, Tono, Whitehead ve Boone ve Michelle Cornell firmamızın ortaklarından. Lara Grandfelt'i temsil ediyoruz." Uzandı ve elmas işlemeli kadına dokundu. "Lara'nın uzun süredir ertelenen macerasına başlamasına yardım etmek için buradayız. Bunu Lara'nın size anlatmasına izin vereceğim ve sadece yasal hizmetlerimize ne zaman ihtiyaç duyulursa firmamızın onun arkasında olduğunu söyleyeceğim."

Grandfelt gülümsedi, dönüp gruptaki herkese baktı ve şöyle dedi: "Yapacağımız şey, ikiz kız kardeşimi öldüren canavarı bulmak olacak. Bu yirmi yıldan fazla bir süre **önceydi** ve bu süre onun serbestçe dolaştığını bilmek için yeterince uzun."

Lucas bilinçsiz bir şüphelilik hareketiyle alnını kaşdı ve Grandfelt bunu yakaladı. "Şerif Davenport bir yere varacağımızı düşünmüyor ama ne yapacağımızı da bilmiyor," dedi.

Boone tekrar içeri atladı: "Neden hepimiz oturmuyoruz? Sanırım yeterince sandalye var."

Hepsi yaptı ve Grandfelt Boone'a, "Biraz arka plan dolduracaktın..." dedi.

Boone başını salladı. "Evet." Kucağındaki bir dosya klasörünü açtı, boğazını temizledi ve şöyle dedi:

"Lara Grandfelt ve kız kardeşi Doris, yüzyılın başından hemen önce Minnesota'daki kolejlerden -aslında Lara üniversiteden- mezun oldular. Lara finans ve ekonomi, Doris ise Northfield'daki Manifold College'da muhasebe okudu."

Mezun olduktan sonra kız kardeşlerin İkiz Şehirlerde iş bulduklarını, Lara'nın U.S. Bank'ın varlık yönetimi departmanında, Doris'in ise yerel bir muhasebe firmasında çalıştığını söyledi. Mezuniyetten üç yıl sonra Doris vahşice öldürüldü ve bu cinayet asla çözülemedi.

Boone, cinayetle günümüz arasındaki yıllarda Lara'nın kendi varlık yönetimi şirketini kurmak üzere bankadan ayrıldığını söyledi. "Bu işte çok başarılı oldu. Lara gülünç derecede zengin değil ama çok çok iyi iş çıkardı. Bu doğru mu, Lara?"

Grandfelt başını salladı ve "Evet" dedi.

Boone, "Tüm bunları gözden geçiriyorum ki hepimiz aynı fikirde olalım ve bu projeye dahil olan paranın ne kadar olduğunu bilelim. -Buna geliyorum- yasal olarak kaynaklanmıştı. Yani. Lara Mason, Tono, Whitehead ve Boone'dan kız kardeşi Doris'in tecavüze uğrayıp öldürülmesinin failini araştırıp bulmak üzere bir proje hazırlamalarını istedi."

"Ne Virgil ne de ben o davada çalıştık..." Lucas başladı.

"Biliyoruz. Araştırma yaptık. Siz kendi şirketiniz Davenport Simulations'ı kuruyordunuz ve Virgil de ordudaydı. Soruşturmayı eyalet Suçluları Yakalama Bürosu yürüttü," dedi Boone. "Sen, Lucas, daha sonra BCA'ya gittiğinde, Lara bana, seninle bir kez soruşturmadaki ilerleme eksikliği hakkında konuştuğunu söyledi. Dosyaları gözden geçirmeni istemiş... ama sonuç alamamışsın."

"Evet, şimdi hatırladım." Lucas omuz silkti. "BCA iyi bir soruşturma yürüttü ama ellerinde bir şey yoktu. Asla ilk aşamaya geçemediler."

Boone, "Anlıyorum. Ancak Lara cinayetin ağırlığından kaçamıyor. Bunun adaletsizliğinden kaçamıyor."

Grandfelt kalabalığa tekrar bakarak, "Bu doğru," dedi.

"Yani Virgil ve benim yeniden araştırma yapmamızı istiyor ve Elmer, Edie ve Jon da bizi zorlamak için buradalar, eğer zorlanmamız gerekirse." Lucas söyledi.

Boone, "Ben tam olarak bu ifadeyi seçmezdim, ama bu... özünü... yakalıyor," diye kabul etti.

"Ne yapacaksın?" Virgil Grandfelt'e sordu.

O cevap veremedi Boone tekrar devreye girdi. "Lara firmamıza katilin kimliğinin tespit edilmesini sağlayacak bilgi için beş milyon dolar ödül koyma talimatı verdi. Ödül, bilgiyi veren kişi ya da kişilere bir şükran hediyesi olarak verilecek. Eğer bu vergi memurlarımızın onayından geçerse, ki bana geçmesi gerektiği söylendi, hediye vergiden muaf olacak. Eğer birisi kazanırsa, tüm meblağ onda kalacak. Bugün ilerleyen saatlerde -ki biz bunu çoktan hazırladık- ödül internetteki tüm büyük gerçek suç sitelerinde yayınlanacak."

Virgil, "Vay canına!" dedi.

-

B O O N E L A I D O U T detayları. Pek çok insanın davayı araştıracağını tahmin ediyordu ve Michelle Cornell, Boone'un gerçek suç araştırmacıları dediği kişilerin gönderdiği yazıları incelemekten sorumlu olacaktı. Az da olsa konuyla ilgili görünen her şey Lucas ve Virgil'e iletilecekti.

Lucas bir federal şerif yardımcısı olarak, Virgil de bir BCA ajanı olarak, birlikte, alınması gereken hemen her şeyi almak, tekmelenmesi gereken kapıları kırmak için yasal yetkiye sahip olacaklardı.

"BCA ve Woodbury'nin soruşturma dosyalarının tamamı, ellerindeki her bir kâğıt parçası elimizde mevcut. Biz

onları çalmadı. Minnesota yasalarına göre bu kesinlikle yasal. Eğer herhangi bir şeyi sakladıklarını tespit edersek, onları dava edeceğiz," dedi Boone Lucas'a.

Lucas: "Ve onları postalayacak mısınız? Dosyaları mı?"

"Evet. Olay yeri fotoğrafları da dahil. Lara onları gördü ve sitelerde yayınlanmasını istiyor."

Grandfelt, "O fotoğrafları görmenin ne kadar acı verici olduğunu anlatamam," dedi. Dudağı titredi ama çenesini dik tuttu. "Bu konuda kararlıyım. Benden bir şey istersen, ne olursa olsun, gece ya da gündüz, ara. Herhangi bir nedenle cevap veremezsem, kişisel asistanım cevap verecektir." Uzandı ve gri takım elbiseli kadına dokundu. "Marcia Wise. Nerede olursam olayım beni bulur. İkimiz için de kişisel numaralarınız olacak."

Virgil: "Bir fırtına koparacaksın ve bunun üzerinde hiçbir kontrolün olmayacak."

"Lara'nın tamamen yasal olan isteklerine *uyacağız*," dedi Boone, sesi keskinleşmişti. "Açıkçası, onu bundan vazgeçirmeye çalıştık ama o ısrar etti. Müvekkil olan o. Müvekkil bizim önerilerimizi kabul etmek zorunda değil."

Lucas, "Yani anlaşma tamam," dedi.

Grandfelt başını salladı ve Boone, "Evet, öyle," dedi. "Neden şimdi?" Lucas sordu.

Grandfelt, "Meme kanserine yakalandım... yakalanıyorum..." dedi. Bir ay önce lumpektomi ameliyatı oldum ve şu anda kemoterapi görüyorum. Doktorlarım hayatta kalma şansımın çok yüksek olduğunu söylüyorlar ama ölüm meselesi... çok yakınım geldi. Yapmam gereken tek bir şey olduğunu fark ettim, eğer bunu yapmanın bir yolu varsa, o da kız kardeşimin katilini bulmaktı. Bulduğum şey buydu."

Virgil, "Elde edeceğiniz şeylerin çoğu çok garip olacak," dedi. "Kullandığım dil için özür dilerim."

Boone parmaklarını dikleştirdi ve dişlerini göstererek gülümsedi. "Bunu anlıyoruz Virgil. Söylemeliyim ki, bu bizim sorunumuz değil. Bu sizin sorunuz."

Telefonuna bakan Henderson, "Hadi çocuklar. Yapın şunu."

Lucas, "Neden olmasın?" dercesine ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldıran Virgil'i kontrol etti ve Lucas, "Sorunlar görebiliyorum. Ama kulağa ilginç geliyor. En azından bir süreliğine. Uydurma saçmalıklarla uğraşmak istemiyorum ama gerçek olabilecek her şeye bakarım. Bir adam UFO'lardan bahsetmeye başlarsa, oradan çıkarız."

Boone umursamadı: "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Tamamen sana kalmış. Seyahat etmen gerekiyorsa, makbuzları sakla. Bir masraf fonu var. İhtiyacınız olan yasal destek de bu fondan karşılanacak."

Virgil, "Ödül için bir zaman sınırı var mı?" diye sordu.

Grandfelt, "Evet. Bir yıl. Ondan sonra, çeşitli hayvan refahı gruplarına gidecek."

"Bir yıl boyunca araştırma yapmayacağım, hiçbir olasılık yokken..." Lucas başladı.

Boone araya girdi, "Aksiyonun çoğunun ilk ay, belki de ilk birkaç hafta içinde gerçekleşmesini bekliyoruz. Katil yakalanmazsa, ilginin azalmaya başlayacağını tahmin ediyoruz."

Lucas Grandfelt'e döndü. "Sadece gerçek suçlularla değil, hazine avcılarıyla, dolandırıcılarla, kaçıklarla ve muhtemelen birkaç davayla da karşılaşacağımızı bilmelisin. İnsanlar zarar görebilir."

"Evet, Bayan Boone ve ben bu konuyu konuştuk. Hem de kapsamlı bir şekilde. Riskin küçük olduğunu düşünüyoruz ve burada yaptığımız şeyin arkasında sağlam bir temel var," dedi Grandfelt. "Buna kitle kaynak kullanımı deniyor. Sadece gerçek suçlarla ilgilenen kişiler değil, aynı zamanda internetin ve yapay zekanın kaynaklarını nasıl kullanacaklarını bilen ve kolluk kuvvetleri içinde geniş bağlantıları olan gönüllü araştırmacılardan oluşan bir ağımız var. Her seviyede. Tüm doğru kutuların dışında düşünen büyük bir grup zeki, motive olmuş insan, genellikle sözde uzmanların asla düşünmeyeceği sorunlara çözümler bulur."

"Davalarla da biz ilgileneceğiz," dedi Boone. Oturuyordu ama şimdi ayağa kalktı ve eski muhabir Benucci'ye baktı.

"Sanırım senin devreye girme zamanın geldi Carla," dedi. Lucas ve Virgil'e, "Carla bizim iletişim direktörümüz," dedi.

Lucas: "Sende bir tane olmasına neden şaşırmadım?"

"Biz büyük bir organizasyonuz. Kendisi sürekli meşgul," diyor Boone.

"Onun görevi bu vasiyetle ilgili haberleri yaymak mı olacak?" Virgil sordu.

"Aynen öyle. Yarın geceye kadar kıyıda kıyıya ulaşmayı planlıyoruz," dedi Boone.

—

Beş dakika içinde Benucci ne yapmayı planladığını açıkladı. En çok kullanılan gerçek suç sitelerinin birçoğuna bağlantıları vardı ve o akşam bilgi bültenlerini ve ödül ilanını bırakacaktı.

Büyük kanalların sabah programlarının çoğuyla temasa geçtiğini ve iki tanesinin röportaj yapmayı kabul ettiğini söyledi. İki ya da üç kişinin daha gelmesini umuyormuş. "CNN, Fox ya da MSNBC'nin akşam turu için ısıracığını düşünüyoruz. Henüz geri dönüş almadık."

Beş milyon, çözülmemiş cinayet, zengin ikiz, internetteki fotoğraflar, bunların hepsinin harika kancalar oluşturduğunu söyledi.

"Lara ve Tricia mülakatlar için oturacaklar. Birkaç konuşma noktası belirledim." İki kadına döndü: "Siz, Lara ve Tricia, bunlara aşina olmalısınız. İkinizin de incelemesi için dosyalarım var. Konuşan kafaları doğrudan hikayenin içine çekecek iyi şeyler. Yarın sabah sizi Senatör Henderson'ın medya merkezine yerleştireceğiz. Saçınızı ve makyajınızı yapması için Gloria Martinez'i getireceğiz."

"Bir medya merkeziniz olmasına neden şaşırmadım?" Lucas Henderson'a sordu.

Henderson, "Hey. Bunu yapmayı kabul et ve yoluna devam et." dedi.

"Lara yeniden seçim fonuna ne kadar katkıda bulundu?" Virgil sordu.

Mitford, "Oldukça cömert davrandı ve gelecekte daha da yakın bir ilişki kurmayı dört gözle bekliyoruz," dedi.

Benucci, Boone ve Grandfelt'e şöyle dedi: "New York gösterileri için oraya erken gitmeniz gerekecek. Dosyalar Senatör Henderson'ın ofisinin adresini ve tam bir zaman çizelgesini içeriyor, eğer bazı akşam şovlarına katılırsak yarın değişebilir. Medya merkezi büyük bir şey değil. Ceviz bir masa, bir sürü kitap, Senatör Henderson'ın Başkan'la el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafı ve bir Amerikan bayrağı olan bir arka oda. Bir şeyin resmi. Ne olduğundan emin değilim, soyut manzara, kimseyi rahatsız etmez. İyi ışıklar. Başkan'ı ve bayrağı kaybedeceğiz."

Boone gülümsedi ve "Yapacağım ama biraz gerginim. Bu tür televizyon işlerini pek yapmam..."

"John Mason öyle olduğunu söyledi. Firma için iyi bir reklam ve elimizdeki en yakışıklı ortak sensin. Diğerlerinden bazıları..." Benucci ürpermiş gibi yaptı. "Senin ve Lara'nın tek yapması gereken benim yazdıklarımı söylemek ve sesli bir şekilde osurmamak." Lucas'a: "John Mason yönetici ortak."

"Anladım," dedi Lucas. "Aslında onu biraz tanıyorum. Sevimsiz bir adam."

"O bir avukat," dedi Benucci. "Pop-tort'un ortak mucidi. Bununla çok para kazandı."

Lucas ayağa kalktı, parlak kırmızı Eero Saarinen rahim koltuğunun etrafında bir tur attı, Henderson'dan Grandfelt'e ve Boone'a baktı: "Tamam. Ben varım." Virgil'e döndü. "Sen neredesin?"

Virgil, "Şüphelerim var ama şansımı deneyeceğim," dedi. "Muhtemelen burada bir otele taşınmam gerekecek, en azından geçici olarak. Pahalı olacak."

Grandfelt, "Otel ve tüm masraflarınızı biz karşılayacağız," dedi. "Ajanınız Duncan'ın bunu yapmak için çoktan bir prosedür başlattığına inanıyorum."

Sessizce oturmakta olan Duncan, "Gitmeye hazırız. Virgil, sen her zaman yaptığın gibi harcamalarını gönder... sorun yok."

Henderson, "O zaman her şey hazır. Bu iyi bir şeyler yapmak için bir fırsat."

Benucci, eski Haberci: "Tamam.Lemme. Biliyorum ne zaman bu olur."

7

Virgil ertesi sabah saat sekizde Lucas'ı aradı. Hava çoktan işe gitmişti ve çocuklar yaz kampındaydı, Geç saatlere kadar uyuyan Lucas dışında kimse telefona cevap vermedi. Ekranda Virgil'in adı belirince telefonu yatağın altına atmak yerine cevap verdi.

"Ne istiyorsun?" Lucas sordu.

"Tüm kanal haberlerinde biz varız. İsimlerimiz var. Bizi siktiler."

"Ne?" Hala uykulu.

"Doris ödülü. Boone NBC'deydi ve etrafta itilip kakıldı ve sonunda soruşturmayı bizim yürüttüğümüzü söyledi. Bizim adımızı verdi. Vegas yamyamının izini sürdüğünüzden, 1919 katilini vurduğunuzdan ve New York eroin taramasındaki tanıklığımdan bahsetti. Sanki biz Butch ve Sundance'mişiz gibi konuştu. Sanki katili yakalamak kesin bir şeymiş gibi."

Lucas yatakta doğruldu, biraz daha uyanıktı: "Bunu bir sonraki kitabının kapağına koyarlarsa kötü bir şey olacağını mı söylüyorsun?"

Bir dakika sessizlik. Sonra, "Bu konuda size geri döneyim."

—

L U C A S W E N T D O W N S T A I R S şortunu giydi, televizyonu açtı ve işte oradaydı.

Ödül, medyada beklenen şamataı yarattı ve bir ateş yaktı gerçek suç web siteleri. Lucas ödül için kurulan internet sitesine girdi ve suç dosyalarının sabah programı röportajlarından sonraki ilk iki saat içinde 31.461 kez indirildiğini okudu. Lucas'ın

Dosyalar Facebook'un her yerindeydi ve olay yeri fotoğraflarını tüm dehşet verici ayrıntılarıyla içeriyordu.

Lucas hukuk bürosu açılır açılmaz Boone'u aradı: "Bu da ne? Onlara benim ve Virgil'in adını mı verdin?"

Boone, "Bu konuyu ofiste konuştuk ve internette varlık gösteren saygın kolluk kuvvetlerinin isimlerini zikredersek daha inandırıcı olacağımızı düşündük," dedi. "Tıpkı sizin yaptığınız gibi."

"Beni aramadın bile?"

"Senatör Henderson bunun gerekli olmayacağını öne sürdü. Ya da arzu edilmediğini," dedi Boone.

"Siktir et o herifi," dedi Lucas.

Boone, "Hayır, bunu yapmayacağım," dedi.

Uzun bir duraklama.

"Uh-oh."

Boone, "Bu konuyu daha fazla tartışmamız gerektiğini düşünmüyorum," dedi.

"Michelle Cornell'i bir dolaba kilitleseniz iyi olur."

Boone, "Michelle'le konuşuldu," dedi.

"Henderson bir çocuk," dedi Lucas. "Zeki, alaycı, çıkarıcı, nüfuzlu ve zengin ama cinsel dürtülerini tam olarak kontrol edemiyor. Dinle, kimse telefon numaramdan ya da adresimden falan bahsetmedi mi?"

"Hayır, hayır, hayır, ve tüm soruların Michelle'den geçmesi gerektiğini özellikle vurguladık. Benim kişisel görüşüm, bu gerçek suç avcılarının çoğunun, en azından erkeklerin, bir şeyleri yüceltiyor olabileceği yönünde. Michelle'in bir resmini koyduk, böylece dikkatlerin onun üzerinde yoğunlaşacağını düşünüyoruz."

"Bu iyi," dedi Lucas. "Özellikle de katil hâlâ buralarda yaşıyorsa ve deliyse ve güzel, genç sarışın kadınları bıçaklama fikrinden hoşlanıyorsa."

"Oh...hayır!"

Cornell'in fotoğrafı, Boone'un Lucas'la yaptığı görüşmeyi sonlandırmasından beş dakika sonra indirildi.

—

MICHELLE CORNELL HERSELF Lucas'ı sabahın ilerleyen saatlerinde ve öğleden sonra tekrar arayarak müdahale hakkında bilgi verdi.

Sabah telefon görüşmesinde "Yavaşlamıyor," dedi. "Eğer

indirmeler artıyor. Görünüşe göre insanlar suç mahalline gelmişler bile. Woodbury polisi orayı kapatmaktan bahsediyor ama orası halka açık bir park."

"Tanrı onları korusun," dedi Lucas. "Lara'ya dava açıldı mı?"

"Hayır, ama daha erken ve Doris'in bir zamanlar erkek arkadaşı tacizden şikayet ediyor."

"Hâlâ buralı mı?" Lucas sordu.

"White Bear'da saygı duyulan bir lise koçu. Birisi onun cep telefonu numarasını almış ve adresiyle birlikte internet sitelerinden birine koymuş, şimdi her yerde bu var. Çok sayıda telefon almış ve bazı insanlar evine ve liseye gelmiş. Yani ondan haber alabiliriz."

"Olmayacağım," dedi Lucas. "Bu sizsiniz çocuklar."

"Dosyalar hakkında ne düşünüyorsun?" Cornwell sordu.

"Onlara hiç bakmadım," dedi Lucas. "Yıllar önce üzerinden geçmiştım ve belirgin bir açık görmemiştım. Bana üzerinde düşünebileceğim özel bir şey vermeni bekliyorum."

"Gelirse alırsınız. Henüz fazla bir şey gelmedi. Ödül kurallarının açıklığa kavuşturulması için bazı talepler var."

"Pekâlâ. İrtibatta kalalım." Telefonu kapattı ve arka bahçeyi biçmeye gitti. Daha fazla dayanamayıp içeri girdiğinde işini yarıda bırakmıştı ve daha önce hiç görmediği gerçek suç sitelerine bakmaya başladı.

Etkilenmedi ve kırk beş dakika sonra dışarı çıkıp biçme işini bitirdi.

—

A F T E R N O O N çağrısında Cornell, dosyaların yüz binden fazla kez indirildiğini, bunun muhtemelen olay yeri fotoğraflarının tartışmalı doğasından kaynaklandığını ve bu fotoğrafların dahil edilmesinin başlıca kablolu haber kanallarının çoğunda tartışıldığını söyledi.

Kanallar. Cornell katilin kim olabileceğine dair bazı önerileri olduğunu söyledi. "Onları e-postanıza göndereceğim... şimdi."

"Meşgulüm," dedi Lucas. "Onlara bu gece bakacağım. Ya da yarın." "Lucas, Şerif Davenport, yapmanız gereken..."

"Onlara ulaştığım zaman ulaşacağım," dedi Lucas. "Hırdavatçıya götürmem gereken kırık bir pencere var. Klima kondansatörleri için yeni kapaklara ihtiyacım var. Kış geliyor."

"Ağustos ayındayız..."

Lucas, "Kış da yolda ve yirminci Haziran'dan bu yana da devam ediyor," dedi. "Burası Minnesota. Eşyalarınıza fırsat buldukça bakacağım, ama bakacağım."

—

V I R G I L C A L L E D saat beşte: "Yüz altmış bir bin indirme var. İnterneti kırıyorlar. Dördüncü romanımın kırk beş bin kelimesine geldim, bu ya tamam ya devam olacak ve kaybedecek zamanım yok. Önemli bir şey duydun mu?"

"Henüz bir şey yok. Cornell bana bazı isimler gönderdi, gerçek suçluların olası şüpheliler olabileceğini düşündükleri kişiler, ama bunların hepsi tahmin ve spekülasyon. Bence çok erken," dedi Lucas. "Ve hadi ama. Bir roman yazmak için ne gerekir? Günde birkaç saat kışının üstüne oturup daktilo mu yazıyorsun? Sekiz saat uyur, iki saat de daktilo yazarsan, Doris davası üzerinde çalışmak için on dört saatin olur."

"İki saat mi? Sen bir cahilsin. Tüm bu indirmeler... Neler oluyor? Bir sürü e-posta alacağımızı düşünmüştüm. Görünüşe göre

olası suç mahalli yerlerini araştıran insanlar var. Doris öldürüldüğünde BCA'nın baktığı ve hiçbir şey bulamadığı yerlerin aynısı."

"Onunla git," dedi Lucas. "Bu görevle, muhtemelen taşrada yapman gereken diğer rutin işlerden kurtulabilirsin. Yazmak için daha da fazla zamanın olur."

Virgil bir an sessiz kaldı, düşündü. Sonra, "İrtibatta kalalım." dedi.

—

Virgil'in ikizlerinden F R A N K I E , Virgil zili çaldığında faturaları ödüyordu. Çiftlik evindeki mutfak masasında oturuyorlardı. Sarı Köpek Honus masanın yarısına kadar uzanmış, kurumuş bir boğa penisini çiğniyordu. İkizler Alex ve Willa, Mankato'da anaokulundaydı.

Frankie, "İsimlerinizin ortaya çıkmasına kızdığınızı ona pek belli etmediniz," dedi. "Biraz daha sert olmalıydın."

"Ah, bu onun suçu değil," dedi Virgil. "Bunu o yapmadı. Ve sonlara doğru iyi bir noktaya değindi."

"O da neydi?"

"Dinle ve öğren," dedi Virgil. Tekrar telefona sarıldı ve geç saatlere kadar çalışan BCA patronu Jon Duncan'ı aradı.

Duncan dedi ki, "CNN'de bir resminiz var. Sen ve Lucas. Tanık kürsüsündesiniz ve saçlarınız çok uzun, kovboy çizmeleri ve Sears Roebuck'ın alt bodrumundan çıkmış gibi görünen bir takım elbise giyyorsunuz. Ya da Hitler'in sığınağından. Sanık gibi görünüyorsun."

Virgil: "Size ne diyebilirim ki? Grandfelt ve avukatlarının kamuoyunu bilgilendirmesi gerekiyordu. Gelen tüm saçmalıkları ayıklamaları ve sonra bir şey ortaya çıkarsa bunu iletmeleri gerekiyordu."

"Artık durum böyle görünmüyor."

"Biliyorum. Henderson ve vali, övgü alabilecekleri sonuçlar alamazsak çok kızacaklar. Bu iş bitene kadar beni kayıtlardan çıkarman gerekecek. En az bir ay diye düşünüyorum. *En az.* Muhtemelen daha fazla."

Duncan: "Peki ya vaka yükünüz?"

Virgil, "Jimmy'yi Rochester'a gönder," dedi. "Bölgeyi biliyor. Daha da iyisi, Mankato'da bir motelde onun için bir fiyat ayarlayabilirim. Onu mevcut dosyalara bağlayacağım."

Duncan, "Bunu düşünmem gerekecek," dedi.

"Ya da cesaretinizi toplayıp valiye siktir olup gitmesini söyleyebilirsiniz. Lara Grandfelt'in büyük bir para babası olduğunu aklınızda tutun. Kadın."

Duncan, "Valiye gidip kendini becermesini söylemeyeceğim konusunda anlaşalım," dedi. "Bir yolunu bulacağım. Seni serbest bırakacağım. Bu işe tam zamanlı başladığında bana haber ver."

"Artık tam zamanlı çalışıyorum," dedi Virgil. "Grandfelt dosyaları şu an itibariyle dünya çapında yüz altmış bin kez indirildi."

"Aman Tanrım!"

"Evet."

—

VIRGIL RANGOFF, sinsice gülümsedi ve Frankie'ye, "Anlaştık. Bir aylığına gidiyorum. Otuz bin iyi kelime daha bulacağım ve o noktada eve koşuyor olacağım."

"Tabii Lucas seni liderliği alman için manipüle etmezse," dedi Frankie.

"Sesi mutsuz geliyor..."

"Öyle bir ihtimal yok." Virgil, Honus'un kuyruğundan kaçarak mutfak masasının etrafında bir tur attı. Buzdolabına baktı, özellikle de hiçbir şeye, sonra da kapattı. "Bu şimdiki kadar duyduğun en lanet şey değil mi? Doris Grandfelt öleli yirmi yıldan fazla oldu."

Frankie kalemini bırakıp çek defterini bir kenara koyarak, "Bence ilginç," dedi. Sarı Köpek Honus boğa penisini çiğnemeyi bırakıp onlara baktı. "Aslında o dosyaları indirip bir iki fikir bulabilir miyim diye bakacaktım. Beş milyonu kullanabilirim. Tam boy, ısıtılmalı bir at terbiyesi ahırını inşa edebilir ve bütün kış ata binebilirim. Sen ve Sam de orada atış talimi yapabilirsiniz."

Virgil, "Dosyaları iki kez indirin ve benim için bir kopyasını kaydedin," dedi. "Dinle: belki sen benim işimi halledebilirsin. Sen her zaman bir polis hayranı oldun. Gerçek suç sitelerini okuyorsun. Bu tür şeyleri bilirsin. Kitap üzerinde iki günde bir çalışmaya başlayabilirim."

"Zavallı Doris," dedi Frankie başını sallayarak. "Yirmi yıldan fazla bir süredir çimleri itip kakıyor ve siz polislerin umurunda bile değil."

—

Eğer COP'lar umursamıyorsa, Amanda Fisk umursuyordu.

Yeni tanıtım şaşırtıcıydı, Doris Grandfelt'in hayaleti ona musallat olmak için mezarından kalkmıştı. Kanal haberlerinden kablolu haberlere, yayın hizmetlerinden YouTube'a kadar her yerde onu buldu. Beş milyon dolar artık *o kadar* da fazla görünmüyordu ama ödül ve koşullar viral hale gelmişti.

Elbette beş milyon güzel bir evdi, güzel bir arabaydı, borcu yoktu, bankada parası vardı... ama bir şehir dolusu insanın aramaya akın etmesini gerektirecek kadar çok değildi. Şimdi, akşam geç saatlerde, yüz yetmiş binden fazla kişi dosyaları indirmişti. Elbette bunlardan bazıları Mumbai ve Kiev'deydi ama yine de...

Fotoğraflar özellikle dışarıdaydı. Filmle çekilmişlerdi, çünkü o zamanlar dijital yeterince iyi değildi. Çekimlerin çoğu renkliydi ama siyah-beyaz olarak yedeklenmişlerdi. Bazıları gece çekildiği için, flaşla çekilmiş siyah-beyaz görüntülerden oluşan bir dosya vardı, bu da sertliği ikiye katlıyordu.

Siyah-beyaz fotoğraflarda kan kırmızı yerine siyahtı, bu yüzden Grandfelt'in kana bulanmış gözleri kara deliklerdi ve kırmızı rujla boyanmış dudakları siyahtı. Yüzü kâğıt gibi beyazdı, siyah kan akıyordu ve başının yattığı yeşil otlar fotoğraflarda Medusa saçları gibi kan kadar siyahtı.

Küçük bir sapık onun yüzünün cosplay maskesini yapmış, TikTok'ta bir ölüm dansı yayınlamış ve çoğu Çin'den olmak üzere bir milyondan fazla tık almıştı.

—

P H OTO'LAR KABUS GİBİYDİ -estetik açıdan- ama tam olarak bir kabus değildi, Fisk için değil. Her şeyi yeniden görmek, hatırlamak heyecan vericiydi. Kaltak hak ettiğini bulmuştu.

Yenilenen soruşturma ne kadar rahatsız edici olsa da Endişe verici olan bunu yapan polislerdi-Davenport ve Flowers. İkisini de hiç mahkemeye çıkarmamıştı ama ünlerinden tanıyordu. Flowers suçları çözme konusunda röntgen ışınlarına benzeyen bir görüşe sahipti; Davenport ise olaya karışan herkesi vurmaktan mutlu görünüyordu. İkisi de aptal değildi ve ikisi de deneyimliydi.

Heyecan korku ile iç içeydi. Cinayet yirmi yıldan fazla bir süredir dikiz aynasındaydı ve şimdi tekrar karşısına çıkmıştı. Garip, kaygan bıçak Doris Grandfelt'ten daha fazlasını kesmişti: Fisk'in sol elindeki yara izi hâlâ oradaydı; muhtemelen cesedin üzerinde biraz kan kalmıştı.

Eğer Suçluları Yakalama Bürosu bu kandan örnek almış olsaydı, DNA kaydı olurdu. Bu da ata araştırması yapılamayacağı anlamına geliyordu. üzerinde Ancestry.com, Çünkü o site verdi yukarı kolluk kuvvetlerine eşleşen bilgiler. Bu, DNA araştırması gerektirebilecek hiçbir iş, kolluk kuvvetleri, güvenlik ya da orduda hiçbir iş anlamına gelmiyordu.

Tehlike vardı ama ne kadar olduğunu şu anda söylemek imkânsızdı. BCA'nın birden fazla DNA profiline bakıp bakmadığını görmek için dosyaları indirmesi gerekiyordu.

Arama ve ödöl dikkatle takip edilmeliydi. Eğer mümkünse, keşfedilmesi gereken bir şey vardı: Lara Grandfelt ölürse ne olacaktı? Ödölü vasiyetine eklemiş miydi? Eğer koymadıysa -haberlerde bundan hiç bahsedilmiyordu- o zaman ölümü tüm avın çökmesine neden olabilirdi.

Grandfelt öldürülürse yeni bir av başlayacaktı. Ama bu sefer dikkatli davranır, olası bir DNA kanıtı bırakmazdı...

Düşünmen gereken bir şey var.

Dosyaları indirip araştırmasına başlarken bunu düşündü.

T o sonraki Sabah, Lucas oldu
Karıştırma istah açıcı değil. Telefonu kaldığında
kahvaltıda yulaf ezmesine kum benzeri protein katıyordu. Telefon
numarası bilinmiyordu, ama bu oldu, o da telefonu açtı ve "Evet?" dedi.
Bir kadın sesi: "Mareşal Davenport'la mı
görüştüyorum?" "Evet."
"Ben Woodbury Polis Departmanından Çavuş Leeann Carney.
Buraya gelmelisin."
"Neler oluyor?"
"Bunu görmem gerekiyor," dedi Carney. Sesinde bir ısıklık vardı, sanki
bir sivri dişin üzerinden nefes alıyormuş gibi. "Grandfelt'in suç
mahallinde dolaşan bir gemi dolusu gerçek suç uzmanı var ve bazı...
çelişkili görüşler var. Potansiyel saldırıdan bahsediyorum."
"Bir tekne dolusu, bir kış dolusundan daha mı büyüktür yoksa daha
mı küçüktür?"
Kısa bir tereddüt, sonra: "Daha küçük ama yakında bir sürü olacak.
Bu sirkin başındaki kişi sen olduğuna göre, bunu görmelisin."
Lucas: "Ben pek...Tamam. Dinle, orada mısın?"
"Oradayım."
"Seni soracağım," dedi Lucas. "Leeann Carney."
"Evet. Sizi arayacağız," dedi Carney. "Neye benziyorsun?"
"Kot pantolon, açık mavi golf gömleği, koyu mavi spor ceket ve Wild
ballcap giyiyor olacağım. Kadınlar beni inanılmaz derecede çekici
buluyor."

"Şapkayı arayacağım," dedi Carney. "Bilirsin, hayvanların ilgisini çekecek şeyler tıkanırsa diye."

—

O F T H E P H O N E , Lucas yulaf ezmesinin üzerine bir bardak soğuk musluk suyu döktü, karışımın içine yarım avuç kuru üzüm atmayı unutmadı, mikrodalgada iki dakika bekletti ve dağınıklığın ısınmasını beklerken Virgil'i aradı. Saat 10:30 olmasına rağmen Virgil hâlâ evdeydi.

"Ben olay yerine gidiyorum," dedi Lucas. "Benimle orada buluş. Neler olacağına dair bir fikir ediniriz. Bana bir sürü gerçek suçlunun zaten orada olduğu söylendi."

"80 mil uzaktayım..."

"Evet, biliyorum. Henüz kahvaltı etmedim. Dün gece dosyaların çıktısını aldım ve yemek yerken onlara göz atacağım, o yüzden... biraz zamanım var. Önümüzdeki birkaç dakika içinde çıkarsan oraya aynı zamanda varmış oluruz," dedi Lucas.

"Kahvaltıda ne yiyorsun?"

"Bilirsin işte, iki yumurta, dört dilim pastırma, kızarmış ekmek, portakal suyu," dedi Lucas. "Tatlı olarak son dilim hindistancevizli kremalı turtayı yiyebilirim diye düşünüyorum. Dün gecedен kalma."

"Doğru. Weather'ın vejetaryen diyetini biliyorum," dedi Virgil. "İki kereviz çubuğu ve yarım avokado yiyorsun. Yanında da bir bardak su."

"Bir buçuk saat sonra görüşür müyüz?" "Orada görüşürüz."

—

V I R G I L H A D B E E N saat sekizden beri yeni romanı üzerinde çalışıyordu - *Rock'n a Hard Place* adlı, katil bir country-rock grubu hakkında. Zili çaldı, taslağı Microsoft'un bulutuna ve iki ayrı flash sürücüye kaydetti. Pencere açtı ve

Bir traktörün uzaktan gelen sesini duyuyorum, belki saman kesiyordur ve bir karga yakınlarda ötüyor.

Yalınayaktı, üzerinde eski bir Queen tişörtü ve mavi naylon egzersiz pantolonu vardı. Ekstra yumuşak bir kot pantolon, kareli uzun kollu bir gömlek ve deri yürüyüş ayakkabıları giydi. Başka bir kot pantolon, iç çamaşırı ve iki gömleği de spor çantasına koydu. Bir av tüfeği, Apple dizüstü bilgisayar, ayrı bir klavye ve fare, bir Garmin GPS alıcısı, birkaç lensli Nikon Z7II fotoğraf makinesi ve dürbün bir teçhizat çantasına girdi. Bir iPad yolcu koltuğuna konacaktı. Hepsini Tahoe'suna taşıdı.

Önceki gece Grandfelt dosyalarını okumaya başlamıştı ve Frankie neredeyse iki saatlik bir oturumda bu dosyaların çıktısını almıştı. Kısmen işaretlenmiş bir çıktıyı, Glock'u ve silah kasasından aldığı iki şarjörle birlikte kanvas omuz çantasına koydu. Kasayı yeniden kilitledi ve omuz çantasına uyması için pek de spor olmayan kanvas ceketini giydi. Bunu yaptıktan sonra bir Dos Equis'in kapağını açtı, ceketinin cebine koydu, başına Dog Star Ranch şapkasını geçirdi ve çiftlik bahçesinden ahıra doğru yürüdü.

Frankie arkada, at gübresi kokan yuvarlak bir ağılın içinde Rush adında bir atı ciğerliyordu. Kısa boylu, iri göğüslü bir kadındı, beyaz erkek gömleği ve siyah binici pantolonu giymiş, diz hizasında İngiliz binici çizmeleri giymişti. Rush, Frankie'nin bir şeylere dönüştürebileceğini düşündüğü, bilinmeyen bir soydan gelen uzun kahverengi bir kurtarıcıydı. Sarı Köpek Honus ağılın dışında uyukluyordu.

Virgil kollarını direğe dayadı ve bağırdı, "Gitmeliyim. Woodbury'ye. Çocukları anaokulundan almalısın."

"Bekle!" Frankie Rush'ı yavaşlatarak yürümesini sağladı ve Virgil'in yanına götürdü.

Terliyordu, hoş bir tuzlu yaz kokusu vardı. "Nerede?"

"Woodbury. Lucas aradı. Bir şeyler oluyormuş ve bir göz atmamı istiyor. Bir ya da iki gün sürebilir."

"Hiç iş yapabildin mi?" diye sordu.

"Belki on iki yüz kelime," dedi Virgil. "Harika değil ama korkunç da değil. Üzerinde çalışılması gerekiyor."

Frankie, "Dün geceki seks sahnesi hakkında düşünüyordum. Her şeyi çok yavaşlatıyor ve o kadar da ilginç değil."

"Onu düzelttim. Ön sevişmeyi kaldırdım."

"Ben olsam bu kısmı bırakırdım. Her neyse... Bu gece dönmeyecek misin?" diye sordu.

"Muhtemelen olmaz. Ben Radisson'da olacağım. Günlük kotanın geri kalanını bu gece yakalayabilirim. Üç yüz kelime. Belki biraz da ön sevişme eklerim." Günlük kotası bin beş yüz iyi kelimedenden oluşuyordu ve düzenleme sayesinde bu sayı bin kelimeye düşecekti.

Programlama hakkında konuştular - polislik işinde eksik günler ve geceler hâlâ rutindi - ve Frankie ona veda öpücüğü vermek için çitin alt demirine tırmandı. Virgil Tahoe'ya doğru yürürken, Frankie Rush'ı tekrar koşturmaya başladı, atı dörtnala koşturuyor, seçkin bir atlet gibi hareket ediyor, toynaklarının sesi Virgil'i uzaklaştırıyordu.

Kamyonu çoğunlukla kuzeye çevirdi, Dos Equis'in kapağını kapattı, şişeyi bardak tutucusuna koydu, otoyol devriyesinin kem gözlerine karşı sürücülerin koruyucusu Aziz Waylon'a kısa bir dua etti ve yolculuğa hazırlandı.

—

Bazıları Eylül ayının Minnesota'daki en iyi ay olduğunu iddia etse de, A U S T I S T H E best month in Minnesota. Tarım arazilerinden geçerken, neredeyse taşma aşamasına gelmiş Minnesota Nehri'nden gelen bir düzine ön cam böceği dışında, sarı sıçramaları camda muhallebi kıvılcımları gibi hoştu. Böcek

Yaz sıcağında bağırsaklar pişmeye meyilliydi ve günün ilerleyen saatlerinde hava sıcak olurdu. Temizlemek için yanında camsil ve bir rulo kağıt havlu taşırdı. Elbette, Ağustos ayındaki rastgele çekirge çarpışmaları, genellikle Haziran ayında yumurtadan çıktıkları için mayıs sineği olarak adlandırılan yoğun bir mayıs sineği çıkışıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Böylece Virgil fazla bir şey düşünmeden, kırsal bölgeyi seyrederek ve ara sıra bir gece önce incelediği Grandfelt suç mahalli fotoğraflarını gözünün önüne getirerek yoluna devam etti. Çok geçmeden

Shakopee kasabasından geçerek I- 494'e çıktı ve bu yol onu Twin Cities'in güneyinden dolaştırarak suç mahalline ulaştırdı.

Onu İkiz Şehirler'de yavaşça gezdirin: Metro bölgesinin yarısı turuncu trafik uyarı varilleriyle doluydu, inşaat alanlarını işaretliyor ve trafiği yığıyordu.

—

H E C R O S S E D T H E Mississippi, kuzeye döndü, iPad harita uygulaması onu I-494'ten, ağaçlarla çevrili yerleşim sokaklarından, ellili ve altmışlı yıllardan kalma küçük evlerin yanından geçerek Woodbury banliyö kasabesindeki Shawnee Park'a yönlendirdi. Bir ev gördü üçü polis arabası olmak üzere yirmi arabanın bulunduğu sıkış tepiş bir otoparka girdi ve yavaşça o tarafa doğru ilerledi.

Kamyonetinden görebildiği kadarıyla park, içine iki beyzbol sahası inşa edilmiş, birbirine bakan ve ortak bir dış sahası olan bir çanaktı. Park ederken önünde muhtemelen bakım ve tuvaletler için bir park binası vardı ve arkasında, kışın açık hava hokey pisti olabilecek gibi görünen dairesel beyaz bir duvar görebiliyordu.

Oyun alanlarının karşısında, uzun ağaçlardan oluşan bir sıra - pamuk ağaçları, titrek kavaklar, şimşir ve akçaağaç gibi görünen ağaçlar- oyun alanlarının kenarını işaretliyordu ve orman örtüsünün arkasında güneş ışığı suda parılıyordu.

Virgil kamyonetinden indiğinde, üniformalı bir Woodbury polisi Virgil'in ızgara ışıklarını kontrol ederek yanına geldi ve "Polis misin?" diye sordu.

"BCA."

"Çiçekler
mi?"

"Evet."

"Büyük bir adam vardı, adını unuttum, belki... Dubuque? Sizin geleceğinizi söyleyen federal bir şerif. Şuradaki ormanda, şu insanların olduğu yerde." Eliyle işaret etti.

Virgil ona teþekkür etti, camsil ve kâğıt havlularla ön camını temizlemek için bir dakikasını ayırdı, sonra iki beyzbol sahasının arasından ağaçlara doğru yürüdü. Lucas bir grup kadının arasında duruyordu, onun geldiğini gördü ve Virgil'in samimiyetsiz olduğunu düşündüğü özürler dileyerek ayrıldı.

Lucas, gülümseyerek: "Lanet olsun, tiþört giymemiþsin. Ve seni ön camını temizlerken gördüm. Benimkini de yapar mısın?"

Virgil, "Hayır, ama size camsilimi ödünç verebilirim," dedi. Kadınlara doğru baktı. "Arkadaşlarınız kim?"

"Gerçek suçluların öncü alayı. Bir sorunumuz var," dedi Lucas.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Virgil. "Havuç çubuklarını kemiren bir grup tavşana benziyorlar."

"Ben ağaçkakan ve mısır başağı düşünüyordum. Yaklaştığınızda kıllarının tavşandan çok ağaçkakaninkine benzediğini göreceksiniz. Ya da muhtemelen bir kunduzunki gibi," dedi Lucas. "Dikkatli olun. Bana soru soran bir kadın yakaladım ve cebinin üstünden bir telefon çıkmıştı. Kamera lensini görebiliyordum ve kayıt yaptığını çok iyi biliyordum. Neden yirmi yıldır kışımızın üstünde oturduğumuzu sordu, ben de ona iki kelime söyledim -'Oturmuyoruz'- ve uzaklaştım."

"Agresifler."

"Hem agresif hem de sinsî olanlarla tanıştım," dedi Lucas. "Ve agresif-sinsî. Ve ben sadece on beş dakikadır buradayım."

"Herhangi bir... ipucu var mı?" Virgil sordu.

Lucas homurdandı ve kadınların oluşturduğu kümeye baktı: "Biri zıplayıp onları kışlarından ısırsa bile bir ipucu bulamazlar."

"O zaman tam olarak ne..."

Lucas, "Web sitelerinin tıklanmasını bekliyorlar," dedi. "Her birinin bir web sitesi var ve tıklama ve takipçilerle yaşıyorlar. Yeterli tıklama alırlarsa, gerçek suç yayıncılarından reklam alabilirler."

Bazıları muhtemelen yılda sekiz yüz dolardan fazla kazanıyor. Sen ve ben tıklama tuzağıyız."

—

V I R G I L T U R N E D B A C K otoparka doğru ilerledi, elini salladı ve "Senin için bir ipucum var" dedi.

"Bir tane kullanabilirim."

"Parkı nasıl buldun?" Virgil sordu.

"Telefon uygulamamdan," dedi Lucas.

"Onu bu şekilde buldum. Uygulama olmasaydı, bir saat boyunca etrafta dolaşıp onu hiç görmeyebilirdim," dedi Virgil. "Katil burada olduğunu biliyordu. Bunu nasıl bildi? Yirmi yıl önce, karanlıkta, uygulama olmadan buraya nasıl döneceğini nereden biliyordu?"

Lucas sokağa doğru baktı. "İyi bir noktaya değindin. Ya buradan geldi ya da buraya gelmek için bir nedeni vardı. Bu sabah dosyaya göz attım ve senin BCA adamlarından hiçbirinin bunu söylediğini görmedim."

"Dün gece bir kısmını okudum ve ben de bir şey görmedim. Bu konuda ne yapacağız? Tanrı aşkına, bin dört yüz sayfa."

"Bilmiyorum." Lucas bir sıra çapak meşe ağacının arasından geçen siyah asfalt patikayı işaret etti: "Orada bir ilkokul var. Çok uzak değil. Acaba bunu bir öğretmen yapmış olabilir mi?"

Virgil, "Bunun hakkında konuşabiliriz," dedi.

"Merak ettiğim bir şey daha var," dedi Lucas. "İlk soruşturma cesedin çöplüğe bir araçla getirilip getirilmediğini belirleyememişti, çünkü olay yeri buraya gelmeden önce arazide çok fazla araç gidip gelmişti. Çoğunlukla Woodbury polisleri ve görünüşe göre çimler yakın zamanda biçilmiş, bu yüzden çim biçme makinelerinin izleri olabilir... Her neyse, katil Doris'i tarladan geçirdi mi? Eğer yaptıysa, gece çok geç bir saatte olmalı. Bunu neden yapsın ki? Onu yola daha yakın bir yere atabileceği daha iyi yerler de var."

"Bir başka mükemmel soru," dedi Virgil. "Bir adam bunu bir raporda gündeme getirdi. Louis Kelly'yi hatırlıyor musunuz, sanırım on yıl önce emekli olmuştu? O gece kimsenin burada bir araç görmediğini söyledi. Ama yeterince geç olduysa..."

"Artık bir aracı karartmak zor," dedi Lucas. "Belki o zamanlar yapabiliirdin," diye atıldı Virgil.

Lucas: "Belki de bu bir şans meselesiydi. Kimse aracı görmedi çünkü kimse aracı görmedi."

"Benim tahminim de bu yönde," dedi Virgil, yeşil oyun alanlarına ve sahanın taba rengi toprağına bakarak. "Eğer cinayet kendiliğinden olduysa, bunu düşünmeyen bir katiliniz olabilir. Parka gitmişti, ağaçları ve onlara nasıl ulaşacağını biliyordu, panikledi ya da korktu ve buranın ayrıntılarını biliyordu, bu yüzden... onu buraya getirdi."

"Bir beyzbol oyuncusu mu?"

"Belki gerçek suçluların bazı fikirleri vardır." "Hiç sorma," dedi Lucas.

Kadınlardan biri gruptan ayrılıp onlara doğru yürüdü. Orta yaşlı, tıknaz, kamuflajlı kargo pantolonu, uzun kollu ten rengi bir gömlek, yürüyüş botları ve hasır bir şapka giymişti. Dışarıda vakit geçirmişti ve yüzü ve elleri sert bir bronzluk taşıyordu. Bir sanat galerisi sahibinin takabileceğı türden siyah, plastik çerçeveli bir güneş gözlüğü takıyordu ve Virgil'e göre Lucas haklıydı: Kadın ürkütücü bir şekilde büyük boy bir ağaçkakana benziyordu. Ya da muhtemelen bir kunduza ama birini seçmek için dişlerini göremiyordu.

"Röportajı bitirmediniz, değil mi Şerif?" diye sordu. Sesinde bir testerenin dişleri gibi keskin bir ton vardı.

Lucas, "Etrafta olacağım ama Grandfelt cinayetiyle ilgili bir bilgi bulmadığın sürece pek konuşmak istemiyorum," dedi.

"Henüz burada yeterince uzun kalmadım ama kalacağım," dedi. Virgil'e döndü: "Seni tanıyorum. Sen şu lanet olası Çiçekler'sin."

Virgil, "Tanrı aşkına."

"Beni buralarda göreceksiniz," dedi kadın. "Benim adım Anne Cash, 'e' ile Anne. Web sitem AnneCashInvestigations.com. İnternetteki en büyük ve en iyi gerçek suç sitesi. Bir göz atmalısınız."

"Yapacağız," dedi Virgil.

Dönüp bir adım uzaklaştı, sonra geri dönüp Lucas ya da Virgil tepki vermeden önce telefonunu kaldırdı ve birlikte fotoğraflarını çekti. "Teşekkürler," dedi.

Virgil onun arkasından, "Bu biraz kabaca," dedi.

"Bununla yaşa," dedi. "Yirmi dakika içinde seni siteme ekleyeceğim."

"Söylemiştim," diye mırıldandı Lucas.

Virgil kadın koleksiyonuna bakarak, "Uzun bir gün olacak," dedi. Biraz daha incelediğinde aralarında üç erkek olduğunu fark etti. "Cinayet mahalline gittiniz mi?"

"Sanırım öyle. Anlayabildiğim kadarıyla. GPS alıcınız teçhizat çantanızda mı?"

"Öyle."

"Yanımda sadece telefonum vardı," dedi Lucas. "GPS'i alalım. Orijinal araştırmadan üç ondalık nokta kadar yer tespit ettik. Yaklaşabilirim ama tam üstünde olduğumdan emin değilim."

"Görülecek ne var?"

"Şey, hiçbir şey," dedi Lucas. "Ama biliyorsun, biz burada olduğumuz sürece..."

Virgil GPS alıcısını aldı ve Lucas onu bir dakikalığına geride duran ama sonra ağaçlara ve ahududu kamışlarından oluşan büyük bir alana doğru onları takip eden kadın grubunun etrafından dolaştırdı. Çalılıkların arasından dar bir patika çıktı ve bu patikadan önemli bir su kütlesine doğru ilerlediler.

"Battle Creek Gölü," dedi Lucas. "Adı Battle Creek Slough olmalıydı."

"Ya da bataklık," dedi Virgil. "Orası birinci sınıf kaplumbağa suyu olurdu. Bana söylediklerine göre iyi besleniyorlarmış."

"Ben salyangozla devam edeceğim," dedi Lucas. "Fransız kökenli olduğum için."

Virgil GPS alıcısını çalıştırdığında bir kadın s e s l e n d i ,
"Davenport? Çiçekler?"

—

T H E Y T U R N E D A N D üniformalı bir polisin onlara doğru aceleyle geldiğini gördü, gömleğinin kolunda şivronlar vardı. Lucas, "Çavuş Carney?" dedi.

"O benim. Şehir müdürüyle konuştum. konseye gidip yarın parkı yasaklamaktan bahsediyor." Carney kemikli omuzları, kalp şeklinde bir yüzü, mavi gözleri ve kısa sarı at kuyruğu olan zayıf bir kadındı. "Bu öğleden sonra etrafta dolaşmalarına izin vereceğiz, ama ondan sonra izinle girecekler. Tabii konsey onaylarsa. Birileri bazı ağaçların dallarını kesmiş bile..."

Virgil: "Bunu neden yaptılar?"

"Hepsi video çekiyor," dedi Carney. "Bazıları telefonlarıyla, ama bazılarının büyük Nikon ve Sony kameraları var. Dallar yollarının üzerindeydi. Cinayet mahallini çektiklerini sanıyorlardı ama çekmiyorlardı. Bu tarafta."

Ağaçların arasındaki dar patika boyunca Carney'i takip ettiler; alçak dallar yüzlerine çarpıyor, ahududu kamışları pantolonlarını tırmalıyor, bir sıra gerçek sarmaşık tarafından takip ediliyorlardı. Ağır bir kokunun yanından geçtiler ve Carney, "Biri dün gece sıçmış," dedi.

Lucas: "Şaka yapmıyorum."

Carney durup, "Tam buradaydı," diyene kadar devam ettiler.

—

Ağaçlar ve çalılardan başka bir şey göremiyordu. Virgil GPS alıcısını çıkardı, bir düzine adım uzaklaşarak gökyüzünün daha açık olduğu bir noktaya gitti ve beklemeye başladı. Birkaç metre geride kadınlar çeşitli kameralarla onun fotoğraflarını ve videolarını çekiyorlardı.

Virgil dört uyduya sahip olduşunda Lucas ve Carney'nin yanına döndü ve "Sanırım şu tarafta on metre kadar ilerideyiz," dedi. Batıya, dar patikadan birkaç metre uzaktaki bir noktaya doğru başıyla işaret etti ve o tarafa gidip etrafa baktılar. Bir yığın ısırgan otu dışında hâlâ görülecek bir şey yoktu.

Kadınlar onlara doğru yaklaştı ve içlerinden biri kot seyahat yeleğinin cebinden küçük bir kutu çıkardı ve hızla bir ağaç gövdesine Day-Glo turuncu boya püskürttü.

Carney, "Hey! Kes şunu." dedi.

"Etkisi geçiyor," dedi kadın. Diğerkadınlara döndü ve "Bud'ı gören var mı?" diye sordu.

"Geliyor, arabaya koşmak zorunda kaldı." Konuşmacının, önünde "SmallRig" yazan karmaşık bir dik tutamağa monte edilmiş bir Sony kamerası ve ayrıca bir Røde mikrofonu vardı. Kamerayı ağaca spreysıkan kadına doğrulttu ve "Canlı yayındasınız" dedi.

Ressam Lucas'a dönerek, "Demek burası tam da yirmi bir yıl doksan sekiz gün önce Doris Grandfelt'in bilinmeyen birinin ellerinde acı çekerek öldüğü yer, şerif..." dedi. Lucas arkasını dönüp uzaklaşırken kadın bağırdı, ona değıl kameraya bakarak, "Marshal! Marshal! Sana söylüyorum."

Virgil'in de katıldığı Lucas yürümeye devam etti ve kamera onları izledi.

Virgil, "Bu birkaç tıklamaya değıcek," dedi.

Lucas, "Sansasyonel YouTube olaylarına karışmak istemiyorum," dedi. "Kendimize dikkat etmeliyiz, dostum."

Carney'nin kadınlarla spreyy boya hakkında tartıştığını duyabiliyorlardı. Bir adam omzunun üzerinde, bir ucunda el tutamağı, diğerkucunda basketbol potasına benzeyen ve ortasına bir video ekranı monte edilmiş bir aletle onlara doğru koştu. Aleti öyle bir şekilde taşıyordu ki, tam olarak ne olduğunu gizlemek için tasarlanmış gibiydi.

Ne olduğunu. Lucas onun önüne geçti ve "O şey de ne?" diye sordu.

"Metal dedektörü," diye homurdandı adam. Lucas'ın yanından geçip gitmesine izin verdi.

"Metal dedektörü," diye mırıldandı Virgil onlar uzaklaşırken. "Bu da ne böyle?"

Carney arabaların yanında onlara yetişti: "Şef Bacon burada işiniz bittiğinde sizinle konuşmak istiyor."

"Nerede o? Belediye binasında mı?" Virgil sordu.

Carney, "Hayır, burada bir yerde, diğer park yerinde," dedi. "Onu senin için bulacağım, ama dinlemek için burada kalmayacağım. Sinirli bir ruh hali içinde."

"Biz de öyle," dedi Lucas.

—

BAC O N WA S Elli yaşlarında, tuzlu biberli saçları ve kırmızı yüzüyle tombul bir adam. "Sizin bir şeyler bulmanızı isteyip istemediğimi bilmiyorum. Konsey üzerime geliyor, şehir için kötü reklam falan. Doris'i öldüren kişiyi bulmak güzel olurdu ama bunun bir bedeli var."

Bir yandan o, diğer yandan bu şekilde bir süre devam etti ve bir dakikalığına başka bir şehir polisiyle konuşmak için arkasını döndüğünde Virgil, Lucas'a, "Bırak ben halledeyim," diye mırıldandı.

"Ne yapacaksın?"

"Ona gerekçelerimi söyle."

Virgil bunu yaptı. Bacon onlara döndüğünde şöyle dedi: "Biliyoruz ki sizin günlük işleriniz var, burada yapılacak çok fazla soruşturma yok, BCA'ya odaklanmaya çalışacağız, bu görevin fazla bir şey ifade edeceğini sanmıyoruz, belki bir ya da iki gün, Miz Grandfelt'in hukuk bürosu evrak işleriyle ilgileniyor, falan filan..."

Bacon sözlerini bitirdiğinde, her şey için minnettar olduğunu, kalabalığı kontrol etmesi için bir memur bırakacağını söyledi ve arabasına binip ortadan kayboldu

Yolun aşağısında.

"Aferin," dedi Lucas. "Ama bu ne?"

Carney onlara doğru koşuyor, softbol sahasını geçiyordu. "Metal dedektöründe bir şey buldular," dedi yaklaşırken. "Bırakmalarını söyledim ama bırakacaklarını sanmıyorum."

"Nerede o?" Virgil sordu.

"Ağaçların hemen kenarında."

O işaret etti, onlar baktı. Kadın kalabalığı ve üç adam sıkıca bir araya toplanmış, eğilmış, topraktaki bir şeye bakıyorlardı.

"Lanet olsun," dedi Lucas. Oyun alanına doğru ilerledi, kadınlar yaklaştıkça dönüp onlara bakıyorlardı. "Muhtemelen bir şişe kapağıdır."

—

"NE OLDU? " diye sordu Virgil. "Hiçbir şeye dokunmadın mı?"

"Kazıp ıkardık. Yüzeyin hemen altında," dedi metal dedektörcü adam. Elini uzattı ve avucunun içinde duran beş senti gösterdi.

Lucas: "Beş sent mi?"

"Evet. Daha önce kimsenin bulamamasına şaşırdım. Bu bir 1995 model, yani katil düşürmüş olabilir," dedi Anne Cash, daha önce konuştukları kadın.

Virgil: "Ağaçların kenarında yürüyen insanlar yüzünden çimlerde aşınmış bir yol var. Herhangi biri tarafından, herhangi bir zamanda düşürölmüş olabilir."

Başka bir kadın da söze karıştı. "Bunun önemi *kendi başına* ne olduğu değil. Önemi, ilk soruşturmadaki ihmalkârlığı göstermesi. Bunun olay yeri ekibi tarafından bulunması gerekirdi."

Lucas: "Ama geçen hafta düşmüş olabilir. Ya da cinayetten bu yana geçen 21 yıl içinde herhangi bir zamanda. Ya da sekiz yıl önce. Bu anlamsız. Ya da belki blogunu kullanarak 1995'te kimin nikeli olduğunu bulabilirsin."

"Alaycı olmaya gerek yok," dedi Cash.

"Evet var," dedi Virgil. "Sanki Kensington Runestone'muş gibi beş sente bakıp duruyorsun ve bu lanet olası bir beş sent."

Lucas onun göğüs kafesine dirsek attı ve Virgil o n a baktığında Lucas başıyla grubun uzak ucunu işaret etti. Virgil o tarafa döndü ve önündeki kadının omzunun üzerinden küçücük bir kamerayı işaret eden bir kadın gördü. "Bu 'lanet' bize birkaç tıklama getirecektir," dedi Lucas. "Gidip kola falan alalım. Bunun hakkında konuşalım. Sen sür."

—

I N V I R G I L ' S T R U C K , Lucas, "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim," diyene kadar pek bir şey konuşmadılar, çünkü henüz konuşacak pek bir şey yoktu.

"Hayır."

"Ne istediğimi bilmiyorsun," dedi Lucas.

"Buna ihtiyacım yok. Eğer bu büyük bir iyilikse, zamanım yok," dedi Virgil. "Bitirmem gereken bir roman var."

"Bak. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca *biraz* çalışmalısın," dedi Lucas. "Bir ay izin alamazsın."

"*Biraz* iş. Büyük bir iyilik kulağa çok iş gibi geliyor. Ama tamam, çıkar ağzındaki b a k l a y ı ."

"Her şeyi ikimizin birden yapmasının bir anlamı yok," dedi Lucas. "Ben takım elbiselilerle -Grandfelt, avukatlar, politikacılar- irtibatı sağlayacağım. Onları sessiz tutacağım ve çalıştığımıza ikna edeceğim. Günlük güncellemeler. Sen de gerçek suçlularla irtibatı sağlayacaksın."

"Tanrım, Lucas, ben..."

"Bu tür şeylerde benden çok daha iyisin. Daha sosyalsin. Daha iyi bir saçmalık anlayışın var. Polis şefiyle nasıl başa çıktığına bir bak," dedi Lucas. "Bunu yapamam, yalan söylüyormuşum gibi geliyor. Bu saçmalıklarla uğraşacak sabrım yok. Bunu her zaman yapıyorsun, mısır ve fasulyenin içinde. I

Yani, arkadaşlarına bir bak. Johnson Johnson? Grandfelt koklayan bir köpekle burada olmamasına şaşırdım."

Virgil sürücü koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Arkadaşı Johnson Johnson hakkındaki yorum yeterince doğrudu. "Bak, sana söyleyeyim, bu romanı zamanında bitirmeliyim. Bitirmek zorundayım. Bu benim hayatım olacak ve benim için Doris Grandfelt'ten daha önemli. Artık kalbim pisliklerin peşinde değil. Grandfelt üzerinde çalışmaya razıyım, ama bu kadar karışıklığa giremem..."

"Birbirinize karışmak zorunda değilsiniz," dedi Lucas. "Tek yapmanız gereken irtibat kurmak."

"Bu bir kelime mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Gerçek suçlulardan hoşlanmıyor musun? İstersen onları başından sav," dedi Lucas. "Ama adam ol. Bırak takım elbiselerle ben ilgileneyim, sen de gerçek suçluların ihtiyaç duyduklarında arayacakları adam ol."

Virgil bir dakika düşündükten sonra başını salladı. "Bir deneyebiliriz. Eğer beni yiyip bitirmeye başlarsa, her şeyin ortasında bırakabilirim. Lara Grandfelt'i ve ölü kız kardeşini sikeyim."

Lucas adım modundan çıktı, koltuğa yerleşti ve "Teşekkür ederim," dedi.

—

T H E P A R R O T C A F É bir BCA mekânıydı; iyi hamburgerleri, vasat patates kızartmaları, berbat turtası, asitli kahvesi ve her daim var olan kahverengi sos ve kalem inceliğinde dilimlenmiş sığır eti kokusu olan düşük kiralı bir kafe. İki eski arkadaş, Jenkins ve Shrake, çizburgerlerini Yüzler. Jenkins içeri girdiklerinde sahte bir iki adım attı ve Virgil, "Biliyor olabilirsin," dedi ve Lucas, "Yemek yiyorlar. Bir sürpriz var."

Shrake, Jenkins'in iki kez bakmasıyla dönüp baktı ve spor ceketinden hamburger ve peynir parçaları dökülerek gülmeye başladı. "Sherlock ve Holmes. Adamı yakalayabildiniz mi?"

Virgil, "İlerleme kaydediyoruz," dedi. "Bu işi halletmek bir hafta sürecek."

"Maaşla birlikte bir ay izin aldığınızı duydum," dedi Shrake. "O kadarı doğru," dedi Lucas.

"Kaldırın kışınızı," dedi Virgil.

İki iri yarı adam kulübeye geçtiler ve Virgil ile Lucas oturdular. Virgil Lucas'a, "Bu adamları parka götürmek için Jon'la konuşmalıyım. Bir şey bulamazlar ama belki biriyle çıkabilirler. Her zaman birilerine ihtiyaçları vardır."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Shrake. "Bulmamız gereken bir kaçağımız var."

Jaxon adında bir garson geldi ve Lucas ile Virgil sırasıyla muzlu kremalı ve vişneli turta, yanında da diyet kola ve kahve sipariş ettiler.

Virgil: "Yani siz arıyorsunuz..."

Jenkins, kuzeninin üzerine kötü Çin fentanilini boşaltan yarı kanun kaçağı bir motorcuyu aradıklarını, motorcunun daha sonra yüzünde bir gülümsemeyle de olsa öldüğünü söyledi.

Virgil: "Sturgis polislerini kontrol ettin mi?"

Jenkins ağzı açık bir şekilde Shrake'e baktı ve ani bir nefes alışla, "Aman Tanrım, bir şeylerin peşinde olabilir," dedi.

Lucas: "Tamam. Sturgis'e baktın."

Shrake Apple iWatch'unu kontrol ederek, "Aslında Sturgis'ten yeni ayrıldı, buraya dönüyor," dedi. "Bunu nereden bildiğimizi bize sorun."

Lucas, "Onun telefonunu takip ediyorsun," dedi.

Jenkins, "Coon Rapids'e vardığı zaman onu sıkıştırmayı planlıyoruz," dedi. "SoDak'ta kışımızı terletmemiz için bir neden yok." Ağzına bir patates kızartması attı ve etrafında mırıldandı, "Gerçekten bir şey bulabildiniz mi?"

Turta geldi, biraz kullanılmış görünüyordu.

Lucas, Jenkins'e bir çatal batırarak, "Hayır, batırmayacağız da," dedi. "Bu neredeyse katıldığım en büyük palyaço gösterisi, tabii bu Virgie için geçerli değil."

Shrake başını sallayarak, "Lanet olası gerçek bu," dedi. "Sana hiç şu hatunun bir fırın deliğine tırmandığını ve Virgie'nin..."

"Yaklaşık elli kez," dedi Lucas.

"Şu Grandfelt meselesine gelelim," dedi Jenkins. "Hiçbir şeyin yok. Hiçbir fikriniz yok, yapılmamış hiçbir hamleniz yok, elinizde aletinizden başka bir şey yok..."

"Bir şey var," dedi Virgil. "Olay yerinde ayak izleri vardı, cesedi atan kişi tarafından yapıldığı neredeyse kesin. Hepsi dosyalarda var, dün gece okudum. Büyükanne'nin ağaçların arasına sürüklenirken ayakkabıları tarafından yapıldığı anlaşılan topraktaki çiziklerle örtüşen bir iz deseni vardı. On buçuk numara Nike..."

Shrake, "Bunu biliyoruz ve bu bir ipucu değil," dedi. "Twin Cities'deki adamların yarısı bunları yapabiliirdi."

"Bir dakika sus da bitireyim," dedi Virgil. "Çok fazla ayak izi vardı. Bu benim fikrim, başkasının değil. Cesedin etrafındaki toprakta altı tane temiz ayak izi vardı, sıyrıkların üzerinden geçen de dahil. Hepsinin fotoğraflarını çektik. Orada olmamaları gerekirdi. Cinayet sırasında zemin o kadar ıslak değildi ve bu sabah Lucas'la oraya gittiğimizde neredeyse hiç iz bulamadık. Ve botlarımın üzerinde ağır izler var."

"Parmak izlerinin kasıtlı olabileceğini mi söylüyorsunuz?" Jenkins sordu.

Virgil, "Ben bunun mümkün olduğunu söylüyorum," dedi.

Lucas başını kaşıdı, başını salladı ve "Bu mümkün," dedi.

"Az önce ne yaptığını biliyor musun?" Jenkins Virgil'e sordu. "Elindeki tek ipucunun üzerine işedin."

"DNA'yı aldım," dedi

Lucas. Virgil: "Eğer tecavüze uğradıysa."

Jenkins, "O zamanlar bununla ilgili bir soru vardı," dedi. "Erkekler onun tecavüze uğradığını düşünüyordu ama kızlar düşünmüyordu. Kızlar kızın amcığını zorladığını düşünüyordu."

"Biliyorum," dedi Virgil. "Ama bu olasılık pek konuşulan bir şey değildi. Maria Jimenez tecavüzden ölmüştü ama Grandfelt'in cinsel temaslarının gönüllü olabileceğini düşünüyordu."

"Hatırlıyorum," dedi Shrake. "Maria'nın bana olan yoğun ilgisini bastırmaya başlamasıyla aynı zamana denk geliyor."

Virgil, "Bunu hatırlıyorum, onun bunu bastırmasını," dedi.

"Eğer seks gönüllüyse, DNA'yı geride bırakan adam için üzülüyorum. Eğer onu bulursanız, tecavüz ve cinayetten hapse girecek," dedi Jenkins.

Shrake bundan memnun görünmeden "Evet," dedi.

Lucas'ın telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Çavuş Carney."

Cevap verdi, dinledi ve dedi ki, "Hemen geliyoruz. Kimsenin dokunmasına izin vermeyin."

Jenkins, Shrake ve Virgil telefonu kapatırken ona baktılar. Virgil "Ne?" diye sordu.

Lucas: "Bitir senin Turta, Yazar çocuk. Carney
 diyor ki ve metal dedektörcü adam cinayet silahını
bulmuş olabilir."

W Günün erken saatlerinde parka geldiklerinde bir düzine gerçek suçlu vardı; şimdi iki katı vardı ve ayakta duruyorlardı. Bir otoparkın köşesine yakın bir yerde, aralarında yarım düzine polisin de bulunduğu bir grup halinde.

Virgil, kamyonu park yerine sokarken, "Bir Mısır tapınağını kazan film kaşiflerine benziyorlar," dedi. Ve bu doğrudu. Birkaç istisna dışında, kalabalık belli belirsiz askeri haki giysiler içindeydi ve içlerinden biri bir tarafı kalkık bir Avustralya şapkası takıyordu. "Sence bıçağı buldular mı?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," dedi Lucas. "Çöplüğün karşısındaki tarlanın her tarafındalar."

Tahoe'dan inip otoparka doğru yürüdüler, metal dedektörlü adam geldiklerini gördü ve içinde bir masa bıçağı olan şeffaf bir plastik poşeti havaya kaldırdı. "Tam burada, otoparkın kenarında buldum," dedi.

Virgil çantayı aldı ve Lucas'la birlikte bakabilmeleri için gökyüzüne doğru kaldırdı.

Günün erken saatlerinde onları görüntülemiş olan çok zayıf bir kadın, "Ben Dahlia Blair. Olaya şahit oldum ve polis memurları da dahil olmak üzere bir sürü başka insan da şahit oldu. Bu arada, hiçbirimiz bıçağa dokunmadık. Kanıt torbasının içi dışında hiçbir şey dokunmadı. Bıçağın arkasına bakarsanız 'paslanmaz çelik' yazıyor ama her tarafı çukurlaşmış, yani bir süredir buradaymış."

"Yirmi yıl kadar," diye ekledi Anne Cash. O ve diğer yarım düzine gerçek suçlu video çekiyordu.

Lucas bıçağa ve keskin ucuna bakarak Virgil'e, "Ellerinde bir şey olabilir," diye mırıldandı.

"Evet."

Lucas metal detektörlü adama döndü ve "Neden buraya kadar geldiniz?" diye sordu.

Blair başladı, "Şöyle bir sonuca vardık..."

"Bu adamla konuşmak istiyorum," dedi Lucas, metal detektörlü adamı başıyla i ş a r e t ederek.

Adam spot ışığını yakaladı. "Katile atfedilebilecek hiçbir araç izi olmamasının sebebinin, katilin çimlerin üzerinden hiç araç geçirmemiş olması ve bu yüzden kimsenin onu gelip giderken görmemiş olması olduğu sonucuna vardık, ya da vardık..." dedi. "O sırada etrafı çalılıklarla çevrili olan otoparka yanaştı, farlarını kapattı ve cesedi sahanın dışına ve ağaçların arasına taşıdı. Komşular çocukların bazen buraya park ettiklerini söylüyorlar, bilirsiniz, romantizm için, bu yüzden gece vakti bir arabanın durması alışılmadık bir durum değil. Her neyse, ceset mahallinde başka bir şey görünmediğinden, park alanının etrafını tarayabileceğimi düşündüm. Bu ortaya çıktığında sadece on beş dakikadır oradaydım."

Yaptığı açıklama kamerası olan herkes tarafından kaydedildi, ardından grubun en önünde büyük Canon'uyla duran bir kadın döndü ve kalabalığın arkasına doğru rahatça yürüdü, sonra da geri geri yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Virgil, "Dinle, biz... senin adın ne?" dedi. Dahlia Blair,

"Bud Light." dedi.

Adam, "Aslında benim adım Charles Light," dedi.

"Ama herkes ona Bud der," dedi Blair.

Virgil onu görmezden gelmeye devam etti. "Tamam Charles, bize tam olarak neresi olduğunu gösterebilir misin..."

Kalabalığın arkasına dolanan kadın şimdi yirmi beş metre uzaktaydı. Döndü, sonra tırıs kalkarak arabalara doğru ilerledi. Bir an kimse fark etmedi, sonra başka bir kadın bağırdı: "Jane! Jane! Jane! Bekle!" diye bağırdı.

Başka bir kadın bağırdı, "Yayınlayacak! Bekle, Jane..."

Kalabalığın yarısı Jane'in peşinden koşarken Light gülerek, "Hızlı hareket etmeleri gerekecek. Jane koşabilir."

"Buradan nasıl gönderiyorlar?" Virgil sordu. "Telefonlarından mı?"

Light, "Telefonda yeterince hızlı yazamıyorum," dedi. "Hepsi başlayacak

Başlıkları ve belki kısa bir hikayeyi yazarken iPad'lerine video yüklüyorlar, sonra Verizon ya da AT&T ya da her neye sahiplerse oradan yayınlıyorlar."

"Ama bu acele niye... kim bakacak..."

"FirstStabAtIt.com -'first stab at it dot com'- adında bir web sitesi var, gerçek bir suç manşeti sitesi gibi," diye açıkladı Charles. "Bilirsiniz, 'son dakika haberleri'. Orada ilk birkaç manşeti kim atarsa tıkları o alıyor."

"Neden kaçmıyorsunuz?" Lucas sordu.

Blair, "Bud ve ben NebraskaTrue ile ilişkiliyiz," dedi. "Bu bizim web sitemiz. Herkesin kopyalamak zorunda kalacağı birinci şahıs raporunun tamamına sahip olacağız."

"Tanrım," dedi Virgil. Grubun daha fazla üyesinin ayrı ayrı araçlara yönelerek uzaklaşmasını izlediler.

"Her neyse, katilin geride bıraktığı bir şey olabileceğini mi düşündünüz?" Virgil sordu. "Sonra da sihir gibi bıçağı mı buldunuz? Bu...ilginç görünüyor."

"Çok meraklı," diye onayladı Lucas.

"Ne? Numara yaptığımı mı düşünüyorsun?" Light içe dönük bir şekilde öfkeleni, yüzü tel çerçeveli gözlüklerinin arkasında pembeleşti.

"İlle de sen olmak zorunda değilsin," dedi Lucas. "Tıklama arayan herhangi biri olabilir. Bunun ilginç bir keşif olduğunu söylediğimizde, aşırı derecede ilginç olduğunu kastediyorum. O kadar ilginç ki daha önce hiç böyle bir şey duymadık. Hiç."

Light, "Her şeyin bir ilki olmalı," diye söze girdi. "Hayır, yoktur," dedi Virgil.

Geride kalan kadınlardan biri, henüz izdiham yaşanmamıştı, ciddiyetle, "Size bir şey söyleyeceğim memur beyler. Ben uzun zamandır hazine avcısıyım. Kamyonumda kendi metal dedektörüm var, ama henüz çıkarmadım. Bud bağıınca, bıçağı çıkarmaya yardım etmek için yanına gittim. Bıçağın gömülü olduğu çim parçası temizdi. Dokunulmamıştı. Biraz tecrübe edindiğinizde bunu anlayabilirsiniz. O bıçak uzun zamandır oradaydı."

Virgil, "Tamam. Peki yer neresi?" dedi.

"Bu konuda çok dikkatliydik. Ginny bıçak kesiğinin tam bir adım ötesine kırmızı boya sürmüş ve orada da sarı bir kalem var." Light on beş adım ötedeki bir noktayı işaret etti ve hepsi bakıp kalemi gördü. "Onu çiğnemesinler diye herkesi uzaklaştırdık."

Lucas Virgil'a, "Olay yeri ekibini buraya getirsen iyi olur." dedi.

"Onları arayacağım," dedi Virgil. Kırmızı sırtlı bir Moleskine defteri ve bir kalem çıkardı ve "Adınız Charles Light mı? L-i-g-h- t?"

Light, "Bu doğru," dedi.

Damgasız kadınlardan biri, "Bu yüzden herkes ona 'Bud' diyor. Bilirsiniz işte..."

"Evet, anladım. Bud Light. Sizi anlayabiliyorum," dedi Virgil.

Light, "Sanırım yapabilirsin - şu lanet olası Flowers olayı var ya," dedi.

Lucas kıs kıs güldü ve Virgil, "Kapa çeneni," dedi.

—

Yarım saat boyunca hiçbir şey olmadı; Virgil bıçağın bulunduğu kanıt çantasını sakladı ve kadınların çoğu bloglarına ve Substack bültenlerine mesaj göndermek için araçlarına gittiler, ancak birkaçı Lucas ve Virgil'e yakın durdu ve birkaçı da kameralarla çöplüğü inceledi. Daha sonra BCA'nın olay yeri ekibinden iki kişi üstü açık bir Mustang ile olay yerine geldi.

Üstü açık. Sürücü arabadan indiğinde ön çamurluğun yanında oyalandı ve ateş motoru kırmızısı kaplamadaki ayna parlaklığına hayran kaldı. Virgil yanına yaklaştı ve "Araba sanki karın yalamış gibi görünüyor." dedi.

"Öyle. Her sabah kahvaltıdan önce tüm arabayı yalattıyorum ve sonra da kulak çubuğuyla parlatıyorum."

Virgil, "Aferin sana, zehirli erkekliğin dünyada hâlâ bir yeri olduğunu görmek ne güzel," dedi. "İşte çanta."

Olay yeri inceleme görevlisi çantayı havaya kaldırdı, sonra arkadaşına uzattı, o da bıçağın etrafındaki plastiği bastırıp gözlerini kısarak baktı. Bir dakika sonra şöyle dedi: "Elinizdeki basit bir Oneida kafeterya ya da restoran tipi paslanmaz çelik masa bıçağı. Camdan baktıktan sonra size daha fazlasını anlatacağım ama muhtemelen kırmızı bir kaya üzerinde kabaca bilenmiş gibi görünüyor. Ya da bir tuğla. Bazı bileme oluklarında küçük kırmızı tanecikler görebiliyorum ve kan uzun zaman önce süzölmüş olmalı, yani kan değil. Bunu kim yaptıysa kenarını oldukça iyi bilemiş, ama çoğunlukla bir nokta koymuş. Cinayet silahı tanımımıza uyuyor."

"Yani... bu bir bıçaklama silahı olarak mı tasarlanmıştı?"

Virgil sordu. "Öyle görünüyor ama kesebilir de."

Dahlia Blair, kamerası ve mikrofonuyla Bud Light'ın arkasında, yirmi beş metre ötede durmuş, Light'ın omzunun üzerinden çekim yapıyordu. Lucas onu ancak çalılıklardan ayrılıp arabalara doğru ilerlediğinde fark etmişti.

"Yine yakalandık," dedi.

Elinde çanta olan olay yeri görevlisi, "Ne?" dedi.

"Bir filmde oynayacaksın," dedi Lucas.

Virgil, Lucas gerçek suçluları anlatırken telefonuyla uğraşarak uzaklaştı ve Virgil geri döndüğünde etrafta kamera ve mikrofon olup olmadığına baktıktan sonra Lucas'a sessizce, "Arı Muhasebe'nin bir kafeteryası var. Pek bir şey yok ama elimde olan bu." "Oraya gitmeliyiz," dedi Lucas. "En azından bizi bu durumdan kurtarır. bok gösterisi."

—

Bee binasına doğru yola koyulup caddeye park ettiler ve ikisi de caddeye çıktıklarında Lucas etrafına bakındı, sonra da, "Koca ağzın başını belaya sokacak, Virgie," dedi.

"Ne dedin? Ne dedim ben?"

"Bir kere, kamerada o beş sentten beş sent diye bahsettin. Sonra o Blair denen kadın, sen olay yerindeki adamla konuşurken elinde kamera ve mikrofonla Light'ın arkasına saklanıyordu. Karısına arabayı yalatması ve kulak çubuğuyla cilalatması, dünyada hala zehirli erkekliğin olmasının ne kadar iyi bir şey olduğu hakkında."

"Ah, bu olmaz..."

Lucas araya girdi. "Gerçekten de taşrada yaşıyorsun, değil mi? Hiç sosyal medya diye bir şey duydunuz mu?"

"Bundan daha kaba şeyler söylüyorsun..."

"Kamera önünde olmaz," dedi Lucas. "Dinle: Bu insanlar tehlikelidir, eğer bir adam işini kaybetmek istemiyorsa."

"Siktir et. Zaten bırakacağım," dedi Virgil.

"Yapma bunu. Bu işte çok iyisin."

—

B E E A C C O U N T I N G W A S yirminci yüzyılın başlarında yeniden düzenlenmiş bir depoda yer alıyordu ve binanın frizine oyulmuş yıpranmış kireçtaşı grotesklerle tamamlanmıştı. Binaya doğru yürürlerken Lucas, "Kırmızı tuğla. Küçük kırmızı taneli."

"Bu gözlemi beynimden söküp aldınız."

Lobi, içeriye açılan kilitli bir cam kapının bir tarafındaki ahşap tezgahın arkasında oturan dost canlısı yaşlı bir adam tarafından korunuyordu. Bir bilgisayarda Twins maçını izliyordu.

Lucas ve Virgil ona kimliklerini gösterip kafeteryadan sorumlu kişiyle konuşmak istediler. Üzerinde "Terry" yazan gümüş metal bir isimlik takan adam

önce ofis müdürüyle konuşmuşlar, o da çağrı atmış. Aramayı yaptıktan sonra "Birini mi tutuklayacaksın?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi Lucas. "Bugünkü Twins maçı mı?"

"Evet. Pek iyi görünmüyor."

"İzlemesem daha iyi o zaman," dedi Virgil.

Terry, "Benim için de öyle, ama kendime engel olamıyorum," dedi. "Üçüncüde altı fermuar."

"Lanet Yankiler..."

—

Cam kapıdan yuvarlak yüzlü, orta yaşlı, keskin bakışlı, boynundaki altın zincirden okuma gözlüğü sarkan bir WO M A N P U S H E D geçti.

"Memur beyler?"

Lucas onları tanıştırdı ve o da, "Siz ikiniz Yargıç Sand'in katili. Sizi televizyonda gördüm." "Gördük," dedi Virgil.

"Umarım burada kimseyi öldürmemişsinizdir?" Bunu gülümseyerek söyledi ama sesinde bir soru işareti vardı.

Lucas, "Doris Grandfelt cinayetini araştırıyoruz," dedi.

"Oh-em-gee," dedi. "Ödül hakkında bir şeyler okudum. Beş milyon dolar mı?"

"Evet. Bir sorun çıktı. Kafeteryanızı kim denetliyorsa onunla konuşmak istiyoruz."

"Peki, tamam... Bu ikiye çıktı."

Üç camlı ofisin ve bilgisayar terminallerine bakan beşte biri kadın olan insanların bulunduğu yirmi kadar yüksek gri bölmenin bulunduğu bir odada onu takip ettiler. Kadın onları bir asansöre götürdü ve bir kat yukarı çıktılar. Onlar çıkarken, adının Hester Sweeney olduğunu söyleyen kadın ne aradıklarını sordu.

Virgil dedi ki, "Olay yerinin yakınında bir masa bıçağı bulundu. Kafeteryada kullandığınız gümüş takımlarla ilgileniyoruz."

"Metal bir bıçak mı?" diye sordu.

"Paslanmaz elik..."

"Sizi Marlys ile tanıştırayım, kendisi yemekhaneyi ve yemek odasını yönetiyor. Normal alışanlar ve yöneticiler için ayrı tesislerimiz var. Tek gerçek gümüş atal bıçak takımı yönetici yemek salonunda olur, ama bunun ne zamandan beri geçerli olduğunu bilmiyorum."

Lucas: "Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?"

"Altı yıl. Marlys biraz daha uzun süredir burada. Doris öldürüldüğünde burada olan pek fazla insan kaldığını sanmıyorum. Buralarda cinayet meşhur tabii ki."

Onları yemekhaneye götürdü; plastik kaplı kare masalar, her masa için dört turuncu veya mavi plastik kalıplı sandalye, caddenin karşısındaki eski depoya bakan pencereleri olan, fayans döşeli düz bir açık oda. Bir duvarın karşısında bir dizi soğutucu duruyordu; plastik bıçak, atal, kaşık, pipet, peçete sepetleri ile ketçap, hardal, mayonez, tuz ve biber paketleri bulunan plastik kaplı bir tezgah vardı. Üç kişi ayrı masalarda oturmuş sandviç ya da çorba yiyor, telefonlarını okuyor ve birbirlerini görmezden geliyorlardı.

Marlys Jackson kısa boylu, siyah, güzel ve meşgul bir kadındı, kafası soğutuculardan birinde, elinde bir pano, aynı anda dört iş birden yapabilecek bir tipti. Siyah kot pantolon ve koyu kırmızı bir bluz giymişti ve on parmağının altısında yüzük vardı.

Sweeney onları tanıştırdığında Jackson yumruklarını kalçalarına koydu ve Teksas aksanıyla şöyle dedi: "Elimden geldiğince yardım edeceğim ama o zamandan kalma gümüş eşyalarımız yok. Gidip Philip'le konuşalım. Bayan Grandfelt öldürüldüğünde o da buradaydı."

Philip Wall bulaşıkıydı, gri at kuyruğu ve sıska kollarında dövmeler olan zayıf, titrek beyaz bir adamdı. şeffaf, kullan-at bir plastik önlük giyiyordu ve sterilizasyon dolabının üzerinde bir paket Marlboro duruyordu.

Sweeney ve Jackson dinlerken Lucas ve Virgil'e yemekhanesinde hiçbir zaman bir şey olmadığını ama self-servis yemek olduğunu söyledi.

Sandviçler, yoğurt, içecekler, granola barlar, şekerlemeler ve birkaç mikrodalgada ısıtılabilir diğer birkaç ürün. "Buraya geldiğimden beri, yönetici yemekleri hariç, her şey plastikten yapılmıştı," dedi. "Sanırım gümüş takımlar yaklaşık on yıl önce değiştirildi. Aynı marka, Oneida paslanmaz, farklı tasarım."

"Etrafta hiç eski eşyanız yok mu?"

Wall kafasının arkasını kaşdı, düşündü ve sonra, "Biliyor musun... piknik malzemeleri hâlâ bizde olabilir," dedi.

"O da ne?" Lucas sordu.

"Uzun zaman önce ofis piknikleri düzenlerdik. Yöneticiler iyi iş çıkaran çalışanları parklardan birine götürürdü," diyor Wall. "Bilirsiniz, voleybol, kroket ya da her neyse oynarlardı ve yanlarında yiyecek ve plastik yerine gümüş çatal bıçak götürürlerdi, çünkü bilirsiniz, bunun biraz süslü olması gerekiyordu ve onlar yöneticilerdi. Büyük, eski ahşap piknik sepetleri vardı."

"Hâlâ sende mi?" Virgil sordu.

"Eskiden bodrumdaki eski depoda birkaç tane vardı, tabii atılmamışlarsa."

Lucas Sweeney'ye döndü. "Gidip bakabilir miyiz?" Bakabilirlerdi.

Bodruma inerken Lucas piknik gezilerinden herhangi birinin Shawnee Park'a gidip gitmediğini sordu.

"Bu konuda bir şey bilmiyorum. Ben yönetici değilim," dedi Wall.

Bodrum, binanın altında, kırmızı paslı çelik kirişler ve bir sürü boru ve elektrik kanalıyla dolu beton bir delikti; rutubet kokuyordu ama yeterince kuru görünüyordu. Duvar metal bir kapıya doğru ilerledi ve kapıyı çekerek açtı. Kapının ardındaki odada ahşap raflar sıralanmıştı, kir ve örümcek ağları görünüyordu. "Buyurun," dedi.

Yarım düzine ahşap dokuma piknik sepeti raflara dizilmişti. Wall onlardan birini çekti. Sepetin katlanır kulpları vardı, ikisi de kırık. Wall onları geri itti, sepetin üstünü açtı.

Sepet. İçinde çeşitli paslanmaz gümüş eşyalarla dolu plastik bir kutu vardı. Kutuyu çıkarıp açtı ve Lucas iini karıştırıp bir bıçak buldu ve havaya kaldırdı.

Virgil telefonunu çıkarıp parkta bulunan bıçağın fotoğrafını aradı.

"Ah, evlat," dedi. "Birbirlerinin aynısı."

—

Merdivenlerden ana lobiye geri döndü, yürürken telefonuyla bir arama yaptı, birkaç saniye konuştu, birkaç saniye daha dinledi ve lobiye geldiklerinde, "Cory Donner sizinle konuşmak istiyor. Kendisi CEO'dur."

Lucas gümüş atal bıçak kutusunu taşıyordu ve "Elbette," dedi.

Donner'ın ofisi dördüncü ve en st kattaydı. Ofis, çok büyük olmayan verimli bir masa, kağıt ve kılavuzlarla dolu uzun bir yan masa, kitaplarla dolu bir duvar, dosya dolaplarıyla dolu bir duvar ve cansız bir kavşağ bakan iki mütevazı pencere ile açıkça çalışmak için tasarlanmıştı.

Donner onlar içeri girdiğinde ayağı kalktı, Sweeney'ye başıyla selam verdi ve Lucas ile Virgil'le tokalaştı. En az iki polis kadar uzun boyluydu ama kamburu çıkmıştı, saçları dökülmüştü ve hızlı bakan koyu renk gözleri vardı. Duvardaki bir kancadan takım elbise ceketi sarkıyordu ve gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı.

Donner, "dl haberini okuduğumda, cinayetin peşimizi bırakmayacağından endişe ettim," dedi. "şirketi 'araştırabilmek' için lobimizi geçmeye çalışan birkaç kişi oldu."

"Hester sana ne bulduğumuzu söyledi mi?" Lucas sordu.

"Gümüş eşyalarla ilgili bir şeyler söyledi - cinayet silahını bulmuşsunuz ve bizimkilerden bazılarıyla eşleşiyor."

"Eskiden kalma gümüş eşyalarınızdan bazıları, şimdikiler değil," dedi Virgil. "Cinayet işlendiğinde buradaki bazı kişilerle görüştük. BCA yaptı."

"Biliyorum, ben de onlardan biriydim," dedi Donner. "DNA testi için gönüllü oldum. Müfettişler yaptı ama kimse bana ne bulduklarını söylemedi. Sanırım hiçbir şey. Cinayet zamanı için sağlam bir mazeretim vardı. Bana şimdi ne olduğunu söyleyin, her şeyi yeniden başlatmak için."

Lucas ve Virgil sırayla ona bilgi verdiler ve işleri bittiğinde, "Elinizdeki şeyin gerçek cinayet silahı olduğundan emin değil misiniz?" diye sordu.

Virgil, "Hayır, ama biri kasıtlı olarak yerleştirmediyse, muhtemel görünüyor," dedi. "Uğraştığımız hazine avcılarından bazılarına hak veriyorum ama yirmi yıldan daha uzun bir süre öncesine ait gümüş çatal bıçak takımınızın tarzını nasıl bilebilirler ve sonra ona uyan paslanmış bir bıçak bulabilirler ve bunu gerçekten yerleştirmek için zamanları olabilir mi?"

Donner, "Evet, bu imkânsız olurdu," dedi. Bunu düşünerek yanağını kaşıdı. "Bu konuyu yönetim kuruluyla konuşacağım, ama şu anda size istediğiniz her şeyi vereceğimizi, elimizden gelen her şekilde işbirliği yapacağımızı söyleyebilirim." Tekrar tereddüt etti, sonra ekledi, "Bu bizim genel politikamız, ancak avukatlarımız tamamen aynı fikirde olmayabilir. Bazı teknik hukuki şeylerin yapılmasını isteyebilirler... Her neyse, eğer bir sorunları varsa, onları sizinle ya da söylediğiniz kişiyle temasa geçireceğim."

Ona teşekkür ettiler ve Virgil "Kaç kişiye DNA testi yapıldı?" diye sordu.

"Emin değilim. BCA müfettişlerinden biri bana, az da olsa şüphelenmek için bir nedenleri olan kişilerden test istediklerini söyledi. Doris'in kulüp faaliyetleriyle şirketteki ilişkilerinden daha çok ilgilendiklerini söyledi, çünkü burada kimseyle ilişkisi yokmuş gibi görünüyordu. Bilirsiniz, cinsel anlamda."

Lucas: "Doris güzel miydi? Canlı? Burada çalışan erkeklerin dikkatini çeker miydi?"

Donner başını salladı ve onlara alaycı bir gülümseme verdi. "Oldukça güzeldi, sarışındı, atletikti. Bilirsiniz işte." Sweeney'e baktı. "Göğüsler. Hiçbir zaman Amerika Güzeli olamayacak olsa da çekiciydi. Ama. Burada büyük bir 'ama' var... bu bir 't' ile 'ama'."

Lucas: "Bu olabilir mi?"

"2000'lerin başında, muhtemelen bizimle çalışmaya başladığı sıralarda, burada küçük bir seks skandalı yaşadık. Bizim için çalışan evli bir çift vardı ve o zamanki CEO'muz Dick McCann'in de dahil olduğu cinsel bir sorun vardı. McCann'in yırtıcı olduğunu söylemek doğru olur. O zamanlar çok küçüktüm, henüz ortak değildim ama herkes duymuştu..."

"Birinin karısına mı saldırdı?"

"Hayır. O zamanlar bu yanına kâr kalabilirdi," dedi Donner. "Bir eş. Yaptığı şey, sizin deyiminizle, birinin kocasına saldırmaktı."

"Doris de işin içinde miydi?" Virgil sordu.

"Hayır, hayır, ama tüm bunlar ortaya çıkmaya başladığında büyük bir şok yaşandı. Hatta birinci katta karısı ve McCann'in de dahil olduğu bir arbede yaşandı. Ondan sonraki birkaç yıl boyunca Bee Accounting'de hiçbir şey olmadı. O zamanki ortaklar, eğer arkadaşça davranan insanlarımız olursa, hemen başka bir şirkette arkadaşça davranacaklarını açıkça belirttiler. Eğer yanlış bir davranışta bulunursak, bu yanlış davranış rızaya dayalı olsa bile, bizi sepetleyeceklerini söylediler."

"Kulağa biraz sert geliyor," dedi Virgil.

Donner, "Bu işte itibar son derece önemlidir," dedi. "Müşteriler vergi ve maaş bordroları üzerinde çalışan ayık, çalışkan ve dikkatli insanlar isterler."

Birkaç dakika daha konuştular ve Donner onlara BCA'nın suç laboratuvarında incelenmek üzere gümüş takımları yanlarında götürebileceklerini söyledi.

—

Lobiye geri dönerken Sweeney, "Umarım tüm bunları gizli tutabiliriz, bilirsiniz, Cory'nin dediği gibi, itibar..." dedi.

Lobide Lucas ve Virgil güneş gözlüklerini takmak için durdular.
ve Twins maçındaki kapı görevlisi Terry'yi kontrol et-şimdi

altıncıda yedi fermuar. Terry, "Biz bittik," dedi.

Sweeney'e söyledikleri gibi, buldukları şey hakkında konuşmayacaklardı ama Lucas ve Virgil ön kapıdan çıktıklarında Anne Cash ve kameralarını onlara doğrultmuş olan iki kadın tarafından yakalandılar. Her ikisini de görüntülediklerinden emin olduklarında, üç kadın da kameralarını kapının üzerindeki Arı Muhasebesi tabelasına çevirdi.

Cash aradı, "Bu doğru. Seni takip ettik. Ne buldun, Marshal? Kolunun altındaki kutuda ne var?"

Virgil: "Ah, sik beni."

Lucas: "*Yine* yaptın."

A Manda Fisk, gümüş renkli Mercedes SL550'sini spor salonunun kaldırım kenarına çok hızlı bir şekilde sürmüş, kasıtlı olarak park etmiş ve Park yeri arabanın tam ortasından geçiyordu: Kapı çarpmalarından nefret ederdi. Kapısına vurursanız sizi öldürebilirdi.

Dışarı çıktı, bluzundaki bir kurabiye kırıntısını fırçaladı ve girişe yöneldi. Fisk bir kadın için orta boyluydu, beş-yedi yaşındaydı, güçlü bir vücudu vardı -haftada üç gün pilates yapıyor, iki akşam tekler tenisi oynuyordu. Düz bir burnu ve uzun bir çenesi, gri-yeşil gözleri, güzelce yuvarlatılmış kalça ve baldırları vardı. Doğuştan sarışın ve pembe tenliydi, saçları kürek kemiklerine kadar dökülüyordu; Renoir (eğer hala hayatta olsaydı) onu model olarak almak için sol taşağını verirdi.

Spor çantasını yolcu koltuğundan aldı, spor salonunun kapısını itti, üyelik kartını yeşil bip sesi çıkaran bir kart okuyucuya salladı ve iç kapının kilidini açtı. İçeride sola, en eski tanıdıklarından birinin -tam olarak arkadaşı sayılmazdı- duygu sömürsü yaptığı kadınlar soyunma odasına döndü.

Duygulanmak, Fisk'in kelime takviminde yer alıyordu -heyecanlı *ya da teatral bir şekilde duygularını göstermek- bu yüzden bu* kelime elinin altındaydı ve Rebecca Jones kesinlikle duygulanıyordu.

Jones Fisk'i gördü ve "Aman Tanrım! Mandy! Bee'ye olanları duydun mu?"

"Bee?"

"Bee! Gerçek cinayetlerle i l g i l e n e n insanlar cinayet silahı olduğunu söyledikleri bir bıçak buldular ve bu bıçak Bee'nin kafeteryasından çıktı!"

Fisk'in duygusal tepkisi bir ile on arasında bir ölçekte bir buçuk arasında değişiyordu. "Gerçekten mi?" dedi ve dolabını açmak için anahtarını kullandı.

"Bu seni korkutmuyor mu?" Jones talep etti. "Delores öldürüldüğünde orada değil miydin? Ortada beş milyon dolar var!"

"Doris, Delores değil. Ben de öyleydim," dedi Fisk. "Kadını tanımıyordum - o bir katipti ve ben de hukuk departmanındaydım."

Jones, antrenman şortu ve Athleta spor sütyeniyle, masum gözlerini kocaman açarak yaklaştı: "Onu en azından *biraz* tanıyor olmalısınız."

"Aslında hayır," dedi Fisk, omzunun üzerinden diğerine bakarak Kadın. "Öldürüldüğünde hepimiz endişelendik, çünkü katilin Bee'den biri olup olmadığını merak ettik. Polis her yere baktı ama sanırım Hennepin Caddesi'nde bazı kaba saba insanlarla takıldığına karar verdiler. Para için uçkağıtçılık yaptığına dair söylentiler vardı. O zamanlar neye benzediğini size söyleyemezdim."

Jones, "True Crime Triple-X'te okudum, numaraları çevirmekle ilgili," dedi. "İkiz kız kardeşinin bunu söyleyen herkesi dava etmekle tehdit ettiğini duydum!"

"O zaman böyle söyleme; bu benim resmi tavsiyem," dedi Fisk. Fisk, ceza bölümünde bölge savcı yardımcısıydı, bazen bunun uygun olduğunu düşünüyordu, çünkü hiç yakalanmamış veya hüküm giymemiş olsa bile teknik olarak bir suçluydu.

Pilates sınıfının diğer üyeleri de onları dinliyordu ve Fisk şortunu ve üstünü değiştirmeye başladığında içlerinden biri "Orada çalıştığını bilmiyordum" dedi.

"Hukuk fakültesinden hemen sonra," dedi Fisk. "Giderilemeyen can sıkıntısı ve berbat maaşlarla dolu bir kâbus. İş bıraktım ve bir daha arkama bakmadım."

Yaşlı bir kadın, "Orada başka bir seks skandalı yok muydu?" diye sordu.

"Sanırım benim zamanımdan önce vardı," dedi Fisk. "Evli CEO ile eşcinsel bir şey."

"Vay canına. Kulağa muhasebe firması gibi gelmiyor."

"Neden olmasın?" Jones gözlerini daha da büyüterek sordu. "Seks olayları her yerde oluyor. Kız kardeşim bir öğretmen ve anlattığı hikayeleri duymalısın. Öğretmenlerin sarhoş olmak ve sevişmek için gittikleri öğretmen barları olduğunu biliyor musun?"

"St. Paul'de değil..." dedi yaşlı kadın.

"Evet! Tam burada, St. Paul'de! Adı ne biliyor musun? Randy's Brew House. Randy's. Bu harika bir ipucu değil mi?"

Biraz daha konuştuktan sonra Fisk, "Ben biraz esnemeye gidiyorum," dedi.

-

F I S K H A D W O R K E D at Bee'de sözleşmeli avukat olarak çalıştı ve bir çıkış yolu aramaya başladığında, ilk olarak Ramsey İlçe Savcılığı'nın sivil bölümünde çalışmak üzere işe alındı. Bir yıl içinde, bölge savcısı onu ceza bölümüne kaydırды ve burada kısa sürede bir yıldız oldu. Kazığa bağlayıp yakmak istemeyeceği bir tecavüzcüyle hiç karşılaşmadı.

Antrenmanını bitirdiğinde - öyle görünmüyordu ama zorlu Pilates seansından sonra kettle bells'i kesinlikle öldüren bir hayvandı - ofisi aradı ve en yakın astına Pilates'te dizini incittiğini söyledi. Bu konuyu kocasıyla konuşacak, muhtemelen bir tür dizlik alacak ve işe geç dönecekti.

Bu iş bittikten sonra evine, St. Paul'un modaya uygun Summit Caddesi.

Fisk'in iki köpeği vardı; daha doğrusu kocasının vardı. Jack Russell terrier cinsi bu köpekleri tanımasanız sürekli amfetamin kullandıklarını düşünebilirdiniz. Zıplarlar, havlarlar, daireler çizerek koşarlar ve dışarıda, çitlerle çevrili bahçede, zincir bağlantıların diğer tarafında yaşayan Belçika Malinois çiftini eğlendirmek için manik bir yoğunlukla mavi ve turuncu kauçuk Chuckit! toplarını kovalarlardı. Kara köpekbalıkları olarak da bilinen Malinois'ler Jack Russel'lara potansiyel ordövr gözüyle bakıyordu.

Eğer Amanda Fisk'in istediği olsaydı, o küçük piçleri çitlerin üzerinden atabilirdi - Jack Russel'lardan çok Malinois'lerle özdeşleşmişti - ama kocası daha fazlasını satın alırdı ve eğer ne yaptığını öğrenirse onu boşardı.

Yirmi yıl boyunca bir arada kalmayı başarmış olmalarına rağmen evlilikleri hiçbir zaman sağlam bir zemine oturmamıştı. Her ikisinde de - hem avukatlar hem de cerrahlar için değerli olan- önemli bir zalimlik damarı vardı ve bu da yeni eşler bulmanın zor olabileceğine dair dile getirilmeyen bir anlayış yarattı.

Öte yandan, Fisk kırk sekiz yaşındaydı ve sonunda birini bulabilirdi, Dr. Timothy (Tim değil) Carlson altmış beşini geçmişti ve ayrılırlarsa, birikmiş servetlerinin yarısı ya da daha fazlası olmadan tek başına gitmek zorunda kalabilirdi.

Timothy.

Fisk buzdolabından yeşil bir içecek aldı; yonca, enginar ve spirulinadan oluşan özel bir karışım, biraz da ashwagandha, shiitake mantarı ve sarı kantaron. Çocukluğundan beri taş kalpli bir ruha sahip olmasına rağmen, bu içecek onun huysuzluğunun belli bir seviyesine karşılık geliyor olabilirdi.

Kahvaltı köşesinde oturmuş, pencereden St Paul şehrine bakıyor ve Timothy'yi düşünüyordu. Son iki ya da üç yıldır onu oldukça fazla düşünüyordu. Onunla ilgili onu çılgına çeviren tek bir şey varsa, o da lanet olası köpeklerdi.

-

T I M O T H Y çoğu sabah saat altı buçukta ameliyathanede oluyor, evden saat altıda çıkıyordu. Saat beşte kalkıyor, sabah rutinini yerine getiriyor, duş alıyor, tıraş oluyor, tansiyon haplarını içiyor, granola ve portakal suyundan oluşan kahvaltısını yapıyordu.

bir yandan da borsa vadeli işlemlerini ve *Wall Street Journal*'ı kontrol ediyorum.

Saat beş kırkta bütün bunları bitirmiş olur ve sonra dışarı çıkar.

köpeklerle birlikte evin arkasından Chuckit! topunu sektirirdi, böylece köpekler akrobatik havada yakalama hareketlerini yapabilir, hem Timothy hem de köpekler heyecanlanırdı.

Topun düzensiz bir şekilde eve çarpması onu uçuruma sürüklemişti ve şimdi de muhtemelen uçurumun üzerindeydi. *Güm! Güm güm* (iki köpek de!) *Güm güm!* (Uzun bir duraklama; işi bitti mi?) *Güm!* Hayır, bitmemişti. Bu, köpekleri içeri getirip işe gitmeden önce yirmi dakika boyunca devam etti.

—

F I S K F I N I S H E D T H E yeşil içeceği içti, şişeyi çöp torbasına attı, mutfakta sekerek dolaşan köpeklerin etrafından dolaştı, çamaşır dolabından mutfak eldivenleri ve sünger paspas, mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesinden koli bandı ve

turuncu-mavi Chuckit! top fırlatıcı. Top fırlatıcı, bir ucunda Chuckit! topunu tutmak için bir fincan bulunan, iki fitten biraz daha uzun plastik bir koldu. Timothy fırlatıcıyı kullanarak bir Chuckit! topunu elli ya da altmış metre havaya fırlatabiliyordu.

Eldivenleri giyerek top fırlatıcıyı paspas sapının ucuna bantladı ve sapı ve dört Chuckit! topunu yatak odasına ve dar balkona taşıdı, köpekler de arkasından takip etti. Meraklı küçük piçlerdi.

Balkonun altında, birinci katın sarı dış cephe kaplamasını yağmur lekelerinden korumak için üç ayak genişliğinde keskin eğimli bir saçak ve saçığın kenarında bir oluk vardı. Fisk elinde bir Chuckit! topuyla balkon korkuluklarına uzandı, topu kiremitlerin üzerine koydu ve oluğa doğru yuvarlanmasına izin verdi. Oraya vardığında o kadar hızlı hareket ediyordu ki arka bahçenin kaldırım taşı döşeli verandasına fırladı.

Tamam, bu işe yaramadı.

Sağına soluna baktı ama çitlerin arasında saklanan biri yoksa kimse onu göremiyordu. Paspasın süngerli ucunu parmaklığın üzerinden kiremitlerin üzerine kadar uzattı, sonra eğildi

ve sünger kafanın arkasına bir top koydu. Balkonun üzerinden eğilerek topu oluğa kadar indirdi ve sonra da içine soktu.

Güzel. Bir tane daha ekledi, sonra top fırlatıcı takılı paspas sapını balkona bıraktı, sağı solu tekrar kontrol etti ve balkon kapılarını kapatıp köpeklere "Kesin sesinizi" dedi. Sonunda dolabına gitti ve ofistekilerin yaralı uzvuyla ilgilenme ihtimaline karşı bir dizlik çıkardı, onu taktı ve işe geri döndü.

—

THE THING ABOUT Timothy.

Bu konuyu hiç konuşmamış olsalar da Fisk, Doris Grandfelt'in bekleyen vajinasına DNA bırakan son erkeğin Timothy olduğunu elbette biliyordu. Ayrıca şu anda çevrimiçi olan Grandfelt soruşturma dosyalarını okuduğunda, elindeki kesikten onunkinin olmadığını da biliyordu.

Timothy kadını öldürmemişti ama Grandfelt'le cinsel ilişkisi ortaya çıkarsa, onun hukuki görüşüne göre büyük olasılıkla cinayetle suçlanacaktı. O da bunu kesinlikle biliyordu.

Yasal olmayan bir bakış açısıyla, Timothy'nin yasal tehlikeye girmesi olabilecek en kötü şey değildi. Çok daha kötüsü, *onu* yoksullaştırabilirdi. Fisk'in savcı olarak çalışması herhangi bir yıl için temel masraflarını karşılarlarken, Timothy'nin parası evi, arabaları satın almış ve iki farklı çılgınca başarılı hedge fonunda düzenli bir miktar biriktirmişti. Bunu 90'lardan beri yapıyordu.

Dışarıdan bakıldığında küçük zenginler gibi görünüyorlardı; içeriden bakıldığında ise varlıklılardı. Bir cinayet davasında kendisini savunmak için üst düzey bir hukukçuya ihtiyaç duyarsa, özellikle de bu davanın ardından Grandfelt'in hayatta olan ebeveynleri tarafından bir dava açılırsa, bu paranın büyük bir kısmı uçup gidecekti.

(Fisk, zengin bir kadın olan sanığın, şehrin en iyi savunma avukatına kendisini tutması halinde servetinin ne kadarını alabileceğini sorduğu Twin Cities' deki bir cinayet davası hikayesini biliyordu. O da

"Hepsi" diye cevap verdi. Fisk hikayenin doğru olduğuna inanmıştı, çünkü kadın beraat etmiş ve bir mobil evde yaşamaya başlamıştı).

Alternatif olarak, ceza ya da hukuk davalarından hiçbiri gerçekleşmezse ve Timothy DNA testi yaptırmak için etrafta bulunmazsa, birikmiş servetleri ABD Virgin Adaları'ndaki St.

—

T I M O T H Y G O T H O M E çoğu gün saat üç buçuk ile dört arasında. Amanda eve beş ile altı arasında gelirdi. O gece eve geldiğinde, adam mutfaktaydı ve fast-food soğan halkalarını mikrodalgada pişirmeyi yeni bitirmişti.

Genelde pek konuşmazlardı ama bu akşam, "Yatak odasına gelip o lanet köpeklerin ne yaptığını görmelisin," dedi.

"Onlar lanet olası köpekler değil," dedi sıcak soğan halkasından bir ısırık alırken.

"Evet, öyleler, yukarı gelip şuna bakmalısın..."

Her zamanki saati olan yedi buçukta kalktığını söyledi ona. Güzel bir gün gibi görüldüğü için balkon kapılarını açmış ve küçük piçler Chuckit! toplarını korkulukları destekleyen parmaklıkların arasına yuvarlamışlardı. Toplar şimdi bir oluğa sıkışmıştı.

"Onları çıkarmaya çalıştım," dedi, "ama onlara ulaşamadım. Onlara dokunabiliyordum ama bardağın içine sokamıyordum..."

Balkonda, ona fırlatma kolunun takılı olduğu paspas sapını gösterdi. "Bak bakalım uzanabiliyor musun? Yağmur yağacak ve bu da sorun yaşadığımız oluk."

Bunu düşünmesi gerekirdi, ama bunun yerine son soğan halkasını patlattı, paspası ondan aldı ve balkon korkuluğunun üzerinden eğilerek toplara doğru uzandı. Adam tamamen uzandığında, kadın onun kemerini ve ceketinin arka yakasını kavradı ve onu kaldırdı.

Timothy "Hayır!" diye ılık attı ve sonra kayboldu, ılıı balkonun on beş metre aşığındaki arka verandaya kafa üstü düşmesiyle kesildi. Fisk balkon kapılarını açık bıraktı ve zıplayan köpeklerle, "Gidin Timothy'yi bulun! Timothy nerede?"

Arka kapıdan çıkan köpekler adamın cesedinin yanına koştular, çünkü ceset bir cesetti: Fisk'in düşüncesine göre kafatası ezilmiş ve boynu kırılmıştı. Cesedin yanına diz çöktü, pantolonunu genişleyen kan gölüne bulaştırmamaya dikkat etti. Biraz beyin görebiliyordu, diye düşündü. Emin olmak için havada asılı kaldı ve adamın gittiğinden emin olunca 911'i aramak ve kederini prova etmeye başlamak için içeri girdi.

Amanda Fisk bir psikopat olduğı ve Timothy'nin bu fani dünyadan ayrılışıyla ilgili pek bir şey hissetmediğı için yas tutmak onun için biraz zor olacaktı. Ama kederli bir şekilde bir şeyleri toparlayabilirdi.

Hayatı boyunca taze kana susamış bir psikopat olmasına rağmen Timothy onun sadece altıncı cinayeti idi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı.

Doris Grandfelt üç numaraydı ve şu ana kadar en tatmin edici olanıydı.

—

Daha sonra bir adli tıp müfettişi geldi ve oluktaki Chuckit! toplarına ve cesedin yanındaki verandada bulunan iki topa daha baktı. Cesedi torbaya koyup morga gönderdi.

Fisk'in kim olduğunu bilen polisler sempati duyuyorlardı ama çok fazla değil, çünkü çok sayıda ceset görmüşlerdi ve polisler cesetle akraba olmadıkları sürece pek umursamıyorlardı.

Sonunda yalnız kaldı: yanına gelip ona sempati duyabilecek yakın bir arkadaşı yoktu. Bahçe hortumuyla verandadaki kanı yıkayarak vakit geçirdi. Kanın, kaldırım taşından kolayca temizlenmediğini fark etti. Lanet olası köpekler bir kez olsun sakinleşmiş, oturup onu izliyorlardı.

O gece, onun yatağında - Timothy'yle aynı yatak odasında ayrı büyük yataklarda yatıyorlardı; Timothy köpeklerin yanında olmasını seviyordu

Onunla birlikte yatağa girdi, ama uyumadı - diğer gecelerde olduğu gibi çabucak uykuya daldı, köpekler diğer yatakta oturmuş ona bakıyorlardı.

Genellikle rüyalarında uyur ve onu hiç hatırlamazdı. Bu gece, tekmeledi, kıvrandı ve bazen inledi ve hatırladı...

Don merdivenlerin başında, bir elinde yeşil plastik kase, diğer elinde bira, aşağı iniyordu. "Bizim için biraz tereyağlı patlamış mısır yaptım. Film izleyebiliriz."

NVirgil ya da Lucas, BCA dışındaki herhangi bir kişiye, gerçek suçlular tarafından bulunan bıçağın

Grandfelt'in öldürüldüğü sırada Bee'nin yönetici yemek odasında kullanılan bıçaklar. Bununla birlikte, tüm büyük gerçek suç blogları, Charles Light'ın metal detektörünün yanında poz vererek okuyuculara gülümseyen yüzüyle birlikte, keşiften birkaç saat sonra hikayeyi yayınladı.

Büyük medya kuruluşlarının hepsi gerçek suç sitelerini izlediğinden, haberler öğleden sonra her yere yayılmıştı.

"Şirketten ya da BCA'dan biri tarafından ihbar edilmişler," dedi Lucas. Virgil karşısında oturuyordu, ayaklarını masaya uzatmıştı. "İkisinden biri olmalı, seni hiç telefon görüşmesi yaparken görmedim."

Paul'deki BCA genel merkezinde geçici bir ofisteydiler. Virgil ofisin penceresinden dışarı bakarak, "Buradan geldiğinden şüpheleniyorum," dedi. "Buradaki herkes beni sevmiyor, hatta çoğu seni de sevmiyor. Birileri bizimle taşak geçiyor, muhtemelen kendi eğlenceleri için... Gerçi büyük bir risk alıyorlar. İşten kovulabilirler."

"Ya da Bee'deki birinden de gelmiş olabilir. Bunu bilmenin bir yolu yok," dedi Lucas. Ödünç aldığı masanın arkasında oturmuş, gerçek suç sitelerini üstünkörü bir şekilde gözden geçiriyor ve notlar alıyordu.

Bitirdi ve Virgil sordu, "Ee? Haberi ilk kim yaydı?"

Lucas notlarına baktı. "Anne Cash. Bizi en çok eleştiren kişi oydu ve *Star Tribune*'e konuşan da oydu, ihbarcı da muhtemelen onun adını buradan aldı. Bizden kırk beş dakika sonra Bee'nin gümüş takımlarıyla ilgili bir haber yaptı.

Bee binasından çıktı ve biz buraya geldikten otuz dakika sonra Jon'la konuştu. Diğer siteler onu kopyaladı."

—

Michelle Cornell hukuk bürosundan aradığında Lucas telefonunun hoparlör düğmesine bastı: "Bıçağı kim buldu?" diye sordu.

"Bud Light adında bir adam-gerçek adı Charles," dedi Lucas. "İ Birine ulaşır mı bilmiyorum ama ulaşırsa para için ilk sırada o var."

"Bu bir şeylere yol açacak mı? Lara heyecanlı," dedi Cornell.

Lucas, "Bilmiyoruz - yemek odasına erişimi olan kişilerle konuşmamız gerekiyor ve BCA bunu yapmaya başlamak için bazı müfettişler gönderdi," dedi. "Bu yirmi yıldır yaşadıkları ilk önemli kırılma, bu yüzden her şeyin üzerine atlayacaklar."

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla insanların konuşmalarını dinliyoruz," dedi Lucas. "Sizden gelen ipuçlarına bakıyor olmamız gerekiyordu ama hiç ipucu gelmedi - ön soruşturmayı BCA yapıyor."

"Aldığım her şey saçmalık," dedi Cornell. "Bunu bilmek için senin fikrine ihtiyacım yok."

"Filtre olduğun için teşekkürler," dedi Lucas. "İkimiz de minnettarız."

—

C O R N E L L R A N G off, Virgil ayaklarını masadan kaldırdı ve "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Lucas yüzünü buruşturdu: "Şu büyük bok yığını biliyorsun. okuyor musun?"

"O değil! Bin dört yüz sayfanın tamamı mı?"

"Evet. Şimdi okumamız gerekiyor," dedi Lucas. "Bütün sürüklenme değişti. Umarım o bıçak bir bitki değildir."

"Nasıl olabileceğini anlamıyorum," dedi Virgil. "Ben de anlamıyorum."

"Ama eğer bu bir bitkiyse, bunu bulaşık makinesi yapmıştır," dedi Virgil. "İyi düşünmüşsün ama ne yazık ki bitki değil."

Öğleden sonra ve akşamın erken saatlerine kadar okudular ve hala dosyaların üçte birinden fazlasını bitirememişlerdi. Virgil, Daisy Jones adında bir televizyon muhabirinden telefon almış, Charles "Bud" Light ile röportaj yapmak üzere olduğunu ve Virgil'den bir yorum beklediğini söylemişti. "Lucas'tan zaten bir tane aldım ve senden de bir tane almak istiyorum. Lucas sorun olmayacağını söyledi," diye yalan söyledi.

"Bu çok garip, çünkü Lucas son üç saattir benden bir metre ötede oturuyor ve sen de dahil olmak üzere televizyon muhabirlerinden gelen hiçbir telefona cevap vermiyor."

Virgil telefonunu uzattı ve Lucas, "Selam Daisy," dedi.

"Ah, kahretsin," dedi. "Her neyse, bana bir yorum yap Virgie."

"Tamam, hazır mısın?"

"Ben hazırım."

Virgil, "Yorum yok," dedi ve telefonu kapattı.

"Röportajı gerçekten izlememiz gerekiyor," dedi Lucas.

Virgil, "Her şey bunları daha fazla okumaktan iyidir," diyerek masaüstüne bir yığın çıktı bıraktı.

—

DA I S Y J O N E S H A D İkiz Şehirlerdeki en iyi polis bağlantılarına ve sokaktaki adamlarla yapılan röportajlara sahipti. Sokaktaki adamlardan bile *hoşlanıyordu*, Bud Light gibi adamlardan, onlar da Daisy'den hoşlanıyordu.

Işık, kel noktasını ve ince saçlarını parlatmak dışında her şeyi yapmıştı.

Etrafındaki kahverengi saçlar vazelinle kaplanmış olabilir, çünkü televizyon ışıklarında parlıyordu. Mavi bir blazer ceket giymiş, üzerine ne yazık ki kırmızı çizgili bir gömlek giymiş ve mavi-yeşil desenli papyon takmıştı. Lucas ve Virgil onunla konuşurken çelik çerçeveli gözlük takmıştı ama televizyona çıkmak için gözlüklerini çıkarmıştı ve Jones'a gözlerini kısarak bakıyordu.

Röportaj yapma konusunda iyiydi.

"Tamam, bunu biraz daha düşünelim diye düşündüm," dedi. "Ceset ağaçların arkasındaydı ama olay yerini karış karış gezdim ve orada hiçbir şey bulamadım. Ağaçların hemen dışında, insanların yürüdüğü yerde bir nikel buldum..."

Jones: "Beş sent mi?"

"Evet. İşe yaramazdı. 1995 yılına aitti, yani katil tarafından bırakılmış olabilir ama 95'ten geçen haftaya kadar herhangi bir zamanda da bırakılmış olabilir."

"Bizden alıntı yapıyor," dedi Lucas Virgil'e. "Kaynak göstermeden," dedi Virgil.

"...bu yüzden düşündüm, katil başka nerede olabilirdi? Arabayla top sahasından geçmeyeceğine karar verdim, çünkü insanlar onu parkın etrafındaki evlerden görebilirdi," diye devam etti Light. "Büyük olasılıkla park yerine park etti ve Doris Grandfelt'in cesedini ağaçlara taşıdı. Küçük bir kadındı, adli tabibe göre vücudu doksan iki kilo ağırlığındaydı ve bu yüzden... mmm... muhtemelen hayattayken yüz beş kilo ağırlığında olduğu tahmin ediliyordu. O civarda bir şey. Kan kaybından ölmüş, tüm kanını kaybetmiş ve tipik bir kadının vücudunda bir galondan biraz fazla kan bulunur."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Jones sordu.

"Adli tabibin raporu internette var ve kan kısmını Google'da arattım." Kendinden memnun görünüyordu.

"Google'da arattım." Jones hafifçe eğlenmiş görünüyordu. "Yani katilin Doris Grandfelt'i top sahasında taşıdığını tahmin ettiniz..."

"Evet. Acelesi varsa kim bilir otoparkta ne düşürmüştür diye düşündüm. Haklıydım, ancak bıçağı düşürmemiş, yere iterek saklamıştı. Bıçağın uç kısmı yarım inç genişliğinde ve bir inçin sekizde birinden daha kalın değildi, bu yüzden onu yere doğru bastırırsanız kimse onu göremezdi. Olay yerinden kaçarken polis tarafından durdurulma ihtimaline karşı kanıtlardan kurtuluyordu."

Bıçaktan ve Light'ın bıçağa dokunmadan onu yerden nasıl çıkardığından bahsettiler. "Köpek kakası toplamak gibi."

Jones: "Köpek kakası mı?"

"Evet. Plastik bir kanıt torbamız vardı ve elimi içine soktum, bıçağın ucundan tuttum, sonra bıçağı yerden çıkarırken torbayı üzerine katladım. Poşeti mühürledim, bıçağa insan eli değmemişti."

"Akıllıca," dedi Jones.

"Bu işte gerçekten çok iyi," diye gözlemledi Virgil.

"Amerika'da herkes bu işte iyi," dedi Lucas sandalyesini arkaya yaslayarak. "Sıradan sokak röportajlarına ya da maç sonrası taraftar röportajlarına bakın. Televizyona çıkma şansı yakaladığınızda herkes ne yapacağını bilir."

Jones, "Çok teşekkür ederim Bud..." dedi.

Light: "Bir şey daha söyleyebilir miyim? Önemli olabilir."

Jones, "Elbette." dedi.

"Bütün röportaj boyunca katilin erkek olduğunu konuştuk, ona 'erkek' dedik. Ben o kadar emin değilim. Adli tabibin raporunu okursanız, Doris Grandfelt'in sırtından sadece bir kez bıçaklandığını ve bunun ölümcül olduğunu görürsünüz," dedi Light. "Bıçak Doris'in kalbine saplanmış. Sanırım bu ilk vuruştur, ilk saldırıydı. Demek istediğim, diğer tüm bıçaklamaları yaptıktan sonra, vücudunun ön tarafına yirmiden fazla bıçak sapladıktan sonra, neden onu yuvarladınız ve sadece bir kez sırtına sapladınız? Hayır. Bence katil arkasından gelip onu bıçakladı ve yere düştüğünde de diğer tüm saldırıları yaptı."

"Ve sizce bir kadın...?"

"Bence olabilir," dedi. "Bir kadına saldıran bir erkek, özellikle de ona tecavüz etmişse, yüzü kadına dönük olurdu, değil mi? Kadını boğazından, göğsünden ya da vücudunun ön tarafında bir yerden bıçakladı, tıpkı kadın gibi..."

"Belki de kaçmaya çalışmıştır."

"Bunu bir düşünün," dedi Light. Light, "Doris kaçıyor, onu kovalayan biri, adli tabibin raporunda belirtildiği gibi doğrudan ona değil, aşağıya doğru vuruyor gibi görünüyor," dedi. "Bunu yapmak zor olurdu. Bence katil gizlice yaklaştı ve onu sıkıştırdı. Geldiğini hiç görmedi."

"Arkadan saldırıya uğrayabileceği ve sonra dönebileceği durumlar görebiliyorum..."

"Ben de yapabilirim. Tabii ki yapabilirim," dedi Light. "Ama bazı müfettişler kadının yaptığı seksin rızaya dayalı olduğunu düşündüler - cinsel şiddet belirtisi yok, vajinal yırtılma yok, sadece bıçak yaraları var. Çılgınca yapılmış gibi görünen yaralar. Diyelim ki biriyle, prezervatif kullanmayan o son adamla seks yaptı ve o adamın karısı tesadüfen onları gördü ve bunu yapan o muydu?"

"İlginç bir düşünce," dedi Jones, onu tam olarak başından savmadan. "Eminim BCA ajanları bu soruşturmayı sürdürürken bunu dikkate alacaklardır. Size teşekkür etmek istiyorum..."

—

"Bu ilginç bir düşünceydi," dedi Virgil. "Bunun bir kadın olabileceği."

"Bir keresinde arkada sıkışıp kaldığını biliyor muydun? ölümcül yara mıydı? Bu gazetelerde bir yerlerde yazıyor mu?" Lucas sordu.

"Sırtından bıçaklandığını biliyordum ama bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti Virgil. "Çok sıkıştığını biliyordum ama hangisinin ölümcül olabileceğine dikkat etmemiştim."

"Hadi bakalım."

Kâğıt yığınlarının arasından geçip adli tabibin raporunu buldular. Lucas raporun doğru bölümünü bulduğunda, "Yeterince eminim," dedi. "Sırtından bir kez kalbine girmiş ve o sırada hayattaymış."

Virgil ayaklarını masaya dayamış, sarı bir kalemi Lucas'a doğrultmuştu. "Tamam, diyelim ki saldırgan sizsiniz. Daha yeni seks yaptın."

Boşaldım... cinayet çılgınlığı içinde mi olacaksın? Normalde çok yumuşak başlı olmaz mıydın?"

"Erkeğe göre değişir. Kadınlar seks *yaparken* erkekler tarafından öldürölüyor. Ya da belki kadın ikinci kez yapmaz..."

"Zayıf," dedi Virgil. "Eğer kadın yeniden oynamaya hazır olmasaydı, adamın onu yirmi kúsur kez bıçaklamadan önce tecavüz etmeyi deneyeceğini düşünürdünüz. Tecavüz girişimine dair bir işaret olurdu. Vajinal hasar, bacağında ya da herhangi bir yerinde meni. Bazı savunma delilleri, tırnaklarının altında deri, ağızında kan."

Lucas başını salladı: "Doğru ama psikoz krizi geçiren biriyle karşı karşıya olduğumuzu unutmamalısınız. Katilin ne yapıp yapmayacağını tahmin edemezsiniz."

"Bu da doğru," dedi Virgil. "Ama artık kadınları masadan kaldıramayız diye düşünüyorum. Katilin altmış-kırk erkek olduğunu düşünüyorum ama kırk büyük bir sayı."

"Bir şey dışında aynı fikirdeyim: on buçuk numara Nike ayakkabılar," dedi Lucas. "Bu kocaman bir kadın ve erkek ayakkabısı giyyordu. İri kadınlar bile kadın ayakkabısı giyer."

—

Daha sonra Weather'ı yemeğe götürdüler. Virgil'in altmış-kırk tahminine katılmıyor, katilin bir kadın olmasının yarı yarıya daha yakın olabileceğini savunuyordu. "Gözlerinizi kapatıp Doris'e yapılanların bütölünü ve nasıl yapıldığını düşünürseniz..."

Bir erkek kadar bir kadının da bunu yaptığını hayal edebiliyorum. Bence bir erkek onu bıçaklayabilirdi ama aynı zamanda darp da edebilirdi ve anladığım kadarıyla kadın darp edilmemiş ya da boğulmamış."

"O on buukluk Nike'ları giyen iri bir kadın," dedi Lucas.

"Peki ya cesedi bulan adam? Olay yerinde dolaşırken üzerinde ne vardı?" Weather sordu.

Lucas, "Elenmişti - on bir buçuk Adidas giyyordu," dedi.

Weather, "Tek bir ipucu bile bırakmadan bu işten sıyrılmak için akıllı bir kadın," diye karşılık verdi. "Her şeyi planlamış, hem de çok dikkatli bir şekilde. Hiçbir şey spontane gelişmedi. Doris'in nerede ya da tam olarak ne zaman öldürüldüğünü bilmiyorsunuz. Katil hiçbir yerde DNA bırakmamış. BCA bir cinayet silahı bulamadı, tek bildikleri katilin bir çeşit bıçak kullandığı. Çöplük alanını keşfetmiş olmalı, ayak izi bırakacağını biliyor olmalı. Dolayısıyla, ayakkabılar."

Virgil, "'Dolayısıyla' kelimesini bir romanda kullanabilirim," dedi. Hava durumu: "Kapa çeneni."

Bir süre bunun hakkında konuştular, sonra Lucas ve Weather eve gitti ve Virgil Radisson Blu Mall of America'ya yerleşti.

Bavullarını odaya bıraktıktan sonra alışveriş merkezine, Barnes & Noble'a yürüdü ve üçüncü romanının üç, ikinci romanının ise bir kopyasının bulunduğunu gördü. Kitaplar raflarda sırtüstü duruyordu, bu yüzden gizlice birkaç kitabın yerini değiştirdi, sonra da kendi kitabının kapağını yüzü dışarı bakacak şekilde değiştirdi.

Bunu yaptıktan sonra bir Cinnabon aldı, yedi, odasına döndü, bir süre çalışmaya çalıştı ve Weather ile aynı fikirde olan Frankie ile konuştu: "Siz aptallar bunu uzun zaman önce anlamalıydınız," dedi.

Virgil, "Aptal olan biz değiliz, davada biz yoktuk," dedi. "*Bazı* aptalların bunu anlaması gerekirdi," dedi Frankie.

Virgil yatağa girdiğinde, Weather'ın önerdiği gibi gözlerini kapattı ve zihninde saldırıyı yarattı. Bu şekilde birkaç dakika **geçirdikten** sonra kalktı, adli tabibin raporunu çıkardı ve yaraların diyagramına baktı.

Sırtındaki yara, bıçağın ucunun Grandfelt'in kalbine girdiği seviyenin biraz yukarisından başlıyordu ama çok az, belki yarım santim. Bir kalem alarak, bir erkeğin Grandfelt'i nasıl bıçaklayacağını ve bir kadının nasıl bıçaklayacağını taklit etmeye çalıştı.

Grandfelt kısaydı; herhangi bir boyda, beş-sekiz ya da daha uzun bir adam, neredeyse her zaman aşağı doğru bıçaklıyor olurdu,

Bıçağı elinin üstüyle kavradı. Grandfelt'in bıçaklandığından daha keskin bir şekilde aşağı doğru.

Orta boylu ya da biraz daha kısa boylu bir kadın Grandfelt'i muhtemelen şemada gösterildiği gibi, çok daha düşük bir açıyla bıçaklardı. Bıçağı alttan kavrayarak saplayan bir erkek ya da kadın neredeyse kesinlikle yukarı doğru bir hareketle saplıyor olurdu...

"Lanet olsun," diye mırıldandı Virgil yüksek sesle. "O bir kadındı."

Kararını verdikten sonra, sabah saat yediye kadar kütük gibi uyumuş, BCA nöbetçi memurundan bir telefon almış, o da davanın gidişatındaki şiddetli değişim hakkında birkaç şey biliyormuş ama çok fazla bir şey bilmiyormuş ve bildiklerinin bir kısmının yanlış olduğu ortaya çıkmış. Yanlış bildiği şeylerden biri de Charles "Bud" Light'tan "Bug Light" olarak bahsetmesiydi.

Telefonu kapatan Virgil Lucas'ı aradı, o da inleyerek "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Dün gece biri Bud Light'ı öldürmüş," dedi Virgil. "Yarım saat içinde seni alırım."

—

L U C A S W A L K E D D O W N Virgil'in Tahoe'sunun garaj yolunda, uykulu görünüyordu ama siyah pantolon, siyah ceket ve gömleğin üst iki düğmesi açık beyaz elbise gömleği içinde melanistik bir vizon kadar şıktı. Virgil'e kendini şalgam kamyonundan düşmüş gibi hissettirdi.

"Bu da ne böyle?" Lucas yolcu koltuğuna oturduğunda sordu.

Virgil kaldırımdan uzaklaşırken, "Bilmiyorum," dedi. "Aklıma iki şey geldi; ya asıl katil geri döndü ya da gerçek suçlulardan biri beş milyon için rekabeti ortadan kaldırmaya çalışıyor. Sonra aklıma üçüncü bir düşünce geldi..."

"Hangisiydi?"

"Wee Blue Inn'de kalıyordu," dedi Virgil. "Kötü giden rutin bir çarpma ve kaçma olabilir."

"Orası tam bir bok çukuru," dedi Lucas. "Bir keresinde aradığımız müzik setini satın alan bir adamla konuşmak için oraya gitmiştim, kafede oturuyorduk ve bir hamamböceği masanın üzerinde geziniyordu. Sanki evcil bir hayvanmış gibi."

"Her neyse. Bir şey daha: asıl katil bir kadındı," dedi Virgil.

"Anlat bana," dedi Lucas ve Virgil ona anlattı.

"Bu konuda yüzde yüz emin değilim ama Weather'ın savunduğu gibi yarı yarıya diyeceğim," dedi Lucas. "O ayakkabıları bir kadının düşünebileceğini sanmıyorum. Bazı şeyler *fazla* zekice."

—

F O U R C O P C A R S , bir olay yeri inceleme ekibi ve bir adli tıp müfettişinin arabası Wee Blue Inn'in otoparkında, yarım blokluk sarı bir olay yeri şeridinin arkasında yanlamasına park etmişti. Gerçek suçlulardan oluşan küçük ama giderek büyüyen bir kalabalık sivil tarafta toplanmıştı.

Wee Blue Inn, uzun zaman önce St Paul'un doğu yakasında kötü bir akşam yemeği kulübüydü, daha sonra dışarıdaki tabelada hala yazdığı gibi bir motor-otele dönüştürüldü ve en ucunda sekiz masalı bir kafe vardı. Kafenin bira ruhsatı da vardı ve bu ruhsat kafeyi ayakta tutuyordu. Uzun, alçak ve dar bir bina olan hanın Quonset kulübesi gibi yuvarlak bir çatısı vardı. Dış cephesi, Lucas'a Weather'ın sanat kitaplarından birinde gördüğü bir Hollanda tablosunu hatırlatan kaba, kirli, bir zamanlar beyaz olan sıvayla kaplıydı.

Virgil, St. Paul dedektifi olarak birkaç kez oraya gitmişti, genellikle bir saldırı ya da tecavüz için, ama asla bir cinayet için değil. O ve Lucas Tahoe'dan inip şeridin altından geçtiler. Kalabalığın arasında bulunan Anne Cash onlara bağırdı: "Şerif! Çiçekler!"-ama onu duymazdan geldiler ve polislerin kümелendiği açık motel odası kapısına doğru yürüdüler.

Carroll Bayes adında bir BCA ajanı tam kapının girişinde duruyordu ve Virgil arkasından yaklaşarak, "Kenara çekil, C." dedi.

Saman rengi Panama şapkası takan uzun boylu bir adam olan Bayes omzunun üzerinden baktı ve "Selam Virgie. Görecek pek bir şey yok."

"Yine de bakmak lazım," dedi Bayes ve Virgil ile Lucas'a yer açtı.

Light sırt üstü yatmış, kollarını yana doğru uzatmıştı.

Üzerinde örgü bir pijama altı ve beyaz, V yakalı bir tişört vardı; yüzünde ve tişörtünde kan izleri vardı. Başının altında küçük bir kan birikintisi daha oluşmuştu. Virgil ve Lucas kanın kokusunu alabiliyorlardı, yapış yapış çiğ et kokusu.

Light'ın yüzünün yan tarafındaki kan izlerini görebiliyorlardı; kalp atışı durduğunda yerçekimi kanı yüzey damarlarından aşağı çekiyordu. Eğer Light bir şeye benziyorsa, kızgın ya da korkmuş olmaktan ziyade üzgün görünüyordu.

Paul dedektiflerinden biri adli tıp müfettişiyle konuşuyordu ve ikisi de Virgil ve Lucas'a başlarıyla selam verdiler.

Lucas "Vurulmadım." dedi.

"Hayır. Görünüşe göre köşesi olan bir şeyle sertçe vurulmuş," dedi Bayes. "Bir çeşit sopa. Kafatası kırılmış. Yerdeki kan kafasındaki yaradan geliyor, arkadan vurulmuş. Cüzdanı komodinin üzerinde, dokunulmamış: Bir yirmiliğin köşesini görebiliyordum."

"Silah yok mu?"

"Hiçbir şey bulamadım. Görünüşe göre yemek yiyordu, içinde biraz acı biber olan plastik bir kase vardı," dedi Bayes. "Biri içeri girdi, belki de kim olduğunu biliyordu, arkasını döndü..."

Virgil, "Onu kim buldu?" diye sordu.

Bayes otoparka döndü ve Dahlia Blair'le konuşan üniformalı polislerle başıyla işaret etti. "Ortağının adı Dahlia Blair. Anladığım kadarıyla onunla tanışmışsınız. Kurban onun için çalışıyordu... aşağı yukarı çalışıyordu. Ona ödeme yapmamış, o bir çalışan değilmiş. Emekli olmuş, eski bir postane çalışanı. Onun *soruşturmalarına* katılmaya gönüllü olmuş."

"Dün onu televizyonda Daisy Jones'un programında gördük. Bulduğu bıçak hakkında konuşuyordu."

"Gerçekten mi?" dedi Bayes. "Bu bir yere gidiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Blair aynı odada mı kalıyor?" "Hayır. O diğer uçta. Aşağı yürüdüğünü söylüyor

Bu sabah onu almaya geldim ve kapı bir iki santim açıktı. İç taraftaki kapı kolunda kan vardı, sanki ona vuran kişiden kaçmaya çalışmış gibiydi," dedi Bayes. "Her neyse, kapıyı çaldığında kapı hareket etmiş ve bir ayak görmüş. Söylediği bu. Motelde kamera yok. Burada yeterince sorun yaşıyorlar, müşterilerine karşı kanıt sunmak istemiyorlar ve belki de mahkemeye gitmek zorunda kalacaklar."

"Onun yapmış olabileceğini mi düşünüyorsun?" Virgil sordu.

Bayes, "Listede adı var ama o yapmadı. Onunla biraz konuşacağız ama hayır. O zararsız biri."

"Pekâlâ," dedi Lucas. O da Virgil da Bayes'i yıllardır tanıyordu ve işinin ehli biriydi. Lucas etrafına son bir kez baktı ve Virgil'a, "Hadi gidip Dahlia'yla konuşalım," dedi.

—

Kapıdan uzaklaşırken Virgil durakladı, sola baktı ve "Lara Grandfelt" dedi.

"İhtiyacımız olan tek şey buydu," dedi Lucas. Grandfelt arabanın arkasındaydı.

Wise'la birlikte olay yeri bandını inceliyor. "Önce onunla konuşmalıyız."

O tarafa gittiler, olay yeri şeridindeki bir polise Grandfelt ve Wise'ın geçmesine izin vermesini söylediler ve onları gerçek suçluların film çekmelerine rağmen konuşmaları duyamayacakları kadar uzağa, otoparka götürdüler.

Grandfelt dedi ki, "Sanırım bu doğru? Gerçek suçlulardan biri öldü mü?"

"Görünüşe göre sopayla öldürülmüş, cinayete kurban gitmiş," dedi Lucas. "Zararsız bir adam gibi görünüyordu. Dün bıçağı bulan oydu."

Grandfelt, "Yani benim ödülüm başka birinin öldürülmesine neden oldu," dedi. Bir inkâr duymak istiyordu.

Virgil'den anlamadı, o da "Belki. Henüz pek bir şey bilmiyoruz."

Grandfelt ondan uzaklaşarak motel odasının kapısının etrafındaki polisler baktı ve sonra, "Ben asla..." dedi.

"Sizi insanların zarar görebileceği konusunda uyarmıştık," dedi Lucas. "Şimdi biri yaralandı. Bir bağımlı ya da soyguncu tarafından öldürülmüş olma ihtimali var ama kolayca görülebilen bir parası vardı ve hâlâ orada duruyor."

"Oh, Tanrım. Oh...Tanrım."

"Şu anda size söyleyecek başka bir şeyimiz yok," dedi Lucas. "Soruşturmayı biz yürütmeyeceğiz, St. Paul polisleri yürütecek ve kız kardeşinizin cinayetiyle olan bağlantısı nedeniyle BCA da olaya bakacak."

"Bunu durdurmalı mıyız?" Bilge sordu.

"Bu sana bağlı," dedi Lucas. "Bıçağın bulunması ve şimdi de cinayetin işlenmesi bazı şeyleri sarsıyor. Eğer bu cinayet asıl katil tarafından işlendiyse Doris'i kimin öldürdüğünü bulmamız mümkün olabilir. Ama... kim bilir?"

Virgil, Lucas'ın ceketinin kolunu çekiştirerek, "Gidip tanıkla konuşalım. Bayan Grandfelt, sizi hattın diğer tarafına geri götürmeliyiz."

Bunu yaptılar ve Grandfelt ile Wise bekleyen bir arabaya yöneldiler, gerçek suçlulardan oluşan kalabalığın bir kısmı kameralarını kaldırarak peşlerinden koştu.

—

Dahlia Blair'e doğru ilerlerken Lucas sessizce, "Pompalı tüfek mikrofonunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Virgil yarım döndü, sonra başını salladı. "Ah, kahretsin."

"Evet, onu gördüğümde 'Bu bir susturucu mu?' diye düşündüm. Değildi," dedi Lucas. "Ama biz Lara'yla konuşurken bize doğrultulmuş olabilir."

—

DAHLIA BLAIR WAS kısa tırnaklı, ince, gergin bir esmerdi. Sigarayı bir hafta önce bırakmış gibi iki parmağını dudaklarına doğru uzatıyordu. Lucas onunla birlikte olan St. Paul polislerinin ikisini de tanıyordu ve "Lucas," ve "Koca adam," dediler.

Blair kısa kollu bir gömlek giymişti ve kollarını ovuşturarak, "Neyi unutamıyorum biliyor musun? Charles'ın kimsesi yoktu. Hiç kimsesi yoktu. Erkek ya da kız kardeşi yoktu ve anne babası ölmüştü. Hiç evlenmemiştii. Küçük, yalnız bir kilise faresi gibiydi. Dünyada onun için yas tutacak kimse yok, ben ve ona pek ilgi göstermeyen birkaç kişi dışında..."

Kollarını ovuşturdu ve sözlerini bitirdi: "Bilmiyorum."

"Gece boyunca neredeydin?" Virgil sordu.

İşaret etti: "Aşağıda. Son oda."

Virgil, "Daha önce söylediklerine bakılırsa Charles ile aranızda bir ilişki yokmuş," dedi.

"Hayır, hayır, hiç de değil. O da benimle aynı kasabadan," dedi Blair. "Biz North Platte'liyiz. Nebraska... orası... Ah, Tanrım."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken Virgil sordu: "Buraya nasıl geldin? Yani, Wee Blue Inn'e?"

"Ucuz," dedi. "North Platte'den benzin falan derken, başka şeylere ayıracak fazla paramız yoktu. Charles emekli olmadan önce postalarımı dağıtırdı, onu bu şekilde tanıdım. Blogumda on altı bin takipçim olduğu için beni önemli biri sanıyordu ama Anne Cash gibi değilim. Kazandığım para ancak Wi-Fi'nin parasını karşılıyor. Bunun benim için büyük bir fırsat olabileceğini düşündüm ve Charles da benimle gelmek istedi. Sanırım yalnızdı ve metal dedektörü vardı, ben de ne olacaksa olsun dedim..."

"Sence neden..." Lucas, Light'ın öldürüldüğü odayı işaret etti.

"Oh, kesinlikle Grandfelt cinayetiyle bağlantılı, öyle ya da böyle."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Virgil sordu.

"Diğer memur size söylemedi mi? Memur Baily?"

"Bayes."

"Bayes," dedi. "Sana bahşışten bahsetmedi mi?"

Lucas ve Virgil birbirlerine baktılar ve Virgil "Ne bahşışı?" diye sordu.

"Dün akşam biri Bud'ı aradı. Saat altı gibi, yemekten sonra. McDonald's'ta. Katile götürecek önemli bir bilgiye sahip olduğunu söyledi. Bud adama neden aradığını sormuş, adam da Bud'ı Daisy Jones'la televizyonda gördüğü için aradığını söylemiş. Sitemize bakmış ve telefon numaralarımızı bulmuş. İhbarlar için telefon numaralarımızı listeledik."

"Bahşış neydi?"

"Adam bir şey söylemedi. Parayı alıp almadığımızı, paylaşp paylaşmayacağımızı ve paylaşacaksak onun adını bu işin dışında tutup tutamayacağımızı sordu. Bud ona deneyebileceğimizi söyledi. Adam biraz daha düşünmesi gerektiğini ve bizi bu sabah tekrar arayacağını söyledi. Bud ona ikimizden birini aramasını söyledi, o da arayacağını söyledi. Aramadı."

"Gerçekten çağırıyor muydun mu?"

"Evet, McDonald's'ta masanın tam karşısında oturuyordum, telefonunu hoparlöre verdi."

"Ve tüm bunları memur Bayes'e mi anlattın?" Lucas sordu. "Evet, hepsini. Neden sana anlatmadı?"

Virgil, "Sizinle konuşmamızı söyledi - sanırım ilk elden duymamızı istedi," dedi.

"Eğer bu adam seni tekrar ararsa, sakın oyalanma," dedi Lucas. "Bud'ın ölümüne sebep olan şey oyalanmak olabilir. Bizi ara. Derhal."

Virgil: "Dün gece seni endişelendiren bir şey gördün mü? Bize üzerinde çalışabileceğimiz bir şey verebilecek bir şey gördün mü?"

Parmağıyla işaret ederek, "Evet! Diğer memurlara da söyledim. Üç kez beyaz bir SUV gördüm ve..." Doğruldu ve "Bunun gibi!" dedi.

Virgil'in Tahoe'sunu işaret etti. Virgil, "O benim," dedi.

"Şey, öyle görünüyordu... bir bakıma." Virgil'in kamyonetine bakıyordu. "Ama seninki gerçekten beyaz değil, değil mi? Daha çok krem rengi. Bu beyazdı, ticari panelvan gibi, ama seninki gibi büyüktü, küçük bir SUV değildi. Parktan geliyorduk ve onu arkamızda gördüm, sonra şehre girdiğimizde - St. Paul'u tanıımıyorduk, bu yüzden yanlış yerde indik ve bir köprüden şehir merkezine geçtik ve geri dönmek zorunda kaldık - onu tekrar gördüm ve o zaman bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim. Ama sonra yanımızdan geçti, sanırım buraya geldiğimizde de aynısıydı. Otoparktaydım ve geçip gittiğini gördüm ve o zaman, diğer zamanları hatırladım ve bunun garip olduğunu düşündüm. Belki birileri nereye gittiğimizi görmek için bizi takip ediyordu ya da belki polisle temasımız falan vardı. Ondan sonra bir daha görmedim."

Virgil: "Hiç plaka numarası görmediniz..." "Hayır."

"Sence o her kimse hangi odalara girdiğinizi görmüş olabilir mi?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum," dedi Blair. "İhbarcı adamdan gelen telefonda sonra buraya geldik ve giriş yaptık, ben de resepsiyon görevlisiyle olası... olanaklar hakkında bir dakika konuşmak istedim... ve Charles kendi başına odasına gitti. Onu en son motelin ofisinden çıkarken gördüm. Sadece sırtı dönüktü. İyi geceler bile demedim çünkü görevliyle konuşuyordum. Olanaklar hakkında." Motele baktı ve dedi ki, "Ben tam bir aptalım. Sıcak suyumuz olduğu için şanslıydık."

—

Blair'le konuştuktan sonra Bayes'in yanına geri döndüler ve Lucas, "Telefonunu çantaya koydun mu?" diye sordu.

"Evet. Laboratuvar yolunda. St. Paul'daki adamlar geliyordu ama Caccamano'nun ankesörlü telefonundan geliyordu." Lucas: "Restoran mı? Yedinci caddenin aşağısındaki mi?"

Bayes, "Evet, aslında koridorun sonunda, arka girişin köşesinde jetonlu bir ankesörlü telefon var," dedi. "St Paul bana dün gece orada telefon görüşmesi yapan bir adamı gören kimseyi bulamadıklarını söylüyor. Hâlâ arıyorlar."

Virgil, "Telefonun orada olduğunu bilmek için bile müdavim olmak gerekir," dedi.

"Muhtemelen beş yüz müdavimleri ve birkaç bin gündelikçileri var ve kimse kimsenin adını bilmiyor. Yani..."

Lucas, "Ara sıra orada yemek yerim. Arka kapıda, otoparktan gelen bir kamera görmüştüm."

Bayes, "Bir kamera var ama telefonun üstündeki duvarda ve kapıya doğru bakıyor," dedi. "Telefon kullanıcılarını hiç algılamıyor."

"Bu çok uygun," dedi Virgil.

"Evet. Bir süre için en büyük umudumuz buydu," dedi Bayes. "Hâlâ bir şansımız var. Telefon görüşmesi sırasında oldukça şiddetli yağmur yağıyordu, otoparktan bir sürü insan geliyordu. Sorun şu ki, çoğu şapka ve yağmurluk takıyordu... birkaçının kimliğini tespit edebildik. Telefon görüşmesi sadece bir dakika beş saniye sürdü, yani... adam telefonda uzun süre kalmadı."

"Paranın üzerinde parmak izi mi var? Telefonu kullanan çok fazla kişi olamaz."

"Sikkeler poşetlendi. Bu da diğer büyük umudumuz."

Birkaç dakika daha konuştular ve Lucas tekrar Light'a baktı. Hâlâ ölüydü. "Fazla kan kaybetmemiş," dedi.

"Bana sadece bir kez vurulmuş gibi geldi," dedi Bayes. "Belki de katil onu gerçekten öldürmek istememiştir."

"Dahlia sana minibüsten bahsetti mi?"

"Evet, St. Paul'de iki adam sokakta dolaşıp kamera arıyor. Henüz bir şey yok."

Bayes'i kapı aralığında bıraktılar ve Lucas, "Buradan çıkmalıyız. Bütün bu kameralar ve mikrofonlar beni geriyor."

"Blair'le tekrar konuşmak istiyorum. Sadece bir dakika."

Virgil onu kalabalığın kenarında gördü, bandın altından el salladı ve ona kartvizitini verdi. "Kişisel cep telefonu numaram arkasında yazıyor. Bunu sitende yayınlamanı ve ihbarcıdan beni aramasını istemeni istiyorum."

"Hiç şansın yok," dedi Lucas.

"Evet, ama bu bir şans," dedi Virgil.

Hemen yapacağını söyledi. Onu tekrar bandın altına koydular ve Virgil'in kamyonetine doğru yürüdüler.

"Milyonlarca çılgınla karşılaşacaksın," dedi Lucas.

"Bu benim yedek telefonum. Temelde bir kullan at. Dava bittiğinde atabilirim."

"Hiç fena değil. Belki ben de bir tane alırım."

"Şimdi ne olacak? BCA?" Virgil sordu.

"Hadi biraz kahve içelim, böylece düşünebiliriz."

—

Paul şehir merkezindeki bir Caribou Coffee'ye gidip Virgil'e kahve, Lucas'a da sıcak çikolata aldıktan sonra Virgil'in kilit soruyu sorduğu masaya oturdular: Neden biri önemsiz gibi görünen bir adamı öldürme riskine girsin? İhbarcı olamazdı, ihbarcı Light'ı kullanmak istiyordu, öldürmek değil.

"Üç neden görebiliyorum -muhtemelen senin gördüklerinin aynısı," dedi Lucas. "Ve onlar..."

Virgil bir an düşündükten sonra şöyle dedi: "Bir: para. Beş milyonu almak için en önde gelen yarışmacıydı. Birisi para için rekabeti ortadan kaldırmak için onu öldürdü."

"Bu bir," dedi Lucas.

"Bu bir IQ testi mi? Eğer öyleyse, aklıma *dört* olası sebep geliyor. Yani, iki. Görünüşe ve Dahlia Blair'in söylediklerine rağmen, Bud aslında insanların bildiğinden biraz daha fazla bilgiye sahipti. Belki de ihbarcı onu tekrar aradı ve bir şey söyledi.

Kimlik. Bud aptalca bir şekilde yanlış kişiyi, Grandfelt'in katilini arar."

"Bu iki. Bu konuda endişelenmemize gerek yok çünkü telefonu BCA'da."

"Üç: Cinayetinin hiçbir şeyle ilgisi yok," dedi Virgil. "Uyuşturucu bağımlıları ve sokak insanları tarafından kullanılan kötü bir moteldeydi. Biri onu soymaya çalışmış, o da karşı koymuş ve bir sopayla ya da bir çeşit sopayla vurulmuş ama tamamen yere düşmemiş, en azından kapıya kadar sürünmüş. Karşılık verebilecek biriyle dövüşmek, hatta çığlık atmak yerine -belki de çığlık atmıştır- katil kaçmıştır."

"Bu benim üçüm," dedi Lucas. "Dördüncüsü ne?"

"O metal dedektörü olan gerçek bir krimer. Ya dışarıda başka bir şey varsa? Parkta? Ya Doris'in katili saldırı sırasında bir şey kaybettiğini biliyorsa ve nerede olduğunu bilmiyorsa, ama bu onu teşhis etmek için kullanılabilirse? Bir kelepçe, yüzük ya da başka bir şey. Ya da belki Doris'e verdiği bir şey vardı ve onu cesedin üzerinde bulmaya çalıştığında bulamadı."

"Hayır," dedi Lucas. "Bu çok fazla televizyon." "Evet, haklısın. Unut gitsin."

Lucas sıcak çikolatasından bir yudum aldı ve gözlerini kısarak sokağa baktı. Sokak boştu, beton bir kanyonu. "Para motifini pek sevmiyorum. Bu kadınlar biraz şapşal ve çok rekabetçi, hatta belki de paraya açlar ama bunu yapabileceklerini sanmıyorum."

"Hepsiyle tanışmadın," dedi Virgil. "Hatta pek çoğuyla tanışmadın bile."

"Doğru. Yine de. Hiçbirinin bunu yapabileceğini sanmıyorum. Onlar bir avuç hafif kaçık kadın. Grandfelt'in katili olduğunu da sanmıyorum. Grandfelt'in katili ihbarı nereden bilebilir ki? Bilse bile Bud'ı nasıl bulacağını nereden bilsin? Grandfelt'i her kim öldürdüyse, elinde sopa olan bir adamın peşinden gitmekten çok daha ölümcül olacağını düşünmek zorundayım."

"Bir kulüp sessizdir," dedi Virgil.

"Çekiç, bıçak ya da balta da öyle," dedi Lucas. "Lizzie Borden'a rağmen onu tek vuruşta öldürebilirsin." Bir anlık sessizlikten sonra devam etti: "Sokak insanları, bir keş, bir soyguncu... Bir meth manyağı da bir olasılık. Belki de en güçlüsü. Ama bizim yaptığımız bu değil. Şu anda. Sen ve ben."

Virgil masaya doğru eğildi. "Bud'ın cinayetini soruşturduğumuzu hiç sanmıyorum. Paul ve BCA'nın askerleri var ve bizim de Grandfelt faili meçhul davasına bakmamız ve gerçek suçluları izlememiz gerekiyor. Stephanie Brady ile yapılan röportajları okudum..."

"Kimdi o?" Lucas sordu.

"Gazeteye yeterince vakit geçirmedin, ha?" Virgil sordu. "O Grandfelt'in son oda arkadaşı. Onu biraz sıkıştırmak istiyorum. Bakalım gözden kaçan *bir şey* var mı?"

"Bu da bir düşünce," diye kabul etti Lucas. "Başka bir şey daha var. Bu gerçek suç sitelerine baktığınızda çok sayıda okuyucuları olduğunu görüyorsunuz. Okuyucular dışarıda kendi araştırmalarını yapıyorlar ve tüm bu çevrimiçi tartışmaya katılıyorlar. Bu bizim için bir kaynak olabilir. En büyük sitelerin sahipleriyle bir araya gelip bir şeyler ayarlayıp ayarlayamayacağımızı görmek istiyorum."

"Ne için kaynak?"

"Sanki milyonlarca eski gazete ve dergi haberini inceleyebilir, resimlere bakabilir, insanları birbirine bağlayabilir ve o zamanlar kimin kiminle konuştuğunu görebilirlermiş gibi. Doris'e bakın. İnternet o zamanlar çoktan büyümeye başlamıştı. AOL'un doksanlarda var olduğunu biliyorum..."

"Fena fikir değil," dedi Virgil, "Ama ne zaman ve nerede? Hepsini istemeyiz, bu üç halkalı bir sirk olur."

"Bunu önermekten nefret ediyorum ama çocuklar hâlâ yaz kampında ve Weather da öğleden sonraya kadar çalışıyor. Benim evimde buluşabiliriz."

Virgil, "Dahlia Blair büyüklerden biri değil ama hepsini tanıyor," dedi. "Ondan bunu organize etmesini isteyebiliriz."

"Bakmak istediğim bir şey daha var," dedi Lucas. "BCA elemanlarınızda Bee'nin yönetici yemek odasına erişimi olan her bir kişinin listesi olmalı. Aşçılar ve bulaşıkçı da dahil. Akıntı yönünde herhangi bir çan çalma ihtimaline karşı listeyi görmek istiyorum."

"Ben bakarım," dedi Virgil. "Bu arada, gerçek suçlular ve sonra da oda arkadaşı."

—

VIRGIL WENT OUT Charles Light cinayetini manşet yapan Dahlia Blair'in web sitesine girdi, telefon numarasını buldu ve aradı. Hâlâ moteldeydi ve aralarında Anne Cash'in de bulunduğu sekiz ya da on gerçek suçlunun hâlâ orada olduğunu söyledi.

"Herkes nereye gitti?" Virgil sordu.

"Etrafa dağıldılar. Bazıları parka gitti, artık iki metal dedektörleri var. Bazıları da dışarı çıkan çalışanları yakalayıp yakalayamayacaklarını görmek için Bee'ye gitti."

"Orada kal. Seninle ve Cash'le konuşmamız gerekiyor. Diğerlerinden ayrı olarak."

"Anne'e söyleyeceğim, gerçi ondan pek hoşlanmıyorum. O da benden hoşlanmıyor. Bud bıçağı bulduğunda ve sonra öldürüldüğünde onun bazı okuyucularını çaldık."

—

Motele döndüklerinde gerçek suçlulardan ve olay yerinin incelenmesini izleyen birkaç yerli halktan oluşan küçük bir kalabalık vardı. Sokağın kenarına çekip Blair'in Cash'i dürtmesini ve iki kadının oraya doğru yürümeye başlamasını izlediler.

Lucas yolcu tarafındaki camı indirdi ve onlar geldiğinde, "Atlayın arkaya," dedi.

Konuştular ve Cash, "Ne oldu?" diye sordu.

Virgil Lucas'a, "Sen konuş." dedi.

Lucas: "Gerçek suçla ilgili ipuçlarının ve önerilerin çoğu Michelle Cornell'e gidiyor. Sizden gelenleri süzgeçten geçirecek, iyi olabilecek bir şey bulacak ve bize gönderecek."

Cash, "Bunların hepsini biliyoruz," dedi.

"Kapa çeneni ve bırak konuşsun,"

dedi Blair. "Sen kapa çeneni!" Cash

karşılık verdi.

"İkiniz de çenenizi kapayın," dedi Lucas. "Michelle bize uzaktan bile olsa bir olasılık gibi görünen tek bir şey bile göndermedi -bizim düşünmediğimiz ya da BCA'nın zaten araştırmadığı hiçbir şey göndermedi. Sizler bizim için bir kaynak olabilirsiniz, ancak mevcut düzenleme işe yaramıyor. En büyük web sitesi sahiplerini bu öğleden sonra benim evimde bir araya getirmek istiyoruz. Bizim için gerçekten neler yapabileceğinizi ve bizim sizin için neler yapabileceğimizi konuşalım."

Blair, "Çoğumuz pek iyi anlaşıyor. Biz rakibiz."

Lucas, "Eğer büyük sitelere, yeni açılan tüm küçük sıçan sitelerine karşı eşit avantaj sağlarsak rekabeti azaltabilirsiniz," dedi. "Baktım ve bunlardan yaklaşık bin tane var."

Cash, "Konuşacağım," dedi.

Blair, "Geleceğim ama burada kalacağımı sanmıyorum. Bud'dan sonra."

Lucas, "Burada yaptığınız her şeyi muhtemelen evinizden de yapabilirsiniz," dedi. "Polis şeridinin arkasında durmak sana bir şey kazandırmaz."

"Resimler. Olay yerinde yorum," dedi Cash.

"Pekâlâ. Ama. Ama bunu yapmakla ilgileniyorsanız, kalabalık bir grup istemiyoruz çünkü kalabalık bir grupta konuşmak imkansızdır. En büyük sitelerden beş ya da altısının sahiplerini istiyoruz..."

Blair ve Cash birbirlerine baktılar, sonra Blair, "Ruby Weitz burada. Karen Moss."

"Sally Bulholtz," dedi Cash. "Diğer herkes küçük."

"Mary Albanese," dedi Blair. "Bu sabah bir sürelğine buradaydı, sanırım parka gitti."

Cash, "Akıllıdır, iyi iş çıkarır," dedi. "Eskiden profesör gibi bir şeydi."

Virgil notlar alıyordu ve şöyle dedi: "Siz ikiniz de dâhil olmak üzere altı kişi. Başa çıkabileceğimiz bu kadar. Onları bir araya getirebilir misiniz?"

Cash, "Bunun üzerine atlayacaklar," dedi. "Nereye gelmemizi istiyorsun?"

Lucas onlara adresini verdi ve, "Adresi elden ele dolaştırmayın. İkinize verirken gerginim."

Cash kapıyı kendi tarafından açtı ve "Orada görüşürüz. Saat üçte."

—

WHEN THEY WERE Virgil uzaklaşırken, "Hadi gidip oda arkadaşını bulalım. Brady."

Lucas, "BCA'da onun için bir adres olmalı," dedi. "Bir arayın."

Virgil kamyonda Jon Duncan'ı aradı ve Stephanie Brady'nin adresini, işyerini ve telefon numarasını aldı. Virgil onu aradığında, ofisinin St. Paul'ün güney tarafında, havaalanının yakınında olduğunu ve caddenin karşısında öğle yemeği yediğini söyledi. On beş dakika içinde dönecekmiş.

TCanton, Domingo ve Brady, CPA'lerin ofisleri küçük, bağımsız bir binadaydı. sarı sıva bina iki bloklar itibaren

Mississippi'de bir tarafta Apple/Mac bilgisayar tamir servisi, diğer tarafta da emzirme danışmanları vardı. İçeri girmeden önce Virgil yedek telefonunu kontrol etti ve çoktan iki kez arandığını gördü. Sesli mesaj dökümlerini okudu ve onları sildi.

Lucas: "Bok mu?"

"Kahretsin."

"Toldja."

—

STEPHANIE BRADY'nin bir sürü çili vardı. Çok fazla.

İnce ve uzun boyluydu, kızıl kahverengi saçları, ince, uzun bir burnu vardı, yeşilimsi bir takım elbise giymişti; Lucas onun filmlerdeki piyanistlerinki gibi büyük elleri olduğunu fark etti.

"Yirmi yıldır cinayeti unutmaya çalışıyorum," dedi onları karşılamak için resepsiyon görevlisinin masasına geldiğinde. "Konferans salonumuza geri dönün."

"Doris'in cinayeti sırasında yaptığınız görüşmelerde müfettişlerin görüşme yapmak için size üç kez geldiklerini gördük. Ayrıca Doris'in tüm eşyalarını da aldılar," dedi Lucas, konferans salonundaki yuvarlak maun masanın etrafındaki sandalyelere oturduklarında. Bir duvarda, kullanılmamış gibi görünen vergi kanunu ciltleriyle dolu bir kitaplık vardı.

"Bu doğru," dedi. "Doris'in pahalı bir gardırobu vardı ve çıktığı erkeklerden hediye alıp almadığını merak ettiler... ya da..."

Erkeklerle seks yapması için para alıp almadığını ve parayı mal almak için kullanıp kullanmadığını merak ediyorlardı."

"Anladığım kadarıyla sizin aldığınız maaşlarla bunu ödeyemezdi?" Virgil sordu.

Başını iki yana salladı. "İmkânı yok. O ayakkabılardan bazıları... bizim bir haftada kazandığımızdan çok daha fazla ederdi ve onda onlardan çok vardı. Merak etmemeye çalıştım çünkü ailesinden maddi yardım aldığını söylemişti. Bunun doğru olmadığından şüpheleniyordum, çünkü bu konuda konuşmak istemiyordu - ama modayla ilgileniyorsanız ve para aileniz gibi masum bir yerden geliyorsa neden bu konuda konuşmayasınız ki? Müfettişler daha sonra bana ailesinden para almadığını söyledi."

"Onunla dışarı çıktın mı? Birlikte takıldınız mı, kulübe gittiniz mi?" Virgil sordu.

"Arada bir," dedi Brady. "Prince'in geleceğine dair bir söylenti çıkarsa Birinci Cadde'ye giderdik. Büyük bir Prince hayranıydım, o yüzden bir şey duymuşsa ben de onunla giderdim."

"Paranın kaynağı - belirli bir adam hakkında hiçbir şey araştırmadınız veya şüphelenmediniz mi?"

"Hayır." Tereddüt etti ve sonra, "Bu yüzden... onlardan para alıp almadığını merak ettim. Onlardan birkaç tane var gibiydi. Bazen... seks gibi kokuyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Lucas başını salladı: "Biliyoruz."

"Yapmadığımız tek şey çifte randevuydu," dedi Brady. "Zaten pek kimseyle çıkmıyordum, çok meşguldüm. Hep mali müşavir olmak istemiştım çünkü çok para kazanıyorlar. Bunun için ekstra okul çalışması ve iş deneyimi gerekiyor -en az iki bin saat iş deneyimi- ve sınava çalışmanız gerekiyor ki bu da hiç kolay değil. Her neyse, çalışmadığım zamanlarda genellikle ders çalışıyor ve ders alıyordum, kulüplere gitmiyordum."

"Doris mali müşavir olmakla ilgilenmiyor muydu?"

"Bunu daha sonra yapacağını söyledi. Bilirsiniz, otuzlu yaşlarına geldiğinde. Evlendikten sonra."

Virgil: "Huh." Lucas'a baktı.

"Elimde hiçbir şey yok," dedi

Lucas.

Brady, "İlk müfettişlerin anlamadığı ve önemli olduğunu düşünmediğim bir şey vardı, ancak yıllar sonra belki de bahsetmem gerektiğini düşündüm" dedi.

Virgil: "Öyle mi?"

"Eski bir Canon film kameram vardı. Sanırım adı Rebel'di. Onun için sadece bir lensim vardı. Her neyse, Doris onu benden daha çok kullanırdı. Fotoğraflara bakmayı severdi ve birçoğunu bastırmıştı. Çektiği fotoğraflar hala bir kutuda duruyor. Öldürüldükten yıllar sonra onlara baktım. Pek ilgi çekici bir şey göremedim ama elimde epeyce fotoğraf var."

Virgil dedi ki, "Onları görmek isteriz. Belki birlikte takıldığı insanları ya da konuştuğu yöneticileri gösterirler?"

"Olabilir. Uzun zamandır onlara bakmamıştım."

Brady'nin o öğleden sonra müşterileri vardı ama o gece Lucas'ın evinden yarım mil kadar uzaktaki Highland Park mahallesindeki evinde buluşmak üzere sözleşmişlerdi.

Park yerinde Lucas, "Fotoğraflar. Bu bir şey olabilir."

Virgil, Brady ile konuşurlarken telefonunu kapatmıştı ve tekrar açtığında üç sesli mesaj dökümüne daha göz attı ve sonuncusunda durdu ve "Oh- oh" dedi.

"Ne?"

"Adam diyor ki, 'Dün gece Bud Light'ı arayan bendim. Öldürüldüğü gün Doris Grandfelt'le yatan, sperm katiliyle prezervatifi kullanan bendim. Bud'a verdiğim ipucu buydu. Bir süreliğine dışarıdayım ve beni aramazsan bu telefonu bir kanalizasyona atacağım'."

"Vay canına," dedi Lucas. "Ara onu. Hoparlörü aç."

Çakıllı bir bariton olan bir adam cevap verdi ve Virgil, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Boş ver. Bu Davenport mu yoksa Flowers mı?"

"İkimiz de buradayız," dedi Lucas. "Bu numarayı nereden buldun?"

"Bud Light'ın sitesinde yayınladılar. Öldürüldüğünü duydum ve siteyi izliyordum ve numarayı görür görmez aradım."

"Birinin Doris Grandfelt ile prezervatifle seks yaptığını nereden biliyorsun?" Virgil sordu.

"Çünkü o bendim," dedi adam. "Ayrıca, tecavüzle ilgili her şeyi okudum, internette olanları, soruşturma dosyalarını. Kadının iki kez cinsel ilişkiye girdiğini ve ilk erkeğin sperm öldürücü bir lastik kullandığını söylediler. Eğer bu konuda herhangi bir ayrıntı bulurlarsa, o zamanlar herkesin kullandığı Trojan'ı *kullanmadığımı* söyleyebilirsiniz. Benim kullandığının adı Hot Rods'tu ve sperm öldürücü içermiyordu, ben de sperm öldürücü jel aldım ve kendim yağladım. Bir fahişeyi hamile bırakmak istemedim. Eminim o jel Trojan'ın kullandığından farklıydı."

Lucas Virgil'a baktı ve başını salladı. Adamın sesi inandırıcı geliyordu. Öte yandan dolandırıcıların yaptığı da buydu: sesleri inandırıcı gelirdi. "Beş milyondan bir parça mı arıyorsun?" Virgil sordu.

"Nasıl tahmin ettin? Ayrıca, cinayeti duyduktan sonra polisi aramadığım için kendimi hep biraz suçlu hissettim. Korkmuştum. BCA birini asmak için çaresiz görünüyordu ve ben bu onur için gönüllü olmayacaktım. Çocukken polislerle başım belaya girmişti. Bir çerçeveye uymuş olabilirim."

"Tam bir mülakat için gelmeniz gerekiyor," dedi Lucas.

"Henüz değil. Hâlâ korkuyorum."

Virgil, "Bize şu ana kadar anlattıklarınızdan beş milyon bulamayacağız," dedi. "Sperm ilacı ipucunun bizi bir yere götürmesine imkân yok."

"Bu sadece sizinle dalga geçmediğimi göstermek içindi. İşte kullanabileceğiniz şeyler: Bunu yazabilir misiniz?"

Virgil ana cep telefonunu çıkarıp "sesli notlar "a bastı ve "Evet, devam et" dedi.

"2000'li yılların başında Hennepin Caddesi'nde bir striptiz kulübünde gece barmenliği yapan bir adam vardı. Mekânın adını unuttum. Artık adının aynı olduğunu sanmıyorum. Herkes barmene Müfettiş Gadget derdi çünkü adam bu... mmm... özel dildolar satardı. Her neyse, gerçek adı Roger Jepson. J-e- p-s-o-n. Birkaç yerde barmen ve bazen de fedai olarak çalışmış ama ikisinde de çok iyi değilmiş. Şimdi Savage'da 13. Otoyol'da Loco's adında bir kaportacıda çalışıyor. Ya da birkaç yıl önce, kamyonetimi götürdüğümde onu orada gördüğümde öyleydi. Eskiden Doris'e müşteri ayarlardı. Ben de onlardan biriydim."

Virgil: "Jepson pezevenk miydi?"

"Tam olarak değil. Doris için tanıştırmak dışında hiçbir şey yapmadı," dedi adam. "Ona bir şey ödediğini sanmıyorum. Zaman zaman ona bir parça kış yuvarlamış olabilir. Roger yakışıklı değildi, güzel kadınlarla arası iyi değildi."

Lucas: "Ama bir tanışman var?"

"Doğru. Doris eğlenceliydi. O da sana karşılık verirdi," dedi adam. "Çoğu fahişeyle sen sevişirken onlar omzunun üzerinden telefonlarını okuyor olurdu."

"Yani çalışan kızlara patronluk tasladınız..."

"Sokak kızları değil. Dikkatliydim, her zaman bir lastik kullanırdım ve daha klas bir hatun elde etmek için onlara çok para öderdim. Doris bunların hepsine uyuyordu: muhasebeciydi, eğlenceliydi, seninle beş yüz dolara yatardı, ki o zamanlar bu çok fazlaydı. Ve onunla, sadece seks değildi. Seninle bir yerde buluşup dans eder, sonra da senin evine giderdi. Gerçek bir randevu gibi. Onu öldüren şeyin bu olduğunu düşündüm: Yanlış adamın evine gitmişti."

"Sizi hiç evine ya da ofisine götürdü mü?"

"Hayır. Nerede çalıştığını bile bilmiyordum. Ya da nerede yaşadığını. Bana muhasebeci olduğunu söyledi ama iş konuşmadık. Bilmiyordum."

tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü haberlerini görene kadar Bee'de çalışıyordu. Daha kişisel şeyleri bilmemi istediğini sanmıyorum."

"Birisi dün gece Bud Light'ı öldürdü ama katilin onun nerede olduğunu nasıl bildiğini bile anlayamıyoruz. Aramayı yapmak için kimseyle konuştunuz mu?"

"Tek bir kişi bile. Tek bir kişi bile. Eskiden fahişelerle nasıl çıktığımdan bahsediyorum. Kimsenin bunu bilmesini istemiyorum. Artık istemiyorum. Ben saygıdeğer biriyim. Çocukken insanlar öğrenseydi o kadar da kötü olmazdı. Şimdi iş yapıyorum. Yani hayır. Kimseyle konuşmadım. Bud'ın nerede kaldığına dair hiçbir fikrim yok."

Virgil bir atış yaptı: "Şu anda neredesin?"

Adam, "Twin Cities metropolitan bölgesinde bir yer. Ya da Wisconsin'in batısında. Dinleyin, suç sitelerinde sizin hakkınızda bir şeyler okuyordum. Bence katili yakalamak için bir şansınız var. Eğer size başka bir konuda yardımcı olabileceğimi düşünüyorsanız, AnneCashInvestigations gerçek suç sitesine 'Koca Dave, evi ara' şeklinde bir not yazın, ben de bu numarayı arayayım. Ayrıca bu görüşmeyi kaydettim, belki bu bilgi bir yere ulaşmanızı sağlar. Beş milyondan payımı istiyorum."

Virgil bir atış daha yaptı: "Demek adın David?"

Adam dedi ki, "Hayır. Ve tahmin et ne oldu? Ben büyük değilim. Şimdi bu telefonu kanalizasyona atacağım. Ciddi değilseniz aramamı istemeyin, bunların tanesi yirmi dolar."

"Bekle, bekle, bekle," dedi Virgil. "Sence onu Jepson'ın öldürmüş olması mümkün mü?"

"Hayır. O dosyalarda okuduklarımdan değil, tüm o bıçaklama saçmalıklarından. Oldukça yumuşak başlı bir adamdı. Bence de gerçektir, yumuşak başlı. Herkes öyle söylüyordu."

"Neden bizi aramadı ki?"

"Benim yapmamamla aynı sebepten. Doris'in öldürülmesi büyük bir olaydı. Onu tanıyan ya da onunla yatan herkesin saklanmak için kaçtığına inanıyorum. Müşteri olarak profesyonel insanlar vardı. Kim onun

Gazetede John olarak mı? Ya da bir pezevenk olarak? Ya da bir tecavüz ve cinayet zanlısı olarak?"

"Neden tecavüze uğradığını biliyormuş gibi 'tecavüz' diyorsun?"

"Çünkü polis dosyalarında ve gazetelerde öldürüldüğü zaman böyle yazıyordu. Tecavüze uğramış ve bıçaklanmış. Dinle, Doris'in fazla müşterisi yoktu. Eğer Roger onu biriyle tanıştırdıysa ve o gece çılgın bir adam tarafından öldürüldüyse... ve bu katil bir manyağa benziyorsa... o zaman Roger onun kim olduğunu bilirdi. İnanıyorum ki sizi arardı. Eğer aramadıysa, muhtemelen onu kimseyle tanıştırmamıştır. Muhtemelen biriyle özel bir yere gitti, tecavüze uğradı ve öldürüldü. Şu ikinci seks adamı, DNA'sı olan adam... Aradığınız adam o."

—

Sonra gitti, bir ışık yanıp sönmeye başladı. Virgil birkaç saniye telefonuna baktı, "Kahretsin," dedi ve tekrar aradı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Kanalizasyon borusundan aşağı," dedi Lucas.

Virgil bir kez daha denedi, hiçbir şey elde edemedi. "Ne düşünüyorsun?" "Jepson'la konuşmamız gerek."

"Loco'nun kaportacısı..." Virgil bunu telefonuna yazdı. "Hâlâ var. Yarım saat içinde orada olabiliriz. Eğer ışıkların ve sirenin heyecanını yaşamak istiyorsanız, bu süreyi üç dakikaya indirebiliriz."

"Sen lanet olası bir drama kraliçesisin, bunu biliyor musun? Herkes öyle diyor. Işık yok, siren yok, sadece... huzur ve sessizlik. Ama biraz acele et."

"Bunun gerçek olduğunu düşünüyorsun."

"Öyle hissettiriyor," dedi Lucas. "Elimizde bir şey varmış gibi hissediyorum."

—

L O C O ' S B O D Y & T I R E, metro bölgesinin güney tarafında, 13. Otoyolun önündeki yol üzerindeydi. Dışarıdaki tabela bir yabancıyı amacından haberdar etmeseydi, buranın bir hurdalık olduğu düşünülebilirdi. Oluklu çelik çatılı, uzun, çıplak metal bir binanın etrafı yabani ot adacıklarına gömülmüş ya da hurdaya ayrılma sürecinde olan arabalarla çevriliydi.

parçalar için soyuluyor ya da gerçek bir hurdaliğa gitmeyi bekliyordu. Mekânın ön tarafında iki üst kapı vardı ve içeride dört vinç görünüyordu; birinde hırpalanmış bir Subaru, diğerinde ise külüstür bir Ford pikap bulunuyordu.

İçerisi de en az dışı kadar hurdaydı: giriş kapısının içinde, boş kola ve bira kutularıyla kaplı cılız bir masanın ve büyük boy bir kül tablasının etrafında hurdaya çıkmış araba koltuklarından oluşan bir çember vardı. Bir duvara omuz yüksekliğinde yıpranmış lastik yığınları yığılmıştı. Kırmızı alet sandıkları vinçlerin arasında duruyordu, çelik tekerlekler duvarlardan sarkıyordu ve üzerinde yerel bir zekânın siyah boyayla "ucuz" yazdığı bir "Satılık" tabelası vardı. Her yer dizel egzoz kokuyordu ve metal duvarlar egzoz yağı ve toz patinası taşıyordu.

İki adam araba koltuklarına uzanmış, iki adam da vinçlerin üzerindeki araçlarda çalışıyordu, dördünün de üzerinde yağ lekeli tulumlar vardı. Virgil girişe park etti ve Lucas'la birlikte Tahoe'dan inip araba koltuklarındaki iki adama doğru yürüdüler.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adamlardan biri; sesi kuşkuluydu.

Virgil'in Tahoe'su Loco'nunkine göre on yaş küçüktü. "Roger Jepson buralarda mı?" Virgil sordu.

Adam, "Kim soruyor?" diye sorarken, ikinci adam pikap üzerinde çalışan ve Lucas ile Virgil'e bakmak için işine ara vermiş olan adama baktı.

Lucas, "Ben bir ABD polisiyim, ortağım da BCA eyaletinden..." dedi.

Virgil pikaptaki adama "Roger sen misin?" diye sordu.

Adam başını salladı ve "Sanırım. U.S. Marshals? Ben hiçbir şey yapmadım."

Virgil, "Öyle olduğunu düşünmüyoruz ama konuşmamız gerekiyor," dedi. Etrafına bakındı ve ekledi: "Özel olarak."

Jepson omuz silkti ve "Sanırım ofise gidebiliriz. Oturacak yer yok..."

"Sorun değil," dedi Lucas.

Jepson kırmızı alet arabalarından birinin üzerinde duran rulodan yarım düzine mavi kağıt havlu kopardı, ellerini silmek için kullandı ve "Bu taraftan," dedi.

Çok fazla gece vardiyasında çalışmış bir gardiyan gibi, soluk beyaz, zımparalanmış bir yüzü olan hantal bir adamdı. Onların yanından geçti, havluları bir çöp kutusuna attı, binanın kenarındaki bir erkek kapısına doğru yürüdü. Ofis de dükkânla aynı şekilde kokuyordu, sosisli sandviç kokan bir mazot kokusu. Kısa, kirli bir tezgâhta lastik ilanları, bir yazar kasa ve bir mikrodalga fırın bulunuyordu.

Jepson tezgâhın arkasına geçti, tezgâha yaslandı ve "Ne var ne yok?" diye sordu.

—

Ne olduğunu sorduğumda, "Ben de öyle olmasından korkuyordum. Müşterilerinden biri beni ispiyonladı mı? Beş milyonu mu istedi?"

"Çok üzgün görünmüyorsun," dedi Virgil.

"Yaptığının suç olup olmadığını bile bilmiyordum - 'Bill iyi birine benziyor' derdim ve Doris de 'Onu kontrol edeceğim' derdi. Onu kontrol ederdi ve belki adam biriyle yatar ve ona bir hediye verirdi," diyor Jepson. "Ben bir suç mu işledim? Eğer işlediysem, bu zaman aşımı kapsamına girmez mi?"

Lucas, "Eğer bu bir suçsa, ki öyle olduğundan emin değilim," dedi. "Ama eğer suç ortağıysanız cinayet zaman aşımı kapsamına girmez."

"Ben değildim. Onun işiyle hiçbir ilgim yoktu," dedi Jepson. "Kendini minnettar hissetmeye başladığında, zaman zaman bana uğrardı. Bunu takdir ettim."

Virgil ellerini kaldırdı: "Cinayetle bir ilgin olduğunu düşünmüyoruz Roger. En azından bu noktada. Katil olduğunu bilmeseniz bile katili tanıyor olmanızın mümkün olduğunu düşünüyoruz."

"Tamam. Ama büyük bir sorun var. Bu adamları barın öbür ucundan tanırdım. Dick, Joe, Mike, her neyse.

soyadları," dedi Jepson. "Yirmi yıl önceydi çocuklar. Onları o kadar iyi tanı mıyordum."

"Kaç müşterisi vardı?" Lucas sordu.

Jepson parmağını bir kulağına sokup kıpırdatarak düşündü. "Belki... aynı anda üç ya da dört. Belki dört değil... Bazıları bırakırdı, bazılarına geri dönmezdi. Onunla konuştuğum süre içinde, belki iki yıl kadar, muhtemelen bir düzine."

"Neden bıraksınlar ki?" Virgil sordu. "İçlerinden birinin ona geri dönmüş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Jepson omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Bakın, o bir fahişe değildi. Bir profesyonel gibi değildi. Seks için para alan üniversiteli bir kız gibiydi, ama eğlenmeyi bekliyordu. Belki bu adamlardan bazıları daha ileri düzeyde seks bekliyordu. Anal yapmayacaktı, şaplak yemeyecekti, su sporları yapmayacaktı. Oral seks dışında hiçbir şey yapmayacaktı."

Lucas: "Daha sonra müşterilerinden herhangi birini gördünüz mü... Yani yıllar sonra? Ya da yakın zamanda? Kim olduklarına ya da nerede bulabileceğimize dair bir ipucu var mı?"

Jepson tezgahın üzerinden gülümsedi: "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Yani yaptın mı?"

"Evet, sayılır. Yüz yüze değil ama. Yakın zamanda da değil. Birkaç yıl önce, adamlardan biri bir şey için yarıştı. Bir çeşit politik iş. ABD Kongresi ya da büyük bir şey değil. Köpek yakalayıcılığından daha büyüktü ama. Ne olduğunu hatırlamıyorum ama yüzünü televizyonda gördüm ve aklıma onlardan biri olduğu geldi."

Virgil: "Seçildi mi?"

Jepson elleriyle bir çadır yapıp burnunu ve ağzını kapattı, yere baktı. "Biliyor musun?" dedi bir dakika sonra, "Sanırım o yapmış olabilir. İzin ver..." Burnunu ovuşturdu, sonra da "Stan" dedi. Stanley, adı buydu ve demokratı. Eğer sen

a Demokrat alışan içinde Hennepin İlçe, veya etrafında Hennepin County, muhtemelen seildiniz."

"Stan adında bir demokrat."

"Ve o iti rum Kola. O aradı onlar rum Kola. Cumhuriyetçiler bunu yapmaz. Onlara Cuba libres diyorlar."

"Doris'le çıkarken kaç yaşındaydı?" "Belki... otuz, aşağı yukarı."

Lucas: "Yani şimdi elli yaşında falan olmalı. Aşağı yukarı." Jepson, "Bu doğru olur," diye onayladı.

Bir süre daha konuştular, sonra Jepson sordu, "Eğer bu bir şeye dönüşürse, o beş milyonluk ödölden bir parça alacak mıyım?"

"Bize bağlı değil," dedi Lucas. "Ama adınızı takip edeceğiz." "Son bir utanç verici sorum var," dedi Virgil. "Biz özel dildolar sattığınızı söylediler... tüm bunlar neydi?"

Jepson güldü. "Dostum, beni *ispiyonlayan* adam gerçekten beni tanıyordu, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Virgil. "Her neyse..."

"Rock 'n' roll'un ilk günlerinde Plaster Casters adındaki bu piliçleri hiç duydunuz mu?"

Lucas: "Elbette. Rock yıldızlarına ulaşıyorlardı ve ereksiyon olmak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı ve sonra adamın aletinin alçıdan bir kalıbını yapıyorlardı. Sanırım epey bir koleksiyonları var..."

"Birkaçı, evet, Jimi Hendrix, sanırım," dedi Jepson. "Burada, Cities'de aynı şeyi her türden ünlüyle -sporcular, rockılar, film yıldızları, kimi bulabilirse- yapan girişimci bir hatun vardı. Sonra içinde vibratör olan silikon kalıplar yapıyordu. Onları biz Hennepin'deki barmenlere satardı. Bilirsiniz, Vikinglerin oyun kurucusunu alırdınız..."

"Olayı anladık," dedi Lucas. "Tekerci bu işten para kazanmış mı?"

"Sanırım," dedi Jepson. "Modelin kim olduğuna bağlı olarak muhtemelen on ya da yirmi tanesini elli dolardan yüz dolara kadar sattım."

bir yenilik, biliyor musun? Neredeyse hepsini erkeklere sattım, kadınlara değil. O yarısını alırdı. Onları satan tek kişi ben değildim. Sanırım yüzlercesini satmış olmalı."

"Minneapolis'i sık tutuyorsun, ha?" Lucas öyle dedi.

—

Arabaya dönerken Lucas, "Dildoları unut. Burada bir şeyin kuyruğunu yakaladık. Stan denen adamı bulmak için biraz siyasi araştırma yapmalıyız."

"Sen kim muhtemelen kafasının üstünden tanırđı biliyor musun?"

Henderson'ın gelinciği..."

"Mitford."

"Evet, eminim biliyordur."

Kamyona bindiklerinde Lucas, "Onu şimdi ararım," dedi. Virgil yan camdan Loco'ya baktı ve "Hemen döneceğim," dedi.

Jepson kaportacıya doğru yürürken Virgil dışarı çıktı ve onu yakaladı, kenara çekti ve bir dakika konuştular, sonra arkasını döndü ve kamyona geri döndü.

Lucas telefonda Mitford'la konuşuyordu, "Teşekkürler," dedi ve telefonu kapattı. "Bir isim vermedi ama etrafa bakacağını söyledi. Stanley adında bir polis, eski bir polis ya da polis özentisi. O kadar çok olamaz."

Virgil, "Operasyondayız," dedi. "Jepson'a ne söyledin?"

"Ona gerçek suçlulardan birini aramasını ve parada hak iddia etmesini önerdim. Ya da bir pay. Onlara elinde ne olduğunu söylesin."

Lucas ensesini kaşıdı, düşündü, porsuk gülümsemesini takındı ve "Tamam. Bok fırtınası. Bu işimize yarayabilir. BCA bundan hoşlanmayacaktır ama ben BCA için çalışmıyorum."

Roger Jepson'ın ağzına şanzıman yağı fışkırdı, gömleğinin koluyla sildi, tükürdü, biraz mavi oldu

çenesinin ve boynunun etrafını silmek için kağıt havlular. Kimse gülmedi, çünkü bu hepsinin başına gelmişti ve o kadar da komik değildi. Jepson Loco'nun tuvaletine gitti, o anda ellerinde bulunan tek şey olan sarı sabunla yüzünü yıkadı, aynada ıslak yüzüne, boynuna ve tişörtüne baktı ve "Siktir et" dedi.

Ofisteki bilgisayarda yaptığı beş dakikalık araştırma ona Doris Grandfelt cinayeti üzerine çalışan en büyük gerçek suç sitesinin numarasını ve Anne Cash adında bir kadının telefon numarasını verdi.

Diğer çalışanlardan birinin bira içtiği dışarı çıktı ve "Roy, bana telefonunu ödünç ver. Bir arama yapmam lazım."

Roy her zamanki gibi suratsızdı ama kötü bir adam değildi. "Kendi telefonunu kullan. Dakikam yok."

"Bir arama yapmayacağım. Kendi telefonumdan yaptığım bir aramayı kaydedeceğim."

Roy hâlâ homurdanarak cebinden telefonunu çıkardı ve uzattı.

Jepson telefonu "kayda" ayarladı, bir kez test etti, sonra kayda sıfırladı ve Anne Cash'i aradı.

Cash cevap verdi, sesi telaşlı geliyordu: "Ben Cash."

"Bu cinayet davasındaki en büyük gelişme bende. Eğer bulursanız ödülден pay istiyorum," dedi Jepson.

"Zamanımı boşa harcayan bir gerizekalı olmadığını nereden bileceğim?" Cash sordu.

"Az önce Davenport ve Flowers adında iki polis tarafından sorgulandım ve sanki kışları yanıyormuş gibi buradan çıkıp gittiler. Bu ilgini çekti mi?"

Boş hava o zaman: "Söyle bana. Elde ettiğimiz her şeyden bir parça alacaksın."

Jepson, "Bir parçadan daha fazlasını istiyorum," dedi. "En az elli istiyorum - bu elma arabasını bozduğunda elli."

"Göreceğiz bakalım. Ne oldu?"

"Bu görüşmeyi kaydediyorum, az önce yarı yarıya alacağımı söyledin." "Hayır, demedim. 'Göreceğiz' dedim. Bu bir söz değil."

"Siktir et o zaman. Başka birini arayacağım," dedi Jepson. "Sizden bir sürü var. Elimdekiler katil."

Cash dedi ki, "Tamam. Eğer bu iş bir sonuca varırsa, alacağımızın yarısı bize ait."

Jepson ona Lucas ve Virgil'e anlattığı her şeyi anlattı ve Jepson bitirdiğinde, "Vay canına. Sesin gerçek gibi geliyor."

"Evet. Web sitenize girdiğimde polislerin telefon numarasını koyduğunuzu gördüm. Ara ve sor. Virgil denen adama sor. Sana söylediklerimin hepsi gerçek."

"Tamam, bunu kesinlikle yapacağım." Şimdi sesi heyecanlıydı. "Telefon numaranı aldım. Adın ne? Ve bana kendin hakkında biraz bilgi ver. Bu bütün soruşturmayı havaya uçuracak."

—

Virgil'in Blair'e verdiği numarayı aradı.

Lucas kamyonetin orta konsolundan telefonu aldı, ekrana baktı ve sesli mesaja yönlendirdi. Anne Cash kısa bir mesaj bırakmıştı: "Ara beni. Hemen. Önemli."

O da "Ne?" diye sordu.

"Davenport'la mı görüşüyorum? Flowers'la konuşmak istiyorum. Ondan bazı cevaplara ihtiyacım var."

"Soru nedir?" Lucas telefonu kaldırırken Virgil sordu.

"Doris Grandfelt'in Minneapolis'te bir barda seks sattığını söyleyen Jepson adında bir adamla görüştünüz mü? Lite House diye bir yerde?"

Virgil: "Bu noktada soruşturmamız hakkında konuşamayız."

"Demek yaptınız."

"Görüşmelerimiz hakkında konuşamayız," dedi Lucas. "Sana şunu söyleyeyim, eğer bu işe devam edersen Lara Grandfelt tarafından dava edilebilirsin."

"Lara hakkında konuşmuyoruz," dedi Cash. "Bana dava açarsa, hikaye aylarca haberlerde kalacak ve sonunda kaybedecek."

"Daha fazla bir şey söylemeyeceğiz," dedi Lucas. "Söyleyemeyiz. Roger Jepson diye birini tanımıyoruz."

Cash yüksek sesle güldü ve dedi ki, "Ona Roger demedim. Yani onu tanıyorsun ve onunla konuştun ve bunu doğruladın. Bir saat sonra görüşürüz. Güle güle."

Telefonu kapattı ve Virgil gülümseyerek "Bok fırtınası" dedi.

Lucas, "Seninle her çalıştığımda, ihanetin karşısında hayrete düşüyorum," dedi.

Virgil: "Ben mi? 'Roger' diyen sendin. Beni güldürdün."

—

L U C A S T I D I E D U P aile odasına geçti ve çalışma odasından iki sandalye getirdi; Virgil kanepeye uzandı, Frankie ve ikizlerle konuştu, internet gazetesine baktı, kulaklıkları taktı ve Bob Seger şarkıları dinledi.

Gerçek suçlular bir hışımla geldiler. Lucas onları aile odasına oturttu ve bardaklarla bir sürahi limonata getirdi. Dahlia Blair: "Kuyruklu piyanonuz var."

"Karımın," dedi Lucas.

"Yine de. Burası çok güzel bir ev."

Cash, "Burası bir polis için oldukça güzel bir ev." dedi.

Yorumda bir *ton* vardı ve Virgil, "Lucas zengin. Doris'in öldürüldüğü sıralarda bir bilgisayar şirketi kurmuş ve büyük miktarda para kazanmış. Ayrıca karısı plastik cerrah,

ve her yıl büyük bir tomar para kazanıyor. Yani bir sürü tomarları var."

"Ve sen hala bir polis misin?" Cash biraz daha farklı bir tonda söyledi.

"Pislikleri vurmaya seiyorum," dedi Lucas. "Herkesin limonatası var mı? Nane yaprağı isteyen var mı?"

"Hiç nane yaprağınız var mı?" Ruby Weitz sordu.

"Hayır, ama sormanın kibarlık olacağını düşündüm."

Ruby Weitz uzun boylu, kare şeklinde bir kadındı, saçları ne kızıl ne de mordu ama ikisinin arasında bir şeydi; Karen Moss dar, yuvarlak omuzlu ve sarı saçlıydı, saçlarının bir kısmında gri bir çizgi vardı; Sally Bulholtz kısa boylu, koyu renk saçlı ve gözlüydü ve üzerinde "Sessizlik Lütfen" yazan bir tenis şapkası takıyordu ve kelimelerin üzerinde işlemeli bir tenis topu zıplıyordu; Mary Albanese baykuşa benziyordu, solgundu, büyük gözlükleri vardı ve koyu renk saçlarını topuz yapmıştı. Hepsinin elinde spiralli defterler ya da bloknotlar ve kalemler vardı.

Cash sordu, "Ne oldu?"

Lucas, Michelle Cornell aracılığıyla gelen resmi bilgilerin temelde durağan olduğunu ve Virgil'le birlikte BCA tarafından yürütülen soruşturmayla iyi koordine edilmediklerini açıkladı. "Bizim tamamen farklı bir şey yapıyor olmamız gerekiyordu ve BCA'dakiler burnumuzu sokmamıza biraz içerliyorlar. Yeni bir taktiğe ihtiyacımız olduğuna karar verdik."

Moss: "Bu biz miyiz?"

Virgil: "Evet. Sizler BCA'nın gerçekten yapamadığı, Lucas ve benim de tek başımıza yapamadığımız şeyleri yapabilirsiniz. Sizin parlak okuyucularınızı ve araştırmacılarınızı kullanarak kamuya açık bilgi kaynaklarını tarayıp faydalı olabilecek... mmm... herhangi bir şey bulmamız gerekiyor."

"Bulabildiğiniz tüm çevrimiçi gazeteler, kamu kayıtları, bu tür şeyler. Virgil'de Doris Grandfelt öldürüldüğünde Bee Muhasebe'de çalışanların bir listesi var. Hepsiyle ilgili bulabildiğimiz her şeyi araştırmak istiyoruz. Ayrıca elimizde BCA'nın soruşturma sırasında temasa geçtiği kişilerin listesi de var. Bunların da incelenmesini istiyoruz."

Virgil, "Ayrıca birilerinin Grandfelt'in öldürülmesinden birkaç yıl öncesine ait faili meçhul cinayetler için gazeteleri kontrol etmesini ve benzer faili meçhul cinayetleri aramasını istiyoruz," dedi. "Bıçaklamalar ve şimdi de Bud'ın öldürülmesiyle birlikte dövülerek öldürülen insanlar. Muhtemelen sadece *Star-Tribune* olacaktır, her şey internette var. Eğer bir abonelik ücreti varsa, öderiz."

Virgil onlara cesedin parka atıldığından şüphelendiğini çünkü katilin parkı çok yakından tanıdığını söyledi. "O mahalleden mi gelmiş? Elimizdeki ve elde edeceğimiz tüm isimleri Grandfelt'in öldürüldüğü dönemdeki emlak vergisi kayıtlarıyla karşılaştırın."

Bulholtz, "Bu çok fazla iş demek," diye cıvıladı.

Lucas, "Evet. Bir şey bulursan tahmin et kim büyük ödemeler için sıraya girecek," dedi. "Araştırmacılarınız bununla eğlenebilir. Bu gerçek bir suç soruşturması gibi."

Virgil Cash'e baktı: "Jepson hakkında bir şey yazdın mı?"

"Yazdım ve bakması için editörlerimden birine gönderdim. Yayınlamış olabilir, eğer yayınlamadıysa da yakında yayınlayacaktır."

Diğer kadınlar bunun ne hakkında olduğunu bilmek istediler ve Cash, "Onlara söyleme-henüz. Kontrol edeyim, bakalım var mı? "

Telefonunu çıkardı ve on beş saniye sonra siteyi okuyordu: "Evet, çıktı" dedi. Diğer kadınlara, "Okuyun ve ağlayın."

Öyle yaptılar ve bu da Virgil'in susturduğu öfkeli tartışmalara yol açtı: "Nasıl olsa on beş dakika içinde hepiniz kaldıracaksınız."

Albanese, "Evet ama FirstStabAtlt'ın manşetini o attı," dedi. "Hiç adil değil."

Cash, "Adil olmak eziklerin sızlandığı bir şeydir,"

dedi. Weitz, "Sen tam bir kaltaksın," dedi.

"Herkes çenesini kapasın," dedi Lucas. "Beni dinleyin: Virgil ve ben tüm bu ödül işinin hakemleriyiz. Eğer bir şey bulursanız, bilmek isteriz. Eğer başka biri isimsiz birinden bir ipucu alırsa

kaynak, bunu bilmek istiyoruz. Eğer birisi bunu yapar ve bize söylemezse ve biz de bunu öğrenirsek, otomatik olarak herhangi bir ödülünden men edilecek ve polis soruşturmasına müdahale ettiği için onu ya da onu şahsen tutuklayacağım."

Weitz: "İsimleri ne zaman alacağız?"

"Bunu kabul ederseniz, arabalarınıza dönmeden önce onları almış olacaksınız. E-postalarınızı Virgil'e bırakın, o size gönderecektir."

Virgil, "Hepinize henüz kimsenin sızdırmadığı bir bilgi vereceğim," dedi. "Görünüşe göre bıçak cinayetinden hemen önce bileme taşı ya da bıçak bileyiciyle değil, kırmızı bir taş ya da kırmızı bir tuğla parçası üzerinde bilenmiş. Bıçağın ucundaki bileme oluklarında kırmızımsı taneler bulundu. Bee kırmızı tuğlalı bir bina. Doris'in gitmiş olabileceği bar da öyle. Bir Bee yöneticisinin -sadece yönetici yemek odasında metal gümüş takımlar vardı- tuğla üzerinde bıçak bilemeye çalışması olası mı? Belki de yapmıştır. Öte yandan, Lowertown'daki binaların çoğu kırmızı tuğlalı ve burası aynı zamanda sokak insanların takıldığı bir yerdi. Bağımlılar, akli dengesi bozuk adamlar, bunun gibi. Merak ediyoruz... Orada bıçaklı şiddet olaylarından dolayı gazetelere çıkan kimse var mı?"

"Sokaktaki pek çok insanın bıçağı var," dedi Albanese. "Belki çoğunun. Ama cesedi parka götürecek bir arabaları var mı?"

"İyi bir nokta, ama gerçekten kim bilebilir ki?" Virgil dedi ki. "Bud'ın bulunduğu özel bıçak türü tüm ülkede en yaygın bıçaklardan biri olabilir. Doris öldürüldüğünde kaç kafeterya ve restoranda kullanılıyor olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Lucas: "Bu davada neden bilgi toplamak için kitle kaynağına ihtiyacımız olduğunu görüyorsunuz. Bunu nasıl yapabileceğinizi bilmiyorum ama belki o zamanlar bu bıçakların başka hangi yerlerde kullanıldığını öğrenebilirsiniz. Virgil size tam modeli gönderecektir."

On beş dakika daha konuştular. Konuşmanın sonunda Virgil cebinden bir deste kartvizit çıkardı. "Bu kartlarda benim doğrudan

Numara. Gerçek telefonum için. Üstteki bir ofis numarası ve onunla fazla uzağa gidemezsiniz. Meşru bir ihbarınız varsa ya da bana doğrudan ulaşmanız gerekiyorsa ikinci numarayı kullanın. Beni saçma sapan sorularla meşgul etmeyin, bu gerçek bilgiler için."

—

L A T E T H A T A F T E R N O O N , Amanda Fisk kocasının cenaze törenini düzenleme sürecinde duraklayarak büyük gerçek suç sitelerini kontrol etti, AnneCashInvestigations'daki raporun tamamen sahte olduğunu iddia eden birkaç tane buldu, diğerleri ise Cash'in bilgilerinin muhtemelen iyiydi, ama bunu elde etmek için tanıkla yatmış olmalı.

Fisk siteye gitti ve Loco's Body & Tire adlı bir yerde oto tamircisi olan ve gençliğinde barmen olarak çalışan Roger Jepson adlı bir adamla ilgili bir hikaye buldu. Doris Grandfelt'e seks için para veren müşteriler ayarladığını iddia ediyordu.

Timothy, Grandfelt'in öldürüldüğü akşam onunla seks yapmıştı ama Fisk bunun bedelini ödediğini bilmiyordu, eğer ödediye bile. Grandfelt cinayeti gazetelere yansıdığına şok olmuştu. Kahvaltı masasında ona yalan söylemiş, Grandfelt'le tek temasının vergi beyannameleri üzerinde çalıştığı sırada olduğunu söylemişti. Şimdi Fisk ona ödeme *yapıp* yapmadığını merak ediyordu. Grandfelt için büyük bir balık olurdu. Belki de onu elde etmeyi umarak bedavaya yapmıştı.

—

A L T H O U G H T I M O T H Y W A S gone-and with his death, she didn't have to worry about diminishing financial assets- polisler DNA'larının ona ait olduğunu öğrense bile ölüye dava açamazsınız.

Ve bunun olasılığını azaltmak için çok çalışıyordu.

Başka bir sorun daha ortaya çıkmıştı. Charles "Bud" Light adında bir adamın yerel bir televizyona Doris Grandfelt'in katili olabileceğini düşündüğünü söylediği bir haber görmüştü.

bir kadın. **Haklıydı** ama bu düşünceye nereden vardığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eğer bu yeni bir fikir haline gelirse, polisler bunu şu şekilde kullanabilir: DNA adamı Doris Grandfelt ile seks yapar, kıskanç karısı ya da sevgilisi çılgına döner ve rakibini öldürür. Eğer bir şekilde Timothy'nin izini bulurlarsa, ölü bile olsa, o zaman cinayet sırasında Bee Accounting'de çalışan karısına bakabilirler mi? Bakarlardı. Çok zorlardı.

Gümüş bir cenaze vazosunu elinde çeviriyor, düşünüyor ve farkında olmadan "Yüce İsa" diye mırıldanıyordu.

Cenaze müdürü yarım saniye önce odaya girmiş ve kadının İsa'ya atıfta bulunduğunu duymuştu: "Tanrı en zor zamanlarda bile teselli kaynağı olabilir," dedi.

Fisk ona kederli ve titrek bir gülümseme göstererek, "*Ne salak herif,*" diye düşündü ve yüksek sesle, "Ona hitap etmek beni sık sık rahatlatıyor. Şimdi adli tabip..."

Cenaze müdürü, "Tamamen serbest bırakıldık, bu yüzden devam edebiliriz," dedi.

"Teşekkür ederim. Ne zaman bitecek?"

"Yarın sabah. Anladığım kadarıyla hafıza yöneticimizle birlikte evde özel bir anma töreni düzenliyorsunuz ve vazoyu da orada görmek istiyorsunuz." *Vaz* diye telaffuz etti.

"Evet, tekrar teşekkür ederim. Timothy kilise ayini istemiyordu," dedi Fisk. "İnançlı biriydi ama alışılmadık biriydi. Benim aksime. Ben aslında bir Anglikan'ım."

Cenaze müdürü, "Böyle trajik zamanlarda sırtınızı dayayabileceğiniz bir şeyin olması harika," diye mırıldandı. Kadın, içine üç bin beş yüz dolar değerinde kül koyacağı on iki yüz dolarlık som gümüş bir vazo satın alıyordu. Cenaze evinin ufak tefek evrak işleri ve külleri krematoryumdan alıp cenaze evine götürmek dışında hiçbir şey yapması gerekmiyordu.

Ka-ching.

—

F I S K W A S T A K I N G otuz günlük bir yas dönemi için işten uzaktı ve acelesi vardı.

Cenaze evinden çıkıp arabasına döndüğünde Saatine baktı, aynı gün hizmet veren dört kuru temizlemeciden ilkine gitti ve kocasının bir grup takım elbisesini aldı. Diğer üçüne de gitti ve elbise gömleklerini, golf gömleklerini, sweatshirt'leri ve kocasının giydiği ve kuru temizlemeciye götürülmesi makul olan diğer her şeyi aldı.

Şimdi acele ederek Minneapolis'e gitti ve giysileri dört kuru temizlemeciye daha bıraktı, ardından bir Goodwill mağazasına giderek en iyi beş çift on bir numara ayakkabı ile dört çift spor ayakkabı satın aldı. St. Paul Goodwill'e gitti ve ayakkabıları bir kutuya bıraktı.

Teslim kutusundaki bir tabelada "Yalnızca iyi kullanılmış ve yeni giysiler; lütfen ayakkabı yok" yazıyordu.

Çünkü bir tanıdığından, ayakkabıların bir sonraki durağının bir çöp konteyneri ve oradan da bir çöp sahası olacağını biliyordu; ancak Goodwill'deki biri, polisler onları aramaya giderse dokuz çift iyi ayakkabıyı hatırlayabilirdi.

Ertesi gün kuru temizlemeciye geri dönecek ve giysileri evin yakınındaki başka bir Goodwill mağazasına bırakacaktı; kuru temizleme sıvıları genellikle DNA'yı yok etmekte iyiydi ve polisler giysileri aramaya çıkarsa, onları iki kez tetrakloroetilen banyosundan geçirmek hepsinden kurtulmalarını sağlayacaktı. Yeni yas tutmuş bir dul olarak, Timothy'nin ortak soyunma odasında asılı duran kıyafetlerine bakmaya dayanamıyordu...

Hâlâ ayakkabıları bıraktığı kutunun başında otururken alnını ovuşturdu: Timothy'nin tüm DNA'sından kurtulmak imkânsız olabilirdi ama bunu arayanlar için işi kolaylaştırmayacaktı. Köpeklerin tasmalarını ispirtoya batırmış, sonra da sabunla yıkamıştı. Timothy özel koltuğunda televizyon izliyordu,

Sandalyeyi atmış ve Minnetonka'da şehrin öbür ucundaki bir ikinci el mobilya satıcısından benzer bir ikinci el sandalye almıştı.

Duştaki giderleri temizlemiş ve adamın kullandığı lavabonun kapağına Drano dökmüştü. Tüm şapkalarını toplamış, poşetlemiş ve bir alışveriş merkezindeki çöp kutusuna atmıştı. Üç Rolex saati, gömlek çivileri ve Colorado'dan aldığı turkuaz bir manşet de dahil olmak üzere dokunduğu her şey ağır hizmet tipi ev temizleyicisiyle ıslatılmış ya da silinmişti.

Ne kaçırmıştı? Günde on altı saat çalışmış, evdeki, arabalardaki, her şeydeki her izden kurtulmuştu.

Ve iki gün içinde, evin içinde, anma töreninde dolaşan en az yüz kişi olacak, arkalarında bol miktarda kendi DNA'larını bırakacak ve olası araştırmacılar için işleri daha da karıştıracaktı.

Büyük olasılıkla, bu işlerin hiçbirisi kesinlikle gerekli olmayacaktı; ama o psikopat ve azimliydi ve bu yüzden yine de yaptı. Soruşturma olasılığı o r t a d a n kalkana kadar bunu tekrar tekrar yapmaya devam edecekti.

Teslim kutusunda arkasından bir araba geldi. Dikiz aynasına baktı ve arabayı kenara çekti.

Eve dönerken alışveriş merkezinin önünden geçti ve vitrinlerden birinin dışındaki kırmızı, beyaz ve mavi berber direğini gördü. Bu fikir kafasında bir çan gibi çaldı. Yavaşladı, otoparka döndü.

Aklında bir fikir vardı ama bunu nasıl başaracaktı? Arabadan indi, berber dükkânına doğru yürüdü ve içeri girdi. Üç sandalye vardı ama sadece bir berber vardı; berber sandalyelerden birinde oturmuş, ücretsiz bir gazete okuyordu. Gazeteye baktı, işaret parmağıyla gözlüğünü yukarı kaldırdı ve "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Çocukların saçlarını kesiyor musunuz?" "Elbette... eğer oturabilecek kadar büyüklerse."

"Yedi yaşımda," dedi.

"Bu iyi olmalı."

"Bir dakikalığına şu sandalyeye otursam sorun olur mu?" diye sordu. "Aynada kendini görebilseydi ne göreceğini görmek istiyorum. O bir çeşit hanım evladı. Bir şeylerden korkuyor. Eğer kendini bir aynada görebilseydi..."

"Devam et," dedi berber.

Fisk sandalyeye tırmandı ve aynaya bakana kadar sandalyeyi döndürdü. Berber onun arkasına geçti. "O da böyle görürdü."

"Onunla konuşacağım. Rezervasyona ihtiyacımız var mı?" "Rezervasyona ihtiyacı var gibi mi görünüyor?" diye sordu.

Fisk boş dükkâna şöyle bir baktı, gülümsedi ve "Bir uğr ar ız ," dedi. "Öyle yap. Çocuklar için özel bir fiyatımız var." "Daha yüksek mi, daha düşük mü?"

Ona gülümsedi - biraz flörtöz davranıyordu. "Aşağı," dedi. "Geri gel. Ne zaman istersen. Onunla ya da onsuz."

Çıkarken berber, "Ceketinin kolunda biraz kıl var," dedi.

Baktı ve dedi ki, "Sorun değil. Onu hemen çıkaracak bir bant rulom var."

Arabada, ceketinden dikkatlice bir tutam gri saç teli aldı ve onları bir defter kağıdına sardı.

Şimdi: yeni yatak alınacak. Jepson'ı düşünmek.

Meşgul, meşgul, meşgul.

—

L U C A S A N D V I R G I L gerçek suçlulara veda etti ve bir komşusuyla pilates kursuna gideceğini söyleyen Weather'a merhaba dedi. Üstünü değiştirdi ve kızlarının yaz kampından aradığını ve bir gün daha uzatabileceğini söylemek için aşağı indi.

ve iz sürme seçeneğini seç. "Seninle konuştuktan sonra onu arayacağımı söyledim."

"Ata binmek tehlikelidir," dedi Lucas. "Ben olsam endişelenirdim."

Virgil, "Ah, bir yaz kampında ata binmek tehlikeli olmayacaktır, St. Paul'de dolaşmaktan daha tehlikeli olmayacaktır," dedi. "Frankie'yi ve atlarını görebilseydiniz, evet derdiniz."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi

Weather. Lucas omuz silktili: "Siz

öyle diyorsanız öyledir."

Weather ayrıldı ve Anne Cash'in web sitesini arayıp Jepson'ın hikâyesini okudukları çalışma odasına gittiler. Doğrudan Jepson'la konuşmuştu ve diğer tüm gerçek suçlular için bir tavsiyesi vardı: 2000'lerin başındaki tüm Lite House çalışanlarının izini sürün ve Grandfelt fuhuş iddiasıyla ilgili olarak onları sorgulayın. Müşterilerinin isimlerini bulun.

"Her şey yolunda." Lucas yağlı parmağıyla ekrana dokundu. "İnsanlara ödülünden pay vermeyi teklif ediyor. Bahse girerim bazılarını serbest bırakır."

Kapı çaldığında aile odasındaydılar ve televizyon yerel Kanal Üç'te açıktı ama sesi kısılmıştı.

"Cash olmasa iyi olur," dedi Lucas. Pencereye gitti ve panjurların arkasından dışarı baktı. "Kahretsin, bu Lara Grandfelt. Eminim Jepson'a olanları duymuştur."

"Hepsi bok fırtınasının bir parçası, dostum," dedi Virgil. "Bırak girsin."

—

S H E C A M E I N , yardımcısı Wise tarafından takip ediliyordu. Lucas rahat koltukları işaret etti ama Grandfelt ayakta kaldı, perişan halde ağlıyordu, bu da iki polisin biraz kötü hissetmesine neden oldu ama çok da değil.

"O bir fahişeydi," diye ağladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Kız kardeşim..."

"Daha çok bir eskort gibiydi," dedi Lucas. "Fahişe değil."

Grandfelt gözlerinde öfkeyle ona baktı: "Evet? Aradaki farkı açıklamak ister misiniz? Erkekler ona seks için para ödedi."

Virgil, "Yine de... bir hayat kadını, bir fahişe, kendisiyle ilgili bariz bir sorun olmadığı sürece genellikle tüm potansiyel müşterileri kabul eder. Bu her zaman tehlikelidir. Doris daha çok parti kızı dediğimiz türden biriydi - bu adamlarla dansa giderdi ve bazılarıyla eve giderdi. Hepsiyle değil. Çoğu, ama hepsi değil, ona para verirdi. Yani, bunun bir hediye olduğunu söylerlerdi, ödeme değil. Bu her iki tarafı da daha iyi hissettirir, size pek bir fark gibi görünmese bile."

"Madem sadece dans ediyorlardı, o zaman nasıl oldu da onu öldüren biriyle birlikte oldu?" Grandfelt sordu.

Virgil Lucas'a baktı ve o da, "Bunu... bilmiyoruz. Bu adam, bu barmen, bize kimi tavsiye ettiği konusunda dikkatli olduğunu söyledi. Ayrıca, eğer kızın belli bir... adamla çıktığını bilseydi... ve kız ertesi gün öldürülmüş olarak ortaya çıksaydı, polise gideceğini söyledi. Ve dürüstçe? Ona inandık. O gece bildiği kimseyle çıkmadığını söyledi. Yani kendi bulduğu erkeklerle ya da eski tanıdıklarıyla görüşüyordu. Ve sanırım bu da bir olasılık, sadece bir yere gidiyordu ve saldırıya uğradı."

Grandfelt başını iki yana salladı: "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Lucas." "Bunun doğru olmadığını neden bileyim?"

"Bıçak yüzünden," dedi Grandfelt. "Doris'i öldüren bıçak çalıştığı yerden geldi. Doris öldüğünde orada çalışan herkesi bulup DNA testi yapmamız gerekiyor."

Lucas omuz silkti ve başını sallayarak konuyu kabul etti.

Virgil, "DNA araştırması devam ediyor," dedi. "Bıçak bulunmadan önce BCA'nın gidebileceği bir yön yoktu. Bee'deki adamlardan bazılarını test ettiler ama hepsini değil. Şimdi bulabildikleri kadarını bulacaklar ama onu bulana kadar mükemmel olmayacak. Bıçak yönetici yemek odasından geldi ve ona erişimi olan adamların çoğu yaşlıydı - ellili ve altmışlı yaşlarda. Birçoğu öldü."

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Grandfelt. Oturma odasında bir tur attı ve pasif Bilge'nin omzuna dokundu. "Sonra ne olacak? Onun flörtlerini mi avlamaya başlayacaksın?"

"Eğer yapabilirsek," dedi Lucas.

"Şu anda pek bir şey yapıyor gibi görünmüyorsun," dedi oturma odasına bakarak. "Patates cipsi yiyorsun."

"Bu gece başka bir görüşme için bekliyorum. Bazı bilgilere sahip olabilecek bir kadınla görüşüyoruz ve bunların bir kısmı Doris'in randevularına gidebilir," dedi Lucas.

"Kiminle görüşüyorsun?"

"Söyleyemem," dedi Virgil. "Ya da söylemeyeceğim, siz seçin. Bu gerçek suç sitelerine çok fazla şey sızıyor. Ama biriyle görüşüyoruz. Olasılıklar zayıf ama yine de henüz kimsenin bakmadığı olasılıklar bunlar."

Grandfelt üst dişleriyle alt dudağını kaşıdı ve sonra, "Tamam. Sana güvenmek zorundayım. Bu Anne Cash denen kadın... çok kötü biri."

"O bir deneme," dedi Lucas. "Ama gerçekten, eğer hırçınlsa, senindir. Bütün bunlar bizim değil, sizin fikriniz."

"Ama aslında yeni kanıtlar bulduk," diye karşılık verdi Grandfelt. "Yepyeni bir soruşturma yolu açtık. Anne Cash değil: siz ikiniz. Ve bu Bud Light."

Lucas, "Sana hak veriyorum. Doris'in katilini gerçekten yakalamamız ya da ölmüşse kimliğini tespit etmemiz mümkün."

Grandfelt limonata ya da patates cipsi teklifini geri çevirdi ve bir dakika daha süren anlamsız bir sohbetin ardından Wise ile birlikte dışarı çıktılar.

(Stephanie Brady kafasını kapıdan uzattı, Lucas ve Virgil'e baktı ve "İçeri gelin. Umarım kedilere alerjiniz yoktur."

Değildiler ve bu iyi bir şeydi: üçü tekir, biri şeytan kadar siyah dört kedi ya çoktan oturma odasındaydı ya da ziyaretçileri incelemek için içeri girmişlerdi. Ev derli toplu, minimalist mobilyalarla döşenmiş ve ıvır zıvırdan tamamen yoksundu. Bir kapı aralığından mutfak ve tezgahın yanında duran, sırtı onlara dönük bir adamı görebiliyorlardı.

Brady, "Bunu mutfakta yapalım," dedi.

Onu takip ederek o tarafa gittiler ve adam onları karşılamak için döndü; bir dizüstü bilgisayara bakarken bir kase mısır gevreği yiyordu. Zayıf, kel ve mütevazı kahverengi bir bıyığı vardı, sarı bir Miles Davis tişörtü giymişti. Elinde bir bardak süt vardı. "Merhaba. Ben Dan Peltz, Stephanie'nin kocasıyım." dedi.

El sıkıştılar ve Brady şöyle dedi: "Fotoğraf kutusu masanın üzerinde... Eve yeni geldim. Fotoğrafları tasnif edecek vaktim olmadı, şimdi yapabiliriz."

Mutfak mısır gevreği, kızarmış ekmek ve süt kokuyordu; hafif ama belli belirsiz bir kedi tavaşı kokusu da vardı. Etrafında dört sandalye bulunan sert ahşap masanın ortasında kahverengi bir karton kutu duruyordu. Kedilerden biri masanın üzerine sıçradı ve kutunun içine baktı. Peltz kediye yerden aldı ve bir sünger gibi yumuşak bir şekilde yere bıraktı.

Yirmi santim genişliğinde ve uzunluğunda, bir ayak yüksekliğinde, kapaklı kutu, bir zamanlar kovboy şapkası içeriyormuş gibi görünüyordu. İç kısmı yarıya kadar bir yığın fotoğraf baskısıyla doluydu, çoğu dört

Birkaçı daha küçük, bazıları daha büyük. Walmart ya da Target'ta makinede basılmış gibi görünüyorlardı.

Kutunun yanında küçük bir Canon 35mm film kamerası duruyordu. Brady onu aldı ve şöyle dedi: "Bu benim eski kameram ama çok az kullandım, en son Doris kullanmıştı. İçinde hâlâ bir rulo film olduğunu fark ettim. Film muhtemelen artık iyi değildir. Yirmi yıldır orada duruyor."

"Bunları nerede saklıyorsun?" Lucas sordu.

"Şey, dairede. Doris'in odasında değil, diğer her şeyin olduğu yerde. Çünkü kamera benimdi. Kutu koridordaki dolapta, istediğimizde ikimizin de alabileceği bir rafın üzerindeydi. Dedektifler Doris'in eşyalarını karıştırırken kutuyu hiç düşünmedim," diyor Brady. "Dan ile tanışana kadar o dairede kaldım ve buraya taşınana kadar kutuya hiç dokunmadım. Sonra, bu cinayetten altı ya da yedi yıl sonraydı..."

"Yedi," dedi Peltz. Sütten bir yudum aldı ve üst dudağında beyaz bir kenar bıraktı. Onu yalayarak temizledi. Lucas'ın sinir bozucu bulduğu bir tipti: Kim olduğundan ve sahip olduklarından memnundu ve her zaman da öyle olmuştu. Dan'in üzerinde hiç aşınma yoktu. "Neredeyse sekiz."

Brady, "Aradan geçen onca zamandan sonra kayda değer bir şey çıkacağını düşünmemiştim," diyerek sözlerini tamamladı.

Virgil, "BCA'nın filmi kurtarabilecek bir fotoğraf laboratuvarı bağlantısı var," dedi. "Fotoğraf makinesini yanımda götürmek istiyorum. Eğer sizin ya da tanıdığınız kişilerin parmak izlerini alırsak, onları size geri verebiliriz."

"İyi olurdu ama kullandığımı pek hatırlamıyorum," dedi Brady. "Telefon fotoğrafları ne zaman başladı bilmiyorum. Başladığında, ki sanırım Doris öldürüldükten biraz sonraydı, telefonumu kullanmaya başladım ve bir daha da arkama bakmadım."

—

Fotoğraf makinesini Virgil için bir kenara koydu, kutuya uzandı, bir avuç fotoğraf çıkardı, karıştırdı ve yarım düzine fotoğraf dağıttı.

Lucas ve Virgil'a. "Fotoğraflardaki Doris. Pek iyi değiller."

Fotoğraflar soluktu, renkleri bulanıklaşmıştı, sanki çok iyi düzeltilmemişlerdi. Ama Grandfelt'i hayattayken olduğu gibi görebiliyorlardı ve güzel solgun yüzünde hem Lucas'ın hem de Virgil'in tanıdıkları seks satan kadınların yüzlerinden tanıdıkları türden hüznü, meydan okuyan bir kırılma vardı.

Kutunun geri kalanını dördü arasında paylaştırdılar ve sonunda ellerinde Grandfelt'in on ikisi farklı erkeklerle olmak üzere bir yığın fotoğrafı vardı. Fotoğraflar o kadar zayıftı ki, on iki fotoğraftan kaçının gerçekten farklı erkeklerle ait olduğuna ve kaçının kopya olabileceğine karar veremediler. Bir istisna dışında tüm fotoğraflar barların içinde ya da dışında çekilmişti. Bu istisna, Bee Accounting'de çekilen, Grandfelt ve bir adamın tabut büyüklüğünde bir fotokopi makinesinin yanında durduğu bir fotoğraftı. Brady adamı tanıdı: "Bu George McCallan. Doris'in onunla bir işi olacağını sanmıyorum. İğrenç biriydi ve tuhaf kokuyordu. Özellikle mutlu görünmediklerini fark etmişsinizdir."

Lucas diğer on bir fotoğrafı tarot falı açar gibi açtı: "Bu adamlardan hiçbirini tanı mıyor musun? Emin misin?"

"Bilmiyorum. Hiçbiri Bee'de çalışmıyordu. Dediğim gibi, kulüplere pek gitmezdim. Bilirsiniz, Prince hariç," dedi Brady. "Doris haftada üç ya da dört gün giderdi, Çarşamba ya da Perşembe, sonra mutlaka Cuma ve Cumartesi. Kafayı bulmayı ve dans etmeyi severdi."

"Alkol, ot, kokain?" Virgil sordu.

"Sanırım bunların hepsi," dedi Brady. "Onunla bu konu hakkında konuştum ama iyi olduğunu söyledi. Hiç uyuşturucu satın almadığını, bazen biri ona verdiğinde kullandığını söyledi. Bunu müfettişlere de söyledim."

"Haftada kaç gece eve gelmedi?" Virgil sordu.

"Geç saatlere kadar dışarıda kalırdı ama her zaman eve gelirdi. Geç saatlerde, yani saat iki ya da üçte. Birkaç kez güneş doğmuştu ama

her zaman gelirdi."

Lucas: "Aşınma için daha mı kötü?"

Brady başını salladı: "Öyle de denebilir. Özellikle de Çarşamba ya da Perşembe günü dışarı çıktıysa ve ertesi gün işe gitmesi gerekiyorsa, sonra da Cuma ve Cumartesi günleri dışarı çıktıysa. Pazar sabahları bir güreş müsabakasına katılmış gibi görünürdü. Şu 'Sunday Mornin' Comin' Down' şarkısı..."

"Johnny Cash," dedi Virgil. "Kris Kristofferson."

"Evet. Şunlar. O şarkıyı onda görebiliyordum."

"Seks için para alıyor olabileceğini biliyor muydun?" Lucas sordu.

Başını iki yana salladı: "Hiç aklıma gelmedi. Klasik iyi kız gibiydi. Bazen kiliseye bile giderdi. İyi vakit geçirdiğini düşünüyordum ve eğer biriyle yattıysa, bu da iyi vakit geçirmenin bir parçasıydı."

Lucas: "Bunun hakkında fazla düşünmedin."

Brady, "Sanki 1950'lerde yaşıyormuşuz gibi değil," dedi.

"Huh." Lucas fotoğrafları aldı ve "Kamera konusunda size haber veririz," dedi.

—

O U T S I D E , V I R G I L S A I D, "Biliyor musun, muhtemelen bu fotoğraflardaki adamların kim olduğunu bulmanın hızlı bir yolu vardır."

"Söyleyeceğin şey hoşuma gitmedi," dedi Lucas. "Ama aynı fikirdeyim."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi Virgil. Bir sokak lambasının altına gelene kadar kaldırım boyunca yürüdüler. "Fotoğrafları gerçek suç sitelerine gönderirsek ya da birileri gönderirse... kimliklerini kitle kaynaklarından öğreniriz. Bunu yapmanın başka bir yolunu bilmiyorum. Muhtemelen yarın öğlene kadar bazılarının kimliğini öğrenmiş oluruz."

Lucas, "Biraz bok yeriz," dedi.

"Ne olmuş yani? Bize bok atacak olan insanlar, bunu yapmak için kollarımızı bükenlerle aynı kişiler."

Lucas bir süre düşündükten sonra, "Hâlâ buradaysa bunları Dahlia Blair'e verebiliriz. Bud Light öldüğüne göre bu molayı kullanabilir."

—

DAHLIA BLAIR ANSWERED telefonu kapattı ama sabah Güney Dakota'ya dönmeyi planladığını söyledi. "Bununla başa çıkamıyorum. Biraz korkuyorum - Bud'ı öldürdülerse, benim peşimden de gelirler mi? Fotoğraflarınızı çekip yayınlayacağım ama *o kadar* mutsuzum ki Bu yataktan kalk. Gelmemeliydim. Gelmemeliydik."

"Böyle durumlarda ortalığı karıştırmaya başladığında neler olacağını tahmin edemezsin," dedi Lucas ona. "Hiçbirimiz bunu önceden tahmin edemezdik."

"Evet, evet, biliyorum," dedi Blair. "Biri yaralanana kadar her şey eğlence ve oyun. Bu cümleyi yüzlerce kez duydum. Ben ve kardeşlerim çiftlikte oyalanırken babam bunu söylerdi. Bunun *gerçekte* ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim. Bunun eğlenceli olması ve belki biraz da para kazandırması gerekiyordu."

—

INVIRGIL'S TRUCK , Lucas fotoğrafları iPhone'unun feneriyle aydınlatarak birer birer orta konsola koydu ve Virgil iPhone'unu kullanarak fotoğraflarını çekip Blair'e mesaj attı. Blair geri arayıp fotoğrafları yarım saat içinde web sitesine koyacağını ve sabaha kadar her yerde olacaklarını söyledi.

"İnsanlar ekran görüntüsü alacak, kırpacak ve kendilerininmiş gibi asacaklar" dedi.

"Dahlia, Bug için üzgün olduğumuzu biliyorsun ama... BCA ve St. Paul polislerinin katilin izini bulma ihtimali yüksek," dedi Virgil. "Belki de Doris Grandfelt'in katilidir ve işin içinde biraz para da vardır."

Blair, "Artık bunu ister miydim bilmiyorum," dedi.

Görüşmeyi bitirdiklerinde Lucas Virgil'a, "Ona Bug dedin," dedi.

"Hayır, Bud."

"Bud olduğunu biliyorum ama ona Bug dedin."

"Ahh...kahretsin. Sanırım bir polis ona Bug dedi ve ben de bunu anladım. Bundan bıktım artık. Neden ikimiz de işi bırakıp başka bir şey yapmıyoruz?"

"Bunu düşündüm ve neden bırakmayacağımı biliyorum. Hâlâ pislikleri kovalamaktan heyecan duyuyorum," dedi Lucas. "Tabii ki domuz çiftliklerinde kız kardeşlerini becerdikleri için dişli bok çuvallarını kovalamıyorum. Senin gibi."

"Domuz çiftliğine sadece bir kez gittim, o da bunun için değil," dedi Virgil. "Ama itiraf etmeliyim ki, bana başka bir roman için tema verdiniz."

"Ne dediğimi biliyorsun."

"Seni şimdi eve
götüreceğim."

—

Virgil otele geri döndü, dizüstü bilgisayarını kurdu ve romanı üzerinde çalışmaya başladı. İlk üç kitabı cinayet sahnelerinin gerçekçiliği nedeniyle övgüler almıştı. Bunun nedeni cinayet sahnelerinin gerçek olması ya da çoğunlukla kendisinin görüp üzerinde çalıştığı gerçek sahneler olmasıydı.

Sahnelerin etrafında bir hikaye oluşturmak tamamen farklı bir süreçti - hatırlamaktan ziyade yaratmak. Hikâyeleri yaratırken karşılaştığı sorunlar onu yiyip bitiriyor, geceleri uykusunu kaçırıyordu.

Saat on birde Carroll Bayes aradığında hâlâ kitap üzerinde çalışıyordu. "Geç saate kadar uyanık kaldığını biliyordum. Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Bir saat daha ayaktayım," dedi Virgil. "Neler oluyor?"

Bayes hâlâ Charles Light cinayetindeki baş BCA ajanıydı. "İnsanlar Bud Light cinayeti hakkında avazları çıktığı kadar bağıırıyordu. Tüm o gerçek suç siteleri, TV kanalları. Adli tabip iyi görünmek istiyordu, o yüzden hemen işe koyuldu. Beni aradı.

bir saat önce. Asistanlarından biri bazı kan testlerine bakmış ve sonuçlarla birlikte onu aramış. Richardson cinayet hakkında fazla konuşmamamızı öneriyor. Bu bir cinayet olmayabilir."

Darrell Richardson ilçe adli tabibiydi.

"O da ne? Bunun cinayet olmadığını mı söylüyor?" Virgil'i ayağa kaldırdı.

"Şey, mmm... Bak, berbat biberin tadını nasıl daha iyi yapacağını biliyor musun?"

"Chili? Sen neden bahsediyorsun, C?" Virgil sordu.

"Wee Blue Inn'de bulabileceğiniz ucuz, berbat acı biberi, içine bir kaşık fıstık ezmesi atarak daha lezzetli hale getirebileceğiniz ortaya çıktı. Light'ın odasındaki masanın üzerinde plastik bir kase ve plastik bir kaşık vardı, çoğunlukla boştu ama içinde motelin acısından biraz kalmıştı," dedi Bayes. "Kan testlerinden biri Light'ın büyük bir anafilaktik şok geçirdiğini ve bunun onu öldürdüğünü gösteriyor. Görünüşe göre ciddi bir yer fıstığı alerjisi vardı. Bunu belirten bir kart taşıyordu ve bavulunda bir kutu EpiPen vardı."

"Vurulmuş. Kafatası çatlamıştı..." Virgil başladı.

Bayes, "Kafası çatlamıştı ve biraz kanaması vardı ama muhtemelen vurulmamıştı," dedi. "Test sonuçları gelmeye başladığında, doktor etrafa bakması için Wee Blue Inn'e bir araştırmacı gönderdi. Yatağın şu ucuz çelik karyola çerçevelerinden birine sahip olduğunu ve çerçevenin bir köşesinin yatağın **ayak ucunda** bir inç kadar dışarı çıktığını gördü. Üzerinde koyu renkli bir çarşaf olduğu için kan görünmüyordu ama çerçevenin köşesi Light'ın kafasındaki yaraya uyuyordu. İlk seferinde gözden kaçırmışlar. Şimdi düşünülen şu: Acı biberi mideye indirdi, uzandı, alerjik reaksiyonun başladığını hissetti, panikledi, yataktan kalktı, sendeledi, düştü ve başını çarptı. Aslında kafatası çatlamamış. Hemen ölmedi. Muhtemelen kendini en azından birkaç saniyeliğine bayılttı ve anafilaktik reaksiyon onu öldürdü. Kapıdaki kan izi yardım çağırma girişimi olabilir."

"Neden kendine EpiPen enjekte etmedi?"

"Bilmiyorum," dedi Bayes. "Belki de kafası karışık olduğu içindir. Sarsılmış, düzgün düşünemiyor. Kalemlerin olduğu bavul yatağın diğer tarafındaydı, yani..."

"Vay canına!"

"Henüz kesin değil. Richardson'ın yapması gereken biraz daha kimya çalışması var ama gidişat bu yönde."

"Sağ ol dostum. Tanrım, bu da bir şeydir. Lucas'a söylerim."

—

A S L O N G A S rahatsız olmuştu, Virgil Lucas'ın rahatsız olmaması için bir neden göremiyordu ve Lucas'ın zaten gece kuşu olduğunu biliyordu. Aradı ve Lucas ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Ne yapıyorsun?" Virgil sordu.

"Batı Yakası beyzbolunu izliyordum. Aklına bir şey mi geldi?"

"Pek sayılmaz. Bazı ilginç haberler aldım..."

—

T H E N E X T M O R N I N G, Lucas Virgil'in kamyonetine doğru yürüdü ve başını sallayarak bindi: "Fıstık ezmesi alerjisi mi?"

Virgil, "Adam için bu kadar üzülmesem gülerdim," dedi. garaj yolundan yuvarlandı.

"İşin tuhaf yanı, onun öldürülmesi bize bazı avantajlar sağladı," dedi Lucas. "Eğer öldürülmeseydi nerede olurduk?"

"Pekâlâ. Bu sabah ne yapıyoruz?"

"Mitford'dan bir telefon aldım. Jepson'ın bahsettiği şu aday olan adam mı?"

"Stan adında biri mi?"

"Mitford, Stanley O'Brien adında bir adam olduğunu düşünüyor, yasama meclisinde, eyalet meclisinde bir koltuk için adaylığını koymuş. Aslında kazanmış ve dört dönem görev yapmış. Mitford, bir lobi grubuna katılmak için ayrıldığını ve ilkinden sonra birkaç gruba daha geçtiğini söyledi. Şu anda Minnesota Küçük İmalatçılar ve Montajcılar Derneği'nin yöneticiliğini yapıyor."

"Burada, St. Paul'de mi?"

"Şehrin tam karşısında. Üniversite'de bir ofisleri var, başkentten birkaç blok ötede."

Virgil, "Biz de uğramalıyız," dedi.

"En büyük gerçek suç sitelerine baktım, hepsinde fotoğraflar var," dedi Lucas. "BCA'dan bu konuda bir şey duydun mu?"

"Henüz değil, ama yapacağım."

"Sanırım." Lucas esnedi ve yumruğuyla ağzını kapattı. "Brady'nin kamerasına ne oldu?"

"Henüz bir şey yok, hâlâ arka koltukta duruyor. Jon'u aradım ve filmciye üzerinde çalışmasını söyleyeceğini söyledi. BCA'ya uğrayıp teslim etmeliyiz."

"Stan'den sonra."

—

T H E M I N N E S O T A S M A L L Manufacturers and Assemblers Association ofisleri, başkentin kuzeyindeki otoparkların arasına sıkışmış bir sürü başka kırmızı tuğlalı binanın arasında kırmızı tuğlalı bir binadaydı. Ofislerin çoğu şu ya da bu türden lobi grupları tarafından işgal edilmişti.

MSMA ofisleri dördüncü katta, meşe görünümlü bir kapının arkasındaydı.

İlerlediler ve kendilerini boş bir resepsiyonist masasının önünde buldular. İçeri girdiklerinde tepelerinde bir çan sesi duyuldu ve resepsiyon görevlisi birkaç saniye sonra ortaya çıktı, arkadaki ofis koridoruna bakmayı engelleyen gizlilik duvarının etrafından aceleyle dolaştı.

Resepsiyon görevlisi Lucas'tan Virgil'e baktı ve gözlerinde bir "polis" ışığı yandı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Lucas şerif kimliğini çıkardı ve "Bay O'Brien'la konuşmak istiyoruz," dedi.

"İki tane Bay O'Brien'ımız var..." "Stanley O'Brien," dedi

Virgil.

"Ofisinde değil, arka tarafta..." "Pekâlâ," dedi Lucas, "yolu göster."

—

T H E R E C E P T I O N I S T D I D, ama hevesle değil. "Aslında şu anda sabah ısınmamızı yapıyoruz. Her sabah yaptığımız gayri resmi bir sohbet..."

Onları dört erkek ve bir kadının bulunduğu bir arka odaya götürdü. Golf sopalarıyla etrafta dikiliyorlardı, içlerinden biri üç metre uzunluğundaki haliya vuruşunu yapıyordu. Odada bir yemek masası, bir buzdolabı, bir dart tahtası ve sandalyeli birkaç dört kişilik masa vardı. Vuruşu yapan adam kapının açılmasını görmezden geldi, ancak resepsiyonist "Bay O'Brien..." dediğinde vuruşu sola doğru çekti.

O'Brien sinirlenerek döndü ama Lucas ve Virgil'i görünce ağzını kapattı. Resepsiyonist, "Bu... mmm... memurlar sizinle konuşmak istiyorlar," dedi.

"Memurlar mı?"

Virgil, "Ben Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım ve ortağım da ABD Şerif Yardımcısı," dedi. "Özel olarak görüşmek istiyoruz."

"Tabii ki." O'Brien golf sopasını duvara dayadı ve "Benimle gel," dedi.

Koridorda onu takip ederlerken Virgil, "Sende de benimle aynı koyma sorunu var. Ellerini kullanamıyorsun. Topa vururken sarsılıyorsun."

"Bunu biliyorum," dedi O'Brien.

Virgil, "Bileklerinizi düz tutan ve size omuzlarınızı sallamayı öğreten eldivenler satın alabilirsiniz" dedi.

O'Brien arkasına baktı ve "Onları denedin mi?" diye sordu. "Evet. Ve başka şeyler."

"Çalışıyorlar mı?" diye sordu. "Özellikle değil."

"Bahşış için teşekkürler o zaman." Bunu hızlı bir gülümsemeye, yeterince dostça söyledi.

—

O' B R I E N ' S O F F I C E WA geniş, ama gösterişli değil: L şeklindeki masasının üzerinde iki çocuklu bir kadın resmi, bir ziyaretçinin görebileceği şekilde döndürülmüş. Muhtemelen ailesiydi ama sormadılar. Duvarların çoğu plaketerle, tanınmış üst düzey yöneticilerle çekilmiş fotoğraflarla kaplıydı.

Senatör Henderson da dahil olmak üzere politikacılar. Bir köşedeki direğe bir bayrak asılmıştı.

O'Brien masasının arkasına yerleşti, parmaklarını masaüstünde birleştirdi ve "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Lucas Virgil'e dönüp başını salladı ve Virgil, "Yirmi yıl önce, Doris Grandfelt, Bee Muhasebe'de muhasebeci..." dedi.

Hem Lucas hem de Virgil O'Brien'i yakından izliyordu ve nefes alırken gözlerinin açıldığını görmüşlerdi. Ne olacağını biliyordu.

"...bıçaklanarak öldürüldü. Yakın zamanda soruşturma yeniden açıldı ve çok fazla ayrıntıya girmeden Doris'in para karşılığı cinsel hizmet verdiği ve sizin de onun müşterilerinden biri olduğunuz belirlendi."

O'Brien parmaklarına baktı, sonra onları geri çekti ve ellerini kucağına bıraktı. "Evet... Onunla bir ya da iki kez çıktım. Onun öldürülmesiyle kesinlikle bir ilgim yok."

"Ona ödeme yaptın mı?" Lucas sordu.

"Ben... ona hediyeler verdim. Bir kez dansa gittik, diğer iki kez de... Ona hediyeler verdim."

Virgil, "Cinayetten sonra polisle konuşmadın," dedi.

O'Brien omuz silkti. "O sırada evliydim. Cinayetle hiçbir ilgim yoktu ve kimin yapmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Eyalet meclisi için adaylığımı koymuştum. Bu Trump öncesi günlerdi, bir...ilişki...beni anında yarış dışı bırakırdı. Bu arada kazandım da."

"Biliyoruz," dedi Virgil. "Şimdi bir DNA testi yaptırmak ister misiniz?"

"Eğer özel olabilseydi. Eğer bu gerçek suç sitelerinin hepsine yayılmasaydı," dedi O'Brien. "Bütün bu olanları

Gazetelerde, televizyonda ve görünüşe göre siz neredeyse mafya yönetimine geçtiniz."

Lucas, sertçe: "Biz değiliz."

"Saçmalık. Meclis'teyken pek çok soruşturma gördüm ama böylesini hiç görmedim," dedi O'Brien, aynı sertlikte. "Şehirdeki herkes bunu izliyor. Bütün TV haber programları ve sonra Nebraska'dan gelen bu zavallı piç öldürüldü."

Lucas onu düzeltme zahmetine girmede ama daha az sert bir şekilde şöyle dedi: "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum. Şimdi... onun başka müşterilerini tanıyor musun? Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

O'Brien, "Size bir isim verebilirim ama bu ismin benden geldiğinin duyulmasını istemem," dedi. "Kendimi bir sıçan gibi hissedirdim. Bir sıçan *olurdum*."

Lucas, "Bu bir televizyon programı değil," dedi. "Bize yardım eden insanların sıçan olduğunu düşünmüyoruz."

"Bu bir TV programı, bütün sorun da bu," dedi O'Brien, parmak eklemleriyle masaüstüne vurarak. "Gerçek suç sitelerinde müşterilerinin resimlerini gördünüz mü? Sabah haber programlarının hepsinde var. O adamları avlıyorlar. Bilmiyorum, dokuz ya da on kişi olmalılar ve çetenin elinde meşaleler ve dirgenler var ve onları avlıyorlar."

Lucas, "Televizyon haberlerine çıktıklarını bilmiyordum," dedi.

"Öyle. Bu beni çok korkutuyor," dedi O'Brien, masasından uzaklaşıp çaresizlik içinde plaketlerine bakarak. Yüzü kıpkırmızıydı ve Virgil birden kalp krizi geçirebileceğinden korktu.

"Sakin ol," dedi Virgil. "Senden DNA örneği alması için bir olay yeri inceleme uzmanı göndereceğiz. Basit bir sakız fırçalama, sadece birkaç dakika sürer. Doris'le seks yapan son kişi sen değilsen..."

"Hayır! Hayır! İsmim duyulursa bunun bir faydası olmaz. Bu diğer adamlar, fotoğraflardaki adamlar... Onlardan bir düzine olmalı..."

"On bir," dedi Lucas.

"Tamam, on bir. İçlerinden biri bile olsa, diğ er on kişi masumdur."
"Seks için para ödemek suçtur..." Lucas dedi ki.
"Bana bir rahat ver."

—

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Virgil, "Bize adını söyle. Sana gizli muhbir diyeceğiz ve seni ele vermeyeceğiz."

Biraz daha sessizlik, sonra, "Lawrence Klink, PhD."

Virgil ve Lucas önce birbirlerine, sonra da O'Brien'a baktılar. Lucas:
"Shrink Klink?"

"Evet. Klink the Shrink."

Lawrence Klink bir kamu radyosunda uzun s uredir devam eden bir telefon programı yapıyordu, bir s ure sonra reytingleri yeterince yükselince ticari bir kanala geçti. Ayrıca popüler bir blogu da vardı. Kendisine Shrink Klink demiyordu ama herkes öyle diyordu. İlg i çekmeyi seviyordu ve birkaç haftada bir *Star-Tribune*'un dedikodu köşesinde boy gösteriyordu. Lucas ve Virgil'in bildiğ i kadarıyla bu yazılar asla aşk hayatıyla ilgili değildi, daha çok sosyal medyanın çocuklar üzerindeki etkilerini tartıştığ ı ve Manhattan, San Diego, Austin, Vail ve Fort Lauderdale'deki apartman dairelerini de içeren emlak varlıklarıyla ilgiliydi.

Klink, sanatçıların ve sonradan görme kadınların kamuya açık yorumlarının psikolojik analizi yoluyla yatırımcıların gayrimenkul değ erlerinde nerede büyük kazançlar elde edebileceğini belirleyebileceğimize inanıyordu. Görüşü, *Paint Me a Riche Bitche* adlı çok satan bir kitapta özetlenmiştir.

"Klink'i nereden tanıyorsun?" Virgil sordu.

"Bu çok eskiden, yirmi yıl önceydi. Aynı tür siyasi, akademik, medya çevrelerinde takılırdık. Onu kulüplerde güzel kadınlara bakarken görürdüm ama hiç biriyle çıktığını görmedim. Klink'in burnunu biliyor musun?"

Virgil, "Evet, biraz ünlüdür," dedi.

"Gerçek şu ki, burnu Hindenburg'a benziyor. Bu da Lawrence'ın bazı kadınlarla iyi geçinemediği anlamına geliyordu. O sırada Doris'le çıkıyordum ve ona Doris'in adından ve durumundan bahsettim. O da bunu anladı. Bu konuda hiç konuşmadık ama bir gece onu Doris'le gördüm ve bana başını salladı, ben de anladım. Sanki teşekkür eder gibiydi."

"Yani kadınlara karşı biraz *stresli* bir tavrı mı vardı?" Lucas sordu.

"Evet, ama Doris'i o öldürmedi. O... onu tanımalısınız. Fiziksel olarak riskli bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Doris'e saldırmış olsaydı, Doris'in onu fena halde döveceğine inanıyorum."

Biraz daha sessizlik, sonra Virgil dedi ki, "DNA testi yaptıracağınız? Bir teknisyen göndereceğiz ve ofisinizde özel olarak küçük bir dış eti temizliği yapacak. Kimse bilmeyecek."

O'Brien teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Tamam. Getirin onu. Yine de sana inanmadığımı söylemeliyim. Biri adımı sızdıracak. Derneğin beni kovacağını sanmıyorum ama kovabilirler de. Onlara mutsuz bir evliliği olan bir çocuk olduğumu, içtiğimi, onunla bir barda tanıştığımı falan filan söyleyeceğim. Belki devam etmeme izin verirler. Ama diğer bazı adamlar... peşinde oldukları adamlar, boku yemişler. Haklı mıyım? Haklı mıyım?"

—

Lucas, "Haklı," dedi. Eğer gerçek suçlular onları bulursa, bu adamlardan bazılarının hayatı mahvolmak üzere."

"Onları bulacaklar," dedi Virgil. "Yapabilecekleri tek şey bu. Biz bunu mümkün kıldı."

"Evet, bir katili yakalamaya çalışıyoruz," dedi Lucas. Sonra da: "Hiç bir fahişeyi yakaladın mı?"

"Hayır. Peki ya sen?"

"Hayır. Beni biraz korkutuyorlar," dedi Lucas. "Onlar dünyanın doğal nihilistleri. Birçoğu hiçbir şeye inanmıyor. Bu durum göz önüne alındığında

Hayatın üstesinden gelmeye çalıştıkları şekilde..."

"Tam olarak yaklaşamadım..." Virgil başladı, sonra durdu.

"Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

Virgil ön camdan bakıp hatırlayarak, "Silahlı soygunlar yapan bir adamla çalışıyordum," dedi. "İyi bir planlamacıydı. Hiç silah taşımazdı. Dev gibi bir adamdı, bütün gününü ahırda ağırlık kaldırarak geçirirdi. Bir sap taşırdı ve gerekirse onu kullanırdı. Her neyse, onu yakalamak zordu. Kız arkadaşı o sırada kadınlar hapisanesinde iki yıl yatıyordu ve onunla konuşmak için gittim. Bakalım bana bir şey verebilecek mi? Orası bir hapishaneden çok yatakhaneye benziyordu, en azından onun için..."

"Ben de o yollardan geçtim," dedi Lucas.

"Her neyse, orada bir kadın vardı, Rochester'da üst düzey bir genelev işletiyordu, çoğunlukla Mayo Clinic doktorları için. İçeride bir yıl ve bir gün kalıyordu. Göt herifin kız arkadaşıyla konuşuyordum, genelevdeki hanımefendi yanıma geldi ve "Ne var ne yok?" diye sordu. Kız arkadaşıyla arkadaştı. Kız arkadaşını bana bir şeyler verecek kadar ısıtmaya çalışıyordum, bu yüzden bu kızı konuşmaya çektim, kendimi tanıttım. Çok yakışıklı olduğunu söylemeliyim. Hem de çok."

"Ve daha da önemlisi, yakında satışa sunulacak olan lanet olası bir Çiçek için," dedi Lucas.

"Ne zaman çıkacağını bilmiyordum ve sormadım da. Her neyse, ona kartımı verdim ve oradan çıktıktan sonra onu araştırdım, geçmişinin ne olduğunu ve neden içeride olduğunu gördüm. Genelev işletiyormuş. Altı ay kadar sonra, dışarı çıktığında beni aradı ve "Hey, bir şişe Cabernet'im var ve hapisten çıkmak için bir parti arıyorum" dedi.

Lucas homurdandı.

"Bunu birkaç saniye düşündüm. Yani düşündüm," dedi Virgil. "O zamanlar bekârdım. Ama yalvardım ve bir daha ondan haber almadım. Çok güzel bir kadındı. Sanırım en fazla bu kadar yaklaşabildim. Para aramıyordu ama bir süredir

toptan seks, onun olmasa bile. Ve bildiğim kadarıyla onun olabilirdi."

"Sen bir azizesin," dedi Lucas.

"Peki, sen ne yapardın?"

"Aynısı. Gerçekten hoşlandığım bir fahişeyle hiç tanışmadım. Bazıları için üzıldüm. Bazıları için değil." Bir süre sonra, "Hiç güçlü kollu adamı yakaladın mı?"

"Evet, Henrietta Mackey ile birlikte onu kandırdık. Onu hatırlıyor musun?"

"Ah, evet. California'ya taşındığını duydum. İyi polismiş. Cesurmuş. Kadınların SWAT yapmadığı zamanlarda bir süre SWAT görevinde bulunmuş."

"Öyleydi," dedi Virgil. "Ama sörf yapmayı öğrenmek istiyordu. Phalen Gölü'nde bunu yapamazdı. Santa Monica Polis Departmanı'na girdi."

"Aferin ona."

Virgil başını salladı ve "Sıradaki konu" dedi.

15

(Virgil'in patronu Jon Duncan bunu onlar için yaptığı için yeni bir konu oluşturmalarına gerek kalmadı. Virgil telefonuna cevap verdi ve Duncan, "Siz sik kafalılar Doris Grandfelt'in randevularının fotoğraflarını gerçek suç sitelerine mi verdiniz?" dedi.

Virgil, "Belki" dedi.

"Ah, kahretsin. Biliyordum! *Biliyordum!* Buldukları ilk adam Earthwise Crypto'nun CEO'suydu, eğer bilmiyorsan söyleyeyim, eyaletin en büyük dördüncü teknoloji şirketi ve gördükleri her politikacıya para veriyorlar."

"Bunu halledebileceğine eminim Jon," dedi Lucas.

"Halletmek mi? Halletmeye çalışmıyorum. Suçlayacak birini arıyorum."

"Bizi suçlayın," dedi Lucas. "Suçu Henderson'a ve valiye atmaktan mutluluk duyacağız."

"*Haberlerde Jonesing* yapmaya devam edebiliriz," dedi Virgil. "Daisy bizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır. İkimiz de onun eski arkadaşlarıyız. Aslında çoktan temasa geçti ama biz onu oyaladık."

Duncan, "Tüm haber kaynaklarından uzak durun-YouTube, TikTok, TV, aklınıza ne gelirse" dedi. "Ortalık sakinleşene kadar uzak durun. Adamın altı çocuğu var ve televizyon kanalları zavallı piçin evinin önüne park etmiş durumda."

"Ve DNA örneği almak için oraya bir olay yeri teknisyeni mi gönderdiniz?"

"Sanırım birileri yapacak. Bu benim işim değil. Benim işim sizi susturmak."

"Herkesi uyardık. Sen de oradaydın," dedi Lucas.

"Bunu inkar edeceğim. Oh. Başka bir şey daha var. İkiniz de gerçek suç bloglarında film yıldızısınız. Ve 'siktir et' ve 'siktir et' ve 'siktir et' ve karısına parlak kırmızı arabasının lastiklerini yalatan adam..."

Virgil, "Lastiklerden bahsedilmedi," dedi.

"Neden bahsettiğimi biliyorsunuz," dedi Duncan. "Şu anda sizden tek bir şey istiyoruz. Buna sağduyu deniyor."

"Bunun için çok geç Jon," dedi Virgil. "Bu yokuş aşağı yuvarlanan bir kartopu. İlk adamın bir CEO olduğunu söylüyorsun... Peki ya diğer on kişi?"

"Onları bulamadık, ama suçlular dışarıda çalıları dövüyorlar. Dua edin de aralarında bir papaz ya da rahip olmasın." Duraklama. "Ya da bir piskopos. Siz şimdi ne yapıyorsunuz? Neredesiniz?"

Virgil, "Gerçek suçlarla ilgilenenlerden biriyle konuşmak için Wee Blue Inn'e gidiyoruz," dedi. "Bud Light'ı duydun mu?"

"Herkesin vardır. Fıstık ezmeli chili. Onunla birlikte gelen kadın ölü yakma töreni ayarlamaya çalışıyor ama çok pahalı ve kadının hiç parası yok."

"Bunu ben halledebilirim," dedi

Lucas. "Parasını ödeyecek misin?"

"Hayır, bunu yapması için Lara Grandfelt'i suçluluk duygusuna sürükleyeceğim."

"Ah. Mükemmel çözüm. Beni bundan uzak tut. Bulabildiğim en büyük ot yığını bulup içine atlayacağım. Ve siz çocuklar... kolay. Sakin ol."

Görüşmeyi bitirdiler ve Lucas, "Oldukça iyi bir dedektifti," dedi.

Virgil, "Şu anda, bürokratlara göre oldukça iyi bir bürokrat," dedi. "Benimle ilgilenmeye çalışıyor. Hadi Dahlia'yı bulalım. Yolda Grandfelt'i arayabilirsin."

Lucas yaptı.

Wee Blue Inn'deki PA R K I N G L OT neredeyse terk edilmişti, ama Dahlia Blair'in arabası odasının önüne park edilmişti ve kapıyı çaldıklarında kapıyı biraz aralayıp dışarı baktı, sonra da sonuna kadar açıp, "Teşekkür e d e r i m . Lara Grandfelt aradı. O da Bud'ın cesedini adli tabipten aldığımızda yakma işini o halledecek ve mezar yeri ve mezar taşı için ödeme yapmayı teklif etti."

"Ya da eve döndüğünüzde onu Missouri Nehri'ne atabilirsiniz," dedi Virgil.

"Hayır. Her şeyi alacak," dedi Blair.

Lucas: "Fotoğraflara ne oldu? İrtibatta mısınız?"

Blair, "Evet, bugün çok sayıda okuyucu edindim ve diğerleri de bana ilgi göstermeye başladı," dedi. "Darius Carmel var, büyük bir teknoloji şirketinin CEO'su..."

"Duyduk," dedi Lucas.

Blair, "Ve bir tane daha bulmuş olabileceğimizi düşünüyoruz - insanlar Elias Johansson adında bir adam hakkında telefonlar alıyor, onu yakaladığımızdan oldukça eminiz," dedi. "Emekli bir eczacı, bu yüzden insanlar onu hatırlıyor - otuz yıl boyunca bir eczane tezgahının üzerinden ona baktılar."

"Burada, St. Paul'de mi?"

"Hayır, Golden Valley diye bir yerde," dedi Blair.

"Tüm arkadaşların onun evinin önünde mi toplanıyor?"

"Hayır, sanmıyorum. Yanlış olur da dava açılır diye henüz kimse onun adını yazmadı," dedi Blair. "Dikkatli davranıyoruz. İlk adam, yani CEO, kamuoyunda tanınan biri, reklam peşinde koşan biri, o yüzden daha güvendedir."

"Bud'la ilgili haberi aldığından beri... kendini daha güvende hissediyor musun?" Lucas sordu. "Evet. Kesinlikle. En azından birkaç gün daha kalacağım."

Bud meselesi çözüldü ama şimdi... onun için kendimi o kadar suçlu hissetmiyorum," dedi Blair. "Grandfelt davası üzerinde çalışmaya devam edeceğim. O ödül parasını kullanabilirim."

Lucas, "Altın Vadi," diyen Virgil'e baktı.

—

L U C A S U S E D V I R G I L' S iPad'inden DVS-Sürücü ve Araç Hizmetleri'ni indirerek Elias Johannson'un arka planını inceledi. Kendi adına ve görünüşe göre karısı Jemna Johannson adına kayıtlı üç arabası vardı.

Lucas Virgil'e, "Bir eşle uğraşmak zorunda kalabiliriz," dedi. "Cezanı çekemeyeceksen suç işleme," dedi Virgil.

"Çok anlayışlısın," dedi Lucas. "Adamın 69 model bir Corvette Stingray'i var. Bu da bir şeydir."

"Bu iyi bir tane mi?" Virgil sordu. "Yani, ben Tahoe kullanıyorum."

"Evet, 69 model oldukça iyi. Bir Porsche değil, ama bir Stingray kullanmanız gerekiyorsa, isteyebileceğiniz budur. Tabii ki ateş motoru kırmızısı. Lastikler Jemna tarafından yalandı. Jemna nasıl bir isim bu arada?"

—

G O L D E N V A L L E Y W A S Minneapolis'in eski bir banliyösü. Mississippi'yi geçip Minneapolis şehir merkezine doğru yolculuk yarım saat sürüyordu. Johannson'un evi altmışlı yılların çiftlik tarzı, robin's egg mavisi, sarkan akçaağaçları, bol çitleri ve parlak yeni bir üç tekerlekli bisikleti olan rahat bir bloktaydı. Evin bitişik iki arabalık bir garajı vardı ama garaj yolu ikiye ayrılıyor, dar bir şerit arkaya doğru uzanıyordu - "Muhtemelen Stingray için başka bir garaj," dedi Lucas.

Garaj yoluna girdiklerinde Virgil bir perdenin hareket ettiğini gördü; biri geldiklerini duymuş ve gizlice dışarıya bakmıştı.

"Fotoğraftan haberleri var," dedi Virgil. "Şok olmayacağız ama bu üzücü olabilir."

—

Ama üzücü değildi.

Ön kapıyı İsveç'ten yeni gelmiş gibi görünen Jemna Johansson açtı; altmış yaşlarında, kaslı bir kadındı ve gri/sarı saç örgüsü sırtından aşağı sarkıyordu. Üzerinde kamuflaj tişörtü, kargo şortu ve yürüyüş botları vardı.

"Polise benziyorsun," dedi; aksanı İsveç'ten ziyade Avustralya'yı çağırıyordu.

"Öyleyiz," dedi Virgil kimliğini göstererek. "Ortağım..."

"Bir ABD Şerifidir. Blogları okuyorduk. İçeri gelin."

Odanın ortasında siyah-tan rengi bir köpek duruyordu; bir ayak uzunluğunda dili olan bir çeşit Alman çoban köpeği... Lucas, "Dost canlısı mı?" diye sordu.

"Bazen," dedi Johansson sırtarak. "Eğer senin için gelirse, yüzünü kapatma. Daha hassas bir şey için geliyordur."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Lucas.

Büyük bir sırt çantası ve bir spor çantası taşıyan bir adam arka odadan aceleyle içeri girdi. Kimsenin aklındaki eczacı tipine benzemiyordu: altmışlı yaşların ortasında, 1.80'den iki santim kısa, garaj kapısı kadar geniş, kır saçlı ve kıvılcıklı sakallı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" Virgil sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Elias Johansson söyledi. "Buradan siktir olup gidelim. Eğer o gerçek suçlular bizimle röportaj yapmak isterlerse, bir tekneye ihtiyaçları olacak."

"Konuşmamız gerek," dedi Lucas.

"Elbette. Eşyalarımızı toplamaya ve kamyonu paketlemeye devam edeceğim. Ve bir sigaraya ihtiyacım var. Hadi gel."

Hep birlikte garaja gittiler; Johansson'lar orada büyük beyaz bir cipi toparlıyorlardı. Kırmızı bir kano çoktan tavana konmuştu; Virgil teknenin yan tarafına elle yazılmış "Common Loon" yazısını okudu, ancak kelimeler onun bakış açısına göre baş aşağı duruyordu.

Virgil: "Yani Doris Grandfelt ile cinsel bir ilişkiniz mi oldu?"

"Tam olarak bir ilişki değil; onu üç farklı olayda yatağıma geri götürdüm. Bana bin beş yüz dolara mal oldu."

Lucas Jemna'ya baktı: "Bundan haberin var mıydı?"

"Dün geceye kadar değil, blog çalışanlarından ilk telefonu alana kadar. El o sırada boşanmıştı, kırk beş yaşındaydı ve internetteki fotoğraflardan görebildiğim kadarıyla çok güzeldi. Hiçbir şey düşünemiyordum. Ne yapmalıydı, bütün gecesini tavuğu boğarak mı geçirmeliydi?"

"Ayrılmadan önce, onu benim öldürmediğimi belirtmeliyim," dedi Elias. "Onu en son öldürülmeden muhtemelen bir ay önce gördüm. Diğer müşterilerinden hiçbirini tanıımıyordum, dolayısıyla bu konuda söyleyebileceğim, kimsenin işine yarayacak bir şey yoktu."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Bir barda. Onu ayarlayan barmen hakkında bir şeyler okumuştum, onu tanıımıyordum ve o bara hiç gitmedim. Onunla Big O adlı bir yerde tanıştım. Hemen arkadaşça davrandı. Fazla arkadaş canlısıydı ama uzun bir aradan sonra iyi görünüyordu. Birkaç dans ettikten sonra bunun bana pahalıya patlayacağını anladım."

Jemna dudağını uzattı: "Bana nasıl dans edileceğini bilmediğini söylemiştin."

"Yapmıyorum. Aşağı yukarı zıplayıp kollarımı sallıyorum. Beyaz adam boogie'si. Dürüst olmak gerekirse, kimse fark etmedi."

Virgil: "Başka bir şeyin yok mu?"

"Başka hiçbir şeyim yok," diye doğruladı Elias. "Sigaralarım hangi cehennemde?"

"Ön koltuk yolcu tarafı, çakmağınla birlikte," dedi Jemna. "Durup birkaç karton almamız gerekiyor."

"İşte bütçe gidiyor," dedi Elias. Sigaralarını buldu, paketten bir Winston çıkardı, ateşledi ve biraz duman çekti. "Ah: kanser hücrelerinin ciğerlerimde gezinme hissine bayılıyorum," dedi.

Virgil: "Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?"

Elias bir ayağını kaldırdı: "On bir buçuk. Neden?"

"Sadece merak ediyorum," dedi

Virgil. Lucas, "Bak..." dedi.

"Baksana," dedi Elias. "O suç manyakları ortaya çıkmadan buradan gitmeliyiz. Yanında DNA kiti var mı?"

"Hayır."

"Tamam. Yolumuzun dışında ama kuzeye gitmeden önce BCA'ya uğrayabiliriz. Hâlâ Maryland'deki o binada mı?"

"Evet, öyle," dedi Virgil.

Elias, "Birini arayıp geleceğimizi söyleyebilirsiniz," dedi.

Lucas, "Kasabayı terk etmezseniz çok memnun oluruz," dedi.

Elias, "Kıçınızı yırtarak takdir edebilirsiniz ama biz gidiyoruz," dedi. "Tabii beni tutuklamak ya da mahkeme emri çıkartmak istemiyorsanız. İşte gerçekler: Doris'le yattım -güzel kızdı ve gösterimi beğendi- ama onu ben öldürmedim. DNA testi yapmaya hazırım. Başka ne istiyorsun? Burada kalmamı isteyemezsin, böylece bir grup deli garajımın önüne park edip bizi taciz edebilir."

"Hayır, yok," dedi Lucas. "Ehliyetlerinizin ve teçhizatınızın birkaç fotoğrafını çekip yakanızdan düşeceğiz. Ama BCA'ya uğramanızı istiyoruz ve bunu yapmazsanız peşinize düşeriz."

"Harika," dedi Jemna. "Dinle: yukarıda birkaç büyük torba daha var ve mutfakta köpek maması ve birkaç tasla dolu bir köpek kulübesi var. Yüklememize yardım eder misin?"

—

L U C A S A N D V I R G I L, içindeki tüm eşyalarla birlikte yüz kilo ağırlığında olan köpek kulübesiyle ilgilendi. Bir bülbül kadar saldırgan olduğu ortaya çıkan köpek tarafından takip edildiler. Onu garaja ve Johansson'lardan uzağa taşırırken Lucas, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ona inanıyorum," dedi Virgil. "Yeterince endişeli değil."

"Evet. Hey: lanet kulübeyi de virmeyin, her şey düşecek. Nereye gittiklerini öğrenmeliyiz."

—

Jemna, Sınır Suları'na gidiyoruz, dedi. Lucas ve Virgil'in yardımı yükleme işlemini biraz hızlandırdı ama yeterince hızlı değildi. Elias garaj kapısını açıp dışarı çıkarken iki küçük SUV evin önündeki kaldırıma yanaştı.

İki kadın arabalardan indi ve hemen dördünü filme almaya başladı. Kadınlardan biri "Memur beyler, kaçmasına izin mi vereceksiniz?" diye bağırdı.

Virgil onlara arkasını döndü ve Lucas'a sesini alçaltarak, "Tek kelime etme, tamam mı?" dedi.

"Doğru."

Jemna, "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Garaja geri dönün," dedi Virgil. "Garaj kapısını kapatın."

Kapı kapandığında Virgil, "Dışarıda sadece iki araba var. Hâlâ gitmek istiyorsan, daha **f a z l a s ı** gelmeye başlamadan hemen gitmelisin. Golden Valley polislerini arayacağım ve sizi korkutuyor gibi görünen iki arabanın içindekilerin kimliğini tespit etmek için yardımlarını isteyeceğim. Sizi korkutuyorlar mı?"

Jemna Elias'a baktı, o da omuz silkerek, "Eğer yardımcı olacaksa," dedi.

"Polisler geldiğinde, onlara kimlikleri okutup plakaları kontrol ettireceğiz, böylece peşinizde kimse olmadan BCA'ya doğru koşabilirsiniz. Yavaşlamayın. Eyalet dışı bir hapishanede zaman geçirmek istemiyorsanız BCA'yı atlamayın."

Jemna başını salladı: "Hadi yapalım."

Virgil Duncan'ı aradı, durumu anlattı ve Duncan derhal Golden Valley ile konuşacağını ve Grandfelt davasına yeni atanan müfettişlerden birini Elias Johannson ile görüşmeye göndereceğini söyledi.

Jemna gitti içine ve mutfak ve dikizledi dışarı ve Pencere. "Hâlâ oradalar, arabaların dışında, kameralarıyla birlikte."

"Senin mülkünde mi?" Lucas sordu.

"Hayır, sokakta açıkta duruyorlar."

Lucas, "İzinsiz girilmemesi gerektiğini çok iyi biliyorlar," dedi.

Virgil, "BCA'da sorgulanacaksın. Yani DNA taramasına ek olarak. Bu sizi biraz yavaşlatacaktır, ama bu insanları sırtınızda taşımamalısınız."

Jemna: "El'i tutuklamak için sinsi bir yol mu bu?"

Virgil başını salladı: "Doris Grandfelt'i öldürdüğünü itiraf etmeye karar vermedikçe olmaz. Ama bu resmi bir görüşme olacak. İstersen bir avukat tutabilirsin."

"Bakalım ne olacak," dedi Elias.

"Ben de öyle yapardım," dedi Lucas. Bunu söyledi çünkü avukatların mülakatlara katılmasından nefret ediyordu, çünkü çoğu avukat müvekkillerinin söyleyebileceği en iyi şeyin *hiçbir* şey olmadığını biliyordu. Elias konuşkan birine benziyordu ve Lucas da BCA mülakatçıları gibi konuşkanları severdi.

Birkaç dakika sonra Golden Valley devriye arabası iki krimer aracının arkasına yanaştı ve içinden bir polis indi.

Lucas, "Kaçma zamanı," dedi ve Johannson'lar da kaçarak gerçek suçluları polise ehliyetlerini gösterirken bıraktılar.

—

Virgil, "Stephanie Brady'nin kamerasını Jon'a vermemiz ve birinin gidip O'Brien'ı fırçalamasını sağlamamız gerekiyor," dedi.

"Evet. Sanırım... Elias Doris'i kendi başına aldı. yaptığı şeyin evrenini genişletiyor. Sokak bir bar olsa bile o bir nevi sokaktaydı."

"Fark ettim. Bu biraz iç karartıcı. Belki de profesyonelleşiyordu."

Lucas içini çekti ve, "Lanet olsun. Diğer yol daha kolaydı. Hadi BCA'ya gidelim ve Johannson'ların geldiğinden emin olalım."

"Ve sonra..."
"Shrink Klink."

J Duncan, Virgil ve Lucas'ı BCA'nın arka kapısında yakalamış, onları ofisine çekmiş ve Brady'nin kamerasını ele geçirmiştir O'Brien'dan DNA örneği alacağına söz verdi, Johansson'larla görüşüldüğünü söyledi ve son olarak, "Bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlamayın."

Lucas'ın birkaç yıl önce sona eren BCA'daki görevi sırasında hem Duncan'ın hem de Virgil'in patronu sayılırdı. Ajan olarak Duncan ısrarcı, Virgil ise yetenekliydi. Her iki özellik de değerliydi ve pek çok polis ısrarcılığın daha önemli olduğunu savunurdu. Lucas genellikle buna katılırdı, yeteneğin önemli olduğu zor davalar hariç. Virgil bazen prosedür açısından ajan arkadaşlarını şaşırtan tutuklamalar yapardı.

Bazen şüphelilerle yattığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile... Bu şekilde ikizlerin babası oldu.

-

S I N C E T H E Y T R U S T E Duncan'a BCA'daki herkese güvendikleri kadar güvendiler ve ona ne bulduklarını anlattılar.

Duncan: "Herkesin yaklaşık üç tur önündesin."

"Sana anlattıklarımızı başkalarına da anlatırsan birbirimize çelme takmış oluruz," dedi Lucas. "Olasılıkları kirletiriz. Zaten gerçek suçlulardan oluşan kalabalıkla yeterince sorunumuz var."

Virgil, "Herkes gerçek suçluların ipuçlarına odaklandığımızı söyleyin," diye öneride bulundu. "Bu neredeyse doğru. Onları uzak tut

birkaç gün sırtımızı yaslarız ve belki düzgün bir şey bulabiliriz."

"Çocukların hepsi Johannson'ların ne dediğini bilecek..." "Bu harika," dedi Lucas. "Herkes, bu gemiyi bizim gönderdiğimizi söyle.

Johannson'lar burada ve hepsi bizim büyük, mutlu bir aile olduğumuzu düşünecek."

"Uzun sürmeyecek," dedi Duncan.

"Hayır, ama biraz gevşeyeceğiz," dedi Virgil. "Şimdi gidip Shrink Klink'i kaldıracağız."

"Konuş benimle," dedi Duncan ısrarla. "Ara beni."

—

A N O T H E R N I C E S U M M E R day, uzakta örsünü oluşturan bir gök gürültüsü başlığıyla birlikte; Tahoe'nun içinde takdir etmekte zorlandıkları güzel bir şeydi. Klink'in ofisini arayıp onun orada olduğundan emin olduktan sonra Mississippi'ye geri döndüler.

Orada. Virgil kendisini Amerikan Psikiyatri Birliği üyesi olarak tanıttı ve telefonu açan kadın, "Bir dakika lütfen, Dr. Klink'in bir hastası olup olmadığına bakacağım," dedi.

Onları beklemeye aldı ve Virgil telefonu kapattı. "Tamamdır."

—

Minneapolis'e gitmek yirmi dakika sürdü. Bir süre Klink'in ofisinin etrafında dolaştılar ama park yeri bulamadılar, sonunda kamyoneti park yasağı olan bir bölgeye bıraktılar. Virgil gösterge paneline, bir taksimetre okuyucusunun görebileceği bir yere bir BCA levhası (Bureau of Criminal Apprehension, Official Business) koydu.

Klink'in binası Minneapolis şehir merkezindeki en eski binalardan biriydi, İkinci Dünya Savaşı öncesinden kalma, betonarme ve haşlanmış patates gibi tatsızdı. Köhne bir asansörle altı kat yukarı çıktılar ve koridordan Klink'in ofisine doğru yürüdüler; koridor yeterince temiz olmasına rağmen hafif küf ve halı temizleyici kokuyordu.

Klink'in ofis kapısı hem isimsiz hem de kilitliydi; pirinç levhada sadece "621" yazıyordu. Levhanın altında bir LED kapı zili ışığı gizlice parlıyordu. Düğmeye bastılar ve onları beklemeye alan kadın sesi "Kim o?" diye sordu.

Virgil aramıştı, Lucas da cevap verdi: "U.S. Marshals Service. Resmi iş. Kapıyı açın."

Kapı çaldı ve içeri girdiler.

Diğer tarafta, kendilerini bir tarafında bir masa ve diğer tarafında karşılıklı dört sandalye bulunan küçük, kare bir odada buldular. Oda, kan ve diğer sıvıların temizlenmesini kolaylaştırmak için hastanelerde kullanılan türden plastik bir duvar kağıdına sahipti. Morumsu desenli bir elbise giymiş bir kadın önlerindeki koridorda ilerliyor, sonra açık bir kapının önünde duruyordu. Ne dediğini duyamadılar ama görünüşe göre Klink ile konuşuyordu. Adamın kendisi kapı aralığından içeri girdi ve parmaklarıyla onlara ilerlemelerini işaret etti.

"Yardımcı olabilir miyim? Bir blog girişi kaydediyorum..."

"Özel olarak konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Çok uzun sürmez."

Klink uzun boylu, zayıf, kel, kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardında sıcak kahverengi gözleri olan bir adamdı. Gözlükler sosisli sandviç ekmeği büyüklüğünde bir burnun üzerine tünemişti. Saçları dökülmüştü ve kürek sakalı vardı, psikiyatrist olmamasına rağmen bir psikiyatrist imajı çiziyordu. Elli yaşlarında görünüyordu. Düz bir Great Lakes aksanıyla derin bir sesi vardı. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet, özel olarak," dedi Lucas.

Klink onlara temkinli bir şekilde baktı ve başını ofis alanının arka tarafına doğru eğdi: "Bir danışma odamız var. Orası rahat olacaktır."

Onu koridorda takip ederek, çok daha genç ve siyahlar giymiş başka bir kadının video düzeneği ve mikrofonla uğraştığı küçük bir kayıt stüdyosunun önünden geçtiler. "Neler oluyor?"

"Bir gecikmemiz var - polis tarafından talep edilen acil bir konsültasyon. Muayene odasında olacağız. Uzun sürmeyeceği söylendi."

"Biraz sıkışık durumdayız," dedi kadın. "Reklamların dışında altı dakikaya daha ihtiyacımız var..."

"Anlıyorum. Geri döneceğim," dedi Klink.

Koridorda ilerlemeye devam ederlerken Klink omzunun üzerinden baktı ve şöyle dedi: "Bir radyo anlaşmamız var, blog yazısını internete koymadan önce ilk olarak yayınlıyoruz. Zamanında yayınlamamız gerekiyor. Tam zamanında."

"Tamam," dedi Virgil.

Danışma odası yumuşak ve sessizdi, rahat deri sandalyeler karşılıklı dizilmişti ve bej-pembe duvarlar sıkıntılı zihinleri yatıştırıyordu. Klink onları iki sandalyeye oturttu, kendisi oturdu, bacak bacak üstüne attı ve "Bütün bunlar ne için?" diye sordu.

Virgil: "Yirmi üç yıl önce, Minneapolis kulüp sahnesinde tanıştığınız müşterilere seks satan Doris Grandfelt adlı bir kadının müşterisiydiniz. Kadın öldürüldü, bunu biliyor olmalısınız ve size bazı sorularımız var."

Klink sandalyesinin kolunu tokatladı, yarı ayağa kalktı, geri çekildi ve "Bu bir iftira efendim! Bu bir iftira!"

Virgil: "Sizi tanıyan bir tanığımız var ve Doris'in adamlarından biri olduğunuzu söylüyor..."

Şimdi Klink ayağa kalktı: "Eğer beni sorgulamak istiyorsanız, bunu avukatımın huzurunda yapacaksınız. Sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Ne Virgil ne de Lucas kıpırdadı ve Virgil başını kaldırıp Klink'e bakarak, "Bu kesinlikle senin hakkın. Ama öyle ya da böyle, bazı sorulara cevap alacağız -ya da avukatınızın ne kadar zeki olduğuna ve ne kadar suçlu olduğunuza bağlı olarak belki de almayacağız. Bize gönüllü olarak DNA örneği vermediğiniz sürece sizden DNA örneği almak için arama emri çıkartacağız. Arama emri, bir kez dosyalandığında, kamuya açık bir kayıttır..."

Klink gözlüklerini çıkardı, bir elini kalan saçlarında gezdirdi. "Bu bir polis devleti taktiği, tehditler savuruyor, ne yaparsam yapayım mahvolacağımı biliyor. Bir avukatla konuşsam bile, karısına söyleyecek..."

Virgil: "Ve sen ünlü biri olarak..."

"Çıkış yolu yok," dedi Lucas.

Virgil, "Tabii bazı soruları özel olarak yanıtlamaz ve gönüllü DNA taraması yapmazsanız," diye ekledi. "Doris'i öldüren kişi sen olmadığın sürece tüm bunlar gizli kalacaktır."

"Ben değilim!" Klink çığlık attı. Onlardan uzaklaşıp jaluzilerle kaplı bir pencereye doğru döndü. Uzandı, panjurları açmak için bir ipi çekti, şehre baktı, yüzü bitkinleşmişti.

"Bir soru sorun. Cevap vereceğime söz veremem,"

dedi. "Doris'i tanıyor muydunuz?"

"Onu tanıyordum, evet. Eğer gizlice halledilebilirse DNA örneğini ben alacağım. Öldürüldüğü gece onunla yatan adam ben değilim."

Lucas, "DNA testini ofisinizde ya da isterseniz mesai saatleri dışında evinizde bir teknisyene yaptırabiliriz," dedi. "Çenesini kapalı tutacaktır, bilirsiniz, çünkü işini seviyor."

Virgil, "Ve görünüşe göre davanın bazı ayrıntılarını biliyorsunuz," dedi.

Klink sandalyesinin etrafında döndü ve tekrar sandalyesine oturdu. "Medyanın davaya olan ilgisinin arttığının elbette farkındayım. Hatta internette yayınlanan bazı dosyalara bile baktım. Fotoğraflar beni dehşete düşürdü. Bir psikolog olarak size katilin çok sorunlu bir insan olduğunu söyleyebilirim..."

"Bunu biliyoruz," dedi Lucas kuru bir sesle. "Onu yakalamalıyız..." "Ya da o..." Klink söyledi.

"Sence katil bir kadın olabilir mi?" Virgil açıkça merak ederek sordu.

"Muhtemelen. Adli tabibin raporunu dikkatle okursanız, öldüğünde hamile olup olmadığını kontrol ettiklerini görürsünüz. Hamile değildi ama öldürülmeden kısa bir süre önce cinsel ilişkiye girmişti."

"Evet, bunların hepsini biliyoruz," dedi Virgil. "Seksin tecavüz mü yoksa rızaya dayalı mı olduğu konusunda bir tartışma var."

"Tecavüze uğramış olması bana pek olası görünmüyor, ancak ne burada ne de orada düşündüğüm bir şey var. Raporun ayrıntılarına göre kadının vajinasında ve rahim ağzında meni bulunmuş ancak rahminde ya da fallop tüplerinde meni bulunmamıştır. Boşalmadan sonra meni birkaç dakika içinde rahimden geçerek fallop tüplerine ulaşır -bazı vakalarda on beş dakika. Oraya hiç ulaşmamış. Seks yaptıktan hemen sonra öldürülmüş olmalı. Yani dakikalar içinde. Fotoğraflara bakınca, bunun bir tutku cinayeti olduğunu düşündüm. Ya kadının içine boşalan erkeğin tutkusu ya da buna tutkuyla karşı çıkan biri."

"Bir kıskançlık eylemi," dedi

Lucas. "Olabilir," dedi Klink.

"Bu çok ilginç, Doktor," dedi Virgil. "Fallop tüpleri ve benzeri şeylerle ilgili tüm bu şeyleri nereden biliyorsun?"

"Benim... pratiğimin büyük bir kısmı cinsellikle ilgili soruları içeriyor. Parçaların nasıl çalıştığını bilmem gerekiyor."

Lucas: "Evli misin?" "Hayır.

Asla."

"Hala eskortlarla görüşüyor musun? Tinder'da mısın?"

"Fahişelere patronluk taslamıyorum ve hiç taslamadım. İnternet randevu hizmetlerini kullandım," dedi Klink.

"Ama Doris'e patronluk tasladın," dedi Virgil.

"Evet ama tanıştığımızda, ilk kez yattığımızda... hediye isteyeceğini bilmiyordum." Lucas, başını sallayan Virgil'e baktı: Klink tamamen dürüst davranmıyordu, Doris'le seks için tanıştırıldığını zaten biliyorlardı.

"Bir hediye. Tamam. Bunu unutacağım," dedi Virgil. "Ona birden fazla kez hediye verdin mi?"

"Evet, birkaç kez," dedi Klink. "Öldüğü sırada onu birkaç haftadır görmemiştim."

"Ve onunla başka bir temasınız olmadı mı?"

Klink iki parmağını dudaklarına bastırdı ve sonra, "Dediğiniz gibi bu gizli bir konu," dedi.

Lucas başını salladı, "Evet... Tabii bir şekilde katıldığını kabul etmezsen..."

"Hayır, hayır, hayır... ama ilginç bulabileceğiniz küçük bir bilgim var. Ölümünden bir hafta, belki de on gün önce, tekrar bir araya gelip gelemeyeceğimizi sormak için onu aradım. Muhtemelen bir süre çıkmayacağını söyledi. Tıp alanında çalışan biriyle tanıştığını ve birbirlerinden çok etkilendiklerini söyledi."

"Tanrım! Neden kimseye söylemedin?" Lucas sordu. "O zamanlar mı?"

"Sence neden?" Oturup birbirlerine baktılar, sonra Klink ekledi: "Biliyorum, yapmalıydım."

—

K L I N K H A D N O T H I N G daha fazla konuştular, ancak kapı çalınana kadar konuştular. Klink "Gel" dediğinde kapı siyahlar içindeki genç kadının üzerine açıldı. "Dr. Klink, burada baskı altındayız..."

Lucas, "Bir dakika daha. Kapıyı kapat."

Yüzünde endişeli bir ifade olan kadın kapıyı kapattı ve Lucas, "Sakız fırçası isteyeceğiz. Ne zaman uygun olur, mesela bugün?"

"Daha sonra. Ofisine geleceğim. Kiminle konuşmalıyım?"

Ona Jon Duncan'ın telefon numarasını vermişler. Virgil, "Doktor hakkında başka bilginiz yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Şey..." Kel noktasını kaşındı. "Bu bir varsayım..."

"Fallop tüpleri hakkında söylediklerin hoşuma gitti. Devam et ve varsay," dedi Virgil.

"Gösteri dünyasına girmeden önce aslında iyi bir psikologdum, özellikle de ilişkisel konularda. Doris'i ilginç buldum, sadece cinsel açıdan değil. Ne istediği konusunda çok netti. İyi vakit geçirmek ve iyi vakit geçirmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Partileri severdi. Giyinip süslenmeyi severdi. Alkol, marihuana ve kokaini severdi. Böyle bir yere mükemmel uyum sağlardı.

Hollywood, ya da en azından Hollywood fikri. Ve bunu hemen şimdi, yaşlanmadan önce istiyordu. Onun için yaş otuzdu."

Lucas: "Tamam. Ne olmuş yani?"

Virgil ona cevap verdi: "Bu tıp adamı, her kimse, sadece bir tıp öğrencisi değildi. İhtiyacı olan parayı zaten kazanıyordu."

Klink parmağını Virgil'e doğru uzatarak, "Kesinlikle," dedi. "Sen bir doktor arıyorsun. Başarılı bir doktor. Şöyle düşün: Eğer bir öğrenci on sekiz yaşında başladığı üniversiteyi dört yılda bitirir ve hemen ardından tıp fakültesini kazanırsa, o zaman yirmi altı yaşındadır. Çoğu insan bunu yapamaz - mezun olduklarında yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşındadırlar. Daha sonra, mezuniyet sonrası birkaç yıl uzmanlık eğitimi alır... Örneğin, bir plastik cerrah otuzlu yaşlarının ortasına gelmeden nadiren kendi başına çalışır. O zaman hala bir muayenehane kurması gerekiyor."

"Yaşlı bir adamı aradığımızı söylüyorsun," dedi Lucas. "O zamanki yaşlı bir adam değil ama şimdiki yaşlı bir adam."

"Neye yaşlı dediğinize bağlı, ama Doris yirmi bir yıl önce mi öldürüldü? En azından ellili yaşlarının ortalarında, belki de altmışlı yaşlarında bir doktor aradığınızı söyleyebilirim. Yetmiş de olabilir. Porsche 911 ya da Jaguar kullandığına ikiye bir bahse girerim. Muhtemelen bir Mercedes-Benz, ama Japon değil. Üstü açık bir araba. Muhtemelen kendi özel uçağını kullanıyor olabilir. Bu Doris'in ilgisini çeker, onu heyecanlandırır. Ve ne var biliyor musun? Hâlâ burada, İkiz Şehirlerde olduğuna bahse girerim."

"Bana yardım et," dedi Virgil.

Klink omuz silkti: "Çünkü yerleşik biriydi. Başka bir yere gitse her şeye baştan başlamak zorunda kalırdı. Hâlâ burada olduğuna bahse girerim. Özellikle de cinayetten suçsuzsa."

Lucas: "Jon Duncan'a fırçalamayı ayarlamasını söyleyeceğiz." Virgil: "Teşekkürler, Dr. Klink."

BAC K I N T H E Tahoe, Duncan'ı aradılar ve Klink'ten bir telefon beklediklerini söylediler. Duncan, "Bee Accounting yönetici yemek odasına erişimi olan kişilerin listesini istemiştiniz. Bende var."

"Bana e-posta ile gönder," dedi Virgil. "iPad'imden bakarım."

"Yola çıktı," dedi Duncan. "Şimdi düğmeye basıyorum."

"Bee'den başka bir şeye daha ihtiyacımız var - Doris öldürüldüğünde tıp alanında çalışan müşterilerinin bir listesine ihtiyacımız var."

"Yirmi yıldan fazla oldu dostum. Ellerinde ne var bilmiyorum ama soracağım."

"Onlar muhasebeci, Jon," dedi Lucas. "Alacaklar."

Telefonu kapatıp trafiğe döndüğünde Virgil, "Klink'ten etkilendiğimi söylemeliyim. Adamın bir şarlatan olduğunu düşünüyordum, bilirsiniz, radyo temsilcisinden."

"Bazı ilginç fikirleri vardı," dedi Lucas. "Ama şu doktor meselesi? Şu kadın katili meselesi? Gerçek diyebileceğin bir şeyden çok uzaktayız."

"Doğru, ama aynı zamanda yeni bir bölgeye giriyoruz. Şimdiye kadar hiç kimse ciddi bir şekilde neye baktığımızdan bahsetmemiştii," dedi Virgil. "Katil bir kadın mı? Altmış yaşında bir doktor mu? Fallop tüpleri mi? Fallop tüpleriyle ölüm zamanını belirleyebileceğinizi bile bilmiyordum."

"Adli tabibin raporunda bu vurgulanmamıştı," dedi Lucas. "Kelimeyi hatırlıyorum, yani bahsedilmişti. Zamanlama hakkında bir şey söylemediler ama bu şimdi kritik görünüyor. Bunu kesin olarak bilebilecek birine danışmamız gerek."

"Weather'ı ara. Bize söyleyebilecek birini tanıyorur."

—

L U C A S C A L L E D, W E A T H E R ona Bridget Kenyon adlı Minnesota Üniversitesi doğurganlık doktorunun adını ve telefon numarasını verdi. Kenyon'ı aradılar ve sekreteriyle konuştuktan sonra bağlandılar. Uzun konuşmadılar ama Kenyon, Klink'in zamanlama konusunda söylediklerini doğruladı.

Virgil'den Lucas'a: "Bir doktor Doris'le seks yapar ama Doris evlidir ve Doris ona bu konuyu karısıyla konuşacağını söyler. Doktor için bu bir kaçamak. Doris içinse zenginliğe giden yol. Tartışıyorlar. Adamın bıçağı var..."

"Neredeler? Eğer bu bir kaçamaksa, gizli olmasını isteyecektir. Ofisinde belki, ama çoğu doktorun ofisinde güvenlik vardır ve bir ceset taşıyor olur ve temizlenmesi gereken çok fazla kan olur. Bir otel ya da motelde her zaman etrafta insanlar olur, bir cesedi dışarı taşıyamazsınız..."

"Zengin bir doktor ve St. Croix'da bir kulübesi var," dedi Virgil. "Ve onu ormanın derinliklerine götürmek yerine kasabaya geri dönüp cesedi saklamak için mi?" "Pekala, bu zayıf bir nokta."

Bir süre sonra Lucas, "Bee'deki bir tuvalette öldürülmüş. Halı yok, pisliği temizlemek kolay. Gece geç saatlerde: Adli tabip bulunduğu on sekiz ila yirmi dört saattir ölü olduğunu düşünüyordu ve saat yedide bulundu. Bee'de saat yediden sonra bir ara. İşe koyuldular, kadın temizlenmek için tuvalete gitti, bilirsiniz..."

"Evet, biliyorum. İç çamaşırındaki ıslak noktadan kaçınmak için."

"Ve hiçbir küçük spermin tüplerine ulaşacak zamanı yok çünkü doktor... tamam, bekle. Kafeterya ile aynı kattalar. Yaşlı kadın hakkında kavga ediyorlar, doktor kafeteryaya gidip bir bıçak alıyor, kırmızı tuğlada bileyerek birkaç dakika geçiriyor... kadının ellerini yıkamak için tuvalet kabininden çıkmasını bekliyor, kollarını ona dolayacakmış gibi arkasından yaklaşıyor ve ona saplıyor. Tek kolu kadının etrafında olduğu için bıçak eli alçakta kalıyor ve aşağıya doğru kesmek yerine doğrudan kadının sırtına saplanıyor."

"Bu iyi bir hikâye," diye itiraf etti Virgil. "Ama gerçeklerden çok uzakta olduğunla ilgili bir şeyler söylüyordun."

Daha fazla sessizlik, tekerlekleri dinlemek. Sonra, "Elimizde gerçek gibi bir şey var. Tıp alanında biriyle görüşüyormuş."

"Tamam," dedi Virgil. Ve, "Bir arama yapmama izin ver." "Kimi?"

"Shrink Klink."

Klink son blog bölümünü bitirmişti, telefona geldi ve "Adamın Duncan'ı aramak üzereydim" dedi.

"Harika, yap şunu, bekliyor," dedi Virgil. "Bir sorum daha var. Doris'in tıp alanında çalışan biriyle çıktığını söylediğinizde, 'tıp alanı' diyen siz miydiniz, yoksa Doris miydi? 'Tıp alanı' mı dedi yoksa 'doktor' mu dedi?"

Klink, "Aman Tanrım. 'Tıp alanı' kulağa benim söyleyeceğim ya da düşüneceğim bir şey gibi geliyor. Eğer 'doktor' deseydi, o kişinin 'tıp alanında' olduğunu hatırlayabilirdim, çünkü artık her türlü insan kendine doktor diyor. Ama eğer 'doktor' deseydi, o kişinin başka bir tür doktor değil de tıp alanında olduğunu varsayardım. Sorunuza cevap veremem. Her iki şekilde de olabilir. Hafıza çok değişken bir şeydir. Sizin de bilmeniz gerekir."

"Bunu neden bileyim ki?" Virgil sordu.

"Çünkü polis memurları insanlarla travmatik bir olayla ilgili hatırladıkları hakkında konuşmak zorunda. Okuduğuma göre, çoğu zaman gördüklerini düşündükleri şeyler gerçekte olanlarla örtüşmüyor. Gördüklerini düşündükleri şey konusunda samimi olsalar bile."

"Yeterince makul," dedi Virgil. "Teşekkürler, Doktor."

—

L U C A S A N D V I R G I L bu konuda konuştuktan sonra Lucas tanıklardan ve fotoğraflardan öğrendiklerini özetledi: Araba tamircisi ve eski barmen Roger Jepson, onlara lobici ve eski yasa koyucu Stanley O'Brien'i vermişti. O'Brien onlara Shrink Klink'i vermişti.

Johannson'lar onlara -büyük olasılıkla- tek bir yararlı şey vermişti: polis içgüdüleri onlara Elias Johannson'un muhtemelen katil olmadığını söylüyordu.

"O bir eczacı. Bu tıp alanında olduğu anlamına gelir. Eğer doktorası varsa, ona doktor denebilir" dedi Lucas.

Virgil: "Hiç sanmıyorum. En ufak bir suçluluk kokusu bile almadım."

Lucas, "O bir psikopat olurdu, bu yüzden en ufak bir suçluluk hissetmeyebilir," dedi.

"Evet, ama eğer negatifse, ki eminim öyledir..." "O zaman bu işin dışında."

—

Klink'le konuştuklarında, DNA'sı Doris Grandfelt'in cesedinden alınan DNA'yla eşleşmeyen herhangi birinin muhtemelen katil olmadığına kendilerini ikna etmişlerdi; çünkü fallop tüpü saatiyle zamanlama çok kritikti. Saatin sahibi

DNA ya katildi ya da suç işlendiği sırada katile fiziksel olarak çok yakındı -muhtemelen aynı odada ya da en azından yakınında.

"Gerçek suçlular Jepson'ı biliyor ve ondan Stanley O'Brien'a atlayabilirler. Ama O'Brien'ın konuşmayacağı neredeyse kesin, dolayısıyla Klink'e ulaşamayacaklar. Yapmamız gereken şey, fotoğraflarda tıp alanında çalışan herhangi birinin izini sürmek ya da fotoğraflardaki adamlarla konuşarak bizi bu alanda çalışan birine yönlendirmek."

—

L U C A S C A L L E D D A H L I A Blair. "Fotoğraflardan kaç tanesini teşhis ettiniz?"

"Dört, şimdi, düşünüyoruz. Johannson ve Roger Jepson'ı aldık. Stanley O'Brien, ama O'Brien fotoğrafların hiçbirinde yok. Onunla röportaj yapmaya çalışan birkaç kişi var ama inatçı davranıyor."

"Çünkü onun hayatını mahvetmeye çalışıyorsun," dedi Virgil. "Her neyse, fotoğraflardaki diğerleri kim?"

Blair üç isim okudu: biri devlet memuru, biri bankacı, bir diğeri de mimardı.

"Beklediğimden çok daha beyaz yakalı," dedi Blair. "Roger Jepson ya da Doris çok seçici davranmış gibi görünüyor. Bir tane bile kamyon şoförümüz olmadı."

"Tom, Dick ve Harry?"

"Şimdiye kadar değil," dedi Blair. "Ama öyle."

"Bir BCA ajanı isimler için sizi arayacak," dedi Lucas. "Ona telefon numaranızı vereceğiz. Eğer bu bir şeye dönüşürse, ödül için dikkate alınmanızı sağlayacağız."

"Teşekkür ederim. Onunla konuşacağım. Ya da onunla."

Telefonu kapatıp Jon Duncan'ı aradılar, ona üç yeni isimden ve Blair'in telefon numarasından bahsettiler. Duncan, "Onları iletceğim," dedi. "Neden onlara bakmıyorsun?"

"Aynı anda çok fazla isim var," dedi Lucas. "Kapılarının önünde gerçek suçlulardan oluşan bir kalabalık toplanmadan önce onlara ulaşmak için bir ekibe ihtiyacımız olacak."

"Buna neredeyse inanıyorum," dedi Duncan. "Yolda birkaç kişi bulacağım."

"Peki ya sana verdiğim film?" Virgil sordu.

"Hey. Bu da bir şeydir. Rolvaag hemen işe koyuldu, şimdiden bazı görüntüler var. Sizin için bir set ve buradaki ekip için bir set yaptı. Onları alabilirsin..."

Virgil, "Bize adresi ver," dedi.

Duncan bunu yaptı ve Lucas da defterine yazdı.

Virgil: "Peki Jon? Adamlarını fotoğraflardaki insanlara gönderirken, intiharı düşünüyor olabilecekleri ihtimalini de göz önünde bulundur."

"Ah, Tanrım..."

Barry Rolvaag, Swede Hollow adında bir vadinin üzerinde büyük bir evde yaşıyordu, burası çok büyük evlerin olduğu bir yer değildi, ama onun

öyleydi. İki katlı, ön verandalı, salıncak kancalı ama **s alıncak s ız**, gri kiremitli dış cephe kaplaması yaşlılıktan dökülüyordu. İki şeritli bir araba yolu evin arkasına kadar uzanıyordu, insanların Model T'leri sürdüğü günlerden kalma, otuzlu yılların tarzı. Garaj yolunun sonunda, arka tarafta küçük bir garaj yer alıyordu. Ford F-150'nin kasasında, hızlı bir kaçış için caddeye doğru çevrilmiş, eskimiş bir Harley softtail duruyordu; Ford'un tamponunda "Ölümden sonra hayat var mı? Bu kamyonu becerin ve öğrenin."

Rolvaag elinde bir fincan kahveyle kapıya geldi. Göbeği, kare şeklinde sarı dişleri ve göğsüne kadar inen gri sakalıyla ayı yapılı bir adam kapıyı açtı ve Virgil'e, "Seni tanıyorum. Nasılsın?" dedi.

"İyiyim. Grandfelt faili meçhul davası üzerinde çalışıyorum." Virgil Lucas'ı tanıştırdı ve Rolvaag, "Geri gel," dedi.

Onları ince bir ot ve çiğ tavuk eti tabakasıyla baharatlı içki kokan bir mutfaktan geçirdi, sakalı dışında kocasına benzeyen bir kadının yanından geçirdi; kadın ölü bir tavuğun kıcına bir şeyler dolduruyordu. "Peynir, polisler." dedi.

Lucas, "1920'den beri kimse böyle bir şey söylemedi," dedi.

"Evet, biliyorum. Naçizane özür dilerim," dedi boynunu bükmeden. Rolvaag, "Bu taraftan..." dedi.

Evin birinci katı biraz yırtık pırtık olsa da, dar bir merdivenin dibindeki bodrum katı tertemizdi ve havada asidik bir fotoğraf tamircisi kokusu vardı.

Bodrumun zemini orijinal betondan yükseltilmiş ve artık duvarlar ve tavanlar gibi gri, işlenmiş tahtalarla kaplanmıştı. Ana odaya siyah-beyaz fotoğraflar ve şehir manzaraları asılmış, iki bilgisayar ve üç yazıcı ile döşenmişti. En büyük yazıcı bir çekmeceli dolap büyüklüğündeydi. Üzerinde kırmızı ışık yanan bir kapıdan ıslak karanlık odaya geçiliyordu.

Rolvaag, "Film çok kötü değildi. Üzerinde yedi çekim vardı. Fuji Superia X-Tra 400. C-41, bu yüzden dijitalle dönüştürürken biraz sorun yaşadım. Yeni bir yazılım satın almak zorunda kaldım. O Fuji'yi Kanada'da buraya göre çok daha fazla görüyorsunuz. Çekimi yapan Kanadalı mıydı?"

"Hayır. Filmi nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Virgil.

"Yaptığım şey şuydu, onu geliştirdim, dijital bir kamerayla yedi çekimi kopyaladım. Onları stüdyomda sergiledim. Ve bazı dijital baskılar yaptım..."

Stüdyonun bir MacIntosh bilgisayar olduğu ortaya çıktı. Rolvaag bir iş koltuğuna çöktü, bazı tuşları tıkırdattı ve yedi kareyi getirdi. Üçünde Doris Grandfelt gülüyordu, her birinde farklı bir adam vardı, görünüşe göre barlarda. Diğer dördünde ise muhtemelen barların dışında, şehir sokaklarında iki farklı adam vardı.

Lucas ekrana bakarak, "Beş adam," dedi.

Virgil, "Beş tane ama ikisini teşhis etmek zor olur," dedi. "Yüzleri lapa gibi..."

Rolvaag, "Onları boktan bir ışıkta, boktan bir kamerayla, bir kaldırımda çekmiş," dedi. "Bar ışığı. O kırmızı neon her şeyi solduruyordu. Film iyiydi ama yirmi yıl sonra harika değildi. Makul olduğu kadar netleştirdim, daha fazla netleştirirsem artefaktlar oluşmaya başlıyor..."

Virgil, "Kırmızıyı pek göremiyorum..." dedi. Virgil yarım düzine açık hava dergisi için dijital fotoğraflar çekiyordu, ancak çalışmalarının hepsi doğal ışıkta, gündüz ve alacakaranlıkta yapılıyordu.

"Evet, kırmızı bir sorundu," dedi Rolvaag, Virgil'le konuşmak için ekrandan uzaklaşarak. "Photoshop'a girip bir katman ve biraz Kafkas rengi eklemeyi denedim ama berbat görünüyordu. Daha sonra yaptığım şey HSL panelini açmak ve kırmızıyı düşürmek oldu.

doğgunluğu sıfıra indirdim. Gürültü azaltmaya çok fazla basmak istemedim çünkü bu, gölgelerdeki mevcut ayrıntıyı ortadan kaldıracaktı. Biraz dağınık olsa da bunu korumak istedim..."

Daha çok Photoshop hakkında konuştular; Lucas'a "falan filan saçmalık falan filan gürültü falan filan..." gibi geldi.

Virgil hâlâ ekrana eğilmiş bir halde, "Önce orijinaline sonra da değiştirilmiş olanına bakarak çok iyi bir iş çıkardın," dedi. "Bir ders almalıyım."

"Hâlâ yüzünü o kadar iyi göremiyorum," dedi

Lucas. Rolvaag: "Elimizde kalan tek şey bu.

Hepsi bu kadar."

Virgil, "Şunu söylemeliyim ki, bu adamı sokakta yürürken görsek tanıyamayabiliriz," dedi. "Ama eğer kitlesel bir kaynak bulursak ve o zamanlar onu tanıyan biri varsa ve bağlam... Bahse girerim bazı isimler bulabiliriz."

"Belki," dedi Lucas.

Gerçek baskılar ekrandaki çekimlerden daha iyi değildi; Rolvaag hem değiştirilmemiş hem de temizlemeye çalıştığı çekimlerin setlerini eklemişti.

"Her neyse, elimizde üç iyi yüz var," dedi Lucas parmak izlerini incelerken. "Ve bunlar onun son randevularından bazıları, yani bu da bir şeydir."

"Bundan biraz daha fazlası var," dedi Virgil. "İşin ilginç kısmını kaçıırıyorsun."

Lucas görüntülere baktı, kaşlarını çattı ve "Ne?" diye sordu.

Virgil dış fotoğraflardan birine dokundu, arka planda bir arabanın dar bir dilimi görünüyordu. "Psikiyatristimizin ne dediğini hatırlıyor musun? Doktorun arabası hakkında? Bu tanıdık geliyor mu?"

Lucas tekrar baktı ve "Vay anasını," dedi.

"Bu sadece bir Porsche. Eski bir 911," dedi

Rolvaag. "Sadece bir Porsche," diye onayladı

Lucas.

—

R O L V A A G G A V E T H E M üç set baskı, orijinal negatiflerin bulunduğu cam kılıflı bir zarf ve bir USB bellek

dijital fotoğraflar. "Faturayı her zamanki gibi göndereceğim ve yazılımın fiyatını da eklemem gerekiyor," dedi. "Bu şeyle bir yere varabildiniz mi? Gerçek suç sitelerinden birine girdim, bazı şeyler ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

Merdivenlerden çıkarken bu konu hakkında konuştular ve üzüm soymakta olan Bayan Rolvaag'a veda ettiler.

Lucas kamyonun içinde, "Arabayı er ya da geç görürdüm," dedi.

"Evet, önümüzdeki ay gibi," dedi Virgil. "Dostum, Klink'in aramış olması mümkün mü? Porsche'si olan bir doktor mu?"

"Pek olası olmasa da mümkün," dedi Lucas. "Ama film rulosunun sonunda kaydedilen son randevularından biriydi... eğer gerçekten randevularsa."

"Asıl soru, şimdi ne yapacağız?" Virgil söyledi. "Fotoğrafları Jon'a verirsek ve o da ana ekibe iletirse, adamı asla bulamazlar. Elllerinde yeterli kaynak yok. Eğer fotoğrafları gerçek suçlulara verirsek, biz çarmıha gerilebiliriz ama onlar adamı bulabilir."

Lucas, "Bence Jon'u bir çatlağın içine itmeliyiz. Ona tek bir fotoğraf istediğimizi söyle. Ekip hepsine sahip olabilir ama Porsche fotoğrafını suçlulara biz sızdırırız. Bunu kabul edebilir."

"Ya yapmazsa?"

Lucas omuz silkti. "Yine de onlara vereceğiz. Bir avuç bürokratin canı cehenneme. Eğer bize sorun çıkarırlarsa valiyi aşağı indirip onlarla konuşmasını sağlarız."

"Peki ya vali bunu yapmazsa?"

"Lara'ya *onunla* konuşmasını söyleyeceğiz. Adam yüz dolarlık bir kampanya bağışı için çocuklarını bile satar."

Virgil başını salladı. "Bu gözlem Jon'un doğru kararı vermesine yardımcı olabilir, onu bu kadar zorlamamıza gerek kalmadan."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lucas.

B C A H E A D Q U A R T E R S'te Duncan'ı hiç zorlamak zorunda kalmadılar. Duncan, BCA'yı bu işin dışında tuttukları sürece ve anonim olarak yaptıkları sürece tüm fotoğrafları gerçek suçlulara verebileceklerini hemen kabul etti.

"Kahretsin, onlara vereceğim, Virgil'i bu işin tamamen dışında tutacağım," dedi Lucas. "Benim gerçek patronum Washington'da. Bunu asla duymayacak bile."

"Ne kadar da büyüksün," dedi Virgil. Duncan'a, "Direneceğini düşünmüştüm," dedi.

"Hayır. Bazılarının hoşuna gitmeyecek olsa bile onları serbest bırakmak mantıklı. Bu tam da kitle kaynaklı olmasını isteyebileceğiniz türden bir şey," dedi Duncan. "Suçlular bunu yapabileceklerini gösterdiler. Ayrıca suçu Lucas'ın üzerine atacağım."

Lucas Duncan'a, "Ben de Virgil'a senin eskiden söylendiği kadar kötü bir dedektif olmadığını söylüyordum," dedi. Virgil'e de, "Dahlia'yı arayalım," dedi.

—

T H E Y C A L L E D D A H L I A Blair, fotoğrafları asmayı hemen kabul etti.

Sonraki iki gün boyunca birkaç ihbar geldi ve Son fotoğraflardaki adamlardan ikisi, ama Porsche'si olan adam değil. Üçüncü gün.

Amanda Fisk yemek şirketine ödeme yapmak ya da onu öldürmek arasında gidip geliyordu. Yemekler fena değildi ama aromatik olana odaklanın: susam yağında sotelenmiş tavuk ciğeri? Somon füme crostini?

Ama adı Joyce olan yemekçi, yemekle ilgilenmek yerine daha çok eve ve Fisk'in evi satışa çıkarıp çıkarmayacağına odaklanmış görünüyordu. Fisk onu, Timothy'nin düştüğü pencereden dışarı baktığı yatak odası da dahil olmak üzere her iki kattaki her odada dolaşırken buldu. Tam olarak izinsiz girmiyordu, çünkü etrafta dolaşan bir sürü insan vardı ve Fisk, merdivenleri gösteren bir okla "Daha fazla banyo" yazan bir tabela asmıştı.

Joyce, "Burası... O...'nın olduğu yer mi?" diye bile sormuştu.

Fisk cevap vermekten kaçındı, bunun yerine "Fırında brie ısırmalarından bir tava daha var mı? Talep var gibi görünüyor."

Fisk kadının bir emlakçı aradığından şüphelenmeye başlamıştı; ama olsun, her yerde en az yüz kişi daha vardı -Timothy'nin muayenehanesinden, görevli olduğu hastanelerden, bölge savcılığından ve Fisk'in şüphelendiği, yemek için orada bulunan kapı kırıcılardan.

Çok da uzak olmayan bir gelecekte ağlamaklı bir methiye sunması beklenecekti ve buna hazırlanmıştı. Birkaç damla gözyaşı dökülebilir miydi? Bundan şüpheliydi ama buna bile hazırlıklıydı. Son dakikada banyoya gidip iki gözüne de Systane göz damlası damlatacak ve su dolu gözlerle

küçük zilini çalacağı oturma odasına doğru gözlerini kısarak ilerliyordu. Şanslıysa, Systane'in bir kısmı yanağından aşağı süzülürdü...

Bu arada, yas tutanlar, hepsi birden, tanımlanamayan DNA'lardan oluşan bir battaniyeyi yere seriyor, bir yandan da ağız dolusu ıspanak pufplarının arasından pişmanlıklarını mırıldanıyorlardı; yas tutmaları göstermelik görünüyordu, yemeleri ise o kadar değil.

Timothy, som gümüş vazosunun içinde hâlâ oradaydı. Kalabalık gider gitmez ve hava kararır kararmaz onu çitlerin üzerinden Belçika Malinois'inin bahçesine atmayı planlıyordu. Biri sorarsa, Mississippi'ye gitmişti ve orada lanet olası Jack Russel'larla birlikte aşırı büyümüş kıyılarda mutlu bir şekilde dolaşarak saatler geçirmişti.

"Timothy'de sevdiğim şey onun yaşama sevinciydi..."

Evet. Yaşam sevincini ve kötü Fransız aksanını alıp güneş görmeyen bir yere götürebilirsin.

Vazoya gelince, belki onu erittirebilirdi? Ama bu daha sonrası içindi. Şimdilik, dizlerine kadar uzanan lacivert bir elbise giymiş, iki dizi inci takmış, mümkün olduğunca çok insanın sandalyelere oturmasını, kapıları açmasını, Timothy'nin aletlerini kullanmasını istiyordu - aletler için düşük bir teklif almıştı ve teklif sahibi binadan ayrılmadan önce kabul edecekti.

Ve (henüz) gerçekten soracak kadar cahil olmayan insanlardan Timothy'nin 911'ine ve Range Rover'ına gözle görülür bir ilgi vardı. Bu insanlara, arabaları iyice temizledikten sonra aslında müsait olduklarını ima ediyordu.

Tüm bunlar zihninde rastgele yağmur damlaları gibi savrulurken, savcılık bürosundan bir grup savcının yanından geçti ve içlerinden birinin "...Doris Grandfelt tarafından çekilmiş bir sürü yeni fotoğraf, sözüm ona son randevuları..." dediğini duydu.

Ve düşündü *ki, Ne!*

Yemek servisi yapan Joyce unutulmuştu. Yüzlerce insanı evden kovamazdı, üstelik meze şişlerini bile zar zor kırmışlardı, ama umutsuzca gerçek suç alanlarına bakması gerekiyordu,

ve *şu anda*. Kütüphaneye geri döndü, dizüstü bilgisayarını aldı ve kendini misafir banyosuna kilitledi.

AnneCashInvestigations'da yeni fotoğraflar vardı. Fisk'in fotoğrafların dördündeki adamların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama beşinci fotoğraf...

Timothy. Ve Timothy'nin 1998 model Porsche'si, *şu* komik kuyruk kanadı olan. Fotoğraf iyi bir fotoğraf değildi, eski ve bulanıktı. Uzun boylu, ince yapılı, sivri burunlu, kel bir adamın blazer ceket ve pantolon kombinasyonuna benzeyen bir kıyafetle bir barın önündeki kaldırımda dururken çekilmiş bir fotoğrafı olabilirdi. Bir Porsche ile.

Diğer yandan, eğer onu o zamanlar tanıyorsan.

Klozetin üzerinde otururken bir şeyler yapılması gerektiğini düşündü. Ve aklına gelen tek şey, Doris Grandfelt'in katilini bulma ödülünün ortadan kaldırılmasıydı. Bildiği kadarıyla polisler davayı çözme konusunda hiçbir ilerleme kaydetmemişti. Gerçek suçlarla ilgilenen insanlar ise tamamen başka bir hikâyeydi.

Banyodan çıktıktan sonra Timothy hakkında Systane gözlü konuşmasını yaptı, Timothy'nin bakış açısından bazı güzel zamanları yeniden yaşadı, hatta birkaç kahkaha bile attı. Yemek şirketi ve kapı kırıcılar da dahil olmak üzere evi boşalttı ve kül vazosunu sonraya bıraktı.

Aklına köpekleri beslemesi gerektiği geldi ve besledi. Köpekler daha sonraya bırakılması gereken bir başka sorundu. Timothy'nin itleri ne kadar çok sevdiğini bilen çok fazla insan vardı, bu yüzden akıbetleri hakkında soru sorulmayana kadar o küçük piçleri yanında tutması gerekecekti. Mesela onları yoldan geçen bir köpek sever grubuna verebilirdi.

Ama Lara Grandfelt'in gitmesi gerekiyordu.

—

F I S K W A S T H O R O U G H L Y, yıllar boyunca savcı olarak dört düzine katili hapse göndermiş ve Timothy de dahil olmak üzere kendisi de altı kişiyi öldürmüştü olduğundan cinayet teorisi ve pratiği konusunda çok bilgilidir.

Onun kişisel öldürür dahil a on dört yaşında dokuzuncu sınıf öğrencisi, ayağı takıldı ve hareket halindeki bir kamyonun önüne itildi. Kız

Bir ağacın arkasından fırlayan sürücü, ona çarpmadan önce onu hiç görmediğini ve çarptıktan sonra bile neye çarptığından emin olmadığını söyledi.

Durup baktığında, Amanda Fisk'i ezilmiş okul arkadaşının cesedinin başında dehşete düşmüş bir halde buldu. Fisk polislere, kızın bir ağacın arkasından çıkmaya başladığını ve ayağının takılarak kaldırılma ve karşıdan gelen tekerleklerin altına düştüğünü söyledi.

Cenazede gerçekten gözyaşı dökmüştü. Genç kızın yasını tuttuğu için değil, kendisi için çok korktuğu için - bunu ne kadar kötü ve düşüncesizce yapmıştı. Eğer kız ölmemiş olsaydı, sırtındaki eli herkese anlatacaktı.

Ama ölmüştü; ve bu garip bir şekilde tatmin edici olmuştu.

Sonraki yıllarda Minnesota Üniversitesi'nde ve William Mitchell Hukuk Fakültesi'nde cinayet yöntemlerini analiz etmiş ve ikinci kadını öldürme zamanı geldiğinde her şeyi çözdüğünü düşünmüştü. Çözülmesi en zor cinayet türü, katilin görünmeden olay yerinden kaçtığı rastgele saldırılardı. Belirgin bir nedeni olan her cinayet sorun yaratırdı: polisler nedenleri severdi.

İkinci bir düşünce: bariz nedenler de yanıltıcı olabilir.

—

Fisk eğlence için adam öldürmezdi. Bu çok aptalcaydı. Ama William Mitchell'da çok güzel ve çok zeki bir sınıf arkadaşı olan Rose McCauley'in durumu gibi, onun açısından herhangi bir kazancın açık olmaması gerekiyordu. İkisinden biri en tepede olacaktı.

ve olasılıkları gerçekçi bir şekilde değerlendirdikten sonra, Fisk bu kişinin kendisi olmayacağından neredeyse emindi. En iyi kadın olmanın o zamanlar bir anlamı vardı.

McCauley'i karanlık bir gecede -Mitchell gece okuluna gidiyorlardı- bir yıkım alanında bulunduğu klasik bir kurşun boruyla öldürdü. Boruda karar kılmıştı çünkü McCauley'nin ölümü hızlı ve sessiz olacaktı.

Diğer kadın kaldırımında arabasına doğru yürürken McCauley'e çarptı. Fisk, ılık sonbahar akşamında sık bir gelin çelengi çalısının arkasından çıktı ve diğer kadına üç kez vurdu: bir kez yere düşürdü, emin olmak için iki kez kafatasını ezdi. McCauley'nin çantasını aldı - soygun, yanıltıcı sebep - içine kurşun boruyu koydu ve şimdi hepsi Mississippi'nin dibinde güvenle ikamet ediyordu.

Doris Grandfelt üçüncü ölümdü.

Dördüncü cinayet... onu düşünmemek daha iyi. Bu Fisk için bile aşırıya kaçmıştı ama eğlenceliydi. Sadece düşününce bile tereyağlı patlamış mısırın kokusunu alabiliyordu.

Fisk'in annesi beşinciydi.

Dinleyin: Babası 3M'deki dükkanında bir kadınla ilişki yaşadktan sonra anne ve babası boşanmıştı. Annesi bir daha hiç evlenmemişti ve boşanmadan on yıl sonra Fisk'in yaşlı büyükannesi ölmüş ve kızı Fisk'in annesine yüklü bir miras bırakmıştı.

O zamanlar altmışlı yaşlarında olan annesinin bu mülkü ve boşanma sırasında aldığı parayı ve evi, ilerleyen yaşlarında tüketmesi bir şekilde haksızlık gibi görünüyordu. Aslında annesi, sosyal medyanın ve yayın hizmetlerinin atıl bir hayranı olarak büyük ölçüde iyi bir hava israfıydı.

Aynı zamanda şeker hastası ve insüline bağımlı. Gece geç saatlerde içtiği bir fincan çaya karıştırdığı birkaç uyku hapi ve ardından aldığı aşırı doz insülin, iki mülkün Fisk'e doğru ilerlemesini sağladı.

Annesini düşünmedi. Hiç düşünmedi. Dolu bir Fidelity hesabı bağlamı dışında, düşünmesi gerektiği de hiç aklına gelmemişti.

Altıncısı Timoteos'tu.

—

L A R A G R A N D F E L T.

Sorun tam karşısındaydı: Gerçek suç meraklılarının araştırmasını o yürütüyordu ve şimdiye kadar bu araştırma

Doris Grandfelt cinayetindeki tek ipucu: bıçak, Timothy de dahil olmak üzere Grandfelt'in müşterilerinin fotoğrafları. Beş milyon dolarlık ödül paketi ortadan kaybolursa, gerçek suçlular da kaybolur diye düşündü.

Bundan tam olarak emin değildi. Ödülün bir şekilde Lara Grandfelt'in vasiyetine eklenmiş olması teorik olarak mümkündü. Ama Fisk bu fikrin kırklı yaşlarındaki Grandfelt'in aklına gelmeyeceğini düşünüyordu. İkizini kimin öldürdüğünü *bilmek* istiyordu. Kendisi öldükten sonra cinayetin çözülmesi bu arayışı tatmin etmezdi, dolayısıyla ödülü vasiyetine koymak aklına gelmezdi.

Grandfelt bunu vasiyetine yazmış olsa bile, vasiyetin yerine getirilmesi biraz zaman alacaktı. Fisk, cinayet soruşturmalarındaki hareketliliği hissedecek kadar çok cinayet soruşturmasıyla ilgilenmişti... bir soruşturmanın ilerlediğini ya da suya düştüğünü hissediyordu. Doris Grandfelt soruşturması sanki ivme kazanıyor, yokuş aşağı gidiyor gibiydi.

Geçici olarak bile olsa bunu durdurabilirse, biraz zaman kazanabilirse, Timothy'nin ölümünü geçmişe götürebilirse, bu çok önemli olabilirdi.

—

Fisk, M E M O R I A L hizmeti bittikten sonra evindeki ofisine gitti ve Grandfelt'i öldürmek için ihtiyaç duyacağı temel araştırmaya başladı. Bir savcı olarak, ehliyet dosyalarına rutin bilgisayar erişimi vardı ve Grandfelt'in ehliyet bilgilerini almaya gitti. Bu ona bir adres: Grandfelt, Minneapolis'teki lüks Lake of the Isles mahallesinde, gölün doğu yakası boyunca uzanan bir park yolunda yaşıyordu.

Büyükbabasının arabalarını da ona verdi: eski bir BMW spor araç ve gösterişli, kalp durduran siyah bir Jaguar üstü açık araba.

Google'dan göl kenarındaki evlerin ve arkalarındaki garaj ve park yerlerinin uydu görüntüsünü aldı. Otoparka erişim, su kenarındaki evlerin arkasından geçen bir sokaktan sağlanıyordu. Orada

Mahallenin her yerinde cadde üstü park yerleri vardı, yani arabayla yaklaşabilirdi. Bölgedeki park kısıtlamalarını kontrol etmesi gerekecekti. Uydu görüntüsünde gölün etrafında bir koşu parkuru olduğunu fark etti.

Kırk beş dakika içinde Grandfelt'in evine inandırıcı bir yaklaşım bulmuştu. Önce arabayla, sonra da yürüyerek keşif yapacaktı. Göl kenarındaki patikada koşuyormuş gibi yapacaktı. St. Paul'de yaşarken neden orada koşuyordu ki? Çünkü St. Paul'de koşmak onu korkutmaya başlamıştı. St. Paul'deki herhangi bir uzun koşu döngüsü onu bazı zorlu mahallelerden geçirecekti, yalnız bir kadın, yeni dul bir kadın. Çalıştığı için gündüzleri koşamıyordu.

Lake of the Isles sessiz, güzel ve çok ama çok güvenliydi.

Bu işe yarayacaktır, eğer mümkün olmayan bir şey olduysa ve polis tarafından kimlik kontrolü için durdurulduysa.

En büyük sorunu Minneapolis'te çok sayıda polis olmasıydı. Eğer bir alarm olursa, müdahale çok hızlı olacaktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bunu düşündü. Ya polisleri başka bir yere çekecek bir olay olursa?

"*Ateş mi?*" diye düşünmeden edemedi.

Yoksa bu çok mu iddialı oldu? Peki ya bir baskın? Gölün diğer tarafında, başka bir varlıklı mahallede bir baskın olsaydı, tüm yerel devriye arabaları içeri çekilirdi...

Bir yıl önce, fizik öğretmenini dövdüğünde on sekiz yaşından büyük, yani yasal bir yetişkin olduğunu düşünme gafletinde bulunan bir lise öğrencisine dava açmıştı. Sopalamak biraz vebalı bir şeydi: 911'i arayıp evde silahlı bir adam olduğunu, kendinizi bir dolaba kilitlediğinizi ama onun gelmekte olduğunu, kendi silahınız olduğunu haykırmak, adresi söylemek ve sonra... *Bang!* Silah sesi. Ve telefonu kapatın.

Yirmi dakika içinde SWAT ekibini ve bölgedeki diğer polisleri oraya gönderirsiniz.

Birini kolayca dövebilirdi, ama 911'i ararsa, ki bu kayıt altına alınırdı, o zaman dövdüğü kanıtlandığında

ve Lara Grandfelt'in SWAT çağrısıyla aynı anda öldürülmüş olarak bulunması, muhtemel Grandfelt katilinin kadın olduğu gerçeğini ortaya çıkaracaktır.

Arayanın bir erkek sesi gibi görünmesini sağlamanın bir yolu var mıydı?

Daha fazla çevrimiçi araştırma: evet, yapay zeka, söylemesini istediğiniz herhangi bir şeyi söyleyen bir erkek sesi gibi görünen bir şey yaratmayı mümkün kıldı, ancak duyduğu sesler gerçek gibi gelmiyordu. Dahası, sesler düzdü. Sesi paniklemiş gibi çıkarmanın bir yolunu bulamadı.

Bir sesin perdesini değiştirebilen, onu alçaltabilen uygulamalar da vardı, ancak duyduğu örnekler inandırıcı gelmiyordu.

Arama yapmak için de kullan-at telefon alması gerekiyordu. Bir savcı olarak kullan-at telefon satan yerlerin çoğunda ciddi kamera kayıtları olduğunu biliyordu. Telefon alırken kameralara yakalanmayı göze alamazdı.

—

YANGIN FİKRİ Kaba ama uygulanabilir bir fikir diye düşündü. Lake of the Isles mahallesinin tamamı eski ve ahşap evlerin oranı yüksekti. Cam bir sürahide bir galon benzin, fitil yerine bir bez ve ateşini yakardı. Eğer herhangi bir gürültü olursa

Yangına eşlik ederken, yangının kundaklama olduğu hemen belli olsaydı, kaçarken görülen herkes şüpheli olurdu. Eğer bir polis kimliğini kontrol etmek için onu durdurursa, o zaman işleyecek iki cinayeti olur.

Boş bir evi tespit etmek mümkün olabilir mi? Bunu nasıl yapardınız?

Emlak sitesi Zillow'a girdi ve Lake of the Isles mahallesindeki evlere bakmaya başladı. Çok sayıda satılık ev adayı vardı ve neredeyse hepsinin fotoğrafları eklenmişti.

Kısa sürede, sahiplerinin çoktan taşınmış olduğu boş görünen iki ev buldu. Google'da Sokak Görünümü'ne geçme

Haritalar, tatmin edici derecede eski ve ahşap göründüklerini gördü. Sirk çadırı gibi yanarlardı.

—

A B O U T T H E A C T U A L yaklaşım: bir kapı ziline basın ve Grandfelt cevap verdiğinde, ne? Onu vurmak mı? Ya cevap veren Grandfelt değilse? Ya giderek daha fazla insan gibi, Grandfelt'in de evini gören kameraları varsa? Ya komşuları da varsa?

Fisk ofis koltuğunda arkasına yaslandı ve yaklaşımı zihninden geçirdi, her adımı, yol boyunca olası tüm bubi tuzaklarını gözünde canlandırdı.

Ve az önce araştırdığı her şeyin bir fanteziden ibaret olduğu sonucuna vardı. Çok fazla polis. Çok fazla kamera. Çok fazla teşhir - iki ayrı suç, bir kundaklama ve bir cinayet? Saçmalık.

—

T H I N K I N G A B O U T I T, akşamları kendisinin neler yaptığını düşünüyordu... Bazen Timothy ile, ama çoğu zaman onsuz dışarı çıkıyordu. Süpermarkete giderdi, tenis oynardı, Mall of America'ya giderdi.

Grandfelt neden aynı şeyi yapmasın? İşten eve gelir, kendini kilitler ya da varsa kocasıyla dışarı çıkar mıydı? Yoksa tek başına bir yere mi giderdi?

Bunu en azından bazen yapardı, diye düşündü Fisk. Ve bu onun zayıf noktasıydı - arabasından gideceği yere doğru hareket etmek ve sonra arabaya geri dönmek.

Fisk, Grandfelt'in evinin etrafındaki cadde üstü park yerlerini çoktan not etmişti. Onu sokakta, evlerin arkasından geçen giriş yolunun karşısındaki bir noktada bekleyebilirdi.

Oradan, bir değişiklik olmadıysa, Grandfelt'in garajdan çıktığını görebilmesi gerekirdi, oradan da Fisk'in park halindeki arabasının yanından geçmesi g e r e k i r d i . Fisk arabada onunla birlikte biri olup olmadığını görebilecekti. Eğer yalnızsa, Fisk onu takip edebilirdi...

Hepsi çok gevşek, çok rastgele. Düşündüklerine dayanarak bir dava açmak zorunda kalsaydı, katil gerçekten suçüstü yakalanmadığı sürece bunu nasıl yapacağını bilemezdi. Karmaşık bir planlama olmazdı. Sadece vuruş olurdu.

Riskliydi ama riskten kaçınmanın bir yolu yoktu. Hiçbir şey yapmamak riskliydi ve risk her geçen gün daha da ciddileşiyordu.

Sandalyesinden kalktı, evin içinde dolaştı ve sonunda garaja çıktı. Timothy'nin aletlerini satın alan adam onları yanında götürmemiştir - hafta içinde onları almak için geri dönecekti. Timothy'nin tekerlekli alet sandığının çekmecelerinden birini açtı ve gözü hemen on beş inçlik bir şifreli anahtara takıldı.

Eline aldı ve ağırlaştırdı: mükemmeldi. Hukuk öğrencisini öldürdüğü geceye geri döndü. Aynı şey, ama daha iyi bir ağırlıkla.

Şimdi, Grandfelt işbirliği yapmak zorunda kalacaktı.

Grandfelt'in neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o web sitesinde bir şey görmüştü...

Anne Cash'in web sitesine gitti ve Grandfelt ile avukatlarının sabah programlarında ve CNN'de röportaj yaptıkları bir dizi video buldu. Kadını görebildiğinden emin olana kadar dört video izledi.

Pekala, bunu aldı. Sıradaki soru: Ne zaman?

Masasının üzerinde duran İngiliz anahtarına baktı. O gece olmazdı; bugün çok yorgundu. Yarın mı?

—

Plan yapmak için yirmi dört saati vardı, vinil eldivenler için mutfağa gitti, İngiliz anahtarını ve arabasının anahtarlarını aldı ve SL550'ye uyması için satın aldığı Mercedes SUV'una doğru yürüdü.

Mississippi'yi geçmek yirmi dakika sürdü. Orada Grandfelt'in evinin önünden geçerken gökyüzü hâlâ aydınlıktı ve Grandfelt'in evini kışkandığını hissetti. Paul'un en prestijli caddesinde bulunan kendi evi son derece güzeldi. Grandfelt'in evi

saçmaydı, yine de orada yaşamayı umursamazdı. İkiz Şehirlerin konut yığınının tam olarak zirvesinde olmasa da, yakındı.

Evi ve Grandfelt'in garajına giden sokağı tespit ettikten sonra, sokağı son bir kez daha turladı ve sokağın yarım blok aşağısındaki bir park yerine sıkıştı.

Ve bekledi, bekledi.

Ve o gece Grandfelt yerinde kaldı. Fisk saat onda eve gitti, hayal kırıklığına uğramıştı ve arabada çok uzun süre oturduğu için sırtı ağrıyordu.

(Ertesi gece:

Marcia Wise mutfağa gitti ve bir dizi araba anahtarı seçti. -Jaguar'ı seviyordu, üstü açıktı, yaz esintisi saçlarının arasından esiyordu ama Lara'nın onu kullanmasından gerçekten hoşlanmadığını biliyordu. Zekice, diye düşündü, ama bu bir statü meselesiydi. Lara patrondu; o ise yardımcısıydı.

Tereddüt etti, sonra tezgahın üzerindeki tahta kaseden BMW'nin anahtarlarını aldı. BMW, çoğunlukla kış sürüşleri ve Wise'ın ayak işleri için kullandıkları beş yıllık havasız bir SUV'du.

Tekrar tereddüt etti, sonra seslendi, "Jaguar'ı almamın bir sakıncası var mı? Güzel bir gece."

Beş saniye boyunca yanıt alamadı, sonra Grandfelt geri seslendi, "Hayır, devam et. Dikkatli ol."

"Yapacağım." Wise, Grandfelt'in sinirlendiğini anlayabiliyordu ama kendini çabuk toparladı. Grandfelt kütüphanede, yirminci yüzyılın başlarında yaşamış bir grup ressam olan Sekizler hakkında bir kitap okuyordu.

Wise kütüphaneye girdi, Grandfelt'i alnından öptü ve ekledi, "Başka bir şey istersen bana mesaj at."

"Geleceğim ama bir şey isteyeceğimi sanmıyorum," dedi Grandfelt. "Ben televizyon odasında olacağım, bir film bakacağım. Arabamı çizme."

"Ben dönene kadar filmi başlatma. Yarım saat. Alışveriş listesine biraz mısır ekleyeceğim..."

Grandfelt, "Gerçekten yapmamalısın," dedi, yani Bilge'nin gerçekten yapması gerektiği anlamına geliyordu, aynı zamanda ikisinin de birkaç kilo vermeye dayanabileceğini kabul ediyordu. On beş gibi. Ya da yirmi.

—

W I S E W E N T O U T garaja gitti, kapının kaldırma düğmesine bastı, pırıl pırıl siyah Jaguar iki koltuklu arabaya bindi, geri geri gitti ve arabanın üstünü indirdi. Marcia Wise zengin bir hayat yaşıyordu ama tek başına zengin değildi. Büyükbabası ona ancak arabasının limitini dolduracak kadar bir maaş veriyordu.

Sosyal Güvenlik katkısı, ancak ortak yaşamlarındaki diğer tüm masrafları da üstlendi. Wise'in tek başına bir yatırım hesabında yüz on yedi bin doları vardı ve hepsi bu kadardı.

Ev yok, araba yok, hiçbir şey yok. Grandfelt'ten bir yaş küçüktü ve kırklı yaşlarına doğru ilerliyorlardı. Eğer Grandfelt daha genç bir kadına aşık olursa... Wise bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu.

O da öyle yapmadı. Bunun yerine F-Type R75'in ara sokaktan caddeye inerken verdiği hafif, yılkavi hisse ve ardından üstü açık arabanın ona getirdiği özgürlük ve zenginlik hissine odaklandı.

Sokağın sonundan sola döndü ve labirent gibi bir yoldan on dakikadan daha kısa bir mesafedeki Whole Foods'a gitti. Süpermarketin otoparkında Chipotle, Caribou Coffee, Noodles & Company gibi başka franchise'lar da vardı. Otoparkın sonuna yakın bir yere ve uzak tarafa, muhtemelen sekiz fit yüksekliğinde beton bir duvara bakacak şekilde park etti. Bunu yaptı çünkü Jaguar'ın iki yanındaki boş alanları istiyordu. Üstü açık arabanın üstünü açtı ve elinde yeniden kullanılabilir bir market poşeti, arabanın ve evin anahtarlarını şingirdatarak dükkâna girdi.

—

T E N M I N U T E S DOKUZA DOĞRU, gökyüzünde hâlâ biraz ışık vardı ve caddenin batısına, Adalar Gölü'ne doğru bakıyordu. Fisk, Timothy'nin Range Rover'ında, sokağa bir gece önce olduğundan üç araba daha yakın park etmişti. Kendini huzursuz hissediyordu, tekrar bırakmaya hazırdı, geri dönecekti.

Eve. Sonra siyah Jaguar sokağın ağzında belirdi, durakladı ve gölden uzaklaşarak ona doğru döndü ve hızla geçti.

Fisk arabanın koltuğuna çöktü, gözleri sürücü tarafındaki camın hizasını ancak görebiliyordu. Beklediği fırsat ayağına gelmişti ama Grandfelt'in hemen arkasından ışıklı bir U dönüşü yapmakta tereddüt etti. Diğer kadının nereye gittiğine bağlı olarak bu riskli olabilirdi ama yapılması gerekiyordu. Akli bu konuda netti.

Grandfelt bir blok ötedeyken Fisk U dönüşü yaptı ve Grandfelt dur işaretine yaklaşırken arkasına düştü. Grandfelt sağa döndü ve Fisk onu takip etmeden önce bir iki dakika bekledi. Jaguar'ı kaybetmek zor olacaktı, en azından biraz ışık varken.

Fisk daha önce hiç kimseyi takip etmemişti, bir arabada bile, ama polis tanıklarla sık sık yaptığı temaslar ona bunun nasıl yapılacağı konusunda bazı fikirler vermişti. Polisler birini takip ettiğinde ve bu bir tutuklamayla sonuçlandığında, savunma avukatları her zaman polislerin takip ettikleri arabanın yapıcı görüşünü asla kaybetmediklerine dair yemin etmeleri konusunda ısrar ediyorlardı. Takip ettikleri kişiyi yanlışlıkla ve kazara kaybetmiş olamayacaklarını ve gerçek suçlu bir yan sokağa girerken, masum sanığın çok benzer arabasını takip etmiş olabileceklerini söylüyorlardı.

Fisk daha sonra polise gözetleme rutinlerini ve sanığın tam olarak nasıl izlendiğini anlatacaktı.

Yani bu onun için iyi oldu.

—

Eğer bu olmasaydı, Jaguar'ı takip etmekte hiç zorlanmazdı. Grandfelt ana caddelerde kaldı, arkadan gelen hiçbir şeye dikkat etmedi. Whole Foods'un otoparkına girdi ve dükkânın oldukça gerisine, kenara park etti.

Fisk yüksek sesle "Mükemmel," derken bir yandan da içini bir endişe kapladı. Bunu yapacaktı. Ama bunu yapmadan önce düşünmesi gereken başka şeyler de vardı.

Bir sonraki alışveriş alanına gitti, park etti, arabasından indi ve Chipotle'ın köşesine kadar yürüyüp kameraları aradı. Onları hemen fark etti ve kalbi sıkıştı: Büyükbabasının öldürüldüğü sırada Whole Foods'un otoparkında videoda olamazdı. Timothy'nin korkunç kazasından sonra olmazdı.

Ama bekle.

Kameralar -farklı yönlerde doğrultulmuş dört tane olabileceğini düşündü- yirmi ayak yüksekliğinde bir direğin üzerine yerleştirilmişti, alt kısmında bir pil kutusu vardı ve farklı yerlere taşınabilmesi için tekerlekler üzerine monte edilmişti. Ama park alanına dağılmış ağaçlar vardı. Çok uzun değillerdi ama yeterince uzun olduklarını düşündü. Hizalamaya baktı ve kameraların Grandfelt'in park ettiği alanı görememesinin mümkün, muhtemel olduğunu düşündü.

Kesin olarak öğrenmek riskli *olmayacaktı*. Planladığı gibi Grandfelt'in yanına park ederse, arabadan inip kameralara doğru bakabilirdi. Eğer onları görebiliyorsa -ve onlar da onu görebiliyorsa- oradan kolayca ayrılabilirdi. Grandfelt yaralanmadan eve dönerse, kimsenin videoya bakması için bir neden kalmazdı.

Bunu düşündü, dudağını çiğnedi, yavaşça arabasına doğru yürüdü ve Whole Foods'un otoparkına geri döndü, geri döndü, Grandfelt'in arabasına doğru sürdü ve Jaguar'ın sürücü tarafına park etti.

Dışarı çıkmadan kamera direğine doğru baktı ve hiçbir şey göremedi. Ne direği, ne de kameraları.

Ve tam beş dakika boyunca oturup etrafı izledi. İnsanların gelip gidişini izledi. Arabalarına doğru yürüdükleri yolları izledi.

Doğru yaparsa bu işi başarabileceğinden emin bir şekilde, yolcu koltuğunda tuttuğu İngiliz anahtarını aldı, sürücü koltuğundan indi, arabanın etrafında yürüdü ve Jaguar'ın yanındaki arka koltuğa oturdu. Kapıyı tam olarak kapatmadı, kapalı tuttu ama kilitlemedi. Kapıyı itip açtı, geri çekti ve tekrar yaptı.

Kapı hiç ses çıkarmadı.

On dakika sonra Grandfelt elinde market poşetiyle Whole Foods'tan çıktı. Fisk Range Rover'ın arka koltuğunda diz çökmüş, park yerini tarıyordu. Grandfelt gittikçe yaklaşıyordu ve Fisk Land Rover'ın D sütununun arkasında duruyordu, gözleri kamera direğine doğru tekrar tekrar gidip geliyordu ama asla bir ipucu bile yakalayamıyordu, olabildiğince görüş alanının dışındaydı.

Grandfelt Jaguar'ın yolcu tarafına gitti, kapıyı açtı, market poşetini yolcu tarafındaki zemine koydu ve arabanın etrafından dolaşarak sürücü tarafına doğru yürüdü. O bunu yaparken, Fisk Range Rover'ın arka koltuğuna iyice gömüldü.

Kafasını kaldırdığında Grandfelt'in Range Rover'ın camından geçtiğini gördü. Anahtarı sıkıca kavradı, tek ayağıyla kapıyı iterek açtı ve dışarı kaydı. Grandfelt Jaguar'ın kapısını açmış ve dar iç mekana girebilmek için bir ayağını dışarı uzatmıştı...

Grandfelt Fisk'i hiç görmemiş. Fisk, on sekiz inç uzunluğundaki çelik parçasıyla kafasının arkasına vurdu ve Grandfelt yıldırım çarpmış gibi yere düştü.

Fisk, şimdi kendini öldürmeye kaptırmış, ona tekrar vurdu, tekrar ve tekrar ve sonra, sert nefes **a l a r a k**, dişlerini göstererek, ihtiyacı olan herkesle dövüşmeye hazır, yarı döndü, yarı durdu, dikkatli bir aslan gibi etrafa baktı.

Alarm yok. Grandfelt yerde ölü yatıyordu. Fisk oturdu ve ayaklarını kullanarak diğer kadını Jaguar'ın altına itebildiği kadar itti. Bunu yaptıktan sonra Range Rover'ın etrafından dolaştı, anahtarı sürücü koltuğunda bu iş için bırakılmış nemli bir bezle sildi ve hem anahtarı hem de bezi bir çöp torbasına attı.

İki dakika sonra gitmişti. Hiç kamera görmedim.

—

L A R A G R A N D F E L T G O T, küresel ısınmayla ilgili bir belgesele takıldı ve diğer şeylerin yanı sıra, bir zamanlar katı permafrost olan çamura saplanmış bir kutup ayısını gösterdi. Bir noktada, şöyle bir baktı

saatine baktı: Wise gideli bir saat olmuştu. Whole Foods mağazası on dakika uzaklıktaydı.

Belgelele geri döndü ve saatine tekrar baktı. Neredeydi? Jaguar'la gezintiye mi çıkmıştı? Bilge'nin kaza geçirmiş olabileceğinden endişelenerek onu aradı ama cevap alamadı. On beş dakika sonra üç kez daha aradığında çok endişelenmişti ama tam olarak ne yapacağını bilmiyordu.

Whole Foods'u aradı ve sürpriz bir şekilde telefona cevap verildi. Telefona cevap veren kadına arkadaşı için endişelendiğini söyledi ve kadın Wise'ı arayacağını ve Jaguar için otoparkı kontrol edeceğini söyledi.

Aynı kadın tekrar aradı ve siyah ve parlak Jaguar'ın -plaka numarasını okudu- hala otoparkta durduğunu söyledi, ancak söyleyebildiği kadarıyla mağazada Grandfelt'in tarif ettiği kadına benzeyen kimse yoktu.

—

L U C A S T O O K T H E Grandfelt'ten telefon geldi. "Marcia ortadan kayboldu!" "Ne?"

Grandfelt olayların sırasını anlattı: Wise'ın Whole Foods, kadının geri dönmemesi, cevapsız telefon görüşmeleri, süpermarketin aranması ve cevap -araba hala otoparkta-.

"Orada bir restoran var mı?" Lucas sordu. "Bir şeyler yemek ya da bir şeyler içmek için gidebileceği bir yer?"

Grandfelt, "O içki içmez ve biz de film izleyip patlamış mısır yemeyi planlıyorduk," dedi. "Ben oraya gidiyorum."

"Hayır. Hayır. Lara, tüm kapı ve pencerelerinin kilitli olduğundan emin olmanı ve orada saklanmanı istiyorum," dedi Lucas. "Eğer gerçekten bir tehdit varsa, etrafta çaresizce dolaşmanı istemiyorum. Minneapolis polis teşkilatında iyi bir arkadaşım var, onu arayacağım, dükkâna birkaç polis gönderecek ve ben de oraya gideceğim. Çabucak orada olabilirim. Açığa çıkmayı istemiyorum."

Korku kalbini sıkıca kavradı: "Kapıları kilitleyip burada bekleyeceğim," dedi Grandfelt. "Onu aramaya devam edeceğim."

—

L U C A S G A V E W E A T H E R bir dakikalık bir açıklama yaptı ve arabasına yöneldi. Arabadayken, bir zamanlar cinayet masasında baş polis olan ve kamuoyunda büyük yankı uyandıran üç cinayet mahkumiyetinden sonra şimdi şef yardımcısı olan Margaret Trane'i aradı. Sorunu anlattı, yolda olduğunu söyledi ve mağazaya birkaç polis yönlendirmek için elinden geleni yapmasını istedi.

İlk Minneapolis polisi dokuz dakika sonra geldi. Devriye arabasından inip Jaguar'a doğru yürüdüler ve polislerden biri diğerine "Telefonun çalıyor mu?" diye sordu.

"Öyle olsaydı, 'Tiny Dancer' çalmazdı. Jaguar'ın altından mı geliyor?"

Lucas birkaç dakika sonra olay yerine vardığında, arabanın altındaki kadının kesinlikle ölmüş olduğu söylendi. Cinayet masası yoldaydı.

20

(Minneapolis sef yardımcısı ve Lucas'ın uzun süredir arkadaşlarından biri olan Margaret Trane, kot pantolon ve sweatshirt ile geldi,
Hatta

Arabanın altındaki telefon birkaç dakikada bir çalmaya devam ediyordu.

Lucas'ın telefonu da arabanın altındaki telefonla dönüşümlü olarak çalıyordu ama Lucas cevap vermedi.

"Gidip Lara'ya söylemelisin," dedi Lucas Trane'e. "Bunu yapmayacağım. Bu konuda berbatım."

"Birini bulacağım..."

"Bunu yapmalısın. Bir izlenim bırakacak kadar önemlisin," dedi Lucas. "Şef" diye ekledi.

"O zaman benimle geliyorsun."

"Ah..." Lucas ayaklarını sürüyordu ama sonunda başını salladı.

"Tamam."

"Bunun orijinal Grandfelt katili olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Trane, cinayet masası ve ilk gelen olay yeri inceleme ekiplerinin Jaguar'ın etrafında gezinmelerini izlerken sordu.

"Sanırım öyle," dedi Lucas. "Başka kim olabileceğini düşünemiyorum. Öyle ya da böyle, gerçek suç soruşturması bir tehdit haline geldi. Neden olduğunu bilmiyorum - eğer bunu bilseydim, kimi tehdit ettiğini de bilirdim."

"Flowers nerede?"

"Henüz onu aramadım. Gidip arayacağım. Siz şu üniversite kütüphanesinde öldürülen profesör davasında birlikte çalışmamış mıydınız?"

"Evet. Adamdan hoşlanıyorum. Çiçeklerden, profesörden değil." "Onu arayacağım. O zaman Lara'yla konuşalım."

—

V I R G I L W A S otelinde, romanı üzerinde çalışıyordu. Wise'ı duyunca çok şaşırdı. "Biz ne yaptık?"

"Suçlu olduğumuzu düşünmüyorum..."

"Ben de bilmiyorum. Demek istediğim, bunu karıştırmak için ne yaptık? Bir şeyler yapmış olmalıyız."

"Ben de tam Maggie Trane ile bu konuyu konuşuyordum.

Bilmiyorum." "Maggie bu işe nasıl karıştı?" Virgil sordu.

"Jaguar'a bakması için birkaç polis çağırması için onu aradım."

"İyi hamle. P e k â l â , Grandfelt'in evinde görüşürüz. Hâlâ giyinik durumdayım, beş dakika içinde buradan ayrılacağım."

—

L U C A S Ö L Ü M B İ L D İ R İ M L E R İ N E K A T I L M I Y O R D U ve bunu biliyordu. Kızdığına ya da üzüldüğünde çok huysuzlaşırdı ve bu bazen bir bildirim sırasında ortaya çıkar, "Evet, o öldü, üstesinden gel" hissi verirdi.

Trane çok daha iyiydi: açık sözlüydü ama sempati kanıyordu. Grandfelt'in kapısının zilini çaldıklarında Lucas taş verandanın yan tarafında bir perdenin hareket ettiğini gördü. Bir elini kaldırdı ve Grandfelt kapının kilidini açıp içeri girdi.

"Ben Margaret Trane, Minneapolis Şehri'nde polis şefi yardımcısıyım. Korkarım size kötü haberlerim var," dedi Trane, Lucas arka planda mutsuz bir şekilde gezinirken. "İçeri girebilir miyiz?"

Grandfelt kapıdan uzaklaşarak açık bıraktı ve "O öldü," dedi.

"Evet, öyle," dedi Trane içeri girerken.

"Ve Lucas bana kendisi söyleyemeyecek kadar korkaktı." Trane başını salladı: "Evet. Öyleydi."

"Ah, lanet olsun." Grandfelt gözyaşlarına boğuldu ve ellerini yüzüne götürerek onlardan uzaklaştı.

Lucas beceriksizce kapıdan içeri adım atıp arkasından kapatırken Trane onun yanına gidip bir kolunu omuzlarına doladı.

—

V I R G I L S H O W E Yirmi dakika sonra kalktıklarında, hepsi çok pişmiş oturma odasında oturuyordu. Büyükannenin yanındaki kanepede bir rulo tuvalet kâğıdı vardı ve ara sıra gelen ağlama nöbetleri sırasında gözlerini kurulamak için kâğıt mendilden pedler kullanıyordu.

Virgil de bildirimler konusunda iyiydi ve Trane'in yaptığı gibi Grandfelt'in omuzlarına dokundu, bunu yaparken rahatlatıcı polis klişeleri mırıldandı.

Bir saat boyunca Wise hakkında konuşmasını dinlediler ama sonra Grandfelt üç polis için en açık olan soruyu sordu: neden şimdi ve neden Wise?

Hepsi de Wise'ın Grandfelt'e benzediği ve Grandfelt'in arabasını kullandığı için öldürüldüğü konusunda hemfikirdi. Bu varsayımdan birkaç şey çıktı.

Katilin, Grandfelt'in adresini ve arabalarının marka ve modellerini veren bir veri tabanına erişimi vardı. Her şeyin mevcut olduğu tek yer DVS idi. Veri tabanı halka açık değildi, ancak doğru şifrelere sahip olan herkes için giriş kolaydı.

"Pek çok insan bunu yapıyor. Çoğunlukla polisler ve kamu çalışanları ve sanırım birkaç medya mensubu ve politikacı, yani bu da var," dedi Virgil.

Grandfelt: "Ya beni tanıyorlarsa, bu evde bulunmuşlarsa ve arabalarımı görmüşlerse?"

"Bu pek mümkün değil," dedi Trane. "Marcia size çok benziyordu. Ama ikinizden biriyle gerçekten yüz yüze karşılaşmış olsalardı, ona saldırmazlardı. Arabadaki market poşeti yüzünden Whole Foods'a gittiğini biliyoruz. Bu da onu izleyenlerin onu iyi gördükleri ve yine de ona saldırdıkları anlamına geliyor. Bu da sizi gerçekten tanımadıklarını, ama size olan güvenlerine dayanarak hareket ettiklerini gösteriyor.

adresiniz ve otomobiliniz ve benzerlik. Evinizi izlediler ve Jaguar'ı takip ettiler."

"Kulağa biraz polis gibi geliyor," dedi Lucas. "DVS'ye erişimi var ve kendini ele vermeden onu takip edebilir."

Trane, "Dükkânın çevresinde bulabildiğimiz her kameradan görüntü alıyoruz, belki bir şeyler çıkar" dedi. "Katilin arabaya nasıl yaklaştığını henüz tam olarak bilmiyoruz."

Lucas, "Onu takip edebilmesi için kendine ait bir arabası olması gerekir," dedi. "Belki de dükkânda katili ya da arabasını gören tanıklar vardı..."

"Belki," dedi Trane. "Hayatım üzerine bahse girmezdim. Karanlık ve hangi arabayı aradığımıza ya da onu kimin görmüş olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok."

Virgil, "Eğer bir neden arıyorsak, katilin tüm bu ödül durumunu karmaşık hale getirmeye çalıştığını söyleyebilirim," dedi. "Eğer seni öldürseydi..." Grandfelt'e baktı. "...Ödül teklifinin havada kalacağını düşünürdüm. Özellikle de varisleriniz buna karşı çıkarsa."

Grandfelt, "Mirasçılarım ailem ve birkaç kâr amacı gütmeyen kuruluş," dedi. "Ailem de Doris'in katilini bulmayı en az benim kadar istiyor."

"Yine de..."

"Bu iyi bir nokta Virgie," dedi Trane. "Eğer bu bir sebep olmasaydı çok şaşıırırdım."

"Bunun rastgele bir cinayet olma ihtimali nedir?" Grandfelt sordu.

"Yaklaşık sıfır," dedi Trane. "Çantası arabanın altında, sadece bir kez değil, birkaç kez vurulmuş. Bunu her kim yaptıysa onu öldürmek için oradaymış, soymak için değil."

Lucas Grandfelt'e, "Olay yerinde Şef Trane ve Virgil'le biraz konuştum ve bu gerçek suç olayı, ödül olayı sırasında katili harekete geçiren bir şey yaptığımız konusunda hemfikir olduk. Biz onun için bir tehdidiz. Onun fotoğraflarını yayınladığımızdan şüpheleniyoruz..."

"Onları gördüm," dedi Grandfelt. "Bana hiçbir şey ifade etmediler."

Lucas, "Umarız birileri için bir anlam ifade ederler ve bizi ararlar," dedi. "Çünkü katil için bir anlam ifade ettiklerini düşünüyoruz. Bunun ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Trane, "Tüm televizyon kanallarında lobi yapmayı, fotoğrafları her haber programına çıkarmayı ve sürekli gündemde tutmayı planlıyorum," dedi. "Eğer katil fotoğraflardan endişe ediyorsa, birilerinin onu tanıyabileceğinden endişe ediyor demektir."

Grandfelt: "Büyük kanalları arayabilirim. Fotoğrafları gösteren ve ödül hakkında konuşan reklamlar satın alabilirim."

Trane, "Bu yardımcı olabilir ama pahalıya mal olur," dedi. "Eğer bunu yaparsanız, ücretli zamanın yanı sıra ekstra haber zamanı için de baskı yapmalısınız."

"Bunu yapabilirim," dedi Grandfelt. "Ben zaten beş milyon dolar için bu işin içindeyim..."

—

T H E Y A L L O O K E D birbirlerine baktılar: burada işleri bitmişti. Sonra Grandfelt aniden tekrar ağlamaya başladı, gözlerini tuvalet kağıdıyla sildi ve Trane, Lucas ve Virgil'e, "Ben bir süre burada takılacağım. Gece boyunca ön tarafa birkaç polis yerleştireceğim."

Virgil ve Lucas ayağa kalktılar ve Virgil Grandfelt'e, "Arkadaşın için çok üzgünüz," dedi, yüksek sesle söylendiğinde kulağa aptalca geliyordu ama Lucas başını salladı: ellerinde olan tek şey buydu.

—

Virgil, "Doktor, doktor, bana haberleri ver..." dedi.

Lucas, "Bu davanın bir şaka olacağını düşünmüştüm," dedi. "Ben artık gülmüyorum."

"Bu katil. Doris'i öldürdüğünü biliyoruz, Wise'ı öldürdüğü de neredeyse kesin. Sadece bu ikisi mi? Yoksa seri katil mi? Onlardan bir sürü var mı?"

Lucas, "Otele döndüğünde bizim gerçek suçlulara bir not bırak. Yarın onları tekrar bir araya getirelim. Bizim için yapabilecekleri başka şeyler de var. Eve gidip bir liste yapacağım."

"Nerede buluşacağız? Saat kaçta?"

"Başladığımız yere ne dersin? Benim evimde. Saat 11'de."

—

Lucas eve döndüğünde yatmaya hazırdı. Neredeyse her sabah ameliyata girerdi ve hastaneler erken başlardı. Kafasını buzdolabına soktu, elinde tekli peynir paketiyle çıktı ve plastiği sıyrırken ona Bilge'den bahsetti. peynirin ambalajını çıkardı. "Yine de bir kadın olabilir, sanırım, ama hırpalanmış. Bunun daha çok bir erkeğin yapabileceği bir şey olduğunu kendiniz söylediniz."

Weather, "Kırk altmışa kadar geri çekileceğim, kadın adam," dedi.

"Tamam, bir süre uyanık olacağım," dedi ona. "Bu iş biraz karışık. Konuşmayı bırakıp düşünmeye başlamalıyım."

"Elinizde bir şey var mı?" Weather sordu.

"Ben de bunu düşünüyor olacağım. Var ama hepsi parça parça. Onlarla ne yapacağımızı bulmaya çalışıyorum."

"Bir bulmaca. Bulmacalarda iyisin."

Ona iyi geceler öpücünü verdi ve merdivenlerden çıkıp yatak odasına gitti. Lucas bir bira aldı, çalışma odasına taşıdı, en sevdiği sandalyesine oturup birkaç dakika boş televizyon ekranına baktı, sonra kalkıp bir bloknot ve kalem buldu ve listesine başladı.

- Shrink Klink haklı olabilir mi? Katil bir doktor ya da başka bir sağlık çalışanı mıydı? Porsche kullanıyor muydu?
- Doris öldürüldüğünde BCA'nın elinde Arı müşterilerinin bir listesi var. Listede kaç doktor var? DVS dosyaları Grandfelt'in cinayetine kadar uzanıyor mu? Porsche 911'ler mi?

- Twin Cities'de işlenen şu tuhaf cinayetlerle ilgili araştırmalar nasıl gidiyor? Makul bir nedeni olmayan, katilin hiçbir ipucu bırakmadığı cinayetlerde çılgınlık var gibi görünüyordu.
Grandfelt cinayeti ile şimdiki zaman arasında kurbanı bıçakladığında ya da sopayla dövdüğünde?
- Elimizde 2000 yılı vergisi ile ilgili bir şey var mı? Cesedin bulunduğu parkın etrafındaki mahallenin tahsildar veya eksper listeleri? Bee çalışanlarından bir iz var mı?
- Bee'den Cory Donner ile konuşun. Bıçak kırmızı tuğlada bilenmiş. Eğer cinayet orada işlendiyse, katil bıçağı orada bilemiş olmalı ve bu da tuğlada iz bırakmış olmalı. Yara izlerini bulabilirler mi? Eğer öyleyse, tam olarak nerede?

Lucas listeyi düşünerek birkaç dakika geçirdi. İnce bir liste olduğunu düşündü. Listedeki hiçbir şey tek bir kişiyi kesin olarak belirleyemezdi. Grandfelt'le seks yapan son kişinin DNA'sı ellerindeydi ama soruşturma dosyalarına baktıktan sonra DNA'nın gerçekten katile ait olup olmadığı konusunda giderek daha fazla şüpheye düşüyordu.

Yine de DNA vericisini bulabilirlerse, seks ve cinayet zaman olarak birbirine çok yakın olduğu için katil hakkında bir ipucu elde edebilirler.

—

F R O M H I S H O T E L room, Virgil kendileri için online araştırma yapan altı gerçek suç blogu sahibine davetiye gönderdi. İçlerinden ikisi dakikalar içinde geri döndü - bütün gece çalışıyorlardı, diye düşündü Virgil, bu onların rutini olabilirdi.

Ertesi sabah, normalde tropik bölgelere özgü bir sağanak fırtınayla sokakları döverken, altı gerçek suçlu yanlarında kahve, çay ve kola şişeleri getirerek Lucas'ın evine yerleşti. Virgil davete Michelle Cornell'i de dahil etmişti ve o da bir yığın sarı

Hukuk bürosunun ofis malzemeleri dolabından aldığı yasal bloknotları ve bir tutam tükenmez kalemı herkese dağıttı.

Anne Cash, "Bu beş milyonla mı ilgili?" diye sorarak söze başladı.

"Şey, hayır, tam olarak değil ama sanırım her şey yolunda giderse olabilir," dedi Lucas. "Lara Grandfelt'in asistanının dün gece öldürüldüğünü söyleyerek başlayayım, görünüşe göre Grandfelt'in kendisiyle karıştırıldıktan sonra."

Altı gerçek suçlunun üçü aynı anda "Ne!" diye bağırdı.

"Bunu daha sonra yayınlatabilirsiniz," dedi Lucas. "Henüz TV haber kanallarında yok, bu yüzden haberlerle dayak yemiyorsun ama öğleden sonra TV'de olacak. Önce sen öğreneceksin, o yüzden ben sana biraz daha bilgi verirken biraz sakinleşelim."

Sally Bulholtz, "Ama bu inanılmaz," dedi.

"Trajik bir durum," dedi Virgil. "O kadın yanlışlıkla öldü. Ölene kadar dövülmüş."

"Bu nerede-"

"Seni sonra bilgilendiririz, tamam mı?" dedi Lucas. "Şu anda burada olmamızın sebebi sizden biraz daha yardıma ihtiyacımız olması. Eğer bize yardım ederseniz, bunun için övgü alabilirsiniz."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Karen Moss. Başında farklı bir tenis şapkası vardı, bu şapkada "Kiss My Ace" yazıyordu ve yazının altında sarı bir tenis topu vardı.

Mary Albanese, "Bize çabuk söyleyin, cinayeti siteme almak istiyorum," dedi.

"Sizden hiç iyi bir şey alamadık," dedi Lucas. "Baskıyı artırmanız gerekiyor."

Ruby Weitz, "Bize verdiğiniz her şey çok dayanıksızdı... çok belirsizdi," dedi. "Bu emlak vergisi kayıtlarını düzenlemeye çalışan birkaç arkadaşım var, ancak yüzlerce farklı mal sahibi ve alıp satan insanlar var... Bu bir karmaşa ve gerçekten ne aradığımızı bilmiyoruz."

Bulholtz, "2000 yılı doktorlarının listesini tabipler birliğinden aldım ama listede yirmi bin isim var," dedi. "Onlarla ne yapabileceğimi bilmiyorum. On bin kadar da tıbbi tipte personel var: diş hekimleri, eczacılar gibi, hemşireleri saymıyorum."

Lucas, "Bu sabah daha açıklayıcı olacağız," dedi. "Önümüzdeki bir iki gün içinde Virgil size Doris Grandfelt öldürüldüğü sırada Bee Muhasebe'nin tüm müşterilerinin bir listesini gönderecek. Bee şu anda BCA için bu bilgileri derliyor ve bizim de listeye erişimimiz olacak. Görünüşe göre birkaç bin isim olacak. Hangilerinin doktor olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Katilin bir doktor olduğunu mu düşünüyorsun?" Cash ağzından kaçırdı. "Bunu asabilir miyiz?"

"Lütfen, henüz değil," dedi Lucas.

"Marcia Wise cinayeti gibi iyi olaylarda size erken fırsat veriyoruz. Bu konuda diğer tüm gerçek suç sitelerini geçebileceksiniz. Bazı şeyler hakkında sizinle altı kez konuşacağız, ancak **bunları** gizli tutmanız gerekiyor," dedi Virgil. "Eğer yapmazsanız, dışarıda kalırsınız. Sizinle bir daha konuşmayız."

"Doktorları ayırmamız gerekiyor," dedi Lucas. "Ve tıp mesleğinden sayılabileceğini düşündüğünüz diğer herkesi. Dişçiler mi? Her neyse. Hangi doktorların Porsche 911 kullandığını görmek için bu isimleri DVS kayıtlarıyla karşılaştırmamız gerekiyor."

Dahlia Blair, "Bunların neye benzediğini bile bilmiyorum," dedi.

Lucas, "İnternette bakabilirsiniz ama buna gerek yok, sadece kayıtlara bakmanız ve Porsche yazıp yazmadığına bakmanız yeterli," dedi. "Bu sabah erkenden DVS'nin başındaki kişiyle konuştum. 2000 yılı civarındaki tüm Porsche kayıtlarının çıktısını almak için ne yapabileceklerine bakıyorlar. Bunlardan birkaç yüz tane olacak."

"Yani bizden binlerce kişilik listeleri yüzlerce kişilik listelerle karşılaştırmamızı istiyorsunuz. Bunun ne kadar süreceğini biliyor musunuz?" Cash sordu.

"Umarım çok uzun sürmez," dedi Lucas. "Arı müşterilerin arasından doktor olanları ayırmanı ve bunları Porsche sahiplerinin alfabetik listesiyle karşılaştırmayı istiyorum. Listeleri aldıktan sonra her şey yoluna girecek."

"Ama bizden Bee'deki binlerce isim arasından birkaç düzine doktoru ayıklamamızı istiyorsunuz, işin zor kısmı bu olacak."

"Evet, bu doğru," dedi Lucas. "Ama biz de bu yüzden sana geldik. -Bunu yapacak gücün var."

"Başka bir şey var mı?" Cash sordu.

"Evet. Senden *Star-Tribune*'de yayınlanan metro bölgesindeki cinayetlere bakmanı istedik. Nasıl gidiyor?"

Albanese, "Grubum bu konuyu inceliyor," dedi. "Şu ana kadar sizin kriterlerinizi karşılayan çok fazla kişi yok ama bazıları var. Onları göndereceğim. Biz 1990'da başladık ve 2012'ye kadar geldik. Sorun şu ki, Minneapolis dışındaki cinayetlerle ilgili raporlama zayıf olabiliyor. Elimizde isimler, adresler ve benzeri şeyler var ama kişi bıçaklanmamış ya da vurulmamışsa her zaman tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

"Şimdiye kadar kaç vaka oldu?" Virgil sordu.

"Şüpheli olanları da dahil edersek -bunları işaretledik- yirmi iki yılda kırk iki tane var. Özellikle iyi olduğunu düşündüklerimizden ise on iki tane var."

"Onları Virgil'e gönder," dedi Lucas. "İkiz Şehirlerde kaçınızın... asistanı, iş arkadaşı ya da her ne diyorsanız, var?"

Altı kişi olduklarında şehirde sekiz ortakları vardı. Moss:

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Bee'nin CEO'suyla konuşacağım. Ofislerine bir grup insan göndermek ve kırmızı tuğla duvarlı tüm ofislerde elleri ve dizleri üzerine çöküp bileme izleri aramalarını sağlamak istiyorum. Bileme izleri."

Kadınlar birbirlerine baktı ve Weitz "Bunu yaparken onları filme alabilir miyiz?" diye sordu.

"Umurumda değil," dedi Lucas. "Öyle ya da böyle ortaya çıkacak. Eğer bir şey bulurlarsa geri çekilip hemen beni arasınlar, biz de oraya birkaç CSI elemanı gönderelim. Ama ben CEO'yla konuşup sana izin verene kadar hiçbir şey yapma."

Moss: "Arkadaşlarımdan bunu yapmalarını isteyebilirim..."

Başka neler yapılabileceği hakkında konuştular, tartıştılar ve spekülasyonlar yaptılar, sonra Lucas onları araştırma konusunda daha ciddi olmaya itti.

Cash, "Evet, zorlayacağız ama bu oldukça sıkıcı bir iş," dedi.

Cornell, "Adamı yakalayana kadar oldukça sıkıcı" dedi. "O zaman beş alarmlı bir yangın olacak. Dünyanın en ünlü gerçek suç blogcuları olacaksınız."

Toplantı dağılırken Blair sordu: "Marcia Wise cinayetini yayınlayabilir miyiz? Bize ne olduğunu ve nasıl öğrendiğini anlat."

Lucas onlara bazı ayrıntılar verdi, bunların kendisine ya da Virgil'e atfedilmemesini istedi ve hepsi aceleyle oradan ayrıldı.

(Gerçek suçlular gittikten sonra, Lucas ve Virgil bardakları alıp mutfağa taşındılar. Cornell, o sırada aceleyle onları takip etti ve "Parmaklarınızın üzerine oturup iadelerin gelmesini mi bekleyeceksiniz?" diye sordu.

"Ateşin içinde birkaç demirimiz var," dedi Virgil. "Onlar hakkında konuşmak istemiyoruz, alınmayın."

Cornell, "Eğer bana onlardan bahsetmeyecekseniz, yasal defterlerimi geri istiyorum," dedi. "Ve kalemlerimi."

Cornell gittiğinde Lucas, "Ateşte ne demirlerimiz var?" diye sordu.

"Bize Jepson hakkında bilgi veren adam. Bir not bırakıp bizi aramasını sağlamalıyız ve Jepson'la doktorlar hakkında tekrar konuşmalıyız. Bunu şimdiye kadar yapmalıydık ama koşturup durduk."

"Doris'in müşterileri olarak belirlediğimiz herkesle konuşmalı ve doktorlar hakkında bilgi almalıyız."

Virgil, "Tabii ki doktor meselesine biraz fazla odaklanmış olabiliriz," dedi.

"Bunu biliyorum ama elimizde başka ne var? Maggie ile konuşmalıyım, bakalım Minneapolis'tekiler bir şey bulabilmiş mi?"

"Bir plaka iyi olurdu," dedi Virgil.

Lucas kaşlarını çattı: "Bir tane bulabileceğimizi sanmıyorum. Doris'in öldürülme şekli, Marcia Wise'in öldürülme şekli -hızlı, etkili, acımasız, ondan hiçbir iz yok. Katil aptal değil."

"Haklısın. Ben Dahlia Blair'e bir not gönderip onun da Koca Dave'e bir not yazmasını sağlarken bunu bir düşün."

—

V I L L E V I R G I L W A S iPad'inde bir şeyler yazarken Lucas'ın telefonu çaldı. Çıkarıp ekrana baktı: "Michelle Cornell."

"Neden arıyor ki? Muhtemelen hâlâ garaj yolunda oturuyordur."

"Belki de telefona cevap verip öğrenmeliyim." Telefonu açtı ve Cornell "Sizin için bir şeyimiz var" dedi.

"Öyle mi?"

"Küçük sitelerden birinin sahibi, kendisi toplantıda değildi, Phyllis Binley, birkaç dakika önce çılgın bir telefon aldı. Farmington'daki okurlarından birinin, babasının Porsche'si olan adamı tanıdığını söylediğini aktardı. Phyllis ödülünden pay almak için teklif vermek istemiş."

"Vay canına. Bu ciddi bir şey," dedi Lucas. "Arayan kadın kimdi?"

"Hepsini geri götürdüğüm sarı kağıtlardan birine yazdım. Kalemlerden biriyle."

"Michelle..."

"Adı Rochelle Green. Farmington'da Walnut Caddesi'nde yaşıyor... Bunu yazabileceğiniz sarı bir defteriniz var mı?"

Lucas adresi aldı ve "Rochelle buralarda olacak mı?" diye sordu.

"Öyle diyor. Babasına bakıcılık yaptığını söylüyor," dedi Cornell.

"Uh-oh."

Cornell, "Evet, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kontrol etmek istersiniz diye düşündüm," dedi.

"Var," dedi Lucas. "Oraya doğru gideceğiz."

Telefonu kapattıktan sonra Virgil'e, "Şehirlerin güneyindeki her şeyi biliyorsun. Farmington buradan ne kadar uzakta?"

Virgil: "Eğer ben sürüyorsam, yarım saat, belki biraz daha fazla." "Sen kullanıyorsun."

—

L O T T A C O R N , A N D A Burası Oklahoma değil de Minnesota olsa da, mısır bir filin gözünden daha yüksekti ve soya fasulyesi de iyi görünüyordu. Farmington'a inen 3 numaralı otoyol, ağaçlarla kaplı ve genellikle geniş aralıklı çiftlik evlerinin bulunduğu çiftlik arazisinden geçiyordu.

yarısı boyasız çelik silolarla çevriliydi. Bulutlu gökyüzünden hafif bir yağmur çiselemeye devam ediyordu; geçtikleri dereler aşırı yüklüydü ve bazı tarlalar kesinlikle ıslaktı.

Virgil, "Burası ıslak ama çiftlikteki evimizde, Minnesota Nehri'ni yılın bu zamanında hiç bu kadar yüksek görmemiştim," dedi.

"Uh-huh. Bana biraz daha kırsal kesimden bahset, çok ilgimi çekti." "Sohbet ediyoruz," dedi Virgil.

Yolun kenarında daha fazla bina belirmeye başladı ve Virgil, "Öğle yemeği yemedik. Kasabaya varmadan hemen önce bir Dairy Queen var. Çikolatalı dondurma yiyebilirim."

"Sen sürüyorsun."

"Zekice. Külâh istiyorsun ama durma sorumluluğunu a l m a k istemiyorsun."

—

DQ'da hemen yedikleri sosisli sandviçleri ve ardından Virgil'inki çikolata kaplı, Lucas'ınki değil, vanilyalı külâhları aldılar. Virgil'in navigasyon uygulamasını Spruce Sokağı'na kadar takip ettiler ve sonra külâhını yaladığı ve dikkatini vermediği için Walnut Sokağı'nı geçip Locust Sokağı'na gittiler ve sonra bloğun etrafından dolaşıp Green'in evini gördükleri Walnut'a geri döndüler.

Kasabanın çoğunda savaş öncesi dönemden kalma eski evler varken, Walnut daha yeniydi; muhtemelen ellili ya da altmışlı yıllardan kalma, iki arabalık garajları olan, birçoğu alüminyum ya da vinil dış cephe kaplamasıyla yeniden kaplanacak kadar eski, çoğunlukla taba rengi, gri, bej, kahverengi ya da mavi. Sokağın her iki tarafında da kaldırımlar ve ağaçlar vardı.

kaldırım ile cadde arasındaki eşikten büyüyen evlerden daha genç görünüyordu.

Evin dışında bir dakika daha oturup külahları bitirdiler, külah ambalajlarını ve peçeteleri arka koltuğun zeminine attılar. Sonra çiseleyen yağmurda aceleyle Green'in evine gidip kapıyı çaldılar.

Green kapıya geldi ve dışarı bakmadan açtı. Virgil BCA kimliğini kaldırdı ve "Bayan Green. Ben Suçluları Yakalama Bürosu'ndan Ajan Flowers ve ortağım da ABD Şerifi Lucas Davenport."

Gülümseyerek kapıyı itti ve "Siz ikiniz sadece meyvelersiniz. Tanrım, saatlerce haber alacağımı sanmıyordum, günler geçse bile şaşırmazdım. İçeri gelin, içeri gelin, babam verandada, oturmayı sevdiği yerde. Sana bir Dr Pepper ya da kahve getireyim mi?"

Reddettiler ve evin içinde onu takip ettiler, notalarla dolu bir konsol organın, iki La-Z-Boy koltuğa bakan aşırı doldurulmuş bir kanepenin ve aralarında bir sehpanın yanından geçtiler. Duvardaki resimler, Vietnam dönemi üniformalarına benzeyen iki genç asker de dahil olmak üzere, yaşlılıktan sararmış aile portrelerine uzanıyordu.

Virgil, Green'in muhtemelen altmışlı yaşlarının sonunda ya da yetmişli yaşlarının başında olduğunu düşündü; üzerinde mavi bir bluz, açık mavi bir pantolon ve sandaletler vardı. Saçları bir zamanlar arı kovani denilebilecek türdendi, ancak daha alçaktı ve inanılmaz derecede kırmızımsı mordu.

Dedi ki, "Babam oldukça zayıfladı. Doksan iki yaşında ve seksen sekiz ya da seksen dokuz yaşına kadar çok zeki biriydi. Seksen beş yaşına kadar kendi başına araba kullandı. Televizyon izlerken spor arabalı adamın resmini görmüş ve şöyle demiş: 'O adamı tanıyorum, arabalı olanı. Helen'i ameliyat eden oydu. Bazen kendini toparlayabiliyor ve bu sabah da bir süre öyle kaldı. Uyuyordu, şimdi nasıl bilmiyorum."

Virgil onu yavaşlatmak için Lucas'ın ceketinin kolunu tuttu ve "Helen kim?" diye sordu.

"Helen onun kız kardeşıydı. Bir bakayım, sekiz, hayır, yedi yıl önce, Ralph'ten bir yıl sonra öldü. Ralph onun kocasıydı. Helen yetmişli yaşlarındayken göğüs kanserine yakalanmıştı ama erken teşhis edildi ve iyileşti. Felç geçirerek öldü. Babamdan bir yaş büyüktü."

"Helen'in doktorunun kim olduğunu biliyor musun?" Lucas sordu.

"Hayır, tanımıyorum. Onu çok iyi tanımıyordum. Ben çocukken burada, Farmington'da hiç yaşamadı. O hastalandığında ben kocamla Fairmont'ta yaşıyordum. Helen kansere yakalandığında boşandık. Onun sorunlarıyla pek ilgilenmedim çünkü babam iyileşeceğini söylemişti ve benim de kendi sorunlarım vardı."

"Gidip babanla konuşalım," dedi Virgil.

Hemen hareket etmedi ama "Seni uyarmalıyım, babam biraz pis kokabilir. Yarım saat önce altını değiştirdim ama bağırsaklarını kontrol edemiyor ve her an bırakabilir."

"Sorun değil. Gidip konuşalım," dedi Lucas. "Adı ne onun?"

"Bradley. Brad. Trimble. Green benim evlilik adımdı. Boşandıktan sonra yeniden evlendim, kocam kuzeyde balıkçılık yapıyor."

Onu evin arka tarafındaki ek verandaya kadar takip ettiler, alüminyum çerçeveli yapının her tarafında pencereler vardı ve içinde tek bir ağaç bulunan arka bahçeye bakıyordu. Trimble oturma odasındakilerden daha salaş olan üçüncü bir La-Z-Boy'da oturuyordu. Üzerinde eşofman altı ve mavi bir tişört vardı, tişört gri fermuarlı bir kapüşonla örtülüydü.

Trimble onlar içeri girdiğinde başını çevirmedi, pencereden doğruca ağaca baktı. Kırk beş derece sağında, ceviz masanın üzerinde küçük bir televizyon duruyordu ve Dallas'ın dışındaki fırtınaların renkli radarını gösteren Hava Durumu Kanalı'na ayarlanmıştı.

Green babasının omzuna dokundu. Çenesini ona doğru yaklaştırdı ve "Burada sizi görmek isteyen bazı polisler var. Onlar

Helen'i yıllar önce ameliyat eden adamın adını bilmem gerekiyor."

"Helen?"

"Kız kardeşin. Helen. Helen'i ameliyat eden bir adamın resmini gördüğünüzü söylemişsiniz."

Kıpırdamadan oturdu, sonra seğıirdi: "Kimi ameliyat ettim?" "Kız kardeşini."

Sessizdi ve Lucas Virgil'e bakıp başını salladı.

Green, "Hatırlarsın baba, bugün televizyonda onun resmini görmüşün," dedi. Trimble, "Bunu hatırlamıyorum," dedi.

"Bu önemli baba, hatırlamaya çalış."

"I..." Ve oda gaz kokusuyla boğıulmuştu. Yeşil: "Baba, az önce kaka mı yaptın?"

Birkaç saniye sessizlik, sonra başını salladı. "Kaka yapmadım. Sadece gaz." Sonra ekledi, "Helen. Medicare onun kışını kurtardı."

Virgil Lucas'a baktı ve kaşlarını kaldırdı: Yetmişli yaşlarında olsaydı elbette Medicare'de olurdu. Bir kayıt olurdu.

Trimble başını çevirip önce Lucas'a, sonra Virgil'e baktı ve Virgil'e, "Polise benzemiyorsun. Saçların çok uzun." "Saçlarımı kestirecektim ama çok meşguldüm," dedi Virgil.

"Helen'in doktorunun adını hatırlıyor musun?"

"Helen'in ameliyatından sonra onunla otoparkta konuştum.

Küçük bir arabası vardı. İki koltuklu. İçine hiçbir şey koyamazdık." "Doktorun adını hatırlıyor musun?" Virgil bastırdı.

"Elbette biliyorum," dedi Trimble. Tekrar sessizliğe gömüldü ve çenesi göğsüne düştü.

Lucas: "Hatırlıyor musun..."

Trimble başını kaldırdı. "Neyi hatırlıyorsun?" "Helen'in doktorunun adını mı?"

Trimble, "Onunla otoparkta konuştum," dedi.

Çenesi eğildi ve Green, "Baba?" dedi.

Trimble kendini yukarı çekti ve "Carlson. Dr. Carlson. Timothy Carlson. Küçük bir arabası vardı, hiç de kullanışlı değildi. Mecbur kalmadıkça o arabalardan birine binmek için aptal olmak gerekir."

Virgil, "Buna katılmak zorundayım," dedi.

Yeşil: "Bu yardımcı oldu mu?"

"Olabilir. Öyle olmasını umuyoruz. Her ne olursa olsun, minnettarız Bayan Green," dedi Virgil. Artık tamamen uyumuş görünen Trimble'a baktı. "Baban uyandığında ona çok iyi bir şey yaptığını söyle."

"Yapacağım," dedi. Gözlerinde yaşlar birikti ve babasının omzunu okşadı.

"Seni onunla bırakacağız," dedi Lucas.

—

Arabanın içinde Lucas Virgil'e sordu, "Arı listesi kimde? Moss muydu o?"

"Hayır, ben Weitz."

"Bana Weitz'in telefon numarasını ver."

Virgil numarayı buldu ve Lucas Weitz'i aradı. Telefonu açtığı anda, "Liste alfabetik mi?" diye sordu.

"Çoğunu. R'lere kadar."

"Listede Timothy Carlson diye biri var mı?"

"Bir bakayım." Bir dakikalığına uzaklaştı, sonra geri geldi ve "Evet. Önemli bir şey mi?" dedi.

"Bilmiyoruz. Şehir dışındayız, geri dönüyoruz. Siz neredesiniz?"

"I-94'teki Motel 6'dayız, parktan birkaç mil uzakta."

"Yarım saat içinde orada olacağız... belki biraz daha uzun sürebilir. Sizin ve adamlarınızın Carlson'ı aramaya başlamanızı istiyoruz. Onun hakkında bulabileceğiniz her şeyi."

"Aradığın kişi o mu?"

"Burada çok sallantılı bir ipucu üzerinde çalışıyoruz. Şu anda öğrenebildiğimiz kadarını öğrenmek istiyoruz."

"Yarım saat sonra görüşürüz o zaman," dedi Weitz.

On dakika sonra geri aradı: "Timothy Carlson hakkında önemli b i r bilgi aldık."

"Öyle mi?"

"Evet. O öldü. Düşerek ölmüş. Bana bir telefon numarası ver, sana *Star-Tribune*'deki ölüm ilanını mesaj atayım. Hemen şimdi."

—

" S O N O F A G U N . Bunun bir faydası yok," dedi Virgil, onlar gittikten sonra.

"iPad'in nerede?"

"Arka koltuk."

Lucas kemerini çözdü, koltuğunda döndü, etrafı yokladı ve iPad'i aldı. Virgil ona bir şifre verdi ve oturum açtığında ölüm ilanı gelmişti. Virgil sabırsızlıkla bekleyip, "Ne yazıyor, ne yazıyor?" diye sorarken o da okudu.

"Çatısından düştü ve kendini öldürdü," dedi Lucas.

"Çatısından mı düşmüş? Ne zaman?"

"Bir bakalım... Çok uzun zaman önce değil." Lucas bazı zihinsel hesaplamalar yaptı ve sonra, "Eğer bu doğruysa, ödül duyurmamızdan yaklaşık üç gün sonra."

"Dostum, bu beni biraz heyecanlandırdı," dedi Virgil. "İntihar mı?"

"Ölüm ilanında bir köpeğin topunu çatı oluğundan almaya çalışırken düştüğü yazıyor. İntiharların genelde bu şekilde olduğunu sanmıyorum."

Virgil, "Yine de yirmi yıl boyunca hiç kaza olmamasından sonra bu ilginç bir kaza," dedi.

"Saçmalık kokusu var," dedi Lucas. "Ama bu saçmalık nereden geliyor? Ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Adli tabibi ara. Otopsi yapıp yapılmadığını öğren." "Olmadığına dair bir dolarım var..."

"Bahis yok."

Lucas, Ramsey İlçesi Adli Tabibini aradı ve kendini tanıttikten sonra Carlson'ın ölümüyle ilgilenen Darren Trask adında bir müfettişe bağlandı.

Müfettiş, "Otopsiye gerek yoktu," dedi. "Düştüğü sırada orada olan bir tanık vardı. Karısı."

"Tam olarak ne oldu?" Lucas sordu.

"Oraya gittim, ceset hala olay yerindeydi, evin arka tarafındaki verandadaydı. Köpeklerinden biri -iki tane vardı- iki lastik oyun topunu, Chuckit!leri, balkon korkuluğunun altından eğimli çatıdaki oluğa yuvarlamıştı," dedi Trask. "Karısı, oluğun geçmişte kendilerine sorun çıkardığını, tıklandığını söyledi. Taştığında evin dış cephe kaplaması lekелendi, bu yüzden Carlson yağın yağmurla birlikte topları dışarı çıkarmak istedi. Chuckit!ler, bir ucunda fincan bulunan plastik bir fırlatma koluyla birlikte geldi..."

Virgil atladı: "Bende bir tane var, Chuckit!s'i biliyorum...."

"Kim o?" diye sordu müfettiş.

"Virgil Flowers, benimle birlikte çalışıyor," dedi

Lucas. "Hey, Virgie," dedi Trask. "Nasılsın?"

"Hey, Darren. Carlson'a ne oldu peki?" Virgil sordu. "Tamam,

Yani sen Biliyorum hakkındaChuckit! Toplar.

Her neyse, Carlson yapamadı ulaşmak veOluk, ve yerine . almak a MERDİVEN ya da öyle bir şeydi - oldukça yüksekti, büyük bir evin, bir m a l i k a n e n i n ikinci katıydı, gerçekten - atış kolunu bir paspas sapına bantladı ve topu atış kolunun kabına sokmaya çalışmak için balkon korkuluğunun üzerine doğru eğildi. Karısı, adamın bir elinde paspas sapı, diğer eliyle de korkuluklara tutunarak korkulukların üzerine eğildiğini ve dengede durduğunu söyledi. Bunu yapmaması için onu uyardığını ama yine de yaptığini söyledi. Eli kopmuş ve aşağı düşmüş, kafa üstü. Karısı bu konuda ciddi berbat durumdaydı." "Tanrım."

"Evet. Anında ölmüş, kafatası yarılmış, iki kolu kırılmış, boynu ve sırtı kırılmış."

"Elinizde hiç doku örneği var mı?"

"Hayır, bilmiyoruz. Otopsi yok," dedi Trask. "Buraya getirildi ve adli tabip notlarımı inceledi ve ölümünü onayladı. Ceset cenaze evine götürüldü sanırım, ben o sırada burada değildim."

"Peki... tamam."

"Bir sorun mu var?"

Lucas, "Devam eden bir soruşturmanın parçası," dedi.

"Sen ve Virgil hakkında yazılanları okuyordum... Virgie için Nobles County'de birkaç ani ölüm soruşturması yaptım. İkisi de intihardı. Bu Grandfelt olayıyla mı ilgili?"

Virgil, "Adamdan biraz DNA almak isterdik," dedi. "Doris Grandfelt'in tecavüzcü DNA'sı ile eşleşmeye mi çalışıyorsunuz?" Trask sordu.

"Aynen öyle."

"Eğer iyi bir nedeniniz varsa, onu mezardan çıkarttırabilirsiniz..." Lucas, "Muhtemelen bunu yapmaya çalışacağız," dedi.

"Bir dakika bekleyin," dedi Trask. "Hemen döneceğim."

Telefonunu yere bıraktı ve Lucas ile Virgil on beş saniye boyunca sessizliği dinledikten sonra Virgil, "Umarım yakılmamıştır," dedi.

"Öyle olsa bile, evi dolu olmalı-"

Trask geri geldi. "Tamam, kötü haber. Cesedi Güney Minnesota Kremasyon Hizmetleri tarafından alındı. Şimdiye kadar kül olmuştur."

Lucas: "Lanet olsun."

"Bir şey daha var," dedi Trask. "Karısının adı Amanda Fisk ve burada Ramsey County'de bölge savcısı yardımcısı. Bir savcı. Bu işte iyi tanınıyor. Belki de olduğu kişi olmasaydı, Adli Tıp ona bakmak isteyebilirdi. Ama Chuckit! topları ve düşüşle ilgili tüm neden-sonuç durumu o kadar açtı ki..."

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Dinle, teşekkürler Darren. Notlarına bir göz at ve aklına bir şey gelirse bizi ara."

"Yapacağım."

—

Lucas, "Trask yetkin mi?" diye sordu.

"Samanyolu'ndaki en parlak yıldız değil. Gerçekten zor bir görevde onu istemezsiniz."

"Bana hiç güven vermiyorsun," dedi Lucas. "Carlson'ı yakalamalıyız. Evi onun DNA'sıyla dolu olmalı. BCA çalışanlarından birkaçını oraya gönder."

"Bunu yapacağız. Ödülün ilan edilmesinden bu kadar kısa bir süre sonra öldürülmüş olması beni endişelendiriyor," dedi Virgil.

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Tasadüfler beni o kadar etkilemez."

"Karısı bir tanıktı."

Lucas: "Evet."

"Onunla konuşalım," dedi Virgil. "Bölge savcısını ara, telefon numarasını al."

"Bulacağım. Eğer DNA ile eşleşirse..."

"Bu da ne demek oluyor?" Virgil sordu.

Lucas yolcu penceresinden dışarı baktı ve birkaç keçi gördü.

"Keçiler" dedi.

"Evet. Çiftlik bölgesindeyiz. Ahırlardan anlayabilirsin."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ahırlar mı?"

"Hayır, eğer bir eşleşme olursa bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum," dedi Lucas. "Grandfelt'in otopsisini son atom parçacığına kadar incelememiz gerekecek... biz değil, adli tabip ve onun patoloğları. Tecavüze uğramış mı? Bize bir yüzde verin. Yetmiş otuz, tecavüz yok mu? Altmış-kırk, tecavüz? Eğer öyleyse, Carlson katildi ve dava kapandı. Eğer değilse..."

"Sonra ne olacak?"

"Eğer tecavüze uğramadıysa ve Carlson'ın DNA'sı ile eşleşirse, o zaman belki de hâlâ kimliği belirsiz bir katilimiz var demektir."

Virgil, "*Belki* de seksin rızaya dayalı olabileceğini söylüyorsun, ama sonra çıldırdı ve onu öldürdü," dedi. "Bu da seks ve cinayet arasındaki zaman çizelgesi gibi pek çok şeyi açıklıyor."

"Evet. Diyelim ki seks yaptılar ve sonra kadın o akşam daha önce başka biriyle yattığını itiraf etti, ki yattığını biliyoruz. İşte cinayet sebebiniz. Önce giyiniyor, mutfığa gidip bir bıçak alıyor, onu bir tuğlaya saplıyor ve sonra onu öldürüyor. Ama sonra, lanet olsun, onu öldürmek yerine iyi geceler öpücüğü veriyor ve başka biri geliyor..."

Virgil bunu düşündükten sonra, "Bana ME ne derse desin, her şeyin havada kalacağını mı söylüyorsun?" dedi.

"Evet."

"Buna inanabilirim ama o zaman Marcia Wise'ı kim öldürdü?" Virgil sordu. "Ve neden? Carlson yapmadı, o ölmüştü."

"Kapa çeneni."

Sessizce oturup bu konuyu düşündüler. Sonunda Virgil, "Ülkenin bu bölgesinden pek çok harika keçi peyniri çıkar," dedi.

"Bana daha önce keçi peynirinden bahsetmiştin," dedi Lucas. "Sana keçi peyniriyle neler yapabileceğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Bunu bastırmış olabilirim," dedi Virgil.

Uydu radyosunu bir Americana istasyonuna ayarlamışlardı, kısık sesle çalışıyordu ve Ray Wylie Hubbard "Drunken Poet's Dream" şarkısını söylemeye başladı. Virgil sesi açtı ve grenli bir baritonla birkaç mısra boyunca şarkıya eşlik etti.

Şarkı bittiğinde radyoyu tekrar kapattı ve Lucas, "Siktir git," dedi. "Ne yaptığımızı bilmiyorum."

Fisk, Marcia Wise cinayetini okuduğunda çılgına döndü. Riskli bir cinayet işlemişti ama yanlış kadını öldürmüştü. Hatta Daha da kötüsü, Grandfelt artık tetikte olacaktı - hatta korumaları bile olabilirdi - ve bir gerçek suç sitesine, Marcia Wise cinayetini kız kardeşinin cinayetiyle ilişkilendirecek biri çıkarsa bir milyon dolar daha ödül vereceğini söylemişti.

Hikaye ulusal medyada ölmek üzereydi ama şimdi intikam için geri dönmüştü. CNN, BCA ve gerçek suçluların her hareketini takip etmesi için eski bir Minneapolis TV sunucusunu İkiz Şehirlere geri gönderdi.

Fisk bir gerçek suç sitesine girdiğinde, Virgil Flowers'ın Doris Grandfelt'e yirmi yıl önce tecavüz etmiş olabilecek adamı teşhis ettiğine inandığına dair bir rapor buldu. Haberi dolaşıma sokan kadın -diğer gerçek suç sitelerinde hızla kelimesi kelimesine alınmıştı- Flowers'ın ismi vermeyi reddettiğini ama tıp mesleğinde olduğunu söylediğini anlattı.

Fisk bilgisayar koltuğunda geriye doğru sallandı: "Yüce Tanrım."

Başparmağının etli arka kısmı kanamaya başlayana kadar alt dişlerinin üzerindeki küçük tırnağını kazıdı. Çözüldüğünü hissediyordu: DNA donörünün tıp mesleğinden olduğunu düşünüyorlarsa, Fisk'e Timothy'nin kimliğini tespit etmeleri an meselesi gibi geliyordu. Çeşitli kovuşturmalarında, bir meslek, sisli bir fotoğraf ve bir arabadan, özellikle de 911 gibi elit bir arabadan daha az kanıtla kimliklerin belirlendiğini biliyordu.

Ve tabii ki Carlson bir Bee müşterisiydi ve ellerinde bunların bir listesi vardı.

Başka ne yapacağını bilemediği için bir galon Drano Max Jel aldı ve evin içinde dolaşarak jeli giderlere döktü; bu, evdeki çeşitli lavabolarda, küvetlerde ve duşlarda kullandığı üçüncü galondur. Bu madde sözde saçları çözüyordu, amacı da buydu.

Bunun da işine yaramasıyla, bir kez daha bakmak için çeşitli gerçek suç sitelerine geri döndü. Beş ya da altı tanesini kontrol ettikten sonra, şerif Davenport'un BCA ajanı Flowers kadar işin içinde olmadığı ortaya çıktı. Peki Davenport neyin peşindeydi? Bir şeylerin peşinde miydi? Flowers soruşturmanın başındaymış gibi görünüyordu.

Her iki polis memuru da bir zamanlar yerel gazetelerde geniş yer bulmuştu. *Star-Tribune* web sitesini kontrol etti ve her iki isim için de arama yaptı. Davenport hakkında Flowers'dan daha fazla bilgi vardı ama Davenport St. Paul'de yaşarken Flowers'ın Mankato yakınlarında bir çiftlikte yaşadığı anlaşıyordu.

Mankato çevresindeki ilçe vergi tahsildarlarının web sitelerini kontrol etti ve Flowers'ın adına hiçbir şey bulamadı. *Star-Tribune* kayıtlarında yapılan bir başka araştırmada Flowers'ın "ortağının" adı ortaya çıktı, bu da evli olmadıkları anlamına geliyordu: Florence Frances (Frankie) Nobles adında bir kadın. Nobles'in Nicollet County'de, Mankato'nun birkaç mil kuzeybatısında bir çiftliği vardı.

Bunu düşünmesi gerekiyordu. Virgil onu aradığında hâlâ düşünüyordu.

—

" M I Z F I S K ," dedi V I R G I L . "Kocanızın ölümünü duyduğuma üzüldüm. Doris Grandfelt'in yirmi yıl önceki ölümünü araştırıyordum ve bu konuda bir ödül konulmuştu... Telefon numaranızı Russ Belen'den aldım..."

Belen, Ramsey Bölge Savcısı ve Fisk'in patronuydu.

Fisk, "Soruşturma hakkında en azından medyada yer alanlardan haberim var," dedi.

"Tamam. Bazı belirtiler var... eğer biliyorsanız, Grandfelt'in cesedinden bazı DNA'lar elde edildiğini biliyorsunuzdur. Kocanızın Grandfelt'in öldürüldüğü gün onunla yakınlaşmış olabileceğine dair bazı bulgular elde ettik."

"Ne? Göstergeler mi? DNA mı demek istiyorsun?"

"Evet. DNA. Dr. Carlson, Bee Muhasebe'nin bir müşterisiydi..."

"Bunu biliyorum. Doris Grandfelt öldürüldüğü sırada kısa bir süre orada çalıştım," dedi Fisk. "Aslında Timothy ile cinayet soruşturması devam ederken tanıştım. Vergilerle ilgili bazı karmaşık yasal sorunları vardı... Yine de Doris Grandfelt ile ilişkisi olduğuna inanamıyorum. Bir katipti ve bana çok zeki olmadığı söylenmişti. Kendisini tanıımıyordum."

Virgil şaşırdı ve tepkisini kontrol etmekte zorlandı. Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Dr. Carlson'ı cezbeden şey IQ'su olmayabilir. Soruşturmayı takip ediyorsanız, Doris Grandfelt'in cinsel faaliyetlerinin kapsamı ve... kalitesi hakkında bir soru olduğunu biliyorsunuzdur."

"Evet. Para karşılığı seks yapıldığına dair raporlar var. Bu kulağa hiç Timothy gibi gelmiyor..."

"Bize Dr. Carlson'ın öldükten sonra yakıldığı söylendi?" "Evet, yakıldı."

"Evinize gelip DNA karşılaştırmaları için bazı örnekler almak istiyoruz."

"Buna bir itirazım yok sanırım... Ya da bir dakika bekleyin. Belki de vardır," dedi Fisk. "Bunun kamuoyuna yansımamasını tercih ederim. Sizden, sizin ve BCA'nın bu prosedürü gizli tutacağınıza dair bir tür yazılı anlaşma, belki de bir mektup alabilir miyim?"

Virgil: "Eğer DNA eşleşmesi olduğu ortaya çıkarsa..."

Fisk, "O zaman, biliyorum, bilgi kamuya açık hale gelir," diye kabul etti. "Timothy'nin Doris Grandfelt'e bırakın penisini, on metrelik bir sopayla bile dokunacağını sanmıyorum. Eğer bir eşleşme bulamazsanız... mmm... incelemenin gizli kalmasını istiyorum."

Böylece dedikodu değirmeni Timothy'nin ve benim üzerime pisliklerini kuzmaz."

"Anlıyorum," dedi Virgil. "BCA'daki amirlerimle konuşacağım ve ne tür bir anlaşma yapmaya istekli olacaklarını göreğim. Cevaplarının ne olacağını bilmiyorum."

"Öğrendiğinizde beni arayın. Eğer bir anlaşma yapabilirsek, evi, arabaları ve ihtiyaç duyabileceğiniz diğer her şeyi incelemek için benden izin alacaksınız."

"Teşekkür ederim. Sizi tekrar arayacağım."

—

F I S K R E P L A Y E T H E konuşmayı kafasında tarttı ve olabildiğince iyi idare ettiğine karar verdi. Aradığında şaşkın ve endişeli görünüyordu ve işbirliği yapıyordu. Olmak zorundaydı, diye düşündü: onlara verdiği tüm bilgiler, onların

cinayet sırasında Bee için çalıştığı gerçeği de dahil olmak üzere, sonunda kendilerini buldular. Eğer bunu saklamaya çalışsaydı, nedenini merak ederlerdi.

Kritik bir zaman değişikliği eklemişti ama buna itiraz edebileceklerini sanmıyordu: Carlson'la cinayetten önce değil sonra çıkmaya başladığını söylemişti. Onları yanlış yönlendirebilecek başka bir şey var mıydı?

Daha fazla düşünmek gerekecekti. Flowers'ın er ya da geç tekrar karşısına çıkacağından hiç şüphesi yoktu.

—

" S H E T O L D M E en şaşırtıcı şey," dedi Virgil, Lucas ve Jon Duncan'a BCA'daki ödünç alınmış ofiste. "Grandfelt öldürüldüğünde Bee'de çalışıyordu."

Lucas: "Ne!"

"Ben de neredeyse öyle dedim. Ama söylemedim. İyi davrandım. Ama adamım... Doris Grandfelt'i tanımadığını söyledi."

"Ona bakmamız gerek," dedi Lucas Duncan'a. "Kıskançlık nedeni var."

Duncan: "Bizi evden uzak tutmaya mı çalışacak?"

Virgil, "Hayır, işbirliği yaptı," dedi. "Bizden DNA örneğini gizli tutacağımıza dair bir mektup istiyor - kocasıyla bir eşleşme bulursak bunu halka açıklamak zorunda kalacağımızı bildiğini söyledi. Bir eşleşme olacağına inanmıyor."

"Kazanmışız gibi görünüyor," dedi Duncan. "Yarın oraya bir ekip gönderebiliriz... gerçi birisi mesai saatiyle ilgili bir şeyler söyledi."

Virgil, "Onu tekrar arayıp yarının uygun olup olmadığını soracağım," dedi. "Carlson'ın Grandfelt'le uğraşacağına inanmıyor, en azından para için. Bu arada, Carlson'la cinayet soruşturmasının devam ettiği sırada orada tanıştığını söyledi."

"Merak uyandırıcı," dedi Lucas. "İşler Bee'nin etrafında birleşmeye başlıyor."

Virgil, "Eğer DNA eşleşmesi çıkarsa çok meşgul olabiliriz," dedi. "Sakıncası yoksa, DNA örneklemesini yarın öğleden sonraya planlayabilir miyiz... öğlen ya da sonrası iyi olur... Gece eve gideceğim. Yarın saat on bir gibi dönebilirim."

"DNA'yı bir kontrol edeyim," dedi Duncan. "Neden otele gidip eşyalarını toplamıyorsun, ben de program hakkında seni ararım."

"Benim için iyi," dedi Virgil ayağa kalkarak. "Benim için sorun değil," dedi Lucas.

Virgil, "Eğer DNA'yı ayarlayamazsak, bir gün daha evde kalabilirim," dedi. "Ara beni."

—

D U N C A N C A L L E D H I M ve Lucas'a da DNA teknisyenlerinin ertesi gün izinli olduklarını, çünkü fotoğraflardan tespit edilen adamlar üzerinde fazla mesai yaptıklarını ve

fazla mesai yerine telafi mesaisi aldı, böylece Virgil fazladan o gün çiftlikte kaldı.

İki yüz kırk dönümlük mera, yonca ve arazinin en batısındaki dereyi takip eden bir sıra ormanlık alana yayılan çiftlik, önemli bir gelir kaynağı değildi. Yüz altmış dönümü dört ayrı yonca tarlası, geri kalanı mera, Frankie'nin bahçesi ve mütevazı bir ahır, bir garaj, bir makine kulübesi, Virgil ve bir komşusu tarafından inşa edilen daha yeni bir at ahır ve evi içeren çiftlik binalarından oluşuyordu.

Evdeki ilk akşam Virgil, Frankie'nin on beş yaşındaki oğlu Sam ile beyzbol antrenmanları yapmış, kendi ikizleri Alex ve Willa ile tatlı mısır toplamış ve genel olarak hiçbir şey yazmamıştı.

Güneş ufuktan üç parmak genişliğinde yükseldiğinde, Frankie'yle birlikte iki atlarını eyerleyip çiftliğin çevresini dolaştılar ve dere kenarı boyunca dörtlü gittiler.

İkinci günün sabahında, Frankie ve komşusu Olaf Nilsson, Frankie'nin yaşlanmış yonca tarlalarından ikisini, azalan yoncayı rehabilite etmek için bir tür otla aşırı tohumlama olasılığını tartışırken Virgil mutfak masasında cam gibi gözlerle oturuyordu. İşi kimin hangi makinelerle yapacağına, mazotu kimin ödeyeceğine ve Nilsson'un eski tarlalarda yaptığı iş ve makineler karşılığında hala verimli olan iki yonca tarlasından elde edilen samandan ne kadar pay alabileceğine karar vermeye çalışıyorlardı.

Virgil sonunda "Neden sadece tohumu satın almıyoruz ve işi yapması için Olaf'a ödeme yapmıyoruz?" diye sordu.

İkisi de ona beyni kulağından fırlamış gibi baktı ve sonra Olaf nazik İskandinav ses tonuyla şöyle dedi: "Çünkü o zaman Frankie'nin senin vergilerinden düşmek isteyeceği bir yığın para bulması gerekecek ve ben de ondan aldığım paranın vergisini ödemek zorunda kalacağım. Senin için bir iş yapsam ve birkaç ton sığır yemi alsam, IRS'deki ahmak bir muhasebecinin bunu anlayabileceğini mi sanıyorsun?"

Öğleden sonra çiftlikle ilgili işleri hallettiler ve ikizleri ahırın etrafında yürüyüşe çıkardılar ve Virgil, Duncan'dan bir telefon aldı: "Yarın saat birde DNA örneği alma konusunda anlaştık."

"Orada olacağım."

—

I N B E D T H AT gece Frankie'ye, "Bu Ağustos'u yakıp yıkıyorum. İnternet fenomenleriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorum. Burada sizlerle birlikte olmak ve yazmak istiyorum ama bunun yerine Şehirlerde boğazıma kadar gerçek suçlara batmış durumdayım. Soru şu ki, kaç iyi ay böyle yakabilir miyiz ve yaşlandığımızda pişman olmaz mıyız? Demek istediğim, biraz fazla yağmur dışında burada geçirdiğim en güzel aylardan biri bu."

"Güzel sorular," dedi Frankie. "Kolay bir cevabı yok."

Virgil yastığını geriye doğru iterek yarı dik bir şekilde arkasına yaslandı ve Frankie başını onun omzuna koydu. "Acaba BCA bana izin verir mi?" dedi Virgil. "Bilirsin, bir yıl izin. Bir buçuk kitap yazabilirim ve sonra kitaplar işe yaramazsa BCA'ya geri dönebilirim."

Frankie, "Sen sormadıkça izin hakkında bir şey öğrenemezsin," dedi. "Bu geçici bir çözüm olabilir gibi görünüyor. Ama kitaplar işe yarayacaktır. İnsanlar senin yazdıklarını seviyor."

"Yeni sözleşme geldiğinde, belki size bir arena inşa edebilirim."

Onun karnını okşadı: "Boş bir hayal değil ama çok acil bir şey de değil. İki atlı bir arenaya gerçekten ihtiyacın yok."

"Daha ne kadar... sadece iki atınız olacak?"

Gülümsedi, gözlerini devirdi ve şöyle dedi: "Rick ve ben Connie'deki şu sıcakkanlı kurtarma atı hakkında konuşuyorduk. Altı yaşında. Çok güzel ama kötü muamele görmüş. Bize güvenmesini sağlamak için çok uğraşmamız gerekecek. Kurtarma çiftliğine bir katkı karşılığında onu alabiliriz. Belki beş bin. Belki biraz daha fazla."

"Bir kurtarma," dedi Virgil. "Bir sıcakkanlı. Tüm bunlar kulağa hoş geliyor."

—

Virgil saat dokuzda Twin Cities'e gitmek üzere yola çıktı ve yolun yarısında Lucas'tan bir telefon aldı.

"Carlson'ın evinde seninle birlikte olmayacağım," dedi Lucas.

"Carlson'ın evine

Dün gece lanet olası vejetaryen bir yer. Asmov's Veggies. Yerinde olsam uzak dururdum. Köpek gibi hastayım. Tuvalete bir metreden fazla yaklaşamıyorum yoksa başım belaya girer."

"Bir doktora görünecek misin?"

"Bir doktorla evliyim ve hafif bir gıda zehirlenmesi geçirdiğimi ve yarın tekrar iyi olacağımı söylüyor. Şu anda bir köpek yavrusu kadar zayıfım. Ayağa kalkmaya çalıştığımda yoruluyorum."

"Bunun için endişelenmeyin. İzlemekten başka bir şey yapmayacağım," dedi Virgil. "İşimiz bittiğinde seni ararım."

"Fisk'e biraz palavra sıkmaya çalış. Babası hakkında ne düşündüğünü öğren. Doris konusunda onu biraz zorlayın."

"Bunu yapacağım."

"Birkaç haberim daha var, New Mexico'ya, Santa Fe'ye gitmem gerekiyor. Virüs davasında ifade vereceğim, cinayetlerle ilgili. Birkaç günlüğüne gideceğim. Yarın öğleden sonra ayrılıyorum, yani... anladın sen onu."

"Birkaç gün mü? Birkaç gün nedir ki?" Virgil sordu.

"Birkaç gün," dedi Lucas. "İfadenin cuma günü alınacağından bahsediyorlar ama muhtemelen pazartesiye kadar sarkacak, yani hafta sonu orada olacağım. Üzgünüm ama gitmem gerek."

"Letty de orada olacak mı?" Lucas'ın evlatlık kızı Letty, İç Güvenlik Bakanlığı'nda müfettişti ve virüs davasında Lucas'la birlikte çalışmıştı.

"Hayır, o çoktan geldi ve gitti," dedi Lucas. "Birkaç gün önce ifadesi alındı. Her neyse..."

"Ben kaleyi korurum," dedi Virgil.

—

L U C A S T H O U G H T A B O U T yiyecek bir şeyler almaya gitti, çünkü hem hasta hem de açtı. Ayağa kalktığında başı döndü, bu yüzden tekrar oturdu. Telefonu çaldı, bilinmeyen bir numaraydı ve açığında bir adam "Alo?" dedi. "Ben Koca Dave."

"Hey, Big. Bir sorumuz var. Doris'le takılan adamlardan doktor olan var mıydı? Bildiğiniz kadarıyla?"

"Bilmiyorum. Yani, doktor olduğunu söyleyen biriyle tanıştığımı sanmıyorum ama bu uzun zaman önceydi."

"Pekala. Dinle, bana gerçek adını söylemek ister misin?" "Henüz değil. Para işi nasıl gidiyor?"

"Sanırım bir kısmını almak için sıraya girebilirsiniz, ama tabii ki gerçek isminize ihtiyacımız var."

"Emin olduğunuzda yarasa sinyalinı gönderin, sizi geri arayacağım."
"Bunu yapacağım."

—

T W O B C A T E C H S, Virgil gelip garaj yoluna girdiğinde Carlson/Fisk evinin dışındaki sokakta bir arabada oturuyorlardı. Subway sandviçlerini ve kolalarını bitiriyorlardı ve Virgil onlar paketleri ve kabukları toparlayıp sandviç poşetine koyarken bekledi, onlar da arka koltuğa attılar.

İkisiyle de daha önce çalışmıştı-Linda Esselton ve Carl Smith. İkisiyle de geçinmek kolaydı ve işlerinin ehliydim.

Ön merdivenleri tırmanırken Smith, "Güzel yer," dedi. Esselton'a sordu, "Ne düşünüyorsun? Bir dolar ve bir çeyreklik?"

"Belki biraz daha fazla," dedi. "İçinde ne olduğuna bağlı."

"Emlakçılık lisansı mı alacaksın?" Virgil sordu.

Esselton, "Kocam özel marangozluk yapıyor," dedi. "Bunun gibi pek çok yerde bulundum. Çoğunlukla Minneapolis'te ya da Minnetonka'da."

"Ben olsam sarıya boyamazdım," dedi Smith kapı ziline basarken.

—

AMANDA FISK ANSWERED derhal, sağlam görünümlü sarışın bir kadın, sert bir şekilde güzel, zeki gözler: ama iyi görünmüyordu, diye düşündü Virgil. Kocasını tanıdığı bir kazada öldükten birkaç hafta sonra muhtemelen olması gerektiği gibi yırtık pırtık, yorgun ve stresli görünüyordu. Gözleri yaşlarla parlıyor gibiydi.

Ve şimdi aynı koca, seksin hemen ardından öldürmüş olabileceği bir kadınla seks için para ödemiş olup olmadığını görmek için araştırılıyordu.

Gülümseme zahmetine girmediydi ama sessizce, "Evet, içeri gelin lütfen," dedi. Virgil'e: "Siz Ajan Flowers mısınız?"

Virgil başıyla onayladı. "Evet. Bunu yapmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Sizi kesinlikle zorunda olduğumuzdan daha fazla rahatsız etmemeye çalışacağız."

"Bunun beni mutlu etmediğini kabul ediyorum, ama olan bu." Onun yanından sokağa doğru baktı. "Marshal Davenport ile çalıştığınızı anladım."

"Öyleyim. Bizimle olmayacak. Bugün biraz keyifsiz, gıda zehirlenmesi geçiriyor ve yarın New Mexico'ya uçuyor. Orada bir davada ifadesi alınacak."

"Virüslerle ilgili olan şey mi? Geçen seneden mi?"

"Aynen öyle. Federal mahkeme, idam cezası istiyor. Zor bir ifade olacak."

"İlginç," dedi Fisk. "Burada olacağını umuyordum. Onunla hiç tanışmadım ve tanışmak isterim."

"Bu gibi konularda bizim yapabileceğimiz pek bir şey yok. Çoğunlukla laboratuvar çalışanları, Linda Esselton, Carl Smith."

Fisk iki teknisyene baktı ve "Bir sorununuz olabilir... Son iki haftadır evin her yerini temizliyoruz. Satmaya hazırlanıyorum. Timothy emekli olmaktan bahsediyordu ve biz de burayı küçültme olasılığını tartışıyorduk."

ve Güney Kaliforniya'da bir yer satın almak. Santa Barbara, aslında. Golfü severdi. Şimdi, olanlardan sonra... bu yolda devam etmeye karar verdim. Artık burada olmak istemiyorum."

O kadar üzgün görünüyordu ki Carl ayaklarını sürüyerek, "Korkunç olmalı. Bir şeyler bulacağız ve çabuk olmaya çalışacağız. Bakabileceğimiz bir dolabı var mıydı?"

"Bir dolabımız var ama onun kıyafetlerinden kurtuldum. Her şeyinden. Hepsi Goodwill'de. Bir kısmı hâlâ onlarda olabilir. Arabalarından birini bir arkadaşı aldı, diğeri hala burada..."

Linda: "Banyoda ayrı lavabolar var mıydı? Düzenli olarak kullandığı bir duş?"

"Tabii ki. Size göstereyim."

"Teşekkür ederim. Sizin DNA'nızı onunkinden ayırt edebilmemiz için sizden bir önlük almamız gerekecek. Eminim bu konuda her şeyi biliyorsunuzdur."

"Tabii ki."

—

F I S K TO O K T H E M up the dark walnut stairs, through a series of rooms done in carefully coordinated shades of off-white accented with beige, to a bedroom with a walk-in closet showing a line of empty clothes racks on one side, and the other crowded with a woman's clothes and shoes.

"Yerleri ve giysi raflarını temizlemeleri için profesyonel temizlikçiler getirttim," dedi Fisk. "Her neyse, Timothy'nin kıyafetleri hep buradaydı..." Boş raflara el salladı. "Fazla mücevheri yoktu, ama sahip oldukları... Koridorun sonundaki ev ofisinde bir kasamız var ve saatler orada..."

Linda Carl'a, "Neden sen banyoyu kontrol ederken ben de mücevherlere bir göz atmıyorum?" dedi.

Virgil, Carl ve Fisk'i iki lavabosu olan geniş bir banyoya kadar takip etti ama bir erkeğin varlığına dair hiçbir iz yoktu. "Bütün eşyaları... deodorant, losyon, tıraş kremi, jilet... hepsi çöpe gitmiş," dedi Fisk. "Soldaki lavabo onundu, ben sağdaydım."

Carl, "Kanalizasyona bir bakayım," dedi.

O bunu yaparken Virgil, Fisk ve Linda'yı koridorda takip ederek Timothy Carlson'ın evindeki ofisine gitti; burada bir metre uzunluğunda ve dört metre derinliğinde bir masa vardı. Ayak deliğinin her iki yanında dört sıg çekmece vardı; çekmeceler sıgdı çünkü masanın her iki tarafının arkasında aslında gizli kasalar vardı.

Fisk her ikisini de açtı, ama iki kasanın bir buçuk tanesinde sadece kendi eşyalarının -kolyeler, bilezikler, yüzükler, saatler- olduğunu, bir tarafın üst yarısında ise dört saat, bir kol düğmesi ve iki takım smokin kol düğmesi ve küpe de dahil olmak üzere seyrek bir erkek mücevher koleksiyonu olduğunu söyledi.

"Tamam," dedi Linda. "Biraz buraya yerleşmeme izin ver." Evrak çantasını açtı ve mühürlü çubuklarla dolu bir kutu çıkardı.

—

Sonra Virgil Fisk'e sordu: "Bir dakika konuşabileceğimiz bir yer var mı? Timothy hakkında birkaç sorum var."

"Elbette. Yatak odasına geri dönebiliriz... orada rahat sandalyeler..."

Yatak odasına geri döndüler, Smith'in banyoda çıkardığı kazıma seslerini duydular ve sonra bir çift orta boy yatakla karşı karşıya duran iki uyumlu koltuğa çöktüler. Onlar otururken, iki Jack Russell teriyeri uzaktaki yatağa atladı ve onlara baktı.

Fisk, "Benimle yatmaya bayılıyorlar," dedi.

Virgil, "Benim de sarı bir köpeğim var, aynı şeyi yapıyor," dedi.

Fisk gülümsedi ve "Köpekler olmadan yaşayamam... Ramsey County savcısı olduğumu biliyorsunuz sanırım?" dedi.

"Evet. Emin değilim ama ben St. Paul polisi ile çalışırken siz de asistanım olabilirdiniz. Bu on iki yıl önce ya da biraz daha fazla olmalı. Bugün sizi kapıda gördüğümde bir şeyler çağrıştırdı."

Başını iki yana salladı: "Bu doğru olabilir. Üzgünüm, sizi hatırlamıyorum. Elbette, o zamandan beri yaklaşık bir milyon polis gördüm."

"Soracağım şey konusunda sert olmak istemem..."

Neredeyse yüzünü buruşturarak kısa ve sert bir gülümseme gösterdi ve "Virgil, hayatımı çeşitli pisliklerin kadınlara neler yaptığını dinleyerek geçirdim -tecavüz, çocuk tacizi, saldırı, cinayet. Bana sorabileceğin hiçbir şey şok edici olamaz... ancak Timothy'nin Doris Grandfelt DNA'sıyla eşleşmesi durumunda şok olacağımı söylemeliyim."

"Timothy'nin Doris'e seks için para vermiş olabileceğini düşünmüyor musunuz?"

Yere baktı, üç parmağını yanağına bastırdı ve tekrar yukarı bakarak, "Biliyor musun, eğer bir arkadaşı Timothy'yi elinden tutup Doris'e götürseydi ve 'Bu kadına beş yüz dolar ödersen seninle seks yapar' deseydi, bence bunu yapmış olabilirdi, en azından o zamanlar, boşandıktan bir yıl sonra. Onu Bee'den pek hatırlamıyorum - cinayet sırasında Bee'de çalıştığımdan bahsetmiştim..."

Virgil başını salladı ve "Evet" dedi.

"...ama fotoğraflarını görmüştüm ve çiftlik kızı tarzında oldukça çekiciydi. Sarışın, büyük göğüslü. Hayal etmekte zorlandığım şey, nasıl bir araya gelmiş olabilecekleri. Bee'de mi? Açıkçası bu imkansız görünüyor. Seks konusu nasıl gündeme gelebilir ki? Tanrı aşkına, o bir katipti, duyduğum kadarıyla muhasebe konferanslarının hiçbirine katılmamıştı. Timothy utangaç bir adamdı, ama kibirli ve statü bilincine sahipti. Memeleri nasıl olursa olsun, bir memura asılacak tipte biri değildi."

Virgil, "Timothy'nin olaya karışıp karışmadığını bilmiyoruz," dedi. "Sadece karşılaştığımız çeşitli konuları araştırıyoruz ve bir şeylerin ortaya çıkacağını umuyoruz."

"O halde sizin için bir ipucum olabilir," dedi Fisk. "Tina Locklin."

Virgil doğruldu: "Bu ismi hiç duymamıştım."

"Timothy'nin muayenehanesinde hemşireydi... Timothy diğer üç cerrahla ortak bir muayenehanede çalışıyordu. Timothy'nin yanında çalışan birkaç hemşire vardı."

ve cerrahi teknisyenlerin kendi küçük ekipleri vardı. Tina Locklin'in Timothy'ye takıntılı olduğunu duymuştum. Aşıkmiş. Sonunda... size söylediklerim çoğunlukla üçüncü elden, Timothy gerçekten bu konuda konuşmakla ilgilenmiyordu... sonunda, gitmesine izin vermek zorunda kaldı. Diğer doktorlardan biri, George Baer, işi yaptı. Onu kovdu. Onunla konuşmalısın."

Virgil defterini çıkardı ve Locklin ve Baer adlarının yazılışlarını not etti.

"George Baer hala buralarda mı?"

"Evet, emekli oldu. Gerçi yazın burada, Turtle Gölü'nde bir yeri var," dedi Fisk. "Her yıl 4 Temmuz partisi verir ve Timothy ile ben de giderdik. Timothy'nin anma töreni için buradaydı."

"Teşekkür ederim," dedi Virgil. "Bu her zaman aradığımız türden bir şey, belki bir şeylere yol açar. Umarım Tina Locklin hâlâ buralardadır."

"Buralarda olmasa bile hayatta olmalı. Timothy'den bir ya da iki yaş küçüktü."

"Sarışın mı?"

Tereddüt etti ve yine kısa ve sert bir gülümseme gösterdi. "Nereye varmak istediğini anlıyorum. Sarışın, büyük göğüslü? Bilmiyorum, onu hiç görmedim. Dediğim gibi, Timothy bu konuda konuşmak istemedi."

Bir süre sohbet ettiler ve Fisk ona bir ay kadar sonra, Eylül ayında başlaması beklenen bir cinayet davası için hazırlık yaptığını söyledi. "Fazla bir şey değil. Üçlü bir tartışma. Aslında kimin kiminle ne zaman yattığına dair bir aile içi tartışma ve biri diğerini vurmuş ve pişman olmuş. Benim için ilginç olan kısım, ikisinde de silah olması. Katil nefsi müdafaa olduğunu söyledi, diğer adam önce ateş etti. Her ikisiyle de yatan tek tanık hikayesini birkaç kez değiştirdi, yani göreceğiz. Ne yaptığını bilen bir kamu avukatı var."

"Onu yakalayabileceğini düşünüyor musun?"

Soruyu düşündü, sonra "Evet, muhtemelen. Her iki adam ve kadın da temelde beyaz çöplerdi ve jüri

ilk kim çekerse çeksin, onu hapse atmanın pek bir dezavantajını görmeyecektir."

"İçinde bulunduğumuz iş garip bir iş," dedi Virgil. "Watsonwan County'de bir kamu avukatı vardı, aslında iyi bir adamdı, sanırım şimdi burada çalışıyor, Eddy bilmem ne..."

"Eddy Webster mı? Şehir dışında bir yerde polis memuruydu."

"Evet, doğru. Bir adamı yakaladım, mmm, adı Donny Herbin'di. Eski bir arkadaşının peşinden sebepsiz yere kürekle gitti ve onu fena yaraladı. Saldırganlıkla suçlandı ve Eddy bunu basit saldırıya indirtti. Herbin'in sorunu temelde deli olmasıydı. Yargıç onu otuz günlüğüne hapse attı ve çıktıktan iki gün sonra Faribault'da bir market tezgâhtarını vurarak öldürdü çünkü tezgâhtar onu çifte poşetlememişti."

Fisk, "O hikayeyi hatırlıyorum, çifte çanta olayını, senin de işin içinde olduğunu bilmiyordum," dedi.

"O kısmı ben yapmadım. Ben sadece kürek kısmını yaptım ve yargıca Herbin'in tedavi görmesi gerektiğini söyledim. Jackson polisleri ve otoyol devriyesi vurulduktan sonra onu yakaladı," dedi Virgil. "Yine de. Garip bir iş."

Bir on dakika daha yaptıkları işin tuhaflığı hakkında konuştular, hikâyeler anlattılar, Virgil Timothy hakkında birkaç yumuşak soru sordu, Fisk Timothy'nin adını nasıl öğrendiklerini sordu, Virgil geçiştirdi ve sonra Carl Smith, teçhizat çantasını taşıyarak kafasını yatak odasına uzattı ve "Ben iyiyim. Dr. Carlson'ın lavabosundaki kapandan biraz saç aldım. Linda'nın işi bitmek üzere."

Ve öyleydi.

Carlson'ın tüm mücevherlerini temizlemiş ve örneklerini poşetlemişti. "Eğer bu işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz," dedi. Fisk'ten kendi DNA'sını Timothy'ninkinden ayırmak için sakız fırçalamasını istedi ve Fisk de kabul etti.

Fisk Esselton'a "Ben bir DNA bakiriyim," dedi. "Bu benim ilk seferim." Esselton gülümseyerek, "Nazik olacağım," dedi.

Fisk başıyla onayladı ve ameliyatı yaptılar.

Diğer örnekler için endişelenmiyordu. Lavabodaki saç Timothy'ye ait değildi. Mücevherleri ya altın ya da platindi, çoğu kimyasala karşı dayanıksızdı; ve onları internette DNA'yı yok edeceğini söylediği bir ev temizleyicisine batırmıştı.

İnternette her şeyi bulabilirsin.

Merdivenlerden inerken Virgil Fisk'e, "Tina Locklin, George Baer," dedi.

"Doğru," dedi Fisk. "Tina'nın herhangi bir şeyle ilgisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Virgil, "Bunu çok duyuyorum," dedi ve ona zaman ayırdığı için teşekkür etti.

—

Sokakta Virgil, Esselton ve Smith'e ne düşündüklerini sordu ve ikisi de DNA kontrolünün rutin olacağını düşündü. "Adamın lavabosundan biraz saç aldım ve kadının lavabosundan da biraz saç aldım. Komik bir iş olmadığından emin olmak için."

"Sonuçlar ne kadar sürer?"

"Biliyorsun birikmiş işlerimiz var. Birkaç ay gecikebiliriz."

"Evet, evet, evet..."

"Birine çizgiyi atlaması için baskı yaparsanız, belki... en iyi ihtimalle iki hafta?"

"Başkasına baskı yapması için birine baskı yapacağım ve bu iki hafta sürmeyecek. Bir şey bulur bulmaz arayın."

—

VIRGIL CALLED LUCAS arabasından inerek ona numune alma durumunu, DNA sonuçlarındaki gecikmeyi -ki bu ikisi için de yeni bir haber değildi, bazen DNA gecikmeleri ayları buluyordu- ve Timothy Carlson'a kafayı takmış olabilecek hemşireyi anlattı.

Lucas, "Henderson'ı arayacağım ve ya DNA hattını atlaması ya da örnekleri özel bir laboratuara göndermesi konusunda valiyle konuşmasını sağlayacağım," dedi. "Bir şeyler yapacağım."

"İyi. Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ sallanıyorum. Yine de tuvalette değilim; içimde bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Ben de yaşadım," dedi Virgil. "Dinle, George Baer'in peşine düşüp düşemeyeceğime bakacağım, sonra da belki Tina Locklin'i ararım."

"Bu sana doğru geliyor mu?"

"Bilmiyorum. Bak ne diyeceğim, Fisk çetin cevizdir. Zeki, kontrollü. Ondan biraz hoşlandım," dedi Virgil.

"Hoşlanmadığın biriyle ne sıklıkla karşılaşırsın?" Lucas sordu.

"O kadar sık değil sanırım," dedi Virgil.

"Sen tuhafısın Virgil ve bununla yaşamak zorundasın," dedi Lucas.

"Baer'le konuştuktan sonra beni ara."

(George Baer, St. Paul'un kuzeyindeki Turtle Gölü'nün ağaçlarla kaplı kıyısında yaşıyordu. Virgil'in bildiği kadarıyla

Kaplumbağa Gölü'nde iyi büyüklükte bir büyük ağızlı levrek popülasyonu ve ayrıca çok sayıda küçük kuzey turnası vardı.

Bu da onun naçizane görüşüne göre olağanüstü değildi ama iyiydi. iPhone uygulamasını Baer'in evine kadar takip etti ve karısı Edna ile ön kapıda konuştuğundan sonra onu arka bahçesinde, elinde bir yayla, gerçek boyutlarda bir beyaz geyik hedefine ateş ederken buldu.

Virgil evin etrafında dolaşırken Baer kaşlarını çatarak ona baktı ve "Sen de kimsin?" diye havladı.

"Suçluları Yakalama Bürosu," dedi Virgil. "Karınız bana burada olduğunuzu söyledi. Sizinle Timothy Carlson hakkında konuşmam gerekiyor."

"Bir sorun mu var?"

"Ne hakkında yanlış?" Virgil sordu.

Baer, "Timothy garip bir şekilde, balkondan düşerek öldü," dedi. Üzerinde mavi LA Dodgers şapkası, mavi hafif bir Orvis outdoor tişörtü ve kot pantolon vardı.

Virgil, "Ölümü adli tabiplik tarafından araştırıldı ve bir kaza olduğu tespit edildi," dedi.

Baer'in arkasında yerde duran bir yay kutusu vardı. Onu aldı, yayı içine yerleştirdi ve "Hadi eve gir. Oklarımı alayım."

Baer plastik geyiğin hedef bölgesinden yarım düzine ok çıkarıp yay çantasındaki bir cebe koyarken Virgil küçük gölü inceleyerek bekledi.

Baer okları toplamayı bitirdiğinde Virgil, "Güzel göl," dedi.

Baer, "Ekzorheik, yani suda düzenli bir devir daim oluyor," dedi. "Zaman zaman içine işiyorum. Meksika Körfezi'nin biyolojik karmaşıklığına katkıda bulunduğumu düşünmek hoşuma gidiyor."

Birlikte arka verandadan geçip evin içine doğru yürüdüler. İçeride, "Edna, ben ve polis kütüphanedeyiz." diye bağırdı. O da "Tamam." diye bağırdı.

"Atölyesinde," dedi Baer. "O bir çömlekçi."

"Evet, onunla ön kapıda konuştum. Biraz çamurluydu," dedi Virgil.

Baer, "Çoğu zaman öyledir," dedi.

Kütüphane, Virgil'in elinden gelse çalacağı gömme çelik raflara yerleştirilmiş her türden kitapla dolu geniş bir odaydı.

"Harika bir kütüphane," dedi etrafına bakınarak.

"Öyle olmalı," diye homurdandı Baer. Ayılar gibi tıknaz bir adamdı, orta boylu, seyrelmiş kızıl saçları ve çilleri, çerçevesiz gözlükleri vardı. Bir koltuğu işaret etti ve karşısındaki başka bir koltuğa oturdu. "Lanet olası şey bir kol ve bir bacağa mal oldu."

"Buna değer," dedi Virgil. "İyi bir okuma ışığı."

"Burada çok zaman geçiriyorum," dedi Baer. "Timothy hakkında sorularınız mı var?"

"Timothy ve Tina Locklin adında bir hemşire hakkında."

Baer buna şaşırmıştı ve bu yuvarlak yüzünden okunuyordu: "Tina mı? Onun ne alakası var?"

"Onu tanıyor muydun?"

"Onu hâlâ tanıyorum. Minneapolis'teki Abbott Northwestern'de çalışıyor. Emekli olmadan önce orada çalışıyordum. Timothy değildi. St. Paul'e odaklanmıştı."

"Amanda Fisk bana uzun zaman önce, yirmi yıl kadar önce, Tina'nın Timothy'ye romantik bir şekilde takıntılı olduğu bir bölüm olduğunu söyledi. Bu yüzden kovulmuş, kliniğinizden ya da ortaklığınızdan ya da her neyse ondan ayrılmış."

"Bu aşığı yukarı doğru, ama kovulmadı. Devam etmesi için teşvik edildi ve bizden çok iyi bir tazminat alarak devam etti," dedi Baer. "Olağanüstü bir hemşire, en iyilerden biri. Onu hala Abbott'ta görüyorum ve sohbet ediyoruz. Olanlardan dolayı kızgın ya da üzgün olmaktan çok utanmıştı."

Baer, Carlson'ın boşandığını ve bundan önce birkaç yıl Locklin ile yakın çalıştığını söyledi. Locklin bir süre ona aşık olmuş olabilir. Onun yaşlarındaydı ya da bir iki yaş küçük ya da büyüktü, boşanmıştı ve umutları vardı...

"Timothy ilgilenmiyordu. Daha genç ve seksi bir şeyler arıyordu ve biz erkeklere de öyle söylüyordu. İlk karısı üniversitede tanıştığı bir mühendisti," diyor Baer. "O da en az Tim kadar zeki ve daha yaratıcıydı. Her zaman şu ya da bu konuda patentler alıyordu ve ışığını asla bir örtünün altında saklamıyordu. Aralarında rekabetçi bir gerilim vardı ve birbirlerinden ve bu gerilimden yorulmuşlar."

Virgil, "Amanda Fisk ile bir saat kadar vakit geçirdim ve bana düşük stresli, parkta yürüyen bir tip gibi gelmedi," dedi. "Yani, Timothy bir bakıcı arıyorsa."

Baer başını sallayarak onayladı. "Doğru anlamışsın. Ortaya çıkıp BCA olduğunuzu söylediğinizde aklıma gelen ilk şey Amanda'ya ve *kazaya* baktığınız oldu." *Kaza* kelimesinin üzerine italik harfler koydu.

Virgil ona doğru eğildi: "Bekle. Timothy'nin ölümünün bir kaza olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Baer, "Bence muhtemelen öyleydi," dedi. "Adli Tıp müfettişlerine biraz saygım var. Burada bir 4 Temmuz partisi veriyorum ve Timothy ile takılıyordum..."

"Bayan Fisk bana bundan bahsetti..."

"...bana savcılığını yaptığı ve kazandığı karmaşık bir cinayet davasından bahsetti. Dedi ki, 'Amanda gerçek bir katil. *Gerçek bir katil.*' Bir kazada öldüğünü duyduğumda aklıma gelen ilk şey bu oldu."

kafamın içine. Dürüst olmak gerekirse, bunu söylediğimi birine söylerseniz inkar ederim ama Amanda taş kalpli bir sürtük. Yani mutfakta ışıklar yanıyor ama tavan arasında yarasa var."

"Bu tıbbi bir jargon mu?" Virgil sordu.

Baer, "Değeri neyse onu alın," dedi. "Ve değer *bir şey*."

—

VIRGIL CONSIDERED THAT, sonra şöyle dedi: "Tina Locklin'e dönelim. Doris Grandfelt'in ölümüne, cinayetine bakıyorum. Bu olay Timothy Carlson'ın boşandığı ve Doris Grandfelt gibi daha genç ve seksi bir kadın aradığı döneme denk geliyor."

"Sence Tina..."

Virgil, "Soru dışarıda bir yerde," dedi.

Baer öne doğru eğildi ve parmağıyla Virgil'in göğsünü işaret etti: "Tina tanıdığım en yumuşak, en mülayim insanlardan biri. Çekingen değil ama... ahlaklı. Nazik. Bir karıncayı bile incitmez."

"Bazen insanlar kırılır."

"Tina değil. Muayenehanemizde çok endişeli yüzlerce hastayla ilgilenirken onu izledim. Korkmuş insanlar, bazen aşırı taleplerde bulunuyorlardı. Hepimiz cerrahtık, bu yüzden insanlar bize geldiklerinde ciddi sorunları vardı. Tina çok şefkatli bir hemşireydi. Grandfelt olayına pek dikkat etmedim ama neler döndüğünü biliyorum. Görünüşe göre Grandfelt işyerinde öldürülmüş. Bu doğru mu? Eğer öyleyse, gece yarısı etrafta kimse yokken öldürülmüş olmalı..."

"Bu bir varsayım," dedi Virgil. "Sanırım ana varsayım bu."

"Tina binaya nasıl girmiş olabilir ki? Siz Grandfelt'ten elde edilen DNA'ya bakıyorsunuz, bu da onunla kim seks yaptıysa orada olması gerektiği anlamına geliyor. Tim, Grandfelt'i becerirken Tina'nın Tim'in külotunu tuttuğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bu pek mümkün görünmüyor," diye kabul etti Virgil.

"Eğer büyük bir muhasebe firmasıysa, geceleri kapılarını kilitleyeceklerini düşünmüyor musunuz? Yani, Grandfelt'in nasıl girdiğini biliyorum. Orada çalışıyordu. Tina nasıl girmiş olabilir?"

"Carlson'ı takip etmiş olabilir..."

"Sonra ne oldu? Kapı kapanırken ayağını içeri soktu ve Timothy onu hiç görmedi mi?"

"Tamam."

"Sana söylüyorum: Tina ile konuşabilirsin, ama yanlış ağaca havlıyorsun. Onun cinayetle hiçbir ilgisi yok."

—

VIRGIL PULLED AT bir Kulak memesi,
düşünmek, ve dedi, "Sen Amanda Fisk'in cinayet
sırasında Bee'de çalıştığını biliyorum."

"Ne!"

"Soruşturma sırasında Timothy Carlson ile tanıştığını söylüyor. Bee'nin bir müşterisiymiş ve bazı sözleşme konularında ona danışmanlık yapmış."

"Yani cehennemden gelen taş gözlü kaltağın katıldığı iki vahşi ölüme bakıyorsunuz ve Tina hakkında sorular mı soruyorsunuz?"

"Her şeye bakıyoruz," dedi Virgil. "Amanda'dan hoşlanmıyor gibi görünüyorsunuz." diye sordu.

"Ondan hoşlanmıyorum. Kesinlikle hoşlanmıyorum ama ondan nefret etmiyorum. O ve Timothy tuhaf bir çiftti. Timothy bazı insanlara karşı oldukça soğuk, bazılarına karşı ise daha sıcak olabiliyordu ve köpeklerini çok seviyordu. Anlattığına göre çocukluğundan beri köpeklerini severmiş. Samimi olduğunu inanıyorum. Ama Amanda. Onun kötü bir insan olduğunu düşünmek için sağlam bir nedenim yok... ama öyle olabileceğini hissediyorum."

"Böyle düşündüğünü biliyor mu?"

Baer başını salladı: "Böyle düşünmek için bir nedenim yok. Timothy bir arkadaş ve golf partneriydi. İkimiz de Turtle Lake Golf'e üyeydik. Amanda ve ben... gerektiğinde cana yakın oluruz."

"Tina Locklin'in ne zaman işte olduğunu öğrenebilir misiniz?"

Baer saatine baktı. "Şu sıralar işten çıkıyor olmalı - erkenden işe gider, vardiyası genellikle altı ile üç arasında olur. Sanırım telefon numarası bende var, onu arayabilirim. St. Paul'de yaşıyor."

"Bunu yapabilir misin? Onunla evinde buluşabilirim," dedi Virgil. "Ona fazla bir şey söyleme - sadece onunla Timothy Carlson hakkında konuşmak istediğimi söyle."

—

B E R C A L L E D A N D Virgil arabasıyla St. Paul'e geri döndü; Locklin onu bekliyordu. Paul ile Minneapolis arasında, I-94'ün kuzeyinde küçük bir evde yaşıyordu, çiçek tarhları bakımı kolay çiçeklerle, kırmızı ve sarı zinya, kadife çiçeği, koni çiçeği ile ekiliydi. Virgil arabasını kaldırımından geldiğini gördü ve kapıyı açtı.

Locklin: "Virgil Flowers."

"Evet, George Baer'den yeni ayrıldım. Benimle konuştuğunuz için teşekkürler."

"Gerçekten Doris Grandfelt'i bıçaklayarak öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?" Locklin altmışlı yaşlarının başında görünüyordu, kısa gri saçları ve büyük plastik çerçeveli gözlükleri vardı. Soruyu sorarken gülümsemedi.

"George'la iki kez konuşmuş olmalısın," dedi Virgil. "Biri ben oradayken, diğeri de ben ayrıldıktan sonra."

"Benim için endişeleniyordu. George iyi bir adamdır. İçeri gel: kediye dikkat et."

Evi makarna ve ekmek kokuyordu ve turuncu çizgili bir tekir Virgil'e şüpheyle baktı, pantolonunun paçasını kokladı ve sonra oturma odasında Virgil oturduktan sonra kucağına atlayarak onu daha ayrıntılı bir şekilde inceledi.

Locklin, "Onu yere atın," dedi.

"O iyi. Kedileri severim," dedi Virgil. Kedi kucağına yerleşti ve ona baktı, Virgil onu boynundan kuyruğına kadar rahatça okşadı.

Locklin, "Beni kışkıandırmaya çalışıyor," dedi. Beyaz bir bluz ve mavi bir pantolon giymiş, bacak bacak üstüne atmış ve "Doris Grandfelt'i ben öldürmedim. Tüm bu olaylar patlak verene kadar Doris Grandfelt'ten haberim yoktu, tüm bu gerçek suç insanları şehre geliyordu."

"George sana söyledi mi..."

"Bir kısmı. Timothy bana bir ilişkiyle ilgilenmediğini söyledikten ve yatıyor olabileceğı bir kadını bıakladıktan sonra delirmiş olup olmadığını merak ediyorsunuz. Ama o sırada Doris Grandfelt'ten haberim bile yoktu."

"Sen-"

Locklin araya girdi: "George arayana kadar bu soruştırmaya çok fazla ilgi gstermiyordum. Son yarım saatimi *Star-Tribune*'un internet haberlerini okuyarak geçirdim ve gerçek suç sitelerinden birine baktım. Olay şu: Timothy cinayetten çok önce benimle ilgilenmediğini söylemişti. İlkbaharda öldürülmüştü ve ben de bundan altı ay önce muayenehaneden ayrılmak istemiştim. Sonbahardan nce, Ekim gibi."

"Bunu anlamamıştım," dedi Virgil. "Ben bu iki şeyin birbirine daha yakın olduğı izlenimine kapılmıştım."

"Yakın" tanımınıza göre değışir. Her neyse, doktorlar bana harika bir tazminat verdiler, bu da acımın bir kısmını hafifletti ve Gary Parsons... Dr. Parsons... bana Abbott'ta bir iş ayarladı. O zamandan beri oradayım."

"Hiç evlenmedin mi?" Virgil sordu.

"Hiç yeniden evlenmedim. Yirmili yaşlarımda evlendim ve kırkıma basmadan hemen önce boşandım. Timothy'nin peşinden koşmamın bir nedeni de onun da boşandıktan sonra müsait olması ve birbirimizden hoşlanmamızdı. Belki de sadece bir arkadaş istemiştim."

"Ve Timothy'nin... tavrı... sizi kızdırmadı mı?"

"Birazcık. Çoğunlukla depresyundaydım. Kimse tarafından istenmediğimi hissettim. Ama Doris'i bıaklamadım. Muayenehaneden ayrıldığım da başka bir kadınla görüşüyordu ve Timothy ile yaptığım son konuşmadan ilişkilerinin ciddi olabileceğı izlenimini edindim."

"Gerçekten mi?" dedi Virgil. "Diğer kadın kimdi?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bana birinin olduğunu söyledi, profesyonel bir kadındı sanırım. Başka bir doktor da olabilir. Ama bilmiyorum. Onu dürtmeye başladığımda buna dair bir ipucu bile yoktu."

Virgil, "George bu konuda hiçbir şey söylemedi," dedi.

Locklin, "George'un bundan haberi var mıydı bilmiyorum," dedi. "Timothy ağzı sıkı biri olabilirdi. Onu tanıdığınızda iyi bir adamdı ama o noktaya gelmesi biraz zaman aldı."

Kedi Virgil'e miyavladı, Virgil de kediye birkaç kez daha okşadıktan sonra yerden alıp yere koydu. Virgil'in ayaklarının dibine oturup bir patisini temizlemeye başlayan kediye ikisi de baktı ve Virgil sordu: "Muayenehaneden birileriyle görüşüyor musun? Timothy'nin kız arkadaşının kim olduğunu bilebilecek biriyle?"

"Kimsenin hatırlayacağını sanmıyorum. Yani, Timothy'yi muhtemelen herkes kadar iyi tanıyordum ve o son konuşmamıza kadar bundan haberim yoktu," dedi Locklin. "Bunların hepsi yirmi yıldan fazla zaman önceydi."

"Öldüğünü duyduğunuzda ne düşündünüz?"

"Sanırım şok oldum. Sağlıklı bir adamdı, egzersiz yapıyordu, doğru besleniyordu, hepsi bu, yüz yaşına kadar yaşayacağını düşündüğünüz türden. Bir köpek topunu oluktan çıkarmaya çalışırken düştüğünü duydum ve bu bir şekilde doğru geldi. Onun yapacağı bir şey gibi. Köpekleri çok severdi. Labrador cinsi bir köpeğinin öldüğü zamanı hatırlıyorum da, boğulmadan bu konu hakkında konuşamazdı. Yıllarca."

"Doris'in Lowertown'daki Bee Muhasebe binasında ya da Bee'ye yakın bir yerde öldürüldüğünü düşünüyoruz - arabası gitmiş olabileceği bir barın yakınında bulundu. Neredeyse kesin olarak Bee'nin yönetici yemek odasından bir parça ile öldürüldü. Bee'de herhangi bir sıfatla bulundunuz mu? Müşteri olarak, onlara bir şey teslim ederek... herhangi bir şey?"

Başını iki yana salladı: "Asla. Adlarını bile duymadım. Vergilerimi kendim ödüyorum, her zaman birilerinin çalışanı oldum, bu yüzden

finansal hayat rutindir. Hiçbir zaman bir muhasebeciye ihtiyaç duymadım."

—

V I R G I L L E F T onun cinayetle bir ilgisi olmadığına ikna olmuştu. Ama Carlson'ın bilinmeyen kız arkadaşını merak ediyordu. Fisk ikinci bir kadından bahsetmemişti, sadece Locklin'den bahsetmişti. Onu tanıyor olabilir mi? Carlson'la tanıştığını söylemişti.

Carlson, Grandfelt cinayeti soruşturması sırasında, yani Carlson'ın Locklin'e bilinmeyen kadından bahsetmesinden aylar sonra.

Carlson diğer, daha ciddi ilişkisini müstakbel eşinden gizlemiş olabilir mi? Ya da başka bir kadın var mıydı? Carlson, Locklin'i oyalamak için bu konuda yalan söylemiş olabilir mi?

Kamyonda Virgil Lucas'ı aradı ve "Ne buldun?" diye sordu.

Virgil ona Baer ve Locklin'le yaptığı görüşmeleri anlattı: "Sonuç olarak pek bir şey öğrenemedim ama diğer kadının kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben de öyle," diye kabul etti Lucas.

"Onu bulmaya odaklanacağım. Ve gerçek suçluların ortaya çıkaracağı her türlü olasılığa."

"Carlson hakkında ne düşünüyorsun?" Lucas sordu. "DNA adamımız o mu?"

"İhtiyatlı bir iyimserlik içindeyim, ama gerçekten özel bir şey olmak zorunda değil - kullandığı lavabodan saç çıktı, bu yüzden DNA analizi geri döndüğünde emin olacağız."

"Tamam. Bilmediğin bir şey daha var," dedi Lucas. "Henderson bir süre önce aradı. DNA önlükleri Chicago'daki özel bir laboratuara gönderiliyormuş. Ben eve döndüğümde, yani önümüzdeki hafta başında sonuçlar elimizde olacak."

"Güzel. Görüşürüz o zaman. Sakin ol, koca adam."

"Sen de Virgie. Muhtemelen salı günü görüşürüz. Dinle, bir şey olursa beni ara. Herhangi bir şey."

—

V I R G I L C A L L E D B A E R : "Tina Locklin bana Timothy Carlson'ın başka bir kadınla ilişkisi olduğunu söyledi, Tina'yla ilgili sorun ortaya çıktığında," dedi Virgil. "Bunun kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hiç yok," dedi Baer. "Tina Ekim ya da Kasım ayında, havalar soğuduktan sonra bir yerlerde ayrıldı. Ben golf oynamayı Ekim başında bıraktım, ilk kar fırtınası sırasında, yani... Sezon dışında Timothy ile pek fazla sosyal sohbetim olmadı. Yine de... bilmemem biraz garip."

"Başka bir kadın olmama ihtimali var mı, Carlson Tina'yı rahat bırakmaya mı çalışıyordu?"

"Bu da bir düşünce," dedi Baer. "Bu Timothy'nin yapabileceği bir şey."

"Pekâlâ. Yeni düşünceleriniz olursa bana bildirin."

Hâlâ kamyonda oturan Virgil not defterini çıkardı ve Carlson'ın Grandfelt'in ölümünden önceki sonbaharda Tina'yı reddetmesinin zamanlamasıyla ilgili bir not aldı. Notu bitirdi ve kamyonu çalıştırdı ama Baer geri aradığında henüz vites takmamıştı.

"Aklıma yeni bir fikir geldi," dedi

Baer. "Anlat bana."

"Amanda'nın size Timothy ile Doris Grandfelt cinayeti soruşturması sırasında tanıştığını söylediğini belirtmiştiniz..."

"Evet."

"Huh. Sana bir şey söyleyeceğim. Timothy düşüncesiz biri değildi. Şimdi hafızamı yokluyorum ama araştırırsanız, sanırım o yazın sonunda Amanda ile evlenmiş. Golf kulübünde evlenmişler. Grandfelt'in öldürülmesinden sonraki yıl olması mümkün ama sanmıyorum. Bence aynı yıldır."

"Yani..."

"Yani bu Timothy için korkunç bir hız olurdu. Eğer birbirlerini Grandfelt'in öldürüldüğü zamandan beri tanıyorlarsa.

Bahar. Timothy'nin Tina'yla konuştuğu kadının Amanda olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordum. Cinayetten önceki sonbaharda Amanda'yla çıkıyorlar mıydı?"

"Bana öyle söylemedi."

"Biliyorum. Bunu bana sen söyledin,"

dedi Baer. "Sence yalan mı söylüyordu?"

Baer, "Amanda'nın bana söylediği her şeye inanmak zorunda olmadığımı söyleyebilirim," dedi.

"Tamam. Teşekkürler, Doktor."

"Bana Doktor deme. Sen Bugs Bunny değilsin, ben de Elmer Fudd değilim."

Virgil Dahlia Blair'i aradı ve "Başka bir arama yapmam gerekiyor, eğer s i z yapabilirsiniz" dedi.

"Ne?"

"Timothy Carlson'ın Amanda Fisk ile ne zaman evlendiğini bulmam gerekiyor - Doris'in öldürüldüğü yıl mı, yoksa sonraki yıl mı?"

"Nerede evlendiğini biliyor musun?" Blair sordu.

"Burada, Ramsey County'de."

"Tamam, bu kolay olmalı. Ama birkaç dakika içinde her yer kapanacak, o yüzden yarın olması gerekecek."

"Çok yakında," dedi Virgil.

Amanda Fisk DNA örnekleyicilerinin kapıdan çıktığını gördü, Flowers da bir adım gerisindeydi. Flowers'ı düşündü.

Nazik, rahat, arkadaş canlısı, ya doğuştan ya da bilinçli olarak kendini bu şekilde eğittiği için. Bunu yıllar boyunca birlikte çalıştığı diğer dedektiflerden, daha iyi olanlardan hatırlıyordu. Onlar herkesle konuşabilir ve şüphelilerini konuşturabilirlerdi.

Eğer bir suçluysanız -Fisk genellikle kendini bu şekilde düşünmezdi ama teknik olarak suçlu olduğunun farkındaydı- konuşmak yapabileceğiniz en kötü şeylerden biriydi. Herhangi biriyle, ama en kötüsü bir dedektifle konuşmak.

Flowers'la biraz fazla konuştuğunu düşündü, ama aslında yanlış bir adım atmamıştı. Ama konuşuyordu. Ve Flowers zekiydi. Adını araştırmış ve sadece dedektiflik yetenekleriyle tanınmadığını, aynı zamanda çok satan bir roman ve dergi yazarı **olduğunu** öğrenmişti. Bulduğu makalelerden ikisinde, sıradışı içgörüler ve standart dışı soruşturma prosedürleri nedeniyle kolluk kuvvetleri çevrelerinde "o lanet olası Flowers" olarak tanındığından bahsediliyordu.

Büyük evde tek başına oturup bir süre düşündükten sonra Fisk kalktı, evdeki ofisine gitti, bilgisayarını açtı ve gerçek suç sitelerine göz atmaya başladı. Gerçek suçlular hâlâ Grandfelt'in son fotoğraflarında görülen adamların peşindeydi.

Ve gerçek suçlular, Flowers ve Timothy arasındaki bağlantıya takıldı. Timothy, eski fotoğrafta bunama sorunu yaşadığı anlaşılan bir adam tarafından tanınmıştı. Flowers onunla görüşmüştü ve o gittikten sonra, gerçek suçlulardan biri

Suçlular adamın kızıyla konuşmuşlar ve kız da hem babasının Timothy'yi tanıdığını hem de Alzheimer hastası olduğunu doğrulamıştır.

Bir savcı gibi davranarak, kilit bir bilgiyi teyit etmesi için deli bir adamı tanık sandalyesine oturtmak istemezdi. Öte yandan, Flowers'ın yaptığı bu değildi - deli adamın verdiği bilginin doğru olup olmadığını bilmiyor olabilirdi, ama bu onu eve sokmak için yeterliydi ve DNA eşleşmesi tek başına yeterli olacaktı.

Paul berberindeki isimsiz bir bağışçıdan gelen lavabodaki saçtan bir eşleşme elde edemeyeceklerdi. Sa taki negatif sonuçtan ş phelenirlerse, başka bir örnek aramaya gidebilirlerdi. Bu onları Timothy'nin kliniğindeki ofisine götürebilirdi ama ofis ortak kullanılıyordu, dolayısıyla DNA'yı kirletecek çok fazla şey olabilirdi ve Timothy orada tuttuğu tüm kişisel giysi ve ekipmanları çoktan toplayıp atmıştı.

Ama tehdit devam ediyordu. Neden bir insan kendi lavabosundan alınan negatif DNA sonucundan ş phelensin ki? Çoğu polis olmaz ama Flowers olabilir.

Gerçek suç siteleri okuma takıntısı haline gelen Flowers'ın soruşturmaya öncülük ettiği anlaşılıyordu. Soruşturmanın ilk günlerinde Davenport'un adı geçmişti ama ondan sonra Flowers  n plana çıkmıştı. şimdi de Flowers'ın kendisi Davenport'un New Mexico'da olduğunu söylemişti.

Soruşturmanın ritmini bozabilirse, belki de Flowers'ın başka bir şeye yönelmesini sağlayabilirse, yeni bir adam getirebilirse, daha geleneksel, DNA sonuçlarına değer verme olasılığı daha yüksek biri...

Dikkatleri  zerine çekmeden bunu nasıl yapacaktı?

—

V I R G I L F E L T H E gerçekten üretebilecek birkaç a ı üzerinde çalışıyordu: DNA  rnekleri, yapılan çeşitli araştırma parçaları

Carlson-Fisk evlilik tarihi de dahil olmak üzere gerçek suçlular tarafından. Aynı zamanda, yapmak istediği şey bu değildi. Roman üzerinde çalışmak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki, araba kullanırken endişelenmeye başlamıştı. Kamyonetine biniyor ve bir yere doğru yola çıkıyordu ama sonra romanı düşünmeye başlıyor ve daha sonra oraya nasıl geldiğini bilmeden kendini varış noktasında buluyordu.

Buddha'nın tavsiye etmiş olabileceği gibi "anın içinde" olmadığını düşünüyordu.

Yanında bir dizüstü bilgisayar vardı ama yazıcısı yoktu ve kalemle düzenleme yapabilmek için kitabı kâğıt üzerinde görmeye gerçekten ihtiyacı vardı. DNA sonuçları gelecek haftaya kadar çıkmayacağı için, yeni bir şey çıkmazsa Cuma öğleden sonra eve gitmeye ve hafta sonu boyunca kalmaya, hatta belki üç gün izin almaya karar verdi.

—

H E ' D M I S L U C A S , Lucas gittiği sürece. O ve Lucas dünya hakkında farklı şekillerde düşünüyorlardı. Lucas'ın bir soruşturmadaki küçük, önemsiz ayrıntıları fark etme yeteneği vardı ve bu ayrıntılar onun dünyanın nasıl işlediğini düşündüğüyle uyuşmuyordu.

önemsiz olanın kritik olduğu ortaya çıktı. Virgil bir resim çizmek, kaostan bir görüntü çıktığını görene kadar renkleri ve şekilleri bir araya getirmek gibi daha küresel yollarla düşünme eğilimindeydi.

Ve bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Şekiller ve renkler bir araya geliyordu. Örneğin George Baer, Tina Locklin'in Grandfelt cinayetini planlarken çözmesi gereken zor bir sorun olduğunu öne sürmüştü, eğer bu Bee'de gerçekleşseyse: Binaya nasıl girecekti? Anahtarı nasıl bulacaktı?

Aklına bir sürü yol geliyordu ama hepsi de karmaşık ve imkânsızdı. Carlson, Grandfelt'le düzenli olarak Bee'de buluşuyorsa, ki bu başlı başına imkânsız görünüyordu, Locklin onu takip etmiş ve belki de binaya girmek için bir anahtar kullandığını görmüş olabilirdi... ve bir şekilde onun anahtarını alıp kopyalamış olabilirdi...

Hayır. Hiç olmadı. Aynı düşünce diğer tüm olası şüpheliler için de geçerliydi. Saatler sonra Bee binasına nasıl girmiş olabilirlerdi? Bu basit sorun Doris Grandfelt'in Bee'de öldürülmemiş olma ihtimalini artırıyordu; bir bardan ya da sokaktan alınıp başka bir yerde öldürülmüş olabilirdi.

Ancak Baer'in Locklin'in Bee binasına nasıl girdiğine dair sorusu, en az üç kişinin Bee'nin müdavimi olduğu gerçeğini düşünmesine neden oldu: Grandfelt, orada çalışan; Fisk, orada çalışan; ve Carlson, bir müşteri.

Bu bile başlı başına tuhaftı ve not defterine bir giriş daha yaptı, nota baktı, ardından Bee'nin CEO'su Cory Donner ile yaptığı görüşme sırasında not defterinde yaptığı girişlere geri döndü. Girişte kişisel bir cep telefonu numarası vardı ve Virgil bu numarayı telefonuna tuşladı.

Donner üçüncü zil sesinde telefonu açtı ve "Ajan Flowers. Sizden bir daha haber alacak mıyım diye merak ediyordum."

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

"Geç saatlere kadar çalışıyorum," dedi Donner. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lucas ve ben sizinle konuştuğumuzda, Doris Grandfelt öldürülmeden birkaç yıl önce Bee'de yaşadığınız bir cinsel skandaldan bahsetmiştiniz. Şirketin çalışanlar arasındaki cinsel ilişkiler konusunda biraz acımasız bir yasak getirdiğini söylemiştiniz..."

"Evet, gerçekten. Acımasız doğru kelime."

"Hiç uygulamak zorunda kaldınız mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Aslında yumuşattık. Çalışanlarımızdan ikisi gizlice görüşmeye başladı ve iş ciddiye binince Tom Bergstrom adlı adam o zamanki CEO'ya gitti, neler olup bittiğini anlattı ve şirket gerekli görürse istifa etmeyi teklif etti. Tom iyi bir adamdı, iyi bir adamdır. Hâlâ bizimle birlikte. Üst kademelerde bu konuda bazı konuşmalar oldu. Hepimiz mutlak yasağın bir uyarı olarak amacına hizmet ettiği ve bazı durumlarda insanlık dışı olabileceği konusunda hemfikirdik. Hem Tom hem de onun

kız arkadaşı Mickey Lee mükemmel çalışanlardı ve bunun da biraz etkisi oldu. Sonunda evlendiler."

"Bu Doris'in öldürüldüğü sıralarda mıydı?" "Hayır, hayır, bu daha sonra olabilir."

"İlişki yasağının başlamasından kısa bir süre sonra üst düzey evli bir yönetici Doris ile bir ilişki geliştirmiş olsaydı, işten atılır mıydı?"

"Evet, sanırım öyle. Yasağa neden olan orijinal ilişki şirket için büyük bir şok oldu," dedi Donner.

"Yani eğer Doris..."

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum. Doris, yönetici yemek salonunda yemek yiyen biriyle gizli bir ilişki geliştirir ve sonra karısını terk edip *onunla* evlenmezse ilişkiyi açıklamakla tehdit eder. O da onu öldürür. Bir kafeterya bıçağıyla."

"Sadece olasılıkları değerlendiriyorum."

"Senin için iki kelimem var. Belki üç, kasılmaları nasıl düşündüğünüze bağlı."

"Ve bunlar..."

"*Biz muhasebeciyiz.* Doris'i öldürecek olsaydık, bunu dikkatlice, dikkat çekmeden, derinlemesine ve Bee'den çok uzakta yapardık. Onu parçalara ayırmazdık."

"Ah."

"Başka bir şey var mıydı?" Donner sordu.

"Birisi gece Bee'ye girmek istese, binanın anahtarını nereden bulacak?"

"Bu zor olurdu. Doris'in görevleri arasında posta memuru olmak da vardı. Gün sonunda giden tüm eşyalar toplanır ve UPS ya da FedEx'e paketlenirdi. Teslimatı bekler ve sonra da kilitlerdi. Bu onun görevlerinden biriydi. Arkadaşı Stephanie'nin de bir anahtarı ve aynı görevleri vardı. Ayrıca erken gelen ve çalışanların içeri girebilmesi için binayı açmak üzere anahtarları olan iki resepsiyonistimiz vardı. Birkaç yöneticide vardı ama bende yoktu, o zamanlar yoktu."

"Yani anahtarlar kontrol ediliyordu. Öyle herkese dağıtılmıyordu."

"Hayır, değillerdi. Dosyalarımızda oldukça fazla hassas bilgi var. Örneğin, bir dizi önde gelen politikacı ve iş adamının vergi beyannameleri bizde. Bu bilgilerin güvenliğinden biz sorumluyuz. Şu anda on iki anahtar olduğunu sanıyorum."

"Tamam."

"Kendimi pek yardımcı olmuş gibi hissetmiyorum," dedi Donner. "Aslında oldunuz. Teşekkür ederim."

Virgil zili çaldı ve saatine baktı. Otele dönme, bir şeyler yeme, not defterini okuma ve birkaç kelime yazmak için dizüstü bilgisayarının başına geçme zamanı gelmişti.

—

F L O W E R S W A S L O O K I N G at Timothy, Doris Grandfelt ile seks yapan son kişi için olası bir DNA eşleşmesi olarak görülüyor. Fisk'in bir gerçek suç sitesinde bulunduğu bilgilere göre Flowers, seksin Grandfelt öldürülmeden çok kısa bir süre önce gerçekleştiğini tespit etmişti. Eğer o

Timothy'nin Grandfelt'i öldürdüğü sonucuna varırsa, hayatta kalan Grandfelt'lerin bir dava açarak Timothy'nin mirasının peşine düşme ihtimali dışında, Fisk güvendediydi. Davayı kazanırlarsa, bu onun mali güvenliğine bir darbe olurdu.

Ama Timothy'nin kişiliğine ve geçmişine derinlemesine baktıklarında Doris Grandfelt'i onun öldürmediğini görürlerse -eğer kurduğu ilişkinin tek seferlik, para karşılığı seks anlaşması olduğu sonucuna varırlarsa- bundan sonra kime bakacaklardı? Flowers kendi geçmişini derinlemesine araştırırsa, bir dizi şiddet içeren ölüm bulabilirdi.

Tüm bunları yapmış olsa bile, suçlanacağından ya da mahkum edilebileceğinden kuşkuluydu. Tüm kanıtlar tamamen ikinci dereceden olacaktı. Ama çirkin olurdu ve bir ceza davasında hiçbir şey kesin değildi.

Artık tamamen spekülasyona dalmıştı ama soruşturmanın kendi çıkarlarına ters düştüğünü hissediyordu. Flowers'ı davadan almanın kritik olabileceğini düşündü.

Bunu nasıl yapacağız?

Flowers'ın kız arkadaşının çiftliğinin Google uydu görüntülerine geri döndü. Taşrada bir yerde. Çiftliğin etrafındaki yollara baktı.

Bir süre sonra, şimdi küçük bir risk mi, yoksa daha sonra daha büyük bir risk mi diye düşündü. Riski yerinde değerlendirmek zorunda kalacaktı...

Eşofman ve tişörtle yattı, bir süre uyanık kaldı, biraz fazla sıcaktı, sonra kalktı, garaja gitti, bir saklama dolabını açtı ve Drano Max Jel'in son galonluk sürahisini çıkardı. Birkaç saniyesini ayırarak inatçı kapağı açtı ve içindekileri lavaboya boşalttı. Üzerine sıçramamasına dikkat ederek üç kez duruladıktan sonra eve götürdü ve giyinmek için yukarı çıkarken mutfak lavabosuna koydu.

Bundan yarım saat sonra, bütün gece açık olan bir benzin istasyonundaydı. Arabanın deposunu doldurdu, sonra hiç tereddüt etmeden galonluk sürahiyi doldurdu. Sürahinin kapağını sıktı ve para üstünü almak için küçük bir güve bulutunun arasından geçerek içeri girdi.

Saatine baktı: 1:30. Şimdi küçük bir risk mi?

Gerçekle yüzleşince, birdenbire o kadar da küçük görünmedi.

Frankie Nobles, Virgil yokken bile her zaman mışıl mışıl uyurdu. Piramitlerin mistik güçlerine inanmasa da

ve Virgil eski çiftlik evinin eğik tavanının altında uyudular, bu bir piramidin altında olmak gibiydi. Ve özellikle fırtınalı havalarda, içeride güvende ve sıcakken yağmurun çatıya vuruşunu duymak güzeldi.

Sabah saat üçte, Sarı Köpek Honus yataktan fırlayıp açık pencereye doğru ilerlediğinde, perdeden dışarı baktığında ve havladığında mışıl mışıl uyuyordu. Tekrar havladı ve sonra yatak odasını terk ederek merdivenlerden aşağı koştu ve orada çılgınca havlamaya başladı.

Frankie, Sam'in alt kattaki yatak odasından gelen çığlıklarını duyana kadar kendine gelmeye çalıştı: "Anne! Anne! Anne! Ahır yaniyor. Anne! Anne! Anne!"

Frankie bir mancınığa binmiş gibi yataktan fırladı, yalınayak merdivenlerden aşağı koştu, mutfak kapısını açık buldu, Honus'un çılgınca havladığını duydu, şimdi dışarıdaydı. Ahıra doğru baktı ve Sam'in ahıra doğru koştuğunu gördü, binanın çatı katına doğru tırmanmakta olan ateşin parlak ışığına karşı siluet halindeydi.

Çığlık attı, "Sam, geri dön, hayır, Sam! Sam!" diye bağırdı ve onun peşinden gitti.

Ateş, ahırın ona bakan yan duvarına tırmanıyordu ve çiftlik bahçesinde yalınayak koştu, araba yolundaki taşlar ayaklarını ısıırıyordu ve Sam'in ahırın ön kapısından kaybolduğunu gördü. Honus, Sam'in geçtiği kapının önünde çılgınca daireler çizerek koşuyor, havlıyor, havlıyordu ve oraya vardığında

İki at ahırlarından bağıyor, korkudan çılgına dönmüş bir halde ahşap ahır duvarlarını tekmeliyordu.

Sam'i kapıya kadar takip etti. Solunda, saman balyalarından oluşan bir duvara tırmanan yangını görebiliyordu. Korktuğu kadar olmasa da duman vardı ama binanın sonundaki alevler vahşiydi, bir pürmüz, bir kasırga gibiydi. Alevlerin arasından, sağında, Sam'in binanın diğer ucuna doğru koştuğunu gördü.

"Sam!" diye bağırdı.

Çocuk döndü ve bağırdı, "Atlar çıldırmış. Arkadan çıkmalarına izin vermeliyiz."

Adam kapı aralığından kayboldu ve kadın da onun peşinden gitti, adamın haklı olduğunu hiç düşünmeden biliyordu, atlar kontrolden çıkmıştı, büyüktüler ve vahşiydiler. Adamın arkasından kapıdan çıktı ve adam çoktan binanın köşesini dönmüştü.

Her ahırın arka tarafında yirmi metreye otuz metrelik ayrı bir sundurma vardı ve her sundurmaya bir ahır kapısı açılıyordu. Sundurmalar altı ayak yüksekliğinde boru çitlerle çevriliydi. Sam ağır çitindeki boruların arasından kayarak ilk ahır **k a p ı s ı n a** koştu, kapının mandal kolunu çevirdi ve çekerek açtı. Rush adını verdikleri kurtarma ekibi ahırdan fırladı ve kapı tam olarak açılmadan geri çarptı.

Kapı Sam'i yere düşürdü ve Sam atın demir toynaklarından kurtulmak için binaya doğru yuvarlanırken panikleyen altın sarısı at çitin içinde dar bir daire çizdi. Frankie ağılın dışına doğru koştu ve ağılın kapısının mandalını çekip kapıyı sürükleyerek açtı. Rush açıklığı gördü ve bir anda kapıdan geçerek gecenin içinde kayboldu.

Yangın çatının altından yayılıyordu ve Frankie, "Sam, duvardan uzaklaş..." diye bağırdı.

Sam çoktan ikinci siperin içine doğru sürünmeye başlamıştı; kıvılcımlar gökyüzüne fırlıyordu, saman parçaları havada uçuşuyordu, bazıları

Frankie, bir esintinin kıvılcımları evden uzağa, yanan, düşen uçurtmalar gibi ikisine doğru taşıdığını fark edene kadar evin gidebileceğinden korktu.

Sam ahır kapısının kolunu çevirdiğinde Frankie ikinci kapının mandalını açtı ve büyük siyah bir çeyrek at olan Bruno önce ahıra, sonra da açık kapıdan geceye doğru koşmaya başladı. Frankie atın gidişini izlerken bir rahatlama kasılması hissetti, sonra Sam'e dönüp gömleğinin kollarından birinin yandığını ve pijama gömleğini çıkarmaya çalışırken gömleği tokatladığını görünce bir dehşet kasılması hissetti ve ona doğru koştu ve Sam dönerken gömleğinin arkasından tutup başının üzerine doğru çekti.

Bunu yaparken, yalınayak yanan bir saman tomarına bastı ve dans ederek ondan uzaklaştı, hala gömleği yırtıyordu. Gömleğin alevleri bir an için Sam'in uzun saçlarını yakaladı, ama Sam onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve Sam "Yanıyorsun" diye bağırdı ve o da yanmakta olduğunu fark etti ve her ikisi de ağıldan çıkıp bitişikteki otlığa doğru koşarken kendi geceliğini yırttı.

Çatısı hariç ahşaptan inşa edilmiş ahır artık tamamen yanmıştı. "İtfaiyeyi aramalıyım, sen Honus'u çağır," diye bağırdı Sam'e. Tüm avlu cehennem **a t e ş i y l e** aydınlanmıştı ve ayaklarındaki acıya aldırmadan eve koştu, merdivenlerden cep telefonuna çıktı ve gönüllü itfaiyeyi arayıp "Yangın var!" diye bağırdı.

"Frankie? Ben Clark. Geliyoruz! Uzak durun. Olaf bizi aradı. Ambulansa ihtiyacınız var mı?"

"Sam'in gömleği yanıyordu ama onu çıkardık."

"Bir ambulans gönderiyorum ama şehirden gelecek..." "Acele edin!"

Beyninin arka tarafında ikizlerin ağladığını duyabiliyordu ve o da o tarafa yöneldi.

Evin içinde ikizleri çabucak susturdu - sonradan düşündü, belki de onları korkutmuştu. Yatak odasına koştu, telefonu hala elindeydi, bir tişört giydi - üzerinde bir dondan başka bir şey olmadığı ancak o zaman aklına geldi, umurunda değildi - ve bir kot pantolon kaptı ve

Merdivenlerden aşağıya, mutfaa koşarken onları da yanında götürdü ve bir yangın söndürücü alıp dışarıya koştu. Mutfanın içinde bile yangının k krediğini duyabiliyordu.

Sam Honus'u tasmaından tutuyordu; köpek ateşe doğru havlıyordu ve Frankie tökezleyerek köpeğin havlaması  zerine "Yandın mı?" diye bağırdı.

"Ellerim ve sanırım kollarım, sıcak bir şeyin üzerine bastım," dedi Sam. "Sen de yanmışsın, gömleğinin yandđđını görebiliyorum, sanırım sen de yanmışsın."

Ahıra bakarak, " tfaiye ve ambulans yolda," diye bağırdı. Yangın yatak balyalarına kadar ulaşmış, bu da yangına ısı ve hız katmıştı.  elik çatının sıcaktan deforme olmaya bařladđđını görebiliyorlardı. Kot pantolonunu çekiştirmeye başladı, kalçasında bir parmak acı hissetti, henüz düşünmek istemediği bir başka yanıkta bu.

"Atları dışarı çıkardık," dedi Sam. "Umarım yanmamışlardır, ama yanmış olabilirler: ahırların dışı sıcaktı, i ini bilemiyorum."

"Seni aptal küçük pislik, o ahıra hiç girmemeliydin..." Ona sarıldı ve ağlamaya başladı ve ona daha sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim, atları kurtardın..."

O anda beyaz bir pikap kükreyerek garaj yoluna çıktı ve Olaf Nilsson ile karısı Jean dışarı fırlayarak onlara doğru koşmaya başladı: "En azından iyisiniz. Evin yandđđını sandım.  tfaiyeyi aradım."

"Evet, teşekkür ederim. Atları dışarı çıkardık ama biraz yanmış olabiliriz," dedi Frankie. Daha önce çok heyecanlanmıştı ama şimdi kollarında, sırtında ve ayaklarında acı hissetmeye başlamıştı. Oğluna döndü: "Canın acıyor mu?"

"Biraz," dedi. Ve sonra, "Evet."

Jean Nilsson, "Ambulans çağıracağım," dedi.

"Biri zaten geliyor," dedi. Oğluna: " imleri bitirdiğinde, çim biçme makinesini nereye koydun?"

"Makine kulübesi," dedi Sam. "Ahıra girdiğinizde... gaz kokusu aldınız mı?"

"Evet! Orada benzin yoktu ama kokusunu aldım," dedi Frankie.

"Biri bizi yaktı mı anne?" "Eğer biri yaptıysa, Virgil onu öldürür."

İki tane itfaiye aracının geldiğini duyabiliyorlardı. Frankie daha önce eyaletin başka bir yerinde gönüllü bir itfaiye teşkilatında çalışmıştı ve ona ne söyleyeceklerini biliyordu: ahırın herhangi bir bölümünü kurtarmak mümkün değildi. Onların görevi sadece yangının diğer binalara sıçramasını önlemektir.

Kamyonlar geldiğinde şefin onlara söylediği de buydu. Omuz hizasında kahverengi saçları olan uzun boylu bir adam, adı Lon Carpenter'dı ve öndeki kamyonundan inip onlara doğru yürüdü ve "Bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok tatlım" dedi.

"Biliyorum, Lonnie," dedi. "Atları dışarı çıkardık..."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." İki kamyondaki diğer adamlar köpük hortumlarını çözüyorlardı, ahırdan başka bir şeyi söndürmeleri gerekirse diye; ahır sadece iyi kimyasalların israfı olacaktı.

Frankie, "İçeri girdiğimizde benzin kokusu aldık," dedi.

Carpenter: "Benzin mi? Saklamadınız ki..."

Frankie yavaşlamaya başlayan alevlere bakarak, "İçeride yangın çıkaracak tek bir şey bile yok," dedi. "Bütün kablolar kanalların içinde. Asla bir sorun işareti yok."

"Virgil bir polis," dedi Carpenter.

Frankie: "Ben de öyle düşünüyorum." "Eller acıyor," dedi Sam.

"Seni hastaneye götürmeliyiz," dedi Frankie. "Ambulansı beklememiz gerek, belim tutuldu, araba kullanamıyorum."

Sam başını salladı ve şöyle dedi: "Honus olmasaydı atlar ölmüş olurdu. Havlayarak beni uyandırdı. Ateşin kokusunu almış olmalı."

Frankie köpeği tırmalamak için eğildi: "Teşekkür ederim, Honus."
Tekrar ateşe döndü ve aniden tekrar ağlamaya başladı, elleriyle yüzünü kapattı, köpek kolunu yalıyordu.

—

THE AMBULANCE ARRIVED on beş dakika sonra. Jean Nilsson,
"Siz gidin. Ben ve Olaf ikizlerle ve Honus'la ilgileneceğiz."
Sağlık görevlileri onları dik oturur şekilde arkaya koydular ve Mayo Kliniği'nin Mankato'daki acil bakım merkezi.

Sam kızarmış ellerini kaldırarak, "Acıyor ama daha kötüye gitmiyor," dedi.

Acil yardım görevlilerinden biri, "Daha kötülerini de gördüm ama sonuç iyi oldu," dedi. "Biraz ağrı kesici sprey verirdim ama doktorla konuşana kadar beklemeyi tercih ederim. Tabii dayanabilerseniz."

"Buna dayanabilirim," dedi Sam. "Anne?"

"Ben de yapabilirim," dedi. "Virgie'yi arayacağım."

—

THREE - AND FOUR - O'CLOCK aramaları günlük olaylar değildi, ancak tamamen nadir de değildi. Virgil'in telefonu çaldığında uyuyordu ama hemen uyandı. Küçük saatlerde gelen bir telefon genellikle bir yerlerde cinayet işlendiği anlamına gelirdi, ama yuvarlanıp telefonunu açtığında ekranda "Frankie" yazıyordu.

"Kahretsin!" "Cevap ver" tuşuna bastı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Sam'le birlikte ambulanstayım, ikimiz de biraz yandık, ama Çok kötü. Mankato'daki Mayo'ya gidiyoruz. Biri ahır yakmış."

"Ahır mı? Geliyorum, geliyorum, seni yolda ararım."

"Bekle! Bekle! Atları çıkardık, büyük otlaktalar, birinin kontrol edip yanmışlar mı diye bakması lazım..."

"Sonra kontrol ederim. Bir saat içinde orada olurum... Kötü yaralanmadın değil mi? Tanrım, sen iyi misin, Sam iyi mi? İkizler nerede?"

Honus nerede?"

"Panik yapma," dedi Frankie. "Ve hızlı sürme. Jean ve Olaf ikizlerin yanında. Biz iyiyiz, Honus iyi, sanırım atlar da iyi görünüyordu, yarın sabah veterineri arayacağım. Bizi hastaneye götürecekler, sağlık görevlileri çok kötü olmadığımızı söylüyorlar ama biraz ağır kesici ve bandaja ihtiyacımız olacak."

"Geliyorum!" Virgil kapıyı yumrukladı, çantasını, dizüstü bilgisayarını ve tabancasını ekipman çantasına yerleştirdi, kot pantolonunu ve tişörtünü giydi ve odadan çıkıp otelin merdivenlerinden inerek garaja koştu. Üç dakika sonra I-494'teydi, ışıkları ve sireniyle güneye doğru koşuyordu.

Otoyoldan çıktığında Frankie'yi aradı ama açmadı, Sam'i aradı ama o da açmadı, o yüzden vazgeçti ve yola odaklandı. On beş dakika sonra Ezra Ely adında bir otoyol devriyesinden telefon geldi.

"Ez! 60'tan güneye doğru gidiyorum," dedi Virgil. "Çok hızlı sürüyorum, ışıklar ve siren." Sesi kendi kulaklarında gıcırtılı ve panik içinde çıkıyordu.

"Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi Ely. "Sevk memurumuzdan bir telefon aldım, eşiniz ve çocuğunuzun Mankato'daki Mayo'ya gitmekte olduğunu, bir yangın çıktığını ve sizin St. Her neyse, 60. yoldan kuzeye geliyorum. Işıklarımı gördüğünüzde yavaşlayın, geri dönüp sizi güneye götüreceğim."

"Sağ ol dostum. Çok koşuyorum. Ve çok korkuyorum."

"Anladım."

—

E L Y P I C K E D H I M M Mankato yolunu yarıladı ve onu kliniğe kadar götürdü, her iki araçta da ışıklar ve sirenler vardı; Saint Peter üniversite kasabasından ikiz roket gemileri gibi geçtiler, Virgil'in tek başına cesaret edebileceğinden daha hızlıydılar. Acil serviste, Virgil arabayı park ederken Ely arkasını döndü. Virgil Ely'nin arabasının kaputunu tokatladı ve şöyle dedi

"Sana büyük borcum var," dedi Ely, "Hayır, yok," deyince Virgil başını salladı ve aceleyle içeri girdi.

Bir hemşire, "Siz...?" dedi.

"Virgil Flowers, Florence Nobles ve Sam Nobles için buradayım..."

"Şu anda hazırlanıyor," dedi hemşire. "Sanırım doktorun onlarla işi bitti. Burada bekleyin, onu çağıracağım."

Hemşire arka tarafa gidip bir dakika sonra üzgün görünümlü beyaz ekmekli bir sandviç yiyen genç bir doktorla geri dönerken Virgil tezgâhta asılı kaldı, neredeyse endişeden yerinde koşuyordu.

"Bay Flowers," dedi doktor, çiğneyip yutkunarak. "Florence ve Sam birazdan dışarı çıkacaklar. Florence'ın kollarında, sırtının üst kısmında ve sol bacağında su toplamış ikinci derece yanıklar, ayaklarında sıyrıklar ve bir ayağında küçük yanıklar var. Anladığım kadarıyla çıplak ayakla keskin bir çakıl taşına basmış, ki bu önemsiz bir şey. Yanıklar için iki hafta kadar bandajlı kalması gerekecek. Sam'in bir kolunda, boynunun bir tarafında ve her iki elinde ikinci derece yanıklar var. Elleri kollarına ve boynuna göre biraz daha fazla yanmış ama iyileşecek, kalıcı bir yara izi ya da sakatlık olmayacak. Ayaklarında da sıyrıklar var. İkisi de bir ya da iki hafta boyunca rahatsız olacak. Cumartesi günü onları tekrar burada görmek isteyeceğiz, sonra da gerektiğinde. Florence'a yara bakımıyla ilgili talimatlar verdim ve anlıyor gibi görünüyor."

"Bu konuda iyidir. Ne zaman girebilirim..."

Doktor arkadaki kapıya doğru baktı: "Bir dakikaya kadar çıkarlar. İkisi de yalınayak... Neden burada beklemiyorsunuz, ben de bekleme süresini kontrol edeyim."

"Tanrı aşkına..."

Sonra Frankie elinde bir çuvalla arkadan çıktı ve Virgil'i görünce ağlamaya başladı, Virgil ona doğru bir adım atınca onu savuşturdu ve "Bir süre sarılmak yok, izin ver

Sana sarılıyorum," dedi ve yanmamış tek koluyla ona sarıldı ve sonra Sam çıktı ve "Bu berbat," dedi.

Umutsuzca yaralanmış görünmüyorlardı ve Virgil, "Atlar..." dedi.

"Büyük otlaktalar, biraz yanıkları olabilir," dedi Frankie. "Onları dışarı çıkarmak birkaç dakikamızı aldı, Sam'in elleri böyle yandı. Eğer Sam ahıra girmeseydi, ikisi de ölmüş olacaktı."

Sam ellerini Virgil'e doğru çırpı: her iki avuç içi de bandajlarla kaplıydı.

"Söyle bana... Honus..."

Frankie, "Honus iyi, şu anda evde, bizi ayağa kaldıran o," dedi. Ona çuvalı uzattı ve yangını anlattı. "Yangın hâlâ orada, göz kulak oluyorlar. Ahır yerle bir oldu..."

"Ahır siktir et, başka bir ahır bulabiliriz," dedi Virgil. "Sizin gibi daha fazla insan bulamam çocuklar. Ne halt ediyordunuz da..."

Frankie yine ağlayarak, "Ne? Atlarımızın yanarak ölmesini mi istedin?"

"Hayır, hayır! Yine de yanarak ölmeni istemedim. Yani... boş ver," dedi ve Frankie'ye tekrar sarılmak için uzandı ama Frankie ondan yine kaçtı ve "Bandajlı hiçbir şeye dokunma," dedi ve bir kolunu Frankie'nin omzuna dolayarak sırtına indirip sıkmayı başardı.

Sam dedi ki, "İkimiz de gaz kokusu aldık. Ahırda. Yani ahıra girdiğimizde benzin kokusu aldık."

"Benzin..." Virgil birkaç saniye el yordamıyla kelimeyi aradı, sonra: "Ahırda mı?"

"Ahırda hiç benzin yoktu," dedi Frankie. "Sam bahçeyi biçti ama çim biçme makinesini ve benzin bidonunu makinelerin olduğu yere koydu ve hala oradalar. Ama ikimiz de gaz kokusu aldık."

Virgil hâlâ havada asılı duran doktora baktı ve "Orospu çocuğu..." dedi.

"Ne?"

"Sen değil. Başka biri," dedi Virgil.

—

THEY S TO O D T A L K I N G iki ya da üç dakika daha konuştu ve Frankie ona çuvalda ağrı kesici sprey olduğunu ve ihtiyaç duymaları halinde ağrı kesici haplar için reçeteleri olduğunu söyledi, sonra Virgil doktora, "Onları kamyonetime koyacağım, ama geri gelip bir dakika konuşmak istiyorum. Hemen döneceğim."

Frankie ve Sam yeterince rahat yürüyebiliyorlardı - hastane terlikleri giyiyorlardı - ve Virgil onları kamyonete bindirdi ve sonra tekrar içeri girerek doktora, "Ne kadar kötü olduğunu ve sırada ne olduğunu bilmem gerekiyor," dedi.

"Size daha önce de söylediğim gibi acıyorlar ama kötü değiller. En büyük sorun enfeksiyondan kaçınmak ve hem Florence hem de Sam'e bu konuda talimatlar verdik. Çok ciddi güneş yanıkları var ama vücutlarının genelde güneş yanığı olmayan kısımlarında. İkisinde de su toplaması var ve derileri soyulacak ama enfeksiyondan kaçınabilirsek herhangi bir tehlike altında değiller..."

Virgil ona teşekkür etti, dışarı çıktı ve kamyonetin içinde Frankie, "Büyük sandalyeyi bir süreliğine merdivenlerden yatak odasına taşımamız gerekecek. Sırt üstü ya da yan yatarak uyuyamayacağım ve yanık kolumu bir askı gibi bir şeyle karnıma geçirmem gerekecek... Bu yüzden dik oturup uyuyabileceğim bir şeye ihtiyacım var."

"Bunu yapabiliriz. Eve gider gitmez. Dinlenmen gerek. Sam de."

—

Eve geri döndüklerinde ayaktaydılar. Olay yerinde farklı bir itfaiye aracı vardı, ilk ikisi gitmişti; bu bir tankerdi,

İki itfaiyeci ahırın için için yanan kalıntılarına su püskürtüyor.

Virgil, Frankie ve Sam'i içeri götürdü ve burada rahatlamış bir Honus ve Nilsonlar tarafından karşılandılar.

"İkizler hâlâ uyuyor," dedi Jean Nilsson. "Onlara kurabiye verdim."

"İkişer tane, iki tane de bana," dedi Olaf. "Ahıra yazık oldu. Çok güzeldi."

Sam yemek istiyordu, Frankie oturmak istiyordu ve her ikisi de Virgil'in atların nerede olduğunu kontrol etmesini istiyordu. Virgil ve Olaf dışarı çıktılar ve işlerinin bitmek üzere olduğunu söyleyen itfaiyecilerin yanına gittiler. "Yeniden tutuşacağını sanmıyorum, yanacak fazla bir şey kalmadı," dedi biri ona.

Virgil, bir gün önce ahırın arkasına bağlanmış olan ve hâlâ ayakta duran otlaklara ve büyük otlağın yeşil çimenlerine baktığında atların kendisine baktığını görebiliyordu. Onlar hakkında ne yapabileceğini bilmiyordu; çiftliğe bir veteriner getirene kadar oldukları yerde kalmaları en iyisi gibi görünüyordu.

O ve Olaf içeri girdiler. Sam mısır gevreği yiyordu, Frankie mutfak sandalyesine tünemiş onunla konuşuyordu.

"Bana yine benzinden bahset," dedi.

Ve bunu yaptıklarında, yangının kasten çıkarıldığından hiç şüphesi yoktu. Nilsonlar yolda kimseyi görmemişti. Bir kurabiye daha yedikten sonra Olaf Nilsson biraz kestirmesi gerektiğini söyledi ve çift oradan ayrıldı.

Virgil dışarı çıktı, Honus arkasından takip ediyordu, itfaiyeciler işlerini bitirmek üzereydi. İçten içe yanan enkazda benzin bidonu ya da içinde benzin olabilecek herhangi bir şişe ya da başka bir kap izi görmedi, demek ki kundakçı bunları alıp götürmüştü. Tek alabildiği koku ıslak yanmış odun, ıslak yanmış saman ve şimdi küllerin ortasında çökmüş o l a n çatıdan gelen yanmış oluklu çelik kokusuydu.

Dağınıklığın etrafında biraz yürüdü, bir kundakçının girmiş olabileceği bir tarlaya baktı. Görebildiği kadarıyla hiçbir iz yoktu.

Hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Lucas'ı aradı. Lucas geldi ve önsöz söylemeden, "Kim öldü?" diye sordu.

"Tanrı'ya şükür kimse yok. Mankato'dayım. Dün gece biri bizi yakmaya çalıştı. Ahırımı yakıp kül ettiler..."

"Oh, Tanrım! Herkes iyi mi?"

Virgil, "Frankie ve Sam atları dışarı çıkarırken ikinci derece yanıklara maruz kaldılar ama iyiler. Otlaktaki atları görebiliyorum ve iyi görünüyorlar ama henüz yakından bakamadım. İkizler iyi. Honus iyi. Hem Sam hem de Frankie ahırda benzin kokusu aldılar ve biz orada hiç gaz kullanmadık."

"Yani bu bir kundaklama."

"Evet."

"Sigortan var mı?" Lucas sordu.

"Kundakçılık için değil."

"Ah, kahretsin. Bu Doris Grandfelt," dedi Lucas.

"Ben de bundan korkuyorum," dedi Virgil. "Başka birkaç olasılık daha var."

"Hayır. Bu Grandfelt. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum," dedi Lucas. "Biri senin davadan alınmanı istiyor. Duncan'ı ara ve salı gününe kadar gittiğini söyle. Geri döneceğim ve ciddi bir kış tekmeleyeceğiz. O zamana kadar adamlarına iyi bak."

"Aradım çünkü kendi başınızın çaresine bakmak isteyebileceğinizi düşünüyordum."

"Ah... evet. Haklısın ama ikimizi de yakmaya çalışacaklarını sanmıyorum," dedi Lucas. "Bu çok bariz olurdu. Muhtemelen senin ahırının bir kaza gibi görünmesini umuyorlardır."

Virgil, "Bu tam bir felaket, olan bu," dedi. "Virgil, özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi Virgil. "Ve bunun için birini asacağım."

—

V I R G I L C A L L E D D U N C A N dehşete kapılmıştı: "İstediğiniz kadar zaman ayırın. Oraya bir kundakçı göndermeliyiz..."

"Hayır, araştırarak bir şey kalmadı," dedi Virgil.

Veteriner mesai saatinden önce acil bir ziyarette bulundu ve Virgil, Frankie, Sam ve veteriner kovboy filmlerinde görüldüğünden daha zor olan atların peşine düştüler. Virgil, Frankie ve Sam'in içeride kalmasını istedi, ancak onlar ona boş vermesini söylediler ve her ikisi de topikal bir ağrı kesici ve birkaç hap uygulamasıyla fazla acı çekmediklerini kabul ettiler.

Atlar iyiydi, ancak yeleleri ve kuyrukları sıcaktan kıvrılmıştı ve hala ürküyorlardı. Veteriner, onları huysuzlaştıran görünmez yanıklara sahip olmaları ihtimaline karşı ayrı otlaklara konulmalarını tavsiye etti. "Bu noktada bir at kavgasına gerçekten ihtiyacınız yok," dedi.

Veteriner ayrıldı ve Virgil kamyonun yola dönüşünü izlerken Dahlia Blair'den bir telefon aldı. "Carlson ve Fisk'in evlilik tarihine bakmaya çalışıyoruz ama bilgisayarda bir sorun var. Pazartesi gününe kadar bulamayacağız."

"Sorun değil. Burada büyük bir sorun yaşadım. Dün gece biri bizi yakmaya çalıştı..." Bunu yapmaması gerektiğini düşünüp duruyordu ama ahır yangını hikayesini, benzin kokusunu geveledi ve bir süre sonra Blair, "Bu iyi bir şey. Hayır, bekle, bu *harika* bir şey. Aşağıda görüşürüz."

Virgil ona gelmemesini söyleyemeden telefonu kapattı ve Virgil onu geri aramaya çalıştığı anda telefonu açmadı. Nedenini biliyordu: çünkü bu *harika* bir şeydi.

Telefonu kapatıp Frankie, Sam, Alex ve Willa'nın mutfak masasında, Honus'un da masanın altında oturduğu eve doğru yürüdü. Frankie'nin elinde sarı bir bloknot ve bir kalem vardı: "Pekâlâ, ahır konusunda ne yapacağız?" diye sordu.

"Pazartesi günü bankayla konuşacağım, Morton binası ya da ona benzer bir şey için kredi alacağım. Bir ahır takımı," dedi Virgil. "Eğer başlarsak muhtemelen kar yağmadan önce bitiririz. Gerçekten ipoteğe ihtiyacım yok, sadece kısa vadeli bir kredi ve yeni sözleşmeyle ödeyeceğim."

Frankie, "Yaptığın evi beğendim," dedi. "Eski moda gibiydi; çiftliğe uyuyordu."

"Evet, ta ki o lanet şey nükleer bir silah gibi havaya uçana kadar," dedi Virgil. "Metal bir binada böyle bir şey olmazdı. Samanlar ve yatak takımları yanabilirdi ama tüm bina yıkılmazdı... Eğer Honus olmasaydı..." Köpeğe bir çizik attı. "Her neyse, hafta sonumuz var, ne yapabileceğimize karar verebiliriz ve sen de Pazartesi günü bazı ahır takımı şirketlerini arayabilirsin. Muhtemelen daha büyük bir şey almalıyız. Belki sekiz ahır."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Frankie söyledi. Gözleri tavana dikilmiş, çoktan hesaplamaya başlamıştı.

Bir pikap kükreyerek garaj yoluna girdi, onu duyabiliyorlardı ama göremiyorlardı ve Sam kalkıp dışarı baktı ve "Musa" dedi.

Moses, Frankie'nin asabi üçüncü oğluydu, iri yarı, siyah saçlı, geniş omuzlu bir adamdı; bir dakika sonra kapıda duruyordu. "Kasabada Olaf'ı gördüm ve birinin burayı yaktığını söyledi. Kimi öldüreyim?"

Frankie, "Hiç komik değil, Mose," dedi ve Moses kolunu uzatarak ona doğru bir adım attığında, Frankie geri çekilerek, "Sarılmak yok, seni koca adam. Tanrı aşkına, ben yandım."

Moses: "Komik değil mi? Şaka yapıyor gibi mi göründüm?"

—

T H E Y T A L K E D A B O U T istikrarlı bir yedek ve çiftliğin içinde olabileceğini düşündükleri olası başka bir tehlike. "Her kimse tekrar deneyeceğinden şüpheliyim," dedi Virgil. "Sanırım bu beni Şehirlerdeki o lanet olası gerçek suç davasından çekmek içindi."

Frankie: "Ama neden?"

"Çünkü yaklaşıyoruz."

"Kim olduğunu öğrendiğimde onları öldüreceğim," dedi Musa tekrar.

Virgil: "Sana küçük bir ipucu, Mose. Birini öldürmeyi planlıyorsan, kimseye söyleme. Annene söyleme, kedilerinden birine bile fısıldama."

Moses başını salladı. "Nereye varmak istediğini anlıyorum."

Üç arabalık bir konvoy bahçeye girdiğinde hâlâ konuşuyorlardı. Arabalar evin önünden geçip eskiden ahırın olduğu yerdeki kül yığınının doğru ilerlerken hepsi ayağa kalkıp baktı ve beş kadın arabadan inip film çekmeye başladı. Cash, Blair ve Weitz ile birlikte Virgil'in tanımadığı birkaç kadın.

Virgil "Ah, kahretsin," dedi ve aceleyle dışarı çıktığında onun fotoğraflarını çekmeye başladılar. "Dinleyin çocuklar..."

"Ne söyleyeceğinizi biliyoruz," dedi Cash. "Bu yüzden doğruca avluya gittik. Ve sen bunu unutabilirsin. Bir film yıldızı olacaksın."

Moses dışarı çıktı: "Filmde oynayabilir miyim?"

Kameralar ona doğru döndü: Cash, "Bize söyleyecek iyi bir şeyiniz varsa," dedi.

Virgil dedi ki, "Mose..."

Moses dedi ki, "Kundaklamaydı. Virgil'i davadan çekmeye çalışıyorlar. Annem ve kardeşim atları kurtarmak için ahıra girdiklerinde benzin kokusu aldılar ve biz orada asla benzin bulundurmamız."

Virgil: "Musa, İsa Mesih." Musa:

"Olduğu gibi anlat."

Cash gülümsemek zorunda kaldı ama Virgil "Ah, Tanrım" dedi.

Bir süre sonra Virgil, Frankie, Moses ve Sam, Alex ve Willa ve Honus'un da aralarında bulunduğu kadınlar toparlanıp ayrıldılar.

Sonuncusu da yola çıkarken Frankie, "Tıklama tuzağından bahsetmişken," dedi.

Daha sonra baktıkları her gerçek suç sitesinde filmler vardı. Virgil, "Bu lanet olası bir karnaval gibi," dedi.

Frankie, "Biliyor musun, Grandfelt katili tarafından yakılsaydık, avladığın bir suçlu tarafından sana saldırılsaydı, bahse girerim devlet yeni bir ahır için ödeme yapardı" dedi.

"Hayal kurmaya devam et bebeğim," dedi Virgil. Ama o bunu düşündü.

—

Kubota marka bir ön yükleyici. Virgil ve Moses hafta sonunu yangından çıkan enkazı bir yığın haline getirerek geçirdiler. Moses şimdi Frankie'nin yıllar önce başlattığı mimari hurdacılık işini yürütüyordu ve otuz metrelik ağır hizmet tipi bir römorku vardı. Enkazı ona yüklediler ve Pazartesi günü çöp sahasına iki sefer yaptılar.

İkinci yolculuktan sonra geri döndüklerinde, Frankie'nin yetişkin oğullarından biri olan Uzun Ayı bahçede dolaşıyordu. Onun bazı sorularını cevapladılar ve Frankie'nin kamyonetiyle yoldan geldiğini gördüler. Kamyonetten indiğinde Virgil'e hurdalıktan mıknaş almaya gittiğini s ö y l e d i .

"Etrafta binlerce çivi ve vida olacak ve bunları toplamamız gerekecek ya da her araba sürdüğümüzde bunları lastiklerimizle toplayacağız" dedi.

Haklıydı. Virgil ve Uzun Ayı öğleden sonralarının çoğunu mıknaş sürükleyerek geçirdiler ve yarım kova çivi ve vida topladılar.

O akşam yemekte Frankie, "Yarın geri dönmek zorunda mısınız?" diye sordu.

"Yapmalıyım, ama muhtemelen başka bir gün alabilirim. Yarın bankaya gitmem gerekiyor."

"Lucas'ı ara, bakalım ne düşünecek."

Bunu yaptı ve Lucas ona o öğleden sonra ifade verme işini bitirdiğini ve Albuquerque'den kalkan çok erken bir uçağa yetişeceğini söyledi. "O kadar erken ki bir havaalanı otele yerleştim. Duncan'la konuştum ve en azından çarşambaya kadar DNA sonuçlarını alamayacağımızı söyledi, yani... neden bir gün daha izin alamadığını anlamıyorum. Ya da iki gün."

Virgil, "Eğer Carlson'la eşleşirsek, Amanda Fisk'le tekrar konuştuğumuzda orada olmak istiyorum," dedi. "Bir eşleşme bulacağımızı düşünüyorum."

Salı günü Virgil Mankato'daki kredi birliğine gitti ve Frankie'nin araştırmakta olduğu ahır kitlerini karşılayabilecek kadar büyük bir kredi alabileceğini öğrendi, ancak anlaşmanın bir parçası olarak çiftliği ipotek ettirmeleri şartıyla. Krediyi on beş yıl geri ödemeli olarak alabilirdi ama isterse kısa vadeli ödeme seçeneği de vardı.

O ve Frankie bu konu hakkında konuştular, stres yaptılar ve devam etmeye karar verdiler - ve daha büyük kitlerden biri için sözleşme yapmaya karar verdiler.

"Şimdi kitabı bitirmem gerekiyor," dedi Virgil ona. "Ve iyi olmak zorunda."

Frankie en çok yerel bir temsilcisi olan Belkin Binası ile ilgileniyordu; temsilci Çarşamba günü çiftliğe gelebilirdi ve Virgil Duncan'ı arayıp bir gün daha izin için yalvardı ve aldı.

Duncan, "Fotoğraflarda daha fazla adamımız var, şu anda altı kişi, hepsi sakız önlükleri giyiyor," dedi. "Düşündüğüm kadar kötü olmadı ama birkaç uzun süreli evliliğe zarar verdik."

Belkin Building temsilcisi sabahın ortasında geldi ve sabahın geri kalanını ve öğleden sonranın çoğunu onunla birlikte araziye bakarak, yapılması gerekenler hakkında konuşarak, bir zaman çizelgesi alarak ve geçici bir anlaşma yaparak geçirdiler.

Virgil Frankie'ye, "Bunu senin halletmen gerekecek," dedi. "Bunu bize yapanı yakalayacağım ve buna odaklanmalıyım. Ve kitaba. Kitabı teslim ettiğimde ipoteği de ödeyeceğim."

"Anladım."

"Ve dinle," dedi Virgil. "Evli olsaydık tüm bunlar hem ipotek almak hem de defter parasıyla ödemek açısından, bilirsin, vergi açısından çok daha kolay olurdu."

Frankie alnını kaşıdı ve "Evet, muhtemelen" dedi.

"Hadi şu işi halledelim," dedi Virgil. "Belki gelecek hafta. Bakalım bir yargıç bulabilecek misin?"

"Bu çok romantik."

"Neyse o," dedi Virgil. "Bana bir öpücük ver."

(Belkin'in adamı gideli bir saat olmuştı ve Frankie eyer ve diğer takımları satan bir şirkette çalışıyordu.

Lucas, St. Paul'den aradığında, odadaki her şeyi kaybetmişti.

"Tahmin et ne oldu?"

"Bir eşleşme bulduk!" Virgil söyledi.

"Hayır, bulamadık," dedi Lucas. "Banyo lavabosundaki saçtan, Grandfelt'ten elde edilen spermdeki profile hiç benzemeyen iyi bir profil elde ettik."

"Kahretsin! Adamımızın Carlson olduğundan giderek daha fazla emin oluyordum," dedi Virgil. "Başladığımız yere geri döndük."

"Pek sayılmaz. Hâlâ yerini tespit edemediğimiz fotoğrafçılar var. Yarın geliyor musun? Biz dışarıdayken herkesin ne yaptığını görmemiz gerekiyor."

"Evet, neden seninle saat onda BCA'da buluşmuyoruz?" Virgil öyle dedi. "Jon'la görüşüp neyin ne olduğuna bakarız. Bu konuda beni neden aramadığını merak ediyorum."

"Çünkü henüz bundan haberi yok," dedi Lucas. "Henderson özel laboratuvarı ayarladı. Chicago'daki iş gününün sonunda bir telefon görüşmesi yaptı ve laboratuar müdürüyle konuştu. Yarın sabah Duncan'ı arayacaklar."

"Pekâlâ. Kahretsin, çok emindim."

"Saat onda görüşürüz," dedi Lucas.

Duncan'ın ofisinde on dakika boyunca Virgil'in ahırının yanması ve hafta sonu yapılan temizlik hakkında konuştuktan sonra Duncan yangının gerçek suç sitelerinde sansasyon yarattığını söyledi. "Bu nasıl oldu?"

"Birkaç kişiye bundan bahsettim," dedi Virgil. "Eğer birileri benimle kasten dalga geçiyorsa, umarım davadan çekildiğini düşünüyorlardır."

"Pekâlâ." Duncan, Henderson'ın BCA'dan kimseye DNA testi hakkında bilgi vermeden Lucas'ı aramasından dolayı mutsuz olduğunu itiraf etti. "Ama bak ne diyeceğim, DNA olayından o kadar da emin değilim. Bence Amanda Fisk birinin pipisini çekmiş olabilir. Bu Virgil'in olabilir."

"Ne?"

Duncan bir parmağını kaldırdı. "Linda'yı çağırayım, hemen üst katta."

Bir telefon etti ve Timothy Carlson'ın mücevherlerinin önlüğünü yapan DNA teknisyeni Linda Esselton iki dakika sonra elinde bir dosya klasörüyle çıkageldi. Bir sandalyeye oturdu ve Duncan, "Anlat onlara." dedi.

"Chicago laboratuvarı bize sonuçları gönderdi ve ben de çıktılarını aldım." Dosyadan birkaç parça basılı kağıt çıkardı, onları kucağında havalandırdı ve "Yedi ayrı önlüğün sonuçlarına bakarsanız..." dedi.

"Linda, bizimle sadece İngilizce konuş, bilimle pek işimiz olmaz," dedi Lucas.

Tereddüt etti, sonra başını salladı: "Tamam. Yedi mücevher parçasını temizledim. Hiçbir şey bulamadım. Fermuar. Bu doğru değil. O mücevherler sterilize edilmişti. Fırçalarken olağandışı bir şey fark etmedim, altın Rolex bantları dışında, bağlantılara takılmış bir kol kılı görseniz şaşırmazsınız. Hiç kıl yoktu. Tamam, bazen olmaz ama görünürde olmasa bile her zaman bir şeyler vardır. Deri hücreleri. Küçük kan zerrelere. Bir şeyler. Ama yoktu."

"Aldığın örneklerin iyi olduğuna emin misin?" Lucas sordu.

"Tekniğimi mi yoksa enstrümanları mı kastediyorsun?" Alınmaya hazırды.

Lucas, "Aletler, tekniğinizin iyi olduğunu biliyoruz," dedi.

Rahatlamış bir şekilde, "Elimde iki farklı partiden alınan örnekler vardı. Hepsinin iyi olduğuna inanıyorum."

Virgil: "Peki bize ne anlatıyorsun?"

"Söylediğim gibi. Mücevherler, hepsi, sterilize edilmiş ve DNA izlerini kasten ortadan kaldıracak şekilde. Biri bunu neden yapsın ki? Yani, masumca?"

Hepsi sandalyelerinde kıpırdandı, önce birbirlerine sonra da Esselton'a baktılar. Virgil, "Bize birilerinin önlüklüleri kasten yendiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Ben dedektif değilim. Daha önce hiç böyle bir şey görmediğimi söylüyorum. Paketi Chicago'ya göndermeden önce Carl'ın Carlson'ın lavabosundan aldığı saç örneğini ayırdık ve sonuçları aldıktan sonra Carl ve ben bu sabah örneğimize tekrar baktık. Saç kesilmiş gibi görünüyordu. Doğal olarak lavaboya düşmüş saçlar değil, bilirsiniz, çünkü birisi kelleşiyordu ve sabah saçlarını fırçaladı ve giderden aşağı gitti... kesilmişti. Saç kesimi gibi. Diğer bir şey de, duşta da saç bulduk ama hepsi Fisk'in saçıydı. Duş giderinde başka DNA yoktu."

"Fisk'in olduğundan emin misin?" Duncan sordu.

Esselton başını salladı: "Karşılaştırma yapmak için fırçayı ondan aldık."

"Bunu gördüm," dedi Virgil. "Bize evi temizlediklerini, didik didik ettiklerini, gerçekten de satışa hazırlandıklarını söyledi. Sence buna kanalizasyonun temizlenmesi de dahil midir?"

"Muhtemelen, ama... bu kadar mı? Yani, birkaç ev sattım ve müfettişten ceza almamak için giderlerin tamamen boşaltıldığından emin oldum, ama bunlar, yani, duşta oldukça fazla olması gerekirken sadece birkaç saç teli vardı. Ve tüm saçlar Fisk'e aitti."

"İlginç. Ve tuhaf," dedi Lucas. Gülümsedi. "Tuhaf şeyleri severim. Size bir şey anlatmaya çalışıyorlar."

Virgil Lucas'a dönerek, "Fisk evi satmak için temizlediğini ve kocasının eşyalarına bakmaya dayanamadığını söyledi. Mücevherler dışında koca evde ona ait tek bir şey bile yoktu. Kıyafet yoktu. Gömlek yok, ceket yok, çorap yok, ayakkabı yok, hiçbir şey yok. Hepsinin Goodwill'e gittiğini söyledi. Goodwill'e biraz aşınayım ve eğer bu üst düzey doktor kıyafetleriye... şimdiye kadar gitmiştir. Muhtemelen bağışladığının ertesi günü gitmiş olurdu."

Duncan, "Kaptan Belli gibi konuşmamaya çalışıyorum ama sanki bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi görünüyor," dedi. "Oraya geri dönmeliyiz."

"Bunu henüz yapma," dedi Lucas. "Bana ve Virgil'e üzerinde çalışmamız için biraz zaman ver."

"Bu konuda bir fikrim var," dedi Virgil. "Dr. Baer'le konuşurken ikisinin de Turtle Lake Golf Kulübü üyesi olduğunu söylemişti. Acaba onun dolabını temizlemeyi hatırladı mı?"

"İlk durağımız ol," dedi Lucas.

Duncan: "Sizin de gerçek suçlularınızla konuşmanız gerekiyor. Sanırım siz yokken birkaçı pes edip evlerine gitmiş."

Virgil, "Turtle Lake'ten sonra onlarla bir araya geleceğiz," dedi. "Araştırma yapıyorlar, nerede olduklarını bilmemiz gerekiyor."

—

Kuzeye giderken Lucas, "Fisk. Sence seni yakmış olabilir mi?"

"Cesaret isterdi. Tahmin et ne oldu: Onda var."

"Bee'de çalışıyordu," dedi Lucas.

"Evet."

"Cinayetten kısa bir süre sonra Carlson'la evlendi," dedi Lucas.

"Evet."

"İlginç tesadüfler dizisi; ki ben buna inanmıyorum," diye sözlerini tamamladı Lucas.

"Eğer Doris Grandfelt'i öldürdüyse...bekle. Yani bir şekilde bir şeyler olduğunu biliyor. Zengin bir doktor olan Timothy Carlson'la çıkmaktadır ve birdenbire bu seksi sarışın onun kapısında belirir. Bir şekilde Bee'de buluştuklarını anlar ve neler olduğunu görmek için saatler sonra oraya saklanır. Onları seks yaparken görüyor ya da duyuyor, kıskançlığa kapılıyor ve Doris'i öldürüyor."

"Carlson cinayet sırasında orada mıydı?"

Virgil bir dakika düşünmek zorunda kaldı: "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Muhtemelen hayır, ama cinayet sekse oldukça yakındı."

"Bütün bunlarla ilgili bir sorun var," dedi Lucas. "Fisk'i suçlayabileceğiniz her şey için Carlson'ı suçlamak daha mantıklı. Doris'i beceriyor, duygusal bir travmadan, boşanmasından kısa bir süre sonra ani bir pişmanlık nöbeti geçiriyor, ardından psikotik bir kriz geçiriyor ve onu öldürüyor. Ben böyle oldu demiyorum ama bir savunma avukatı bunu yapardı."

"Marcia Wise'ı o öldürmedi," dedi Virgil. "Ve bunun bağlantılı olduğunu *biliyoruz*."

"Bir seri katille mi karşı karşıya olduğumuzu söylüyorsun? Kadınlar nadiren öyle olur, onda bir bile değil, hem de bu şekilde değil," dedi Lucas. "Belki zehirle ya da uyuşturucuyla ama insanları bıçaklayarak öldürmezler, döverek öldürmezler ya da balkondan aşağı atmazlar... Carlson'ın ne kadar iri olduğunu bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla yüz yetmiş, yüz seksen kilo olduğunu düşünüyorum. İstese bile onu aşağı atabilir miydi?"

Virgil, "Eğer adam uzanmış, bir parmaklığın üzerinde dengede duruyorsa ve kadın onu devirmek zorunda kalmışsa, belki," dedi.

"Belki."

Turtle Lake Golf Kulübü yeterince hoştu, yaz ortasında yeşile bürünmüş alçak inişli çıkışlı bir arazi ve iyi bakılmış gibi görünen yeşillikler. Kulüp binasının kendisi Kara Orman dağ evi/Güney plantasyonu karışımı bir tarza sahipti.

Lucas daha önce bir kez golf oynamak için değil ama bir üyeye sohbet etmek için kulübe gelmişti. Bu sefer genel müdürü buldular,

Dale Young, onları erkeklerin soyunma odasına götürdü. İki obez, beyaz, çıplak adam duş odalarından çıkıyor, konuşuyor, ikisi de jöle kaseleri gibi sallanıyor ve titriyordu.

Kulak misafiri olmadıklarında Virgil, Lucas'a, "Bunu görmeme gerek yoktu," diye mırıldandı.

"Erkekler yıllardır siklerini görmemişler," diye mırıldandı Lucas.

Young, "Ben bunların hiçbirini duymadım," dedi.

Soyunma odası görevlisi Gerry Wint onlara Carlson'ın boş olan dolabını gösterdi.

Wint, "Karım geldi ve orayı temizledi," dedi. "Etrafta çıplak beylerin dolaşmadığından emin olmak için kontrol etmem gerekti."

"Şey, kaka," dedi Virgil. Lucas'a: "Sence DNA ekibini getirip dolabı temizlemeli miyiz?"

"Dostum, bilmiyorum. Belki," dedi Lucas.

"Sopalarını aldı mı?" Virgil Young'a sordu.

"Aynı gün dolabını temizledi," dedi müdür. "O sırada oradaydım çünkü bize çıktığını o zaman bildirdi. Tim ile evli olduğu için kulüp üyesiydi ve üye olmak istemediğini bize bildirdi. Tim, tabii ki, gitmişti. Yani..."

Wint konuştu. "Biliyorsun... O geldiğinde ben burada değildim, Marv onun yerine bakıyordu. Acaba diğer ayakkabılarını da ona mı verdi?"

Lucas: "Diğer ayakkabılar mı?"

"Rotasyonunda üç çift ayakkabısı vardı," dedi Wint. "Acaba Marv'a ayakkabı bıraktı mı? Gidip bakayım..."

Tezgâhın etrafından dolaşıp arka odaya girdi ve bir dakika sonra elinde kahverengi ve beyaz golf eyer ayakkabılarıyla tekrar ortaya çıktı. "Bunlar onun... Karıştırmayalım diye kimlik etiketi koyduk. Sanırım Marv onları cilalamadı çünkü bilirsiniz... Dr. Carlson ölmüştü."

"Gitti," dedi Young.

"Evet, öldü ve gitti," dedi Wint.

Virgil ayakkabıyı aldı, dilini dikkatlice kaldırdı ve içine baktı. Lucas'a, "On buçuk." dedi.

Lucas, ayakkabıların şu anki sahipliğinden ve Young'ın bu konuda ne düşünebileceğinden endişelenerek Wint'e, "Onları bir çantaya koyabilir misin? Onları yanımızda götüreceğiz."

Young, "Emin değilim..." dedi.

Virgil, Young ile Wint'e uzattığı ayakkabıların arasına girerek, "Sorun değil, gerçekten," dedi. "Bunu uzun zamandır yapıyoruz."

Beş dakika sonra Virgil'in kamyonetiyle ağaçlarla çevrili garaj yolunda hızla ilerlerken Lucas gülerek onu taklit etti: "*Sorun değil, gerçekten, bunu uzun zamandır yapıyoruz.*"

Virgil, "Bence hemen ofise dönmeli ve Young'ın Fisk'i arayıp bize yasal işlem başlatması ihtimaline karşı bu şeyleri temizlemeliyiz," dedi.

"Onları temizlet ve Young'a bir mahkeme celbi gönder," dedi Lucas. "Tam olarak doğru sıra değil ama işleri karıştırır."

—

Duncan, Carlson'ın DNA'sının Grandfelt cinayetindeki DNA ile eşleşme olasılığını öğrenmek istedi.

Virgil, "Bunun üzerine çok para yatırırdım," dedi. "Amanda Fisk'in temizlendi o ev Temiz. Bizimkendi insanlar var asla böyle bir şey görmedim."

"Saçı lavabodan aldık..."

Virgil, "Yüz dolara bahse girerim ki l a v a b o d a k i saç Carlson'ın ayakkabılarındaki DNA ile uyuşmuyor," dedi.

"O zaman şu işi halledelim," dedi Duncan. "Hemen şimdi."

Duncan ayakkabıların sorumluluğunu aldı ve Virgil ile Lucas'ın bundan sonra ne yapmayı planladıklarını sorduğunda Virgil, "Tamam,

Amanda Fisk'in üzerine birkaç gerçek suç adamımızı salacağız. Geçmişini araştırmalıyız. Grandfelt öldürüldüğünde Carlson'la çıktığını biliyoruz, ve belki... belki... öldürülmeden çok önce. Öyle ya da böyle, mesai saatleri dışında Bee'ye girmesini sağlayacak bir anahtara erişimi olabilir. Lara Grandfelt beş milyonluk ödülü teklif ettikten ve bir grup gerçek suçlu ortaya çıktıktan sonra kocası gerçekten ilginç bir şekilde öldü. Onu araştırmak konusunda ciddileşmeliyiz."

"Dostum, o bir bölge savcısı. Bizden biri gibi."

"Bizim aksimize o bir seri katil olabilir," dedi Lucas ellerini birbirine sürterek. "Burada bir karıncalanma hissetmeye başladım."

Duncan, "Bana karıncalanmanın ne olduğunu söylemeyin, duymak istemiyorum," dedi. "Yani: sessizce, çocuklar. Dikkatli olun. Bunların gerçek suç sitelerine erken yansımasını istemeyiz."

"Neden olmasın?" Lucas sordu. "Basıncı arttırmak için iyi bir yol."

Virgil: "Evet ama Jon haklı. Kanıtlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Kanıtlarla oynamasına fırsat vermeden önce bir şeyler toparlamak istiyorum. Ya da bize karşı bir tür halkla ilişkiler kampanyası başlatmadan önce."

-

Lucas, "Yangından sonra Dahlia Blair'e Fisk ve Carlson'ın ne zaman evlendiğini sordun mu?" diye sordu.

"Hayır. Cuma günü beni aradı, bir tür bilgisayar sorunu varmış, onu çözmeye çalışıyormuş. Ona yangın yüzünden işimin başında olmadığımı söyledim. Sonrasında bildiğim tek şey, altı gerçek suçlunun küllerin videosunu çektiği idi. O zamandan beri konuşmadık."

"Videoları gördüm," dedi Lucas. "Siyah tişörtlü Hulk kimdi?"

"Moses, Frankie'nin çocuklarından biri. Bu arada, Frankie ve ben evleneceğiz, belki gelecek hafta. Ya da gelecek ay. Ya da Frankie ne zaman ayarlarsa."

"Tam zamanında," dedi Lucas. "Geliyoruz tabii ki."

"Evet, sağdıç sen olacaksın," dedi Virgil. "Her neyse, Dahlia'yı aramamız gerekiyor."

—

BUNU YAPMAMALIYDIK. Blair, "Yaptığımız onca yangın videosundan sonra bizi hâlâ etrafta isteyip istemediğinizi bilmiyorduk," dedi.

"Evet, tamam, ama ne zaman..."

"Amanda Fisk ve Timothy Carlson, Doris öldürüldükten dört ay sonra, Eylül ayında evlendiler."

"Lanet olsun," dedi Virgil.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" Blair sordu.

"Olabilir," dedi Virgil. "Ama lütfen, lütfen onunla bir şey yapma. Henüz değil. Elimize geçtiğinde seni gerçekten iyi bir şeyle besleyeceğiz ve yakında gelecek. Belki önümüzdeki hafta başında."

Lucas telefonu kapatırken, "Şunu bir düşünelim. Fisk'in Doris, Carlson ve Wise'ı öldürdüğünü varsayalım. Arkasında somut bir kanıt bırakmadı. Minneapolis Wise'ın cesedinde yabancı DNA bulamadı ve Doris'te de ona ait hiçbir şey yok. Carlson'ı yaktırdı ve kimse bakmadı."

Virgil, "Ahırırmda bir şey varsa, duman olup gitti," dedi.

"İkinci derece kanıtlar dışında hiçbir şey üzerine bir dava inşa etmiyoruz.

Bunun dışında elimizde hiçbir şey yok."

Virgil, "Bu yüzden ikinci derece kanıtları üst üste yığmamız gerekiyor," dedi. "Sorun şu ki, yanılıyor olabiliriz."

"En iyi gerçek suçluları baktıkları diğer şeylerden uzaklaştırmalı ve Amanda Fisk'i doğduğu andan yarım saat öncesine kadar araştırmalarını sağlamalıyız."

"Onları arayacağım," dedi Virgil.

—

Öğleden sonrayı ve Cuma gününün büyük bir kısmını gerçek suçlularla konuşarak geçirdi, ancak kayda değer bir şey çıkmadı. Bazı gerçek suçlular Amanda Fisk'in adını şüpheli kişi olarak ilk sıraya yazmaya can atıyordu ve Virgil onlara sessiz kalmaları için yalvarmak zorunda kaldı. Bu uzun sürmeyecekti.

Devlet daireleri hafta sonu kapalıydı, ancak çevrimiçi kaynaklar hala açıktı. Çiftlikteki sorunlar nedeniyle Virgil Cuma gecesi evine gitti.

Karen Moss Cumartesi günü öğle yemeği yerken Virgil'i aradı ve "Fisk'i astığımızda beş milyondan pay istiyorum" dedi.

"Onu asacak bir şeyimiz yok," dedi Virgil. "Bende bir şey var," dedi. "Bu iyi bir şey."

"Ne?"

"Tahmin et Amanda Fisk nerede büyüdü..."

"Hadi," dedi Virgil.

"Woodbury Lisesi'nden mezun oldu."

"İlginç ama Woodbury'ye giden çok insan var. Büyük bir okul."

Moss, "Ben de bir Fisk için emlak vergisi kayıtlarına baktım," dedi. "Bir tane buldum. Doksanlı yıllarda Woodbury'deki Hattie Lane'de yaşayan bir Fisk ailesi varmış. Bildiğim kadarıyla yakın zamanda değil. Shawnee Park'tan bir blok ötedeydi."

"Kutsal kediler."

"İyi miyim, değil miyim?"

Lucas, kendisine söylenenlere gülerek, "Devenin sırtındaki bir saman çöpü daha," dedi.

—

VIRGIL CALLED DUNCAN, "Zorlamaya devam edin. Salı ya da Çarşamba günü Chicago'dan DNA sonuçlarını almamız gerekiyor. Carlson'ın DNA'sını alırsak ve Grandfelt'ten aldığımızla eşleşirse, Ramsey Bölge Savcısı'yla Fisk hakkında konuşmamız gerekecek - onu aradığımızı söylemeliyiz."

"Sadece ona baktığımızı sanmıyorum Jon," dedi Virgil. "Bence hepsini o öldürdü -Grandfelt, Carlson ve Wise- ve sanırım beni davadan almak için ahırımı yaktı."

"Elinizdekilerin hiçbiri kesin değil. Biriktirmeye devam edin. Onu yanlış bir adım atarken yakalamalıyız."

"O zeki biri."

"O kadar da akıllı değil. Evindeki her şeyi temizlemek yerine, Carlson'ın Grandfelt ile seks yapan kişi olduğunu tespit etmemize izin vermeliydi. Bunda yasadışı bir şey yok, ikisi de bekar yetişkinler. DNA'sını temizlemek suçlu bir insanın yapacağı şeydir. En azından suçlu olduğunu bilen biri."

"İteceğiz."

"Bir şey daha var," dedi Duncan. "Kız kaç yaşında?" "Bilmiyorum."

"Bekle... Ben DVS'ye gidiyorum." Duncan telefonunu yere bıraktı ve Virgil onun ev bilgisayarındaki tuşları tıkırdatışını duyabiliyordu. "Tamam. Kırk sekiz yaşında. Merak ettiğim şey, ailesi hâlâ buralarda mı? Eğer buradalarsa onlarla görüşmeliyiz."

"Huh. Haklısın."

"Her zamanki gibi."

—

LUCAS AGREED THAT Fisk'in ailesini bulabileceklerini varsayarak onlarla görüşmeleri gerektiğini söyledi. "İsimlerine ihtiyacımız var.

"İsimlerine ihtiyacımız var.

Fisk'in ailesi olduğu ortaya çıkarsa, o eski vergi kayıtları. O zaman ehliyetleri kontrol edebiliriz..."

Virgil Karen Moss'u tekrar aradı ve Hattie Lane'deki evin sahipleri olarak Harlan ve Alma Fisk'i buldu ama Moss, Fisk'ler orada yaşadığından beri evin en az iki kez satıldığını söyledi. Sürücü belgelerinde Harlan'ın 1994'e kadar ehliyetini yenilediğı, ondan sonra yenilemediğı görülüyor. Alma Fisk 2018'e kadar ehliyetini yenilemiş, ondan sonra yenilememiş.

Virgil: "Öldüler mi?"

"Bunu öğrenmenin bir yolu var..."

Ölüm kayıtlarında yapılan bir online aramada Alma Fisk için Mart 2017'de düzenlenmiş bir ölüm belgesi bulundu; *Star-Tribune* ölüm ilanlarına yapılan bir kontrolde, hayatta kalanların Amanda Fisk adında bir kız olarak listelendiğı kısa bir ücretli ölüm ilanı bulundu. Harlan Fisk'ten bahsedilmediğı gibi, Harlan'a ait bir ölüm belgesi ya da ölüm ilanı da bulunamamıştır.

"Doğru aileyi bulduk ve Fisk Shawnee Park'tan bir blok ötede oturuyordu. Doris'in cesedini oraya nasıl teslim edeceğini biliyordu. Artık tesadüfün ötesindeyiz," dedi Lucas.

"Harlan Fisk nereye gitti acaba? Boşanmaya mı?" "Öyle görünüyor," dedi Lucas.

"Eğer Harlan Fisk yaşıyorsa, en azından yetmişli yaşlarında olmalı. Yani-Medicare, Sosyal Güvenlik," dedi Virgil.

"Kayıtları nasıl aldığınızı bilmiyorum ama alabilecek birini tanıyorum. Bir telefon görüşmesi yapayım."

Arama Elmer Henderson'a gitti ve Lucas'ın ihtiyacı olan tek arama buydu: Henderson bir saat içinde geri döndü ve şöyle dedi: "Eau Claire'de Medicare'e başvuran bir Harlan Fisk var. Yetmiş yedi yaşında. Adresi var ama telefon numarası yok."

"Teşekkür ederim."

Virgil'e: "Sanırım onunla yüz yüze görüşeceğiz. Pazartesi ilk iş. Gelmek ister misin?"

Virgil omuz silkti: "Neden olmasın? Evinden bir buçuk saat uzaklıkta. Saat dokuzda orada olurum."

—

M O N D A Y C A M E U P yağmurluydu ve Virgil dokuz buçuğa kadar St. Paul'e varamadı. Lucas arabayı sürmek istiyordu, saat beşten beri ayakta olan Virgil için sorun yoktu ve yolda uyukladı. Saat on birde Eau Claire'deki Badger Caddesi'ndeydiler.

Yeşil ağaçlar ve savaş sonrası evlerden oluşan sokak, bazılarının arkasında müstakil kulübe benzeri garajlar var.

Harlan Fisk'in evini gördüler; evin ön kapısının yanındaki kısa bayrak direğinde yağmurdan ıslanmış bir Amerikan bayrağı asılıydı. Park ettiler, yağmurluklarını giydiler ve kaldırımdaki gece sürüngelelerinin kokusu arasından geçerek ön kapıya doğru yürüdüler ve zile bastılar.

Harlan Fisk birkaç dakika sonra kapıyı zorlayarak açtığında arkadan bir kadın seslendi: "Kim o, Harlan?"

"Bilmiyorum." Soluk mavi savaş pilotu gözleriyle verandadaki iki adama baktı. "Siz kimsiniz?"

Lucas kimliğini çıkarmıştı: "U.S. Marshal. Sizinle birkaç dakika konuşmak istiyoruz."

"Ne hakkında?"

"Peki, kızınız hakkında."

"Amanda mı? Amanda'yı yıllardır görmedim. O ne yaptı?"

Virgil, Lucas'ı yoldan çekerek, "İçeri girmemizin sakıncası var mı?" diye sordu. Burası biraz nemli."

Fisk kapıdan geri çekildi ve daha da yaklaşan kadın, "Amanda ile konuşmuyoruz," dedi.

Virgil Lucas'a baktı, o da başını salladı: Bu iyi bir şeydi. Ondan hoşlanmamışlardı. Fisk ve kadını küçük oturma odasına kadar takip ettiler ve Fisk mutfığa gidip televizyona bakan iki koltuğu tamamlamak için iki mutfak sandalyesi getirdi. Hepsi oturduktan sonra Virgil kadına, "Adınızı öğrenemedik mi?" diye sordu.

"Ruth Fisk," dedi. "Harlan'ın karısı. Peki ya Amanda?"

"Amanda'nın geçmişini bir araya getirmeye çalışıyoruz. Kocasının ölümüyle ilgili bazı düzensizlikler vardı."

Harlan arkasına yaslandı: "Timothy öldü mü? Onu pencereden f a l a n mı itti?"

"İyi tahmin. Evlerinin balkonundan düşmüş," dedi Lucas. "Anında ölmüş."

"Düştü mü? Bu Timothy'nin yapacağı bir şey değil. Anladığım kadarıyla temkinli bir adamdı," dedi Harlan. "Onu o kadar iyi tanımıyordum. Ve gerçekten tahmin etmiyordum. Putin'in etrafında ölen tüm o adamları düşünüyordum. Haberlerde hep pencerelerden düşüyorlar."

Virgil, "Ölümü bölge adli tabibi tarafından araştırıldı, biz sadece bazı kontroller yapıyoruz," dedi.

"Ne üzerine?" Harlan sordu. "Dediğim gibi, onu yıllardır görmedim. Boşandıktan sonra sorunlarımız oldu, üniversitedeyken onu birkaç kez gördüm."

Virgil: "O nasıl biri? Dışa dönük, arkadaş canlısı, sert, ne?"

"Kaba. O kötü biri. Harlan ve bana hiç şans vermedi."

"Bunu anlayabilirsin," dedi Harlan karısına. Virgil ve Lucas'a: "Her neyse, bize gerçekten karşı olduğunu sanmıyorum. Sadece umursamıyordu. Öyle ya da böyle umursamadı. Biz onun için önemli değildik."

"Bana bir böcekmişim gibi baktı," dedi Ruth. "Gerçekten, herkese böcekmiş gibi bakardı."

Harlan, "Hayatı boyunca zor bir dönem geçirmiş, bu da insanları etkiliyor olmalı," dedi. "Becky Watson'la yaşadığı olaydan sonra... Siz şerifler bunu biliyor musunuz?"

"Hayır..."

Harlan ellerini geniş karnının üzerinde çaprazladı. "Bakalım hepsini hatırlayabilecek miyim? St. Paul şehir merkezindeki bir alışveriş merkezinde büyük bir sinema salonu vardı. Mandy ve Becky okuldan sonra sinemaya gitmişlerdi, dokuzuncu sınıftaydılar. Neyse, ben

İşten sonra onları alması gerekiyordu ve şehir merkezinde kaldırımda durmuş bekliyordardı ve Becky kaldırımda tökezledi ve bir teslimat kamyonunun önüne düştü ve öldü. Mandy tam yanındaydı, her şeyi gördü. Sanırım Becky'nin kafası ezilmiş..."

Lucas, "Aman Tanrım." dedi.

Harlan kaşlarını çatı: "Ne? O bir kazaydı."

Virgil dedi ki, "Tamam. Burada yapmaya çalıştığımız şey küçük bir tarih oluşturmak. Bize ondan bahset."

Harlan dudaklarını büktü ve sonra, "Dediğim gibi, çok zor bir dönem geçirdi. Alma hamileliğinde kötü bir dönem geçirdi ve Mandy doğduktan hemen sonra çekip gitti. Ailesinin yanına döndü ve Mandy'yi yanına almak istemedi, ben de çalışmak zorunda olduğum için ona bakması için bir komşu kadının yanına vermek zorunda kaldım. Bu neredeyse iki yıl sürdü ve sonra Alma geri geldi ama o ve Mandy hiç iyi olmadılar. Yedi ya da sekiz yıl sonra olmalı, Alma'nın kardeşi Don, Mandy'nin odasına taşındı ve Mandy de bodruma taşındı. Kendi küçük banyosuyla birlikte her şey tamamlanmıştı, bu yüzden oldukça iyi olduğunu düşündük. Mandy oraya 'zindan' derdi. Emin değilim ama sanırım Don Mandy'ye bulaşmış olabilir."

"Karışmış... bu da ne demek?" Lucas sordu.

"Onunla uğraştım. Bilirsiniz, ben çalışırken. Ne yaptığını bilmiyorum, Alma bir şey yapmadığını söyledi, Mandy de bir şey yapmadığını söyledi ama ben onlara inanmadım. Hâlâ da inanmıyorum. O *bir* şey yaptı."

Virgil: "Ve sen bunu biliyordun... nasıl?"

"Sadece onun etrafındaki davranışları. Bazen korkmuş gibi davranıyor, bazen de biraz fazla arkadaşça davranıyordu. Sonunda o orospu çocuğuna evden gitmesi gerektiğini söyledim. Kardeşini evden attığımda Alma'yla benim için sonun başlangıcı oldu. Kavga etmeye başladık... Sonra orada Ruth'la tanıştım, birlikte olduk ve Alma'yla boşandık. Alma sahip olduğum her şeyi aldı. I

Yeniden başlamak zorunda kaldım ama 3M bana ve Ruth'a -iş yerinde tanışmıştık- Menomonie'deki fabrikaya tayin verdi, böylece emekli maaşımı koruyabildim. Ruth'un ailesi buradan, Eau Claire'den geliyor, biz de oraya yerleştik. Emekli olana kadar işe gidip geldik."

"Amanda annesi ölene kadar Alma ile mi yaşadı?"

"Hayır, bu olmadan önce çoktan gitmişti. Üniversiteye gittiğinde taşındı ve bir daha arkasına bakmadı. Bu 90'ların ortalarında olmalı. 76'da doğdu, yani liseden 94'te mezun olmuş olmalı."

Ruth: "Üniversite masraflarını biz ödedik."

Harlan: "Kısmen, her neyse. Lisede iyi notlar aldı, zeki bir kız. Üniversite masraflarını karşılamak için burs aldı, ama annesi yardım etmedi, bu yüzden biz de katkıda bulunduk - çoğunlukla St. Paul'de bir oda için, bilirsiniz, ve yol boyunca biraz ekstra para."

Ruth homurdandı: "Fazladan para mı? Oda dışında ayda yüz dolar gibi ve o zamanlar bu gerçek paraydı."

"Evet, yarı zamanlı işleri de vardı," dedi Harlan. "Sonra hukuk fakültesine gitmek istedi ve ona bu konuda pek yardımcı olamayacağımızı söyledim, bu yüzden bir süpermarkette tam zamanlı bir iş buldu ve hukuk fakültesine gitti... fazladan bir yıl kadar sürdü, ama bu konuda esnek olan okullardan birine gitti, böylece mezun oldu ve iyi bir iş buldu. Sonra belediye için çalışmaya başladı. Son duyduğum bu."

"Alma'ya ne oldu?" Virgil sordu.

"Tüm birikimlerimizi ve evi aldı ve birikimlerimiz oldukça fazlaydı. Emekli maaşımı kurtarmak için hepsini ona vermek zorunda kaldım ama yaşasaydı Sosyal Güvenliğimin bir kısmını alma hakkı vardı. Ama yaşamadı. Şeker hastasıydı. Çok ani bir şekilde öldü. Sosyal Güvenlik yardımlarındaki payının feshi söz konusu olduğu için olaya müdahil oldum."

"Otopsi yapıldı mı? Sen biliyor musun?" Virgil sordu.

"Sanırım, çünkü bize kendisine çok fazla insülin vermiş olabileceği söylendi. Bu konuda tek bildiğim bu."

—

Bir süre daha konuştular ama önemli bir şey öğrenemediler. Vedalaştılar ve yağmurluklarını giyip verandaya çıktıklarında Harlan, "Ne yaparsan yap, çocuğun büyümekte zorlandığını, özellikle de o orospu çocuğu Don'la zor zamanlar geçirdiğini unutma," dedi.

Lucas arabadayken, "Büyürken zor zamanlar geçirmiş. Ayrıca klasik bir seri katil çocukluğu geçirmiş. Don denen adam. Onunla uğraşır mıydı? Muhtemelen onu beceriyordu. Erken yaşta ölen çok kişi varmış: Kamyonun çarptığı kız, annesi, kocası, Doris..."

"Ve hâlâ onu suçlayacak tek bir somut kanıt yok." Bir süre sessizce yol aldılar, sonra Virgil sordu: "Kredi kartlarına bakabilecek kimi tanıyoruz? Arama izni olmadan, ona haber vermeden?"

Lucas, "Letty Ulusal Güvenlik Ajansı'nda onlara gerçek zamanlı olarak bakabilecek bir kadın tanıyor. Muhtemelen yasadışı olurdu. Biri öğrenirse tabii. Neden bakmak istiyorsun?"

"Ahırım yanmadan önce en son ne zaman benzin aldığını görmek istiyorum."

"Letty'den kaynağını kontrol etmesini isteyebilirim. O zaman yasal bir mahkeme celbiyle peşinden gitmemiz gerekip gerekmediğini anlarız."

Virgil, "Bunu bilmeye değer," dedi.

Lucas, "Aramayı bu gece, o işte değilken yapacağım," dedi.

—

Öğle yemeği için Hudson, Wisconsin'de bir McDonald's'a gittiler, ardından yolun geri kalanını Şehirlere doğru sürdüler. Yolda Virgil, DNA örneklerini sormak için Duncan'ı aradı ve Duncan kontrol ettiğini ve Chicago test firmasının hala ertesi gün olacağını söylediğini söyledi.

"Grandfelt arıyor, sizinle konuşmak istiyor. Neredesiniz?"

"I-94 St. Paul'e geliyor. Evde olup olmadığını söyledi mi?"

"Evet, evde. Uğrayacak mısınız?"

"En iyisi bu olur," dedi Virgil. "Hey. Fisk'in babasıyla konuştuk. Teşekkür ederim. Güzel şeyler. O bir seri katil ve henüz bildiğimizden çok daha fazlası."

"Büyük ateş topları. Emin misin?"

"Evet, öyle," dedi Lucas. "Takımları bir araya getirin, belki yarın herkes için hazırlarız."

"Russ Belen'i mi istiyorsunuz?" Belen, Ramsey Bölge Savcısı ve Fisk'in patronuydu.

"Bilmiyorum. Rose Marie ya da Ralph'ye sor." Rose Marie Roux Minnesota kamu güvenliği komiseriydi; Ralph Moore ise BCA direktörüydü.

"Ben yaparım. Sen git Grandfelt ile konuş."

—

Grandfelt'in ön kapısında onları kulaklık takan bir TA L B L AC K karşıladı. Mavi bir takım elbise giymişti, ceketini açtı, böylece sol kalçasındaki çapraz çekişli tabancaya ulaşabiliyordu. Lucas kimliğini gösterince adam, "Ben Wright Güvenlik'ten Jim Nelson. Bayan Grandfelt'i çağırayım."

Kapıdan uzaklaşıp biraz kenara çekildi; böylece Lucas ve Virgil'e göz kulak olurken Grandfelt'e seslenebilecekti. Grandfelt'in, "İçeri alın," diye seslendiğini duydular ve Grandfelt onları içeri aldı.

Lucas, Grandfelt'in iyi görünmediğini düşündü. Arkadaşı öldürüldüğünden beri kilo kaybetmiş, gözlerinin ve çenesinin etrafındaki deri sarkmıştı. "Herhangi bir haber var mı?"

"Oturup konuşmamız lazım..." Lucas Nelson'a bakarak, "... özel olarak." dedi.

Nelson gülümsedi ve "Bu çok kabaydı" dedi.

"Alınma."

"Alınmadı. Ben verandaya çıkacağım." Grandfelt'e: "Stewart dışarıda, arkada."

Başını salladı, "Tamam. Teşekkür ederim." Sesi daha da yaşlı geliyordu. Virgil'e, "Çiftliğinizdeki yangını duyunca şok oldum. Herkes iyi mi?" diye sordu.

"Şimdi herkes iyi... nişanlım ve oğlunda ikinci derece yanıklar var ama... iyileşecekler."

"Harika," dedi Grandfelt.

Nelson dışarıdaydı, kapıyı arkasından çekerek kapattı. Üçü birlikte oturma odasında otururken Lucas, "Lara, sana söylememiz gereken bazı şeyler var ama bunları başkalarına aktaramazsın. Bilirsin... çeneni kapalı tutmalısın."

"Bunu yapabilirim," dedi Grandfelt. "Doris'i kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Lucas. "Ne yazık ki elimizde tek bir somut kanıt yok. Elimizdeki her şey ikinci dereceden ama güçlü. İncelediğimiz kişi, bir kadın, bir avukat ve bir bölge savcısı, sadece Doris'i öldürmediğini, aynı zamanda bir seri katil olduğunu düşünüyoruz. Marcia'yı ve kocasını da öldürdüğünü ve muhtemelen Virgil'in ahırını ateşe verdiğini düşünüyoruz. Kendi annesini öldürmüş olması da mümkün ve genç bir kızla ilgili ilginç bir ölüm daha var... ikisi de gençken. Eğer o kızı öldürdüyse, lise yıllarından beri insanları öldürüyor demektir."

"Aman Tanrım. Kim o?"

"Adı Amanda Fisk. Doris öldürüldüğünde Bee'de çalışıyordu. Doris ile seks yapan adamın, Fisk'in birkaç ay sonra evlendiği ve muhtemelen birkaç hafta önce öldürdüğü adam olduğunu düşünüyoruz."

Fisk'e karşı açılan davayı ve olası bir iddianame ve kovuşturmayla ilgili sorunları özetlediler. Sonunda Grandfelt başını salladı ve sordu: "Size inanıyorum... Sanırım. Ama makul bir şüphenin ötesinde size inandığımdan emin değilim. Sizce mahkumiyet şansı ne olabilir?"

Lucas bir parmağını ona doğru uzattı. "Söylemesi zor. Belki daha fazla kanıt buluruz: Bütün bunlar son birkaç gün içinde bir araya geldi," dedi. "Yarın Doris'le seks yapanın kocası olup olmadığını öğrenebiliriz. Bu çok önemli çünkü bize ciddi bir neden sunacak -kıskançlık. Sadece bu da değil, Virgil'e Carlson'la olan ilişkisi hakkında yalan söyledi. Onunla Doris'in öldürülmesinden sonra çıkmaya başladığını söyledi ama aslında Carlson'ın onunla bundan çok daha önce çıkmaya başladığına inanmak için nedenlerimiz var."

"Hiç parası var mı?" Grandfelt sordu.

Virgil: "Öyle. St. Paul'deki Summit Bulvarı'nda bir malikanede yaşıyor - sanırım siz ona malikane diyorsunuz. Carlson en az otuz yıl boyunca başarılı bir cerrahlık yaptı, yani etrafta para var."

Grandfelt, "O zaman mahkemeye çıkarılırsa ve makul bir şüphenin ötesinde ikna *olursam*, suçsuz bulunsa bile, ona haksız ölüm davası açacağım," dedi. "O zaman tek ihtiyacımız olan şey kanıtların üstünlüğü ve bana anlattıklarınıza bakılırsa bunu elde edebiliriz."

"Ve bu seni tatmin eder mi?" Lucas sordu.

Düşünmek zorunda kaldı ve sonra, "Evet, Doris'i kimin ve neden öldürdüğünü bilmek istiyorum, Marcia'mı kimin ve neden öldürdüğünü bilmek istiyorum ve o kişinin cezalandırılmasını istiyorum. Neredeyse vardın. Eğer sonuna kadar giderseniz, onu suçlarsanız, mahkumiyet almanız bile, tatmin olacağım ve bir hukuk davasıyla peşine kendim düşeceğim. İşini, birikimlerini, evlerini ve arabalarını alırım. Bir bodrum katında yaşayacak ve otobüslere binecek."

Virgil ona gerçek suçlulardan aldıkları yardımdan bahsetti ve Grandfelt onu anladığını ve beş milyon dolarlık ödülü ve bir milyon dolarlık eklentiye yardım eden tüm insanlar arasında paylaştırmaya hazır olduğunu söyledi.

(Bugün, her şeyin değiştiği gün.

Lucas için gün, Senatör'den aldığı bir telefonla başladı. Henderson, kısık sesle konuşuyordu. "Tanrım, Lucas: Şikago'daki DNA uzmanını aradım. Bir göz attı ve eşleşme olduğunu söyledi. Ayakkabılardaki DNA Doris Grandfelt'ten alınan DNA ile eşleşti. Onu yakaladık. Ya da kadını."

"Pekâlâ. Bu iyi bir şey. Şimdilik bunu kendimize saklamalıyız. BCA'dan Jon Duncan ile konuşacağım ve ona BCA'daki büyüklerle ve Ramsey İlçe Savcısı ile görüşene kadar bu konuyu kendisine saklamasını söyleyeceğim. Sen de orada olmak isteyebilirsin."

"Evet. Peki ya Lara?" "St.

Paul'de misin?"

"Evet."

"Neden beni almıyorsun ve ikimiz de onunla konuşmaya gitmiyoruz. Bir şüphelimiz olduğunu biliyor. Yolda sana bilgi veririm."

"Yirmi dakika sonra görüşürüz. Neil'e bizi oraya götürmesini söyleyeceğim." Lucas Virgil'i aradı ve ona maçtan bahsetti.

Virgil, "Büyük bir buluşma gerçekleştirmeliyiz," dedi.

"Evet. Jon'u arayacağım. Ona bugün geç saatlerde bir toplantı ayarlamasını söyleyeceğim. Henderson ve ben Grandfelt'e gidip onunla konuşacağız."

"Tamam. Bu sabah tüm gerçek suçlularla konuşacağım, bakalım başka bir şey bulabilecekler mi..."

Lucas Duncan'ı aradı ve ona maçtan bahsetti. "Şu lanet Henderson... Burnunu bu işten çekmesinin zamanı gelmişti."

"Bunu yapmayacaktır," dedi Lucas. "Grandfelt onun en büyük bağışçılarından biri ve ayrıca bu tür şeyler onu heyecanlandırıyor. Ona polis olabileceğini hissettiriyor."

"Doğru. Neyse, siktir et, köprünün altından çok sular aktı. Chicago'yu arayıp DNA'yı teyit edeceğim ve öğleden sonra için bir şeyler ayarlayacağım. Sen ve Virgil iyi davranmanız iyi olur."

—

Henderson aradıktan bir süre sonra siyah bir Cadillac SUV garaj yoluna girdi; gökyüzü kapalıydı ve hava serinlemişti, yaklaşmakta olan sonbaharın habercisiydi. Lucas bir yağmur ceketi alıp arabaya taşıdı ve arkaya bindi.

Henderson ön yolcu koltuğundaydı, yardımcısı Neil Mitford ise direksiyonun arkasındaydı. Mitford, "Bize her şeyi anlat." dedi.

Lucas onlara her şeyi anlattı. İkisinin de hukuk diploması vardı ve Henderson "Ben ikna oldum. Jürinin ikna olacağından emin değilim."

"Ben de değilim," dedi Mitford. "Ateşe atacak birkaç sopamız daha olsaydı iyi olurdu."

"Virgil şu anda dışarıda sopa arıyor," dedi Lucas.

—

A N N E C A S H A D , Amanda Fisk'in annesi Alma ile ilgili bir veraset davasının kayıtlarını arıyordu. Onları bir saat içinde buldu, bastı ve otel odasında volta atan, yeni taslağından parçalar okuyan ve batıdan gelen bir yağmur fırtınasını izleyen Virgil'i aradı.

"Evet, Anne."

"Gayriresmi bir vasiyetname vardı ama elimizde bir kayıt var. Alma'nın düşündüğünüzden çok daha büyük bir mirası vardı. Bunu anlayamadığımız için geri döndük ve Alma'nın kızlık soyadı olan Schmidt adı altında başka bir vasiyetname bulduk. Alma'nın annesi Rhonda Schmidt, Alma'dan yedi ay önce ölmüş ve Alma'ya

Stillwater, artı Vanguard'daki yatırımlardan altmış yedi bin dolar ve bir hayat sigortası poliçesinden yirmi beş bin dolar. Bir emlak sitesine baktık ve evin Rhonda öldükten iki ay sonra Alma tarafından üç yüz yetmiş bin dolara satıldığını gördük."

"Peki buna Alma'nın tek başına sahip olduğu para dahil değil mi?" Virgil sordu.

"Hayır. Annesi ölmeden önce kendine ait çok fazla parası varmış gibi görünmüyor. Doğrudan hesaplayamıyoruz, çünkü o zamana kadar annesinden aldığı para tarafından emilmişti, ama toplam kırk bin dolardan az gibi görünüyor. Ama evinin tamamına sahipti ve tek varisi Amanda Fisk, Alma öldükten bir ay sonra evi üç yüz on dokuz bin dolara sattı. Görünüşe göre Alma annesinden kalan parayla yeni bir araba almış ve bu arabaya ne olduğunu bilmiyoruz ama arabayı aldığı anda değeri kırk altı bin dolarmış."

Virgil kafasında rakamları hesaplıyordu ve sonunda, "Tanrım, Anne, bana Fisk'in annesi öldüğünde sekiz yüz bin dolar aldığını mı söylüyorsun?" dedi.

"Onun gibi bir şey."

"Otopsiye bakmamız gerekiyor. Baktığınız her şeyi yazılı olarak alın. Her şeyi ve kaynağını. Ben arabamla Ramsey County Adli Tıp Bürosu'na gidiyorum."

"Onu yakaladık mı? Fisk?"

"Henüz değil, ama... başka bir gün için sessiz kal.

Lütfen." "Basınç artıyor. Bir şeyler patlayacak."

"Yirmi dört saat dayanın."

—

Hâlâ Henderson'ın Cadillac'ında olan V I R G I L C A L L E D L U C A S ona Cash'ten ne aldığını söyledi.

"Bu da başka bir sopa," dedi Lucas.

"Ne?"

"Mitford bizimle birlikte, ateşe atacak bir sopaya daha ihtiyacımız olduğunu söyledi."

"Otopsi yapıp yapmadıklarına ve yaptılarsa ne bulduklarına bakmak için Adli Tıp'a gidiyorum."

Lucas, "Tanığı olmayan ani, beklenmedik bir ölüm olmalı," dedi.

Virgil telefonu kapattığında Lucas, Henderson ve Mitford'a Fisk'in çifte mirasından bahsetti.

"Kötü, kötü bir insan gibi konuşmaya başladı," dedi Henderson. Vizör aynasından kendisine bakıyordu ve aynada Lucas'a gülümsedi.

—

DARRELL RICHARDSON, THE medical examiner, Virgil ile ofisinde buluştu ve bir katip otopsi raporunu getirdi. Richardson rapora baktı, kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Benim zamanımdan önce... Pek bir şey yok. Kazara aşırı doz gibi görünüyor. İnsüline bağımlıydı ve Kimyaya göre aşırı dozda insülin almış ve kanında oldukça yüksek dozda zolpidem varmış. Zolpidem bir uyku ilacıdır..."

"Biliyorum, bu Ambien," dedi Virgil. "Ne kadar büyük bir doz?"

"Görünüşe göre iki tane on miligramlık tablet almış. Bir kadın için normal doz yedi buçuk miligramdır ama on miligramlık tabletler için reçetesi vardı. İlaç şişesini bulduğumuzda hala yedi tablet kalmıştı. Görünüşe göre, onları başından beri kullanıyormuş. Anladığımız kadarıyla insülinini yapmış, ardından bir ya da iki tablet Ambien almış ve bu durum insülinini alıp almadığı konusunda kafasını karıştırmış ve bir iğne daha yapmış olabilir. Olur böyle şeyler..."

İkisi müfettişin raporunu gözden geçirdi ve aşırı doz aldığı gece ziyaretçisi olduğuna dair bir belirti yoktu ama Virgil'in gözünde kimse çok dikkatli bakmamış gibi görünüyordu.

—

V I R G I L C A L L E D L U C A S otopsi hakkında bilgi verdi. Lucas, Henderson ve Mitford Grandfelt'in oturma odasıındaydı ve Lucas bilgiyi diğerlerine ilette.

Mitford, "Bu artık bir dava," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Henderson.

Son moda sandalyelerinden birine kısa süreli tüneyerek odanın içinde dolaşan Grandfelt, "Gerçek suçlarla ilgilenenlere onun adını kullanmalarını söyleyebilir miyiz? Bu onun üzerinde baskı yaratır. Acele bir şey yapmaya meyilli olup olmadığını görebiliriz."

"Virgil'in söylediklerine, Fisk hakkındaki izlenimlerine ve Dr. Baer'e dayanarak söyleyebilirim ki kendini öldürmeyecek," dedi Lucas. "Eğer onu suçlamayı başarırısak, bununla savaşıacaktır. Parası var."

Hepsi bunu düşündükten sonra Grandfelt, "Gerçekten Virgil'in ahırını yaktığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Biliyoruz."

Henderson, "Mankato'ya kadar gidip döndüyse muhtemelen benzin almıştır." dedi.

Lucas, "Bir kişinin kredi kartlarına bakmasını sağlamaya çalışıyoruz," dedi.

"Virgil'in ahırını yakacak olsaydım ve benzine ihtiyacım olsaydı, bunu kredi kartıyla yapmazdım. Belki de bazı benzin istasyonlarının güvenlik videolarını izlemelisiniz," dedi Mitford.

"Bir sürü benzin istasyonu var," dedi Lucas. "Ve herkes benzin alıyor."

Henderson, "Onun evinin yakınında pek benzin istasyonu yok," dedi. "Benim evim onunkinden bir mil ötede. Yakınlarda iki Speedway ve bir SuperAmerica var. En son ne zaman benzin aldığını görmek ilginç olurdu."

"Bakarız," dedi Lucas. "Virgil'i arayıp işe başlamasını sağlayacağım." Bunu yaptı.

—

Fisk'in evine az çok yakın olan benzin istasyonları vardı. Virgil, arabanın deposunu dolduracak olsa en yakın olana gitmeyeceğini düşündü. Diğer ikisinden biri Mankato'ya ve çiftliğe giden ana yoldan sapmasını gerektirecekti; diğeri ise onu ana yola sokacaktı.

Ona gitmişti.

SuperAmerica'daki müdür yardımcısı, aslında pompa alanının videosuna sahip olduklarını, ancak videoyu nasıl geri saracağını ve görüntüleyeceğini tam olarak bilmediğini, ancak otuz gün geriye gittiğini bildiğini söyledi. Ayrıca TC Surveillance için çalışan ve tüm bunları yapabilecek, ancak bunun için ücret alacak bir kadın tanıyordu.

"Ucuz biri değil, hemen gelmek için iki yüz dolar ister herhalde."

Virgil, "Minnesota eyaletinin iki yüz doları var," dedi.

Yönetici, "Buradaki vergileri düşününce öyle olmalı," dedi. Virgil cevap vermedi ama ona dik dik baktı ve iş garip bir hal almak üzereyken müdür "Ben onu ararım" dedi.

Lucas kapıdan içeri girdiğinde Virgil kadının gelmesini bekliyor ve bir torba fıstık yiyordu: "Bir şey var mı?"

"Henüz değil."

"Saat dörtte büyük toplantı var. Başka bir şey kullanabiliriz. Bulabildiğimiz kadar çok şey."

Virgil ona TC Gözetim'den gelen kadını beklediğini anlatıyordu ki Virgil'in telefonuna bir çağrı geldi. Mary Albanese, bir başka gerçek-krimer araştırmacısı. Lucas dinledi.

Albanese, "Elimizde tuhaf bir şey var, hiçbir şey olmayabilir de," dedi. "Ama çok ilginç. Paul'de 1998 yılında dövülerek öldürülen Carly Gibson adında bir kadın bulduk. İnanabiliyor musunuz, kurşun bir boruyla. Yani çok klişe. Her neyse, asla çözülemedi. Cinayet çözülemedi."

"Ve..."

"William Mitchell'da hukuk fakültesine gidiyordu. Amanda Fisk ile aynı sınıftaydı."

Lucas önce telefona, sonra Virgil'e baktı ve "Kadının adı neydi?" diye sordu.

Aldı ve "Bunu nasıl buldun?" diye sordu.

"*Star-Tribune*'deki cinayet haberlerini inceliyorduk. Tarihi ve hukuk fakültesi olayını görünce bir şeyler çağırıyordu."

Lucas: "Sen bir dahisin."

"Kesinlikle öyle düşünüyorum."

Telefonu kapatıp Virgil'e, "Ben merkeze gidiyorum. Şefle görüşüp dava dosyasını alacağım. Sonra William Mitchell'da olacağım."

"Ben burada gözetleme hatununu beklerken."

—

T H E W O M A N F R O M T C Surveillance, Jane Gou, kısa boylu, ağır, taciz edilmiş ve geç kalmıştı. Hiçbir şey yapmadan önce kime fatura keseceğini bilmek istedi. Virgil ona BCA'dan Jon Duncan'ın adını ve telefon numarasını verdi ve Virgil'i istasyonun dar arka odasına ve küçük bir video ekranına götürdü.

Belleği yangından önceki geceye döndürdü, sonra da iki kat hızla ileri sardı. Yangın sabahı saat birde Amanda Fisk Mercedes SUV'siyle istasyona geldi ve arabanın benzinini doldurdu. Araba kameraya yan park edilmişti, bu yüzden plakaları göremiyordu. Fisk taşraya uygun olarak kot pantolon, kot ceket ve Twins beyzbol şapkası giymişti. Beyzbol şapkasının altında başını eğik tuttuğu için kamera yüzünü göremiyordu ama Virgil o olduğundan emindi. Güvenlik kaseti dağıtılan galonların toplamını gösteriyordu. Sona doğru, toplam otuz saniye boyunca durdu ve sonra tam olarak bir galon dağıtarak tekrar başladı.

Virgil olabildiğince sakın bir şekilde, ki bu pek de sakın sayılmazdı, "Bunun bir kopyasına ihtiyacım olacak" dedi.

Gou, "Bunu görmek için bir AVI uygulamasına ihtiyacınız olacak," dedi.

"Bende de bir tane var," diye tersledi Virgil. "Ver onu bana. Taşınabilir bellekte. Eğer sende yoksa, arabamda bir tane var."

Bir abur cubur rafının etrafında hızlı bir tur attı ve Gou'ya geri döndü, o da "Beni biraz korkutuyorsun. Senin için videoyu getireyim."

"Şimdi," diye bağırdı Virgil. "Yakala onu."

Abur cubur rafının etrafında bir tur daha attı ve Gou videoyu indiriyordu. İki tur daha attıktan sonra Gou ona USB belleği uzattı ve "Sakinleşmelisin" dedi.

Virgil, "Öldüğümde rahatlayacağım," dedi ve kapıdan çıktı.

—

Carly Gibson'ın faili meçhul dava dosyasına göz attı. Gibson görünüşe göre saldırıya uğrayıp öldürüldüğünde hukuk fakültesinden bir buçuk blok ötede arabasına doğru yürüyordu. S a ç ı n d a k i izler, eski bir kurşun boruyla dövüldüğünü gösteriyordu.

okul, ama etkili, kafatası ezilmiş. Çantası kayıptı ama altın kolyesi boğazında, altın görünümlü bileziği de açıkta kalan bir bileğinde duruyordu.

Soygun bir sebep olarak öne sürülmüştü ama eğer öyleyse, katilin acelesi vardı ve iki altını da kaçırmıştı. Öte yandan, hava karanlıktı. Adam ya da kadın altını hiç görmemiş olabilir.

Katil arkasında hiç iz bırakmamış.

Lucas tekrar okudu ve Marcia Wise cinayetiyle olan benzerlik dikkatini çekti. Yine, hiç iz yok: tek bir iz bile.

—

Oradayken Becky Watson'ın ölümüyle ilgili raporu aldı. Muhabirlere göre, Woodbury Lisesi dokuzuncu sınıf öğrencisi Amanda Fisk adında bir tanık, Watson'la birlikte Galtier Plaza'da sinemaya gittiklerini söylemişti. Fisk'in babası tarafından alınmayı bekliyorlardı. Watson bir arabanın arkasında duruyordu.

GörünüŖe göre bir kaldırımın kenarından tökezleyerek UPS kamyonunun yoluna düştüğünde sokak lambası direğİ.

Kamyon şoförü alkollü değıldi ve iyi bir güvenlik siciline sahipti. Watson'ı çarpışmadan sadece bir saniye önce gördüğünü ve "caddeye yarış dalışı yapıyor gibi göründüğünü" söyledi.

Watson iyi bir öğrenciydi ve intihar etmek için hiçbir nedeni yoktu. Görgü tanığı Fisk, tam olarak ne olduğunu bilmediğini, ancak Watson'ın caddeye fırladığı ve muhtemelen yükseltilmiş bir kaldırıma çarptığı konusunda şoförle hemfikir olduğunu söyledi.

Dava kaza olarak kapanmıştır.

Lucas notlar aldı ve hukuk fakóltesine doğru yola çıktı.

—

V I R G I L C A L L E D A N D bir şey söyleyemedi Lucas ağzından kaçırdı, "Fisk onun hukuk fakóltesindeki sınıf arkadaşını öldürdü. Onu da Wise'ı öldürdüğü gibi öldürmüş. Dekanla konuştum ve kayıtları tekrar gözden geçirdik. Fisk sınıfını dördüncü bitirmiş ve en iyi kadınmış.

Öğrenci. Eğer ona liderlik eden kadın dövölerek öldürölmeseydi, kadınlar arasında ikinci olacaktı. Becky Watson dosyasını okuyordum. Eğer Watson'ı o kamyonun önüne itmediyse, hayretler içinde kalacağım. Peki sen bir şey buldun mu?"

Virgil'in sesi bozulmuş bir şanzıman gibi cızırdıyordu: "O sürtük ahırımı yaktı."

Russ Belen yakışıklı bir adamdı, biraz kısa boylu, geniş omuzlu, kıvrık kızıl saçlı, genel olarak neşeli bir tavrı vardı ve herkese gülümser. Gözlerinin içine bakarak sıkıca tokalaştı. Tüm bunların gerçek olup olmadığını Belen'den başka kimse bilmiyordu. Bilinen tek şey, ilçe savcılığı görevini siyasi kariyerinin en yüksek noktası olarak görmediği idi.

Henderson ve yardımcısı Mitford'u odanın arka tarafında görür görmez alarma geçmesinin nedeni de muhtemelen buydu. Partide eyalet kamu güvenliği komiseri Rose Marie Roux, BCA direktörü Ralph Moore, Duncan, Lucas ve Virgil de vardı.

Kapıdan bir adım içeride Belen durdu, etrafına bakındı ve odanın geneline "En son gelen ben miyim?" diye sordu.

Roux, "Geri kalanımız bir saattir toplantıdayız Russell. Lucas Davenport ve Virgil Flowers'ı tanıyor musun?"

"Elbette, Lucas'la bir geçmişimiz var... Virgil'i sadece ününden tanıyorum. Beni korkutmaya başlıyorsun. Neler oluyor?"

BCA konferans salonunda, uzun bir suni ceviz masanın etrafında toplanıyorlardı. Roux, "Otur Russ. Şuraya, Lucas ve Virgil'i görebileceğin yere."

Bir sandalyeye oturdu ve katılımcılara şaşkınlıkla bakmaya devam etti. Henderson'a, "Bu her neyse beklenmedik bir şey, Senatör. Sizi tekrar gördüğüme sevindim mi?"

Henderson: "Kısa süre içinde olmayabilirsin," dedi. Belen: "Sorun nedir?"

Roux dedi ki, "Lucas? Virgil?"

Virgil Lucas'a dedi ki: "Git."

Lucas Belen'e bakarak, "Personelinizden birini araştırıyorduk. Amanda Fisk. Onun bir seri katil olabileceğine inanmak için ciddi nedenlerimiz var."

"Ne!" Belen'in gözünde koyu kahverengi, boynuz çerçeveli bir gözlük vardı ve el yordamıyla gözlüğü masanın üzerine düşürdü. "Ne!"

Şok oldu, ağzı açık kaldı ve masanın etrafındaki insanlara sırayla döndü. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Lucas ortaya koydu:

"Amanda Fisk bir dizi şiddet içeren ve trajik ölümle ilişkilendirildi ve bazılarının doğrudan fayda sağladı, ancak diğerlerindeki faydalar o kadar net değil."

Bir hukuk defterinden okuyarak bunları sıraladı: Dokuzuncu sınıftayken genç bir okul arkadaşı olan Becky Watson'ın ölümü. Hukuk fakültesi rakibi Carly Gibson'ın öldürülmesi. Bir evlilik yarışmacısı olan Doris Grandfelt'in öldürülmesi. Neredeyse bir milyon dolarlık bir ödemeye sonuçlanan annesinin olağandışı ölümü. Kocasının gerçekten tanık olduğu ve kendisine olağanüstü bir miras avantajı sağlayan ölümü. Muhtemelen Lara Grandfelt sanılan Marcia Wise'in öldürülmesi, ki bunun ödül paketini ortadan kaldırmaya yönelik bir çaba olduğu anlaşılıyor. Virgil Flowers'ın ahırının yakılması, onu davadan uzaklaştırmaya yönelik bir girişimdi ve Florence Nobles ile oğlu Sam'in yaralanmasıyla sonuçlandı.

Lucas ölümlerin her biri için bazı ayrıntılar verdi ve Belen'e Fisk'in Doris Grandfelt'in cesedinin bırakıldığı karanlık bölgeden bir blok ötede büyümüş olması, Bee'de çalışması, Timothy Carlson'a kur yapma zamanıyla ilgili yalanı da dahil olmak üzere ek ayrıntıların bir çıktısını verdi. Virgil toplantıya dizüstü bilgisayarını getirmiş ve Fisk'in ahır yangınından önce sabahın erken saatlerinde benzin satın aldığı videoyu oynatmıştı.

Sonunda Belen sandalyesinde geriye doğru sallandı ve şöyle dedi: "Sana inanıyorum. Bence o çok suçlu. Umarım hepiniz bir kadınla ilgili sorunu görüyorsunuzdur."

kovuşturma."

Roux başını salladı ve şöyle dedi: "Ne yazık ki hepimiz biliyoruz. Belirli bir kanıtın olmaması. Kocasına ait olmayan DNA örneğinde olduğu gibi, bu durum kadının silmeye çalıştığı bir suçluluk bilgisine işaret ediyor."

Belen, "Ancak bu, Amanda'nın değil, kocasının yargılanmasına yol açabilecek bilgileri silme çabasıdır," dedi.

—

"W E S T I L L H A V E kat etmemiz gereken bazı mesafeler var," dedi Lucas. "Annesinin durumunda, başka aşırı doz sorunu olup olmadığını öğrenmek için doktoruyla konuşmamız gerekiyor. DNA kanıtlarını bulmak için Fisk'in evine geri dönmemiz gerekiyor. Neredeyse tamamını almış olabilir ama yine de bir kısmını bulacağız."

Belen, "şu anda mazeret izninde. şimdilik bunu değiştirmememizi öneriyorum. Her şeyi... uygulanabilir bir biçimde derlediğimizde, onu resmi olarak içinden uzaklaştıracağım ve DNA için evine geri dönmek üzere bir arama emri isteyeceğim. O zaman iş işten geçmiş olacak."

Henderson: "Russ, ben hiç savcı olmadım, ama eğer kovuşturulabilir bir şeyse, senin ofisinin bunu halledebilmesi için herhangi bir yol göremiyorum."

Belen başını salladı. "Bunu halledebilmemizin bir *yolu yok*. Dakota County'deki adamı tanıyorum, iyidir. Bir yargıçla konuşacağım ve davanın büyük jüri soruşturması için Dakota'ya gönderilmesini talep edeceğim."

BCA direktörü Moore, "Bence Virgil'i davadan çekmeliyiz. Bunu yapmak istemiyorum ama Fisk tarafından doğrudan saldırıya uğradığına inandığı için bunun en iyisi olacağını düşünüyorum."

Belen, "Bence bu zorunlu olurdu," dedi.

Virgil: "Katılıyorum."

Belen Lucas'a döndü: "Tüm bu materyali, üzerinde çalışabileceğimiz eksiksiz bir araştırma raporu olarak ne kadar sürede derleyebiliriz?"

Lucas, "Yapmamız gereken bir sürü büro işi var. Bilirsiniz, isimler, tarihler ve yerler, sebepler ve fırsatlar, adli tabip raporları, hepsi. Tüm bunların tamamlanması muhtemelen bir ay sürer. Bu süreci mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorum, ancak bazı gerçek suç blog yazarları Fisk'in adını biliyor. Sızacaktır. Hem de yakında."

Bunun nasıl olduğunu anlattığında Belen alnına bir tokat atarak, "Soruşturma işlerini yapmak için gerçek suçluları mı kullandın? Soruşturmanın gidişatının bir kısmını mı sızdırdınız? Bu... bu..."

Lucas sertçe eğildi: "Standart dışı. Bu insanlardan BCA'nın yapamayacağı bir araştırma yapmalarını istedik," dedi Lucas. "Bıçağın bulunması dışında gerçek bir araştırma yapmadılar."

Belen, "Bu standart dışı olmaktan da kötü," dedi. "Kirleticisi olabilir."

"Nedenini anlamıyorum," dedi Lucas eğilerek. "Bizim için buldukları şey temelde kamuya açık kayıtlar aracılığıyla elde edilebilen materyallerdi. Bunu herkes bulabilirdi. BCA'nın bunu yapması için, olumlu bir sonuç alınacağından emin olmadan yirmi müfettiş görevlendirmesi ve büronun normal işlerini bir kenara bırakması g e r e k i r d i . Bu basitçe gerçekleşemezdi."

BCA direktörü Moore, "Lucas haklı. Bunu yapamazdık... şey, sanırım iki kişiyi görevlendirebilirdik ama bu aylar sürebilirdi. Ya da yıllar."

Belen öfkeyle Lucas'a, "Bundan hoşlanmadım. Bu insanlara ihtiyaç duymuş olabileceğin gerçeğini kabul ediyorum ama Fisk suçlandığında, eğer suçlanırsa, jüri havuzunun tüm bu reklamlar ve senin sızdırdıkların yüzünden zehirlendiğini iddia edecek... ve sonunda duruşmayı Oklahoma'daki Cornbread'de falan yapacağız."

Henderson, "Sen yapmayacaksın, Dakota yapacak," dedi.

"Herhangi bir savcı adına konuşuyorum Senatör," diye tersledi Belen.

"Bunu biliyorum Russ ve sorunu da görüyorum. Hepimiz görüyoruz. Lucas ve Virgil'in çalışmaları olmasaydı, güzel bir emeklilik maaşıyla emekli olana kadar çalışanlarınız arasında bir seri katil olacağını düşünmek zorundayız. Ve öldürmeyi henüz bitirmemiş olabilir."

—

Bu sırada konferans odasının kapısı hafifçe vuruldu, kapı açıldı ve genç bir kadın kafasını içeri uzattı. Elinde bir kâğıt vardı ve "Ajan Flowers benden bir bilgisayar araştırması yapmamı ve bir sonuç alırsam buraya bildirmemi istedi" dedi.

"Ne aldın?" Virgil sordu.

"Don Schmidt ehliyetini 2009 yılına kadar yenilemiş. İşsizdi ve Harris yakınlarında bir mobil ev parkında yaşıyordu.

35. O zamanlar parkın sahibi olan adamın oğluyla konuştum ve Schmidt'in Kaliforniya'ya gitmekten bahsettiğini hatırladığını ve bir gün gittiğini söyledi. Ülke çapında pek çok Don Schmidt bulabilirim, yüzlercesini ama hiçbiri bizim Don Schmidt'e benzemiyor. Hiçbirinin doğum tarihi ve yeri aynı değil. Bu konuda daha çok çalışmam gerek ama şu ana kadar onu bulamadım. Sosyal Güvenlik primleri hakkında birileriyle konuşmamız gerekiyor. Bu onu bulmamızı sağlayabilir."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi

Henderson. "Don Schmidt kim?" Belen

Virgil'e sordu.

Virgil, "Amanda Fisk'e çocukken cinsel tacizde bulunmuş olabileceğini düşündüğümüz bir adam," dedi.

Belen inledi: "Harika. Bu sadece harika. Kadın için herhangi bir sempati yaratmamıza gerçekten gerek yoktu."

Virgil: "Evet, pekala. Sanırım bu da vurulacaklar listesinde bir madde daha. Bahse girerim Don Schmidt California'ya gittiğinden beri Sosyal Güvenlik'e beş kuruş katkıda bulunmamıştır. Çünkü Northwoods'da bir delikte."

"Kanıtlayın," dedi Belen. "Doğrudan kanıt sağlayabilecek başka bir şey var mı?"

Lucas, "Bir şey daha var. Bazı gerçek suçlulardan bir göz atmalarını isteyecektik, ama şimdi bu noktaya geldik... Birkaç olay yeri çalışanının Bee'ye geri dönmesini ve Fisk'in ofisinin olduğu anlaşılan duvarı ve oradaki diğer duvarları taramasını ve kırmızı tuğlalarda bıçak bilendiğine dair herhangi bir kanıt bulup bulamayacaklarını görmelerini istiyoruz."

Görünürdeki cinayet silahının ucunda bulunan kırmızı tanecikler hakkında açıklama yaptı.

Belen, "Eğer tahılları eşleştirebilerseniz, bu önemli olacaktır," dedi. "Hatta belki de kritik. İkinci derece yerine fiziksel bir şey olurdu. Yine de suç kocasının üzerine atılabilir sanırım."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Henderson, "Pekala Russ. Artık sorunumuzu biliyorsunuz."

Amanda Fisk sabah sokakta bağıran insanların sesiyle uyandı, bu Zirve'de sık rastlanan bir durum değildi. Cadde. Bornoğunu giydi, ön balkona çıktı ve dışarı baktı. Bir grup kompakt SUV evin önüne yasadışı bir şekilde park etmişti ve bir grup kadınla bir adam film çekiyordu ve adam onu işaret ederek "Bu o!" gibi bir şey bağırdı.

"Ne oluyor be?"

Ama bildiğine dair bir his vardı içinde. Köpekleri yatak odasından dışarı kilitlemişti ama küçük pislikler onun çıkmasını bekliyorlardı ve aceleyle merdivenlerden ofisine inerken ayaklarının etrafında sekmeye başladılar. Ofisin sadece evin arka tarafına bakan küçük bir penceresi vardı; göz ucuyla baktı, ön taraftaki insanların hiçbirisi arka tarafa geçmemişti. Bahçe boştu.

Anne Cash'in web sitesini açtı ve işte oradaydı: "Savcı Doris Grandfelt ve Kocasısı Dahil Diğerlerinin Cinayeti İçin Soruşturuluyor."

Ekteki hikâyeyi taradı, dudakları kelimelerle birlikte hareket ediyordu: Becky Watson, Carly Gibson, Doris Grandfelt, Alma Fisk, Timothy Carlson, Marcia Wise.

Haberde Virgil Flowers'ın ahırının yandığı, kız arkadaşı, oğlu ve iki atının yaralandığı belirtiliyordu.

"İnsanlardan çok atlara kızan ahmaklar olacak," diye mırıldandı kendi kendine. "Beni gerçekten yakalamak istiyorsan atlara odaklanmalıydın."

Bir süre ekrana baktı, hesap yaptı, koşuşturan itleri sıyırıp geçti, merdivenlerden geri koştu, duş aldı, makyajını yaptı, mavi kareli bir elbise ve alçak topuklu ayakkabılarını özenle giydi. Kıyafetlerini ve bir sürü iç çamaşırını topladı, iş çantasını aldı ve garaja doğru yola koyuldu.

Köpekler ona havlıyordu; kahvaltı istiyorlardı ve bir gece önce onları besleyip beslemediğini hatırlayamıyordu. İki tabağa yaklaşık üç günlük mama attı, onlara bir tas su verdi ve yanlarından ayrıldı. Garaj, bitişik olmasına rağmen kısmen evin arkasındaydı, bu yüzden gerçek suçlular onu fark etmeden önce dışarı çıkmış, dönmüş ve araba yolundan aşağı yuvarlanmıştı. Sokağa girip sağa döndü ve dikiz aynasından gerçek suçluların arabalarına doğru koştuklarını gördü. İyi bir liderliği vardı, birkaç dönüş yaptı, sonra şehir merkezine yöneldi.

—

R U S S B E L E N W A S ofisindeydi, onun geldiğini gördü ve masasının üzerindeki bir yığın kâğıdın üzerine çömelerek yarı ayağa kalktı. İçeri girdi ve "Bana ne yaptıklarını gördün mü?" diye bağırdı.

Belen bir sandalyeyi işaret etti, "B i r kısmı" dedi ve "O t u r ! Otur! Aşağı!"

"Lanet olası polisler beni Harrison'la suçluyor," diye bağırdı Belen'e, tükürüğü masasına sıçradı; oturmadı.

Harrison, tam olarak yanlış zamanda, tam olarak yanlış yerde ve yeterli bir gerekçesi olmadan Siyah bir kadını vuran bir polisti. Fisk onu hapse göndermişti.

Belen, makul olmaya çalışan bir ses tonuyla, "Ellerinde ne olduğunu gördüm ve bu çok güçlü, Amanda," dedi. İki bölge savcısı yardımcısı kapıdan içeri girmek üzereydi ama onları geri çevirdi. "Seni açığa almaktan başka çarem yok. Görevden uzaklaştırıldığın süre boyunca sana ödeme yapamam, ama bu olay bir şey çıkmazsa maaşının tamamını alırsın."

"Beni uzaklaştırmak mı? Beni açığa aldığınız doğru. Beni linç ediyorsun," diye bağırdı Fisk ona.

"Ben değil, ben değil," dedi Belen, biraz daha sessiz bir şekilde. "BCA bilgileri Dakota County'ye götürüyor. Kararları Bob Christianson verecek."

"Christianson? Bob Christianson hakkında ne düşündüğümü biliyor musun? O lanet olası bir sağcı aptal ve zaten Harrison'a dava açmayacağını söyledi."

Belen ellerini kaldırarak engelleyici bir hareket yaptı. "Bak. Kızgın olduğunu görebiliyorum ve eğer masumsan, nedenini kesinlikle anlayabiliyorum. Ama bunun Harrison'la hiçbir ilgisi yok. Ve sizden gitmenizi istemek zorundayım. Masanda bir şeye ihtiyacın olursa Clark'ın sana eşlik etmesini sağlarım..."

"Bana eşlik etmek mi? Seni orospu çocuğu..."

Sonunda, kişisel eşyalarıyla dolu iki banker kutusuyla sokağa geri döndü. Onları arabasını bıraktığı Victory Park rampasına kadar taşıdı. Köşedeki Saint Paul Oteli'ni düşündü ama vazgeçti. Biraz daha anonim bir yere ihtiyacı vardı, bir gezgin oteli, Holiday Inn ya da eşdeğeri, ihtiyaç duyduğunda sığınabileceği bir delik gibi. Hava karardıktan sonra evine dönecek, köpekleri tekrar besleyecekti. Köpekler. Küçük pislikler muhtemelen oturma odasındaki halının her yerine sıcıyor olacaktı...

Kendini tekrar toparladı. Düşünmek zorundaydı ama köpekleri değil.

Bir şey var: Don'u bilmiyorlardı.

Ve bir an için yüzünde bir gülümseme belirdi. Don bile ona ne yapacağını anlayamamıştı, ta ki o bunu yapana kadar.

—

B E L E N M A N A G E D T H E Büyük jüri soruşturmasının Dakota County'ye devredilmesini ve bunun bir savcının gözetiminde yapılmasını

Dick Roller adında uzun süredir bölge savcısı yardımcısı. Virgil onu tanıyordu ve çok iyi olduğunu söyledi.

Lucas ve Duncan davayla ilgili veri toplama işini koordine ettiler; zamanları, tarihleri, mümkün olduğunda otopsileri, hem Fisk'i hem de kurbanları tanıyan kişilerle yapılan görüşmeleri belirlediler. Aralarındaki bağlantıları ve olası sebepleri belgelemeye çalıştılar.

Roller, Fisk'le ilişkilendirilebilecek herhangi bir fiziksel cinayet kanıt bulmak için çok uğraştı. Fisk'in benzin alırken çekilmiş videosu iyiydi ama kesin değildi çünkü evinde benzinli çim biçme makinesi vardı.

—

Don Schmidt'in izini sürmek üzere Evelyn Harvey adında bir B C A A G E N T görevlendirildi. Harvey, Don Schmidt'in bilinen son ikametgâhı olan, İkiz Şehirlerin kuzeyindeki Harris, Minnesota'nın dışındaki bir imalathaneyi ziyaret etti ve oradan Lucas'ı aradı.

"Ev tam bir enkaz. Yani, kelimenin tam anlamıyla, çöküyor. 2008'den beri içinde yaşanmamış. Ama aslında bir karavan parkında değil. Ormanlık bir alanda, etrafta dağınık halde birkaç tane daha ev var, aslında dört dönümlük arsalar üzerinde. Şimdi çoğu enkaz halinde. Eğer Fisk'in buraya gelip Schmidt'i öldürmüş olabileceğini düşünüyorsanız, onu öldürüp buraya gömmek, başka bir yere götürüp gömmekten çok daha kolay olurdu. Bolca mahremiyet var."

"Louisiana'da mezar yerlerini bulmak için yere nüfuz eden radar kullandığımız bir davada çalıştım..."

"Benim düşüncem de tam olarak buydu. Bunu yapabiliriz, GPR cihazımız var. Onu gerçekten evin altına gömmediği sürece burada büyük bir sorun olacağını sanmıyorum. Ağaçlarda onu koymuş olabileceğini düşündüğüm küçük açıklıklar ve açıklıklar var. Yoğun ormanda o kadar çok kök var ki kazmak gerçekten zor olurdu.

Bu yüzden radarı kullanmamız gereken sınırlı bir alan var."

"Güzel. Sen bu işi halletmeye çalış Ev, ben de bu talebi desteklemeleri için buradaki insanlarla konuşayım."

"Harika. Sana ne olduğunu anlatacağım."

—

Mevcut bilgilerin toplanması bir ay sürdü. Ayın ortasında Harvey Lucas'ı evinden aradı ve "Buraya gelsen iyi olur. Bir mezar ya da en azından bir çeşit gömü bulduğumuzu düşünüyoruz. Şu anda radar görüntülerini basıyoruz ama ceset olabilecek bir şeyin üzerinde bir sürü ıvır zıvır var gibi görünüyor."

"Şimdi de kazı mı yapıyorsunuz?"

"Olay yeri ekibi yolda..."

"Bu adamlar bu işleri benden daha iyi biliyor, ama onlara çok fazla ıvır zıvır varsa bunun kanıt olduğunu vurgulayın. Eğer onu öldürüp oraya gömdüyse, kendi isteğiyle gitmiş gibi görünmesini istemiş olabilir, bu yüzden mezarı doldurmadan önce cesedin üzerine kişisel eşyalarını yığmıştır."

"Onlara bundan bahsedeceğim. Buraya ne zaman gelebilirsin?"

"Şu anda bir araya getirdiğim bazı şeyler var. Bir saat içinde çıkabilirim. Oraya varmak ne kadar sürer?"

"BCA ofisinden 40 dakika uzaklıkta."

"İki saat sonra görüşürüz o zaman. Ya da daha az."

Lucas, Fisk ve Carly Gibson'ı tanıyan ve ikisi arasındaki rekabeti hatırlayan birkaç eski William Mitchell hukuk öğrencisiyle yaptığı röportajları daktilo etmişti. Transkriptlerin tam olduğundan emin olmak için titiz bir düzenleme yapıyordu. Yorucu bir işti ama yapılması gerekiyordu.

İşi bittiğinde bir ceket aldı, soğutucuya koyduğu birkaç şişe diyet kola aldı, Weather'a bir mesaj bıraktı, bir erkek arkadaşıyla birlikte kız arkadaş aramaya çıkmak üzere olan oğlunu buldu, ona nereye gittiğini söyledi ve kuzeye doğru yola çıktı.

Çok endişelenmiyordu; çocuk bir yıl içinde ehliyet alacaktı ve o zaman endişelenecekti.

Kaybolmak neredeyse imkânsız olmasına rağmen, Lucas I-35'ten ayrıldıktan sonra birkaç dakikalığına geri döndü ve evden ayrıldıktan iki saatten biraz daha uzun bir süre sonra alana ulaştı.

Terk edilmiş evin kendisi sadece kısmen dik duruyordu; çatı içeriye doğru çökmüştü, ancak arka ve bir yan duvar hâlâ ayakta idi. Banyo olması gereken yerde kırık bir lavabo görünüyordu, ancak tuvalet kayıp gibiydi ve havlu askıları ile ecza dolabı duvardan sökülüp götürülmüştü. Duvarda birinin kabloları söktüğü uzun yarıklar vardı.

Ev ağaçlık bir arazideydi, önünde bir kazık ve kazığa bağlı paslı bir zincir vardı, görünüşe göre uzun zaman önce ölmüş bir köpek içindi. Çoğunlukla meşe ve şeker akçaağaçlarından oluşan ağaçlar enkazın etrafını sarmıştı ama arada bir çimenlik açıklıklar vardı. Evelyn Harvey ve üç kişilik olay yeri ekibi açıklıklardan birinde çalışıyordu.

Harvey uzun boylu, siyah saçlı, ekose gömlek ve kot pantolon giyen bir kadındı; bir çakalı bile ezebilecek gibi görünüyordu. Ve heyecanlıydı: "Benim için ilk kez topraktan bir ceset çıkarıyorum."

Artık kirli beyaz tulumlar giymiş olan olay yeri ekibi, olası mezar alanındaki toprağı malalarla temizliyor ve her mala dolusunu eliyordu. "GPR'ciler ilk çer çöpün yaklaşık bir ayak aşağıda olduğunu söylüyorlar, biz de o civardayız. Cesedin, eğer varsa, en az bir ayak daha aşağıda olduğunu düşünüyorlar."

GPR ekibi radarlarını da y a n l a r ı n a alarak çoktan ayrılmıştı. Lucas sordu, "Neden bunun bir ceset olduğunu düşünüyorlar? Kemikleri görebiliyorlar mı?" "Aşağıda bir çeşit metal şey var, onun bir parçası olduğunu düşünüyorlar.

bazı pişirme ekipmanları, tavalar ya da başka bir şey, ama onun altında, çıktılardan biri - size gösterebilirim..."

"Söyle bana, bu yeterince iyi."

"Metal şeyin altında sert ve kavisli bir şey görebiliyorlar ve bunun bir kafatasının parçası olduğunu düşünüyorlar. Tek sorun, mezarın bir ucunda değil de ortasında olması. Ve aşağıda çok fazla ıvır zıvır var..."

Olay Yeri İnceleme ekibini yöneten kadın, "Ve ona ulaşıyoruz," dedi. "Tam tepesindeyiz... mmm... bir kot ceketin paçası olabilir."

Otoparka bir minibüs yanaştı ve Ramsey County adli tıp müfettişi araçtan inerek yanına gitti, kendini tanıttı ve çukura baktı. "Ne zamandır orada?"

"Muhtemelen on beş yıl ya da onun gibi bir şey," dedi Harvey.

Müfettiş, "Bu kadar kir ve rutubetten geriye pek bir şey kalmayacaktır," dedi.

Sonraki üç saat boyunca, delikten bir evi kısmen döşemeye yetecek kadar çöp çıktı: giysiler, dökme demir tava, ekmek kızartma makinesi ve mikrodalga fırın da dahil olmak üzere pişirme ekipmanları, bardaklar, fincanlar, gümüş eşyalar.

Lucas, "Ortadan kaybolmak yerine kirayı ödemediğini kanıtlamaya çalıştı," dedi.

Plastik bir cüzdan ve içinde Don Schmidt'in ehliyetini buldular.

Sonunda cesedin kalıntılarını görebilecek kadar çöprü temizlediler. İşte o zaman kafanın neden mezarın sonunda olmadığını anladılar: Katil kafayı kesmiş ve cesedin hafifçe açılmış bacaklarının arasına yerleştirmişti.

Bilek kemiklerinin etrafında artık tam olarak bağlanmamış, nemli toprakta çökmüş bir çift kelepçe ve ayak bileklerinde plastik bir ip buldular.

Lucas CSI'lara, "Kelepçeleri torbaya koyun, onlara dokunmayın," dedi. "Ramsey Bölge Savcılığı'ndan gelseler iyi olurdu."

"Neden yapsınlar ki?" Harvey sordu.

"Olmazdı; sadece güzel olurdu," dedi Lucas.

Bazı kemiklerin ve omurganın etrafında kösele gibi bir deri vardı. Araştırmacının elinde bir lazer işaretleyici vardı ve onu kasık bölgesine doğrulttu. "Görünüşe göre bir penis ve testisler eksik, ancak bunların etrafındaki uyluk derisi yok. Kalan derideki şu düz kenarları görüyor musunuz? Bana hadım edilmiş gibi geldi."

Müfettiş büyülenmişti; Lucas ise iğrenmişti.

"Artık biliyoruz," dedi Lucas Harvey'e. Adli tıp müfettişi kemikleri kaldırmaya başlamak için aletleri uzatırken. "Ben buradan gidiyorum. Fazla mesai yapmalısın."

"Bunu yapacağım," dedi. Yan yana duruyorlardı ve kadın onun kolunu sıktı. "Geldiğin için teşekkürler Lucas. Tanrı şahidim olsun, bu işten zevk alıyorum."

Lucas, Virgil'i evden aradı ve ona bilgi verdi.

"Sadece bir kaltak değil, bir cadı," dedi Virgil.

"Bir romanda kullanabileceğin bir cümle," dedi Lucas. "Evet ve muhtemelen kullanacağım, üzülerek söylüyorum."

Büyük toplantıdan **A** ay sonra, tüm soruşturma materyalleri Dakota County asistanı Dick Roller'a teslim edildi. büyük jüriye sunacak ya da sunmayacak olan bölge savcısı.

İki hafta sonra Lucas'ı arayıp, "Sana bir kâğıt göndereceğiz ama seni ve Virgil'i önümüzdeki hafta büyük jüri önünde ifade vermeye çağrılacağınız konusunda bilgilendirmek istiyorum," dedi.

"Onu suçlayacak mısın?" Lucas sordu.

"Bu jüriye kalmış bir şey..."

Lucas, "Hadi ama dostum, jüri sen ne dersen onu yapar," dedi.

Roller, "Benim tavsiyelerime uyma eğilimindeler," dedi. "Schmidt'in cesedini bulmak işleri kolaylaştırdı."

"Yani onu suçlayacak mısınız?"

"Hepsinin üstesinden gelmek için birkaç seans gerekecek ama evet, önümüzdeki hafta içinde onu tutuklayacağız. Patronuma onaylatmam gerekiyor ama onaylayacak."

"Gelecek hafta görüşürüz," dedi Lucas.

-

Dört gün boyunca, akşamları. Lucas ve Virgil aynı akşam ifade verdiler ve işleri bitince bira içmeye çıktılar.

"Ne oldu ile arama at Bee? Bıçak bileme işaretler?"

"Değil o herhangi biri olabilir Bul, ama onlar olabilir olmak Orada bir yerde," dedi Lucas. "Sorun şu ki, bütün kat onun

ofisi on yıl önce yenilenmiş. Eskiden tuğla olan yerde alçıpan var ve kimse ofisinin tam olarak nerede olduğunu tespit edemiyor. Yani burayı yıkmamız gerekecek. Bu olmayacak."

Virgil güneye gitti, Lucas da kuzeye, eve döndü. Ve beklediler.

—

İfade verdikten sonra Roller aradı: "Bu öğleden sonra onu tutuklayacağız. Doris Grandfelt davasında birinci derece cinayet. Ramsey County şerifleri tutuklama emrini tebliğ edecek ve onu hapishaneye götürecek. Kefaletini ödeyene kadar onu tutacağız. Baskında orada olmak ister misin?"

"Elbette."

"Neden Virgil'i arayıp ona söylemiyorsun? Eğer Mankato'daysa, buraya gelmek için yeterli zamanı olacaktır. Tabii isterse."

Lucas Virgil'i aradı ve o da, "On dakika içinde buradan çıkacağım. Bunu bensiz yapmalarına izin vermeyin."

"Henüz kesin bir zamanımız yok," dedi Lucas. "Acele etmenize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Yine de acele edeceğim. Kaçırmak istemiyorum."

"Benim evime gel. Onun evi sadece on dakika uzaklıkta. Belki on beş. Roller arayana kadar bekleyebiliriz."

"Yola çıkıyorum."

—

T H E A R R E S T A T T R A C T E D bir kalabalık vardı. Uzun boylu, çok ince yapılı, fazla yüksek alınlı, ince siyah saçlı, yuvarlak omuzlu ve küçük, sıkı bir göbeği olan Roller, Lucas ve Virgil'le birlikte kaldırımında durmuş olanları izliyordu. Fisk kapıyı açtı, şerif yardımcılarını içeri davet etti: onu hapishaneye götürmeden önce avukatını arayıp arayamayacağını sorduğunu duyabilecek kadar yakındılar.

Polis memurları Roller'a baktı, o da başını salladı ve polis memurları ile Fisk içerde kayboldu.

"Çoktan avukat tutmuş," dedi Lucas. "Acaba kimi tuttu? Peki ona ne söyledi?"

"Bahse girerim ona, Harrison kovuşturması için ödeşen polisler tarafından zulüm gördüğünü söylemiştir. Ve avukatı bunu kullanacaktır," dedi Roller. Lucas ve Virgil'e gülümsedi: "Siz ikiniz kızaracaksınız. Polis suç ortaklığı."

On beş dakika sonra, Fisk iki şerif yardımcısıyla birlikte ortaya çıktı. Yanında hiçbir şey yoktu ve kelepçelenmemiştir. Yardımcılara **b i r** şey söyledi ve hepsi Roller, Lucas ve Virgil'e doğru yön değiştirdi. Roller'a, "Beni kelepçelemediğiniz için teşekkürler. Çok nazıksınız. Ve bana köpekleri besleme şansı verdiğiniz için."

Roller başını salladı. "Bir şey değil."

Lucas ve Virgil'e: "Siz ikinize gelince, umarım kanser olur, ölür ve cehennemde yanarsınız."

Virgil, "Bunu zaten ailemle denediniz ve işe yaramadı," diye tersledi. Memurlar onu hapse götürdüler.

"Çok hoştu," dedi Roller tekrar gülümseyerek.

"Siktir et onu," dedi Virgil.

Lucas hiçbir şey söylemedi. Kafasını kaldırmış eve bakıyordu. "Arkadan dolaşabilir miyim? Yani, araştırma yapıyorum."

Fisk'i taşıyan şerif arabası Summit Caddesi'nde gözden kaybolurken Roller, "Burada yapamayacağınızı söyleyen kimse yok," dedi.

Lucas arkadan dolaştı, Virgil ve Roller da onu takip ediyordu. Verandada durup Timothy Carlson'ın düştüğü balkona baktı. İçerideki köpeklerin havlamalarını duyabiliyorlardı.

"İlginç," dedi Lucas.

—

F I S K ' I N A T T O R N E Y ' İ , E A R L Gray'in hapishaneden birkaç blok ötede ofisi vardı. Fisk'i taşıyan şerifin arabasını bekliyordu ve

kayıt için hazır bulundu. Fisk, Ramsey County hapishanesinde bir gece geçirdiği süreyi tatsız ama katlanılabilir bulmuştur. Fisk Gray'e makul bir kefalet ödeyeceğini söyledi.

Ertesi gün Roller, Fisk'in çoklu bir katil olduğunu ve hapiste tutulması gerektiğini savunarak herhangi bir kefalete karşı çıktı. Geniş omuzlu, beyaz saçlı bir adam olan Gray, müvekkilinin tanınmış bir avukat olduğunu, Roller tarafından sunulan tüm kanıtların tamamen "spekülatif" olduğunu savundu. "İkinci derece" kelimesini kullanmadı, çünkü ikinci derece mükemmel bir kanıttı, spekülasyon ise değildi.

Duncan, Virgil ve Lucas kefalet duruşması sırasında mahkeme salonunda oturuyorlardı ve Gray içeri girdiğinde Lucas, Virgil ve Duncan'a doğru eğilerek, "Lanet olası Earl Gray. Bunu biliyor olabilirsin."

"Şaşırdın mı? Herhalde bir düzine kez karşı karşıya gelmişlerdir," dedi Duncan. "Fisk iyi, ama vuruşları Ona karşı .300. Yani, kimi arayacaksın?"

"Beğenmek zorunda değilim," dedi Lucas. Ve sonra, "Gray hakkında ne düşünürsen düşün, takım elbisesine hayran olmalısın. Acaba bunları nereden alıyor?"

Yargıç, Fisk'i serbest bırakmak için bir buçuk milyon dolar istediğine karar verdi ve Fisk'in Summit Caddesi'ndeki tamamına sahip olduğu eve kısa süre önce saygın bir emlakçı tarafından bir nokta yedi milyon değer biçildiğini söylemesi üzerine, evin teminat olarak kabul edilebileceğini kabul etti. Evrak işleri tamamlandı ama Fisk ve Gray öğleden kısa bir süre sonra sokaktaydı.

—

T H E N E X T GÜN, Lara Grandfelt Lucas'la konuştu. "Ödülle ilgili bir şey yapmak istiyorum."

"Bu sana kalmış Lara. Fisk suçlu bulunmadı." Lucas dedi.

"Hayır, ama ikna oldum. Doris'i kimin öldürdüğünü biliyorum ve tek istediğim de bu. Kiminle konuşmalıyım?"

"Sana bazı isimler vereceğim. Belki yirmi tane var, kimisi büyük, kimisi küçük bir şeyler almalı," dedi Lucas.

"Bana bir liste gönder," dedi Grandfelt. "Ve telefon numaralarını."

Grandfelt'in hukuk bürosu Mason, Tono, Whitehead ve Boone'un a r a b u l u c u l u ğ u n d a ödülle ilgili tartışma bir süre daha devam etti. Koca Dave ödül için Lucas'ı aradı. Gerçek adı Derrick McBride'dı ve Lucas bunu Michelle Cornell'e ve Roller'a iletti, eğer Roller McBride'i tanık kürsüsüne çıkarmanın gerekli olduğunu düşünürse. Lucas ve Virgil ödülle ilgili yarım düzine telefon görüşmesi yapmışlardı ama hepsi bu kadardı.

Sonunda Dahlia Blair beş yüz bin dolar aldı ve arabasının arka koltuğunda küllerle dolu bir vazo ile mutlu bir kadın olarak Nebraska'ya geri döndü. Ödül dağıtımı dünyadaki tüm gerçek suç sitelerinde manşetlere taşındı ve *New York Times*, *Washington Post* ve *Wall Street Journal*'ın yanı sıra tüm kablolu haber kanallarında da yer aldı.

—

Duruşmaya, devletin delillerinin açıklanması konusundaki çekişmeler damgasını vurdu; bu deliller aynı anda medyaya sızdırıldı ve Gray'in jüri havuzunun kasıtlı olarak zehirlendiğini iddia ederek bizzat medyaya gitmesine neden oldu.

Diğer taraftan Gray, eyaletin hemen fark etmediği bir hamleyle Don Schmidt'in eski evini ve mezarını araştırması için kuzeye bir müfettiş gönderdi. Schmidt'in parçalanmış cesedi, ne yazık ki Fisk için, babasının Lucas ve Virgil'e Schmidt'in kendisini çocukken istismar etmiş olabileceği yönündeki ifadesiyle birleştiğinde ciddi bir tehlikeydi.

Gray'in müfettişi Schmidt'i hatırlayan birkaç kişiyle konuştu - asıl ev sahibi ölmüştü - ve sonra bir

Ev sahibinin oğlu tarafından duyulan söylenti, BCA'nın ortaya çıkarmayı başaramadığı emekli bir Chicago şerif yardımcısı buldu.

Şerif yardımcısı Schmidt'i gayet net hatırlıyordu. Kendilerine North Woods Merce adını veren düşük rantlı bir motorcu çetesinin üyesiydi...

"Paralı askerler için," dedi yardımcısı.

"Evet, anladım," dedi müfettiş.

"Mesele şu ki, Don'un çete lideri Rufus Bends'in kızını becerdiğine dair bir söylenti vardı. Çocuk on iki yaşlarındaydı sanırım. Onunla konuşabilirsin, şu an yirmili yaşlarında olmalı. Don kaçtığında - BCA cesedini çıkarana kadar kaçtığını sanıyorduk - Rufus kafasını ve sikini keseceğini ve kafasını bir sopaya geçirip sikini ağzına sokacağını söylediği için kaçtığını sanmıştık. Penis."

Müfettiş, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi.

Gray görüşmeyi Fisk'e ilette. Bunu mümkün olduğunca gizli tutacaklardı ama eninde sonunda keşif sürecinin bir parçası olarak Roller'a bilgi vermek zorunda kalacaklardı.

"Sence olasılıklar nedir?" Fisk o zaman ona sordu.

"Beraat etme ihtimali mi? Tahmin etmekten nefret ediyorum. Kötü şans getirir."

"Hadi ama Earl. Ben bir savcıyım. Motorcuyu yakaladığımıza göre, mahkumiyet için yarı yarıya daha azını düşünüyorum."

Gray başını salladı: "Bu doğru. Yarı yarıya daha az. Çok da az değil."

—

L U C A S C A L L E D R O L L E R o hafta "Fisk'in evine girmem gerek" dedi.

"Ne için?"

"Bir film yapmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Göreceksin. Davetlisiniz."

Bir hafta sonra, Fisk'e tutuklama emrini tebliğ ettiler. Roller'in asistanlarından biri Fisk'i arayarak olacaklar konusunda uyarmıştı, çünkü kapıyı tekmelemek istemiyorlardı. Fisk arka planda dururken onları Gray karşıladı. Köpekler ayaklarının dibinde koşturup havlıyordu.

Arama emrini Gray'e verdiler, o da Fisk'e uzattı ve "Ne halt ediyorsun?" diye sordu.

"Bir film yapmak," dedi Lucas.

Lucas, normalde kitaplar için kullanılan küçük bir taşıma kutusunu taşıyarak merdivenlerden yukarı çıkarken, onu bir BCA kameramanı, ardından Roller, Virgil, Gray ve Fisk izledi.

Lucas koridordan ana yatak odasına doğru yürüdü ve yatak odasını geçerek balkona açılan pencerelere ulaştı. Pencereleri açtı, balkona çıktı ve diz çöktü. Kameraman yerini aldığı anda Lucas kutuyu açtı ve içinden üç farklı boyda, hepsi de yepyeni üç düzine kauçuk Chuckit! topu çıktı. Köpekler topların kokusunu alınca çılgına döndü ve yatak odasında pachinko makinesindeki tüylü toplar gibi koşturmaya başladılar.

Lucas: "Hazır mısın?"

Kameraman: "Çekiyorum." Aslında çekmiyordu elbette, çünkü film değil video çekiyordu, ama kameramanlar yine de "çekiyorum" diyordu.

Lucas üç düzine topu teker teker eğimli çatıdan aşağı, yağmur oluğuna doğru bıraktı. Oluğa ulaştıklarında, içine düşemeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı; Timothy Carlson'ın yaptığı gibi uzaya fırladılar.

"Anladın mı?" Lucas kameramana sordu.

"Kutuda," dedi. Elbette herhangi bir kutuda değildi, çünkü kutuda olması gereken film den farklı olarak bir hafıza kartındaydı, ancak kameramanlar yine de bunu söylüyordu.

Virgil Fisk'e baktı ve sordu: "Bize köpeklerin iki topu o l u ğ a yuvarladığını ve kocanızın onları çıkarmak için balkondan eğilmek zorunda kaldığını mı söylüyorsunuz?"

Gray: "Buna cevap verme."

"Buna ben cevap vereceğim," dedi Fisk. Kameranın artık kayıt yapmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra Lucas'a, "Siktir git," dedi.

Lucas geri çekildi: kendisinininkinden çok daha sert olan yılan gözlerine bakıyordu.

—

T H E F O L L O W I N G W E E K , bazı denemelerden sonra, Gray kendi kameramanını balkona getirdi ve köpek yataklarından ve bahçedeki çalılardan topladığı beş eski Chuckit! çatıdan aşağı yuvarladı. Onları düz bir şekilde değil, çapraz bir şekilde aşağı yuvarladı.

Balkonun uzatılmış tarafından sekiyorlardı. İki tanesinin oluğa yapışmasını sağlamak için üç deneme, on beş top yapmaları gerekti.

Gray, Fisk'e "Kısmen sönmüş ve çiğnenmiş oldukları için daha yavaş hareket ediyorlar, kocanız onları aylarca arka duvardan sektirdikten sonra elbette öyle olacaklardır" dedi. "Eğer köpeklerin arka bahçede topları toplayıp eğlendikleri, sonra da çatıdan aşağı yuvarlamak için buraya getirdikleri bir durum olsaydı, sonunda bazıları muhtemelen oluğa takılırdı."

Fisk kolayca yalan söyledi: "Bunu her zaman yapardık. Köpeklerin en sevdiği oyunlardan biriydi. Birkaç gün boyunca yuvarlamış olabilirler ve olukta sıkıştıklarını fark etmemiş olabiliriz."

"Gerçekten mi?" dedi Gray.

—

Keşfin bir parçası olarak videoyu ifşa etmek zorunda kalan Roller, kullanılmış Chuckit! toplarıyla Fisk'in evine geri döndü ve köpeklerin topları balkonun kenarına çarpacak şekilde yuvarlayamayacağını, çapraz olarak yuvarlanmalarını sağlayacak kadar yerçekimi kuvvetini yenmek için topları yana doğru tükürmeleri gerektiğini öne süren bir video çekti.

Topları iki köpeğe de verdi. Köpekler mutlu bir şekilde onları kaptı ve evin içinde koşmaya başladı. Tekrar tekrar geri getirilen ve topları verilen köpekler hiçbir zaman onları alt balkon korkuluğunun altına yuvarlamaya çalışmadı.

—

F I S K M A D E Dişçisine gitmesinin sonucu olarak savunmaya değerli ama tesadüfi bir katkı. Bir süre bekledikten sonra eski bir *New Yorker* dergisini eline aldı. Dergide yedi yenidoğan bebeği tabancayla öldürmekten hüküm giymiş bir İngiliz hemşireyle ilgili uzun bir hikâye vardı.

çeşitli enjeksiyonlar. Hemşire aleyhindeki ana kanıt, bebeklerin öldüğü sırada orada bulunmasıydı - ölümlerin istatistiksel kümesi hemşirenin vardiyalarıyla eşleşiyordu. (Savunma, bu kümenin savcılık tarafından yapay olarak oluşturulduğunu iddia etmiştir).

Gray'e makaleyi gösterdi ve şöyle dedi: "Biraz araştırma yaptım. Hiçbir anlam ifade etmeyen her türlü rastgele, beklenmedik kümelenmeler var. Suçlar, hastalıklar, her türlü şey. Yeterince büyük bir örnekleminiz varsa, kümelenmeler sadece meydana gelmekle kalmıyor, kaçınılmaz oluyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde muhtemelen binlerce, hatta on binlerce insan Roller'ın bana asmaya çalıştığı kadar büyük ölüm kümelerine yakın olmuştur. Bunlar olağandışıdır, ancak her zaman meydana gelirler ve asıl önemli olan kaçınılmaz olmalarıdır."

Gray makaleyi okudu ve şöyle dedi: "Bir istatistikçiye ihtiyacımız var. Matematik yerine İngilizce konuşan birine. Yargıcın sizin etrafınızdaki ölüm kümesini ortadan kaldırmasını sağlayabilirsek ve tek endişelenmemiz gereken Doris Grandfelt olursa... Bu mükemmel olur."

Fisk, "Bunu yapabileceğimizi düşünüyorum," dedi.

—

Yaklaşan davayla ilgili manevralar sürerken Virgil Frankie ile evlendi. Lucas sağdıçtı ve Moses annesini verdi. Weather ağladı, Virgil'in annesi de dördüncü kez ağladı. Kasım ortalarında yeni ahır hazır. Frankie oldukça yakışıklı görüldüğünü düşünüyordu.

Ahırın yeniden inşasına ve Roller ile Grandfelt davası üzerinde çalışmaya devam etmesine rağmen Virgil romanı bitirdi ve bir hafta boyunca yeterince iyi olup olmadığı sorusu üzerinde kafa yordu,

ve New York'a gönderdi. Editörü iki gün sonra kabul etti ve menajeri yeni sözleşme için bastırmaya başladı. Ona polisliği bırakmasına yetecek kadar büyük olup olmayacağını sormuş, o da "Evet," demiş.

—

İddia makamı ve savunma makamı davada kullanmayı planladıkları bilgileri ve tanıkları açıkladılar. Virgil, Lucas ve Duncan Noel'den önceki soğuk bir kış gününde Roller ile bir araya gelerek bunları gözden geçirdiler. Duruşma Ocak sonunda yapılacaktı.

"Siktiğimin Chuckit'leri," dedi Lucas.

Roller, "Bence jüri bizim videolarımıza onlarınkinden daha çok inanacak," dedi.

"Carlson'ın ölümünü oraya götürebilecek misin?" Lucas sordu. "Kümeler hakkındaki tüm bu saçmalıklar..."

"Yargıcı oldukça iyi tanıyorum. Akıllı bir adamdır," dedi Roller. "Sanırım tüm ölümleri ortaya koymamıza izin verecek, ancak Gray'in kümelenmeler hakkında konuşmak ve bunların nasıl olabileceğini açıklamak için matematik adamını koymasına izin verecek. Biz de kendi adamımızı oraya çıkararak kümelenmelerin genellikle tek bir nedene işaret ettiğini açıklayacağız. Her zaman değil ama sıklıkla. Jürinin bunu çözmesi gerekecek."

"Sence Earl onu tanık sandalyesine oturtacak mı?"

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Roller. "Herhangi bir duygusal aralığı varmış gibi görünmüyor. Ona tacize uğrayıp uğramadığını sorsanız, Carlson'ı balkondan itip itmediğini sorsanız, yıkılıp ağlayacağından şüpheliyim. Virgil'in ve onu tanıyan insanların söylediklerine bakılırsa, bunu yapabileceğinden emin değilim. Ama eğer ağlarsa... bu onun için bir çeşit sempati fıskırması olur. Zindanda, tecavüze uğrarken annesi buna izin mi veriyor? Kocasının ölümünü görmek? Ama bunu yapamazsa, ağlayamazsa, taş gözlü katil rolüne geri dönerse... bu bizim için işe yarar. Yani, bilemiyorum. Belki de geceleri oturup en iyi ağlayan histerik rolünü çalışıyordur."

Virgil, "Tecavüze uğramak ve tecavüzcüyü öldürmek bir şey, ama Don Schmidt'e yapılanı yapmak, bu tamamen farklı bir şey," dedi.

"Öyle," diye kabul etti Roller. "Grandfelt, Schmidt ve Wise cinayetlerindeki fotoğraflar önemli olacak. Yargıç jürinin görmesine izin verirse, birini cezalandırmak isteyeceklerdir. Gray buna gereksiz yere önyargılı olduğu gerekçesiyle itiraz edecek -yargıcın ne yapacağını bilmiyorum. Resimleri yasaklayabilir ama ayrıntılı adli tıp ifadesine izin verebilir, ki bu aynı şey değil. Aynı etkiyi yaratmaz. Ne yapacağını göreceğiz."

"Peki ya motorcu adam?" Virgil sordu. "Rufus Bends mi?"

"Hristiyan bir motorcu olduğu ortaya çıktı ve cinayetten önce de öyleymiş. Aslında tüm çetesi Hristiyandı, bilirsiniz, sözde diğer yanaklarını çevirirler," dedi Roller. "Schmidt hakkında bir şey yaptığını reddediyor ki bu bizim için iyi bir şey. Kızı tacize uğramış ama tecavüze uğramamış. Schmidt'in onu öptüğüne ve ellerini vajinal bölge de dahil olmak üzere ten tene her yerine koyduğuna tanıklık edecek, ancak penetrasyon olmadığını söylüyor. Karşılıklı mastürbasyon varmış, oral seks yokmuş. Bends o sırada onu bir doktora götürmüş ve doktor da en azından derin bir penetrasyon olmadığını kabul etmiş. Ancak: önemli olan, Schmidt'in bir yırtıcı ve oğlancısı olduğunu göstermesi, bu da bir jüriyi babasının inandığı gibi Fisk'le uğraştığına ikna edebilir. İşte size cinayet ve sakatlama için bir sebep."

"Jüri Bends'e inanacak mı? Onun yapmadığına mı?" Virgil sordu.

"Bilmiyorum," dedi Roller. "Ben ona inanıyorum. Jüri aksini düşünebilir. Çünkü o bir motorcu ve bir motorcu gibi görünüyor ve konuşuyor."

"Burada beni mutsuz ediyorsun," dedi Lucas.

"Zor olacak. Ama elimizde başka şeyler de var. Fisk Bee'deydi, bıçağa erişimi vardı, cinayet sırasında Carlson'la çıkıyordu ve bu konuda yalan söyledi, parkın yanında oturuyordu. Marcia Wise gibi hırpalanmış bir hukuk öğrencimiz var..."

Virgil: "Şu lanet olası ayakkabı izlerini almışlar,"

dedi. Roller: "Evet. Ayakkabı izleri var."

Virgil soruyu sorana kadar bir süre bu konu hakkında konuştular:
"Sen ne düşünüyorsun?"

Roller düşündü, sonra "Yarı yarıya" dedi.

"Yarı yarıya istemiyorum. Doksan on istiyorum," dedi Lucas.

"Hepsini öldürdü."

Roller, "Bana somut kanıt getirin, ben de onu kullanayım," dedi.

"Frankie'ye onu asacağıma söz verdim," dedi Virgil. "Şimdi korkarım asılacak olan jüri olacak."

—

ONANOTHERFRIGID Aralık akşamı Fisk, Gray'i sarı evinde karşıladı. Dışarıda kar yağıyordu, büyük, yavaş taneler sokağa doğru yanlamasına sürükleniyordu. Gray parkasını fırçaladı ve içeri girmeden önce ayaklarındaki karı temizledi. Fisk, Gray'in bütün Keşif sürecinde ortaya çıkan bilgiler ve oturma odasındaki şöminede beyaz kabuklu huş ağacı kütükleriyle bir ateş yakmıştı.

Yanan huş ağacının kokusu, pencerenin dışındaki kar fırtınası, Robert Frost'un ya da başka bir edebiyatçının eski moda New England Noel'i gibiydi... belki Dickens?

Kar küresi manzarası duruma uygun değildi.

Gray oturduğunda Fisk ayaklarını altına çekti ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yine mi o?"

"Hadi ama. Bilmek istiyorum."

Gray ateşe, çıtırdayan kütüklere baktı.

"Karmaşık olacak, Mandy. Sana kesin olarak tek bir şey söyleyebilirim. Kocanızın Doris'in cesedinin bulunduğu yerde bulunan on buçuk numara ayakkabılarını alacağız ve savcının kışına öyle bir sokacağız ki, onları çıkarmak için vinç gerekecek. Timothy'i asacağız. Bunu üzücü bulabilirsiniz ama başka seçeneğimiz yok."

"Şey, biliyorsun... Timothy öldü. Yani benim için sorun yok. Ama çok iyi bir yerde değiliz Earl, her şey iyi değil."

Gray içini çekti ve "Hayır, değil. Ellerinde epey bir ceset listesi var. Onlara itiraz edeceğiz ve yargıç bazılarını eleyebilir, ancak hepsini atacağını sanmıyorum."

"Cesetlerin benimle bir ilgisi yok, Earl," dedi Fisk. "Bana bir numara ver."

"Gerekirse... jürinin karar vermemesi için yüzde altmış kırk," dedi Gray. "Tamamen beraat ya da tamamen mahkumiyet için yüzde kırktan daha iyi değil."

Lanet olası köpekler orada oturmuş, ona beklenti içinde bakıyorlardı, belki de boncuk gözlerinde iddianamelerle, köpek suçlamalarıyla. Fisk'in aklına, savcılık köpekleri tanık olarak çağırabilseydi, işinin biteceği geldi.

Döndü ve iki elini şömineye doğru uzatarak sıcaklığı hissetti.

Gray: "Sıcağı hissediyor musun?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama sana ne diyeceğim, Earl. Askıda kalan bir jüri için altmış kırk mı? Bunu kabul ediyorum. Kabul ediyorum. İnancım var."

Ayağa kalktı ve Timothy'ye annesinden miras kalan ve duruşmadan çıkar çıkmaz çöpe atmayı planladığı şömine saatinin arkasına uzandı. Chuckit'lerden ikisini oraya saklamıştı ve iki eline birer tane alıp omuzlarına attı.

İki Jack Russel oturma odasındaki halının üzerinde zıplıyor, taklalar atıyor, zıplayan mavi-turuncu topların peşinden koşuyorlardı.

Gray'le birlikte köpekleri izlemek için döndüklerinde Fisk, "Altmış kırk," dedi. "Altmış kırk, sizi küçük pislikler."

YAZAR HAKKINDA

John Sandford, Pulitzer ödüllü gazeteci John Camp'ın takma adıdır. Otuz dört Prey romanı; iki Letty Davenport romanı; dört Kidd romanı; on iki Virgil Flowers romanı; eşi Michele Cook ile birlikte yazdığı üç YA romanı ve üç başka kitabın yazarıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

